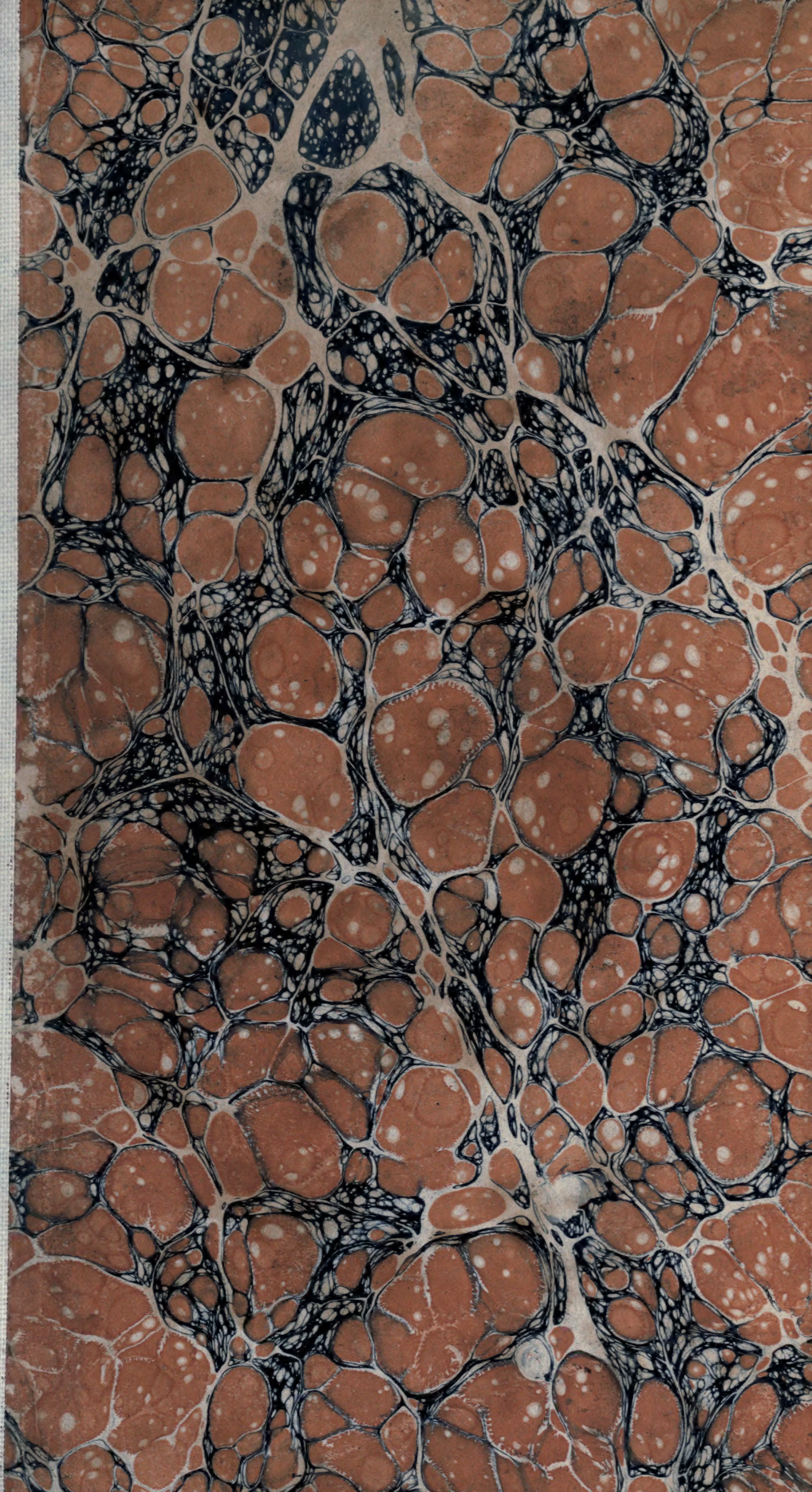

UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 01310405 4

GOLDWIN SMITH.

Simson

Elizabeth Walpole

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

DIONYSII LONGINI

QUÆ SUPERSUNT.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

DIONYSII LONGINI

QUÆ SUPERSUNT.

RECENSUIT,

NOTASQUE SUAS ATQUE ANIMADVERSIONES

ADJECIT

JOANNES TOUPIUS.

ACCEDUNT

EMENDATIONES DAVIDIS RUHNKENII.

EDITIO TERTIA.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
1806.

LECTORI ERUDITO

S.

DIONYSIUM Longinum, quem Caſſium vocant Photius et Suidas, tibi ſiſto, mi Lector, non qualem volui, ſed qualem potui. Eſt enim non modo paſſim depravatus, ſed magnam partem mutilus. Quare meliores codices expectandi. Quod aut erit aut non. Veruntamen feci quod potui. Editiones principes conſului: quarum Manutianam ipſe poſſideo; Robortellianam autem ad me miſit vir ornatiſſimus, atque harum literarum peritiſſimus, Jacobus Harris, Sariſburienſis. Quin et variantes omnes lectiones, quas ex libris MSS. collegerant viri eruditi, in concilium advocavi, in primis lectiones MStorum Pariſ. et Elienſis, quorum hunc non ita pridem, cum Cantabrigiæ verſarer, diligenter inſpexi, illius autem collationem Voſſianam debeo humanitati viri præſtantiſſimi, et qui haſce literas in Academia Leidenſi cum maxime ornat, Davidis Ruhnkenii; qui et Emendationes ſuas in Longinum mecum benevole ad-

modum communicavit. Quin et alteram ejusdem MSti collationem Parisiis ad me transmisit doctissimus et officiosissimus Larcherius, Pearciana longe accuratiorem, cujus ope Longinum non uno in loco restituimus.

Commentarius in Longinum, quem ediderunt Amstelædamenses A. D. 1733. et Francisco Porto adjudicarunt, ad Manutianam editionem plane est accommodatus, ita ut pene juraverim eum a Manutii manu fuisse profectum. Francisco quidem Porto adsignaverim has ob causas: primum laudat Æmilius Portus in Indice ad Xenoph. (v. Παρθένος) patentis sui Commentarium in Longinum: deinde auctor, quicunque demum fuerit, plurium codicum MSS. mentionem facit in v. Ἐνέργημα, sect. 32. cum Manutius, ut videtur, unum tantum habuerit, Bessarionis scilicet—Adde quod dicat in Præfat. ad suam editionem Crispinus, Longinum quasi redivivum Venetiis curasse Portum, ubi Manutius ante annos quindecim ediderat.—An dicendum igitur Manutium Longinum edidisse ita ut a Porto fuerat emendatus? Silet quidem Manutius; silet Portus; Res tamen ipsa clamat, vel Manutium commentarium istum, quæ mea est sententia, exarasse; vel saltem Longinum ad mentem Porti publicasse. Sed, cujuscunque demum fœtus fuerit, sane quantivis pretii est iste liber, quippe qui nos doceat, (quod cl. Pearcium in Præfat. et in not. ad sect. 13. v. Ἐπακμάσαι. solicitum habuit) quas lectiones ex MSS.

ſuis, (nam unum atque alterum habuit) et quas ex ingenio hauſerit vir doctiſſimus. Ex. gr. ad ſect. 9. ita ſcribit: "Τέρματα] Μέτρα erat in codicibus "manuſcriptis, ſed ſenſus erat incommodus: quid "enim eſt τὸν ὠκεανὸν περὶ τὰ ἴδια μέτρα; repoſui "itaque τέρματα, i. e. metas, limites; hoc eſt, li-"tora, quæ ſunt maris quaſi termini et metæ." Et ſic ſane primus edidit Manutius. Sic quoque ad ſect. 13. "Ἐμβιβάσαι.] Ἐπακμάσαι erat antea, ſed "nullo ſenſu: nos de noſtro emendavimus hoc mo-"do." Et ſic extat in editione Manutii. Denique ad ſect. 39. ita habet: "Ἐνέργημα] Hoc verbum "ipſe addidi, cum in iis codicibus, quos habui ma-"nuſcriptos, deſideraretur; feci tamen hoc, nixus "auctoritate ipſiuſmet Longini: nam paulo inferius "ſic legimus, νόθα ἐςὶ πειθοῦς οὐχὶ τῆς ἀνθρωπείας "φύσεως ἐνεργήματα γνήσια." Et ſic quidem legitur in editione Manutiana. Adeo ut omnes iſtæ lectiones, quibus a cæteris codicibus diſcrepat Editio Manutii, non ſunt cenſendæ quaſi meræ iſtius hominis conjecturæ, ſed alicujus MSti auctoritate nixæ, niſi ubi nos aliter in commentario ſuo monuerit vir doctiſſimus. Atque hinc etiam liquet MStum illum, quem fere ubique expreſſit Manutius, et Beſſarionis vocat, omnino diverſum eſſe ab iſto Veneto, quem contulit Tollius; nam in plurimis in diverſum abit, ut diligens Lector notabit. Imo ſuſpicor Manutium in ſcribendo Commentario utrumque codicem ante oculos habuiſſe; adeo ut jam novum quaſi MStum nacti ſumus, Beſſarionis ſcilicet, et neſcio an aliis

præſtantiorem, cujus et auctoritatem in edendo Longino non ſemel ſumus ſecuti. Atque hæc noſtra ſententia eſt. *Χαιρέτω δ' ἕκαςος οἷς ἥδεται.*

Eſt autem ubi ita titubant et ineptiunt Librarii; ut ad ingenium, qualecunque demum, noſtrum, et ad Longini morem atque indolem, erat confugiendum; in quo tamen ita nobis temperavimus, ut nullam fere lectionem in textum admiſerimus, niſi quæ ſole meridiano clarior eſſet et dilucidior, ita ut nefas quidem foret de ejus veritate dubitare.

Porro Rhetoras pleroſque omnes veteres, atque alios probatiſſimos ſcriptores ad partes vocavimus, Dionyſium Halicarnaſſeum in primis, Plutarchum, Quinctilianum, quos, ut antiquiores taceam, diligenter legerat noſter, atque in ſuccum verterat; id quod ex notis noſtris lector eruditus animadvertet.

Quod ad verſionem attinet, Latinam cl. Pearcii ſubnectendam cenſuimus; non quod hæc vel illa verſio ſatis placeat, ſed mori ſcilicet et conſuetudini ſerviendum, quæ in omni re dominatur. Interpretationem autem Pearcii integram et intactam ſubjeci; ubicunque vero a mente auctoris longius receſſiſſe videbatur, in notis ſedulo monuimus. Quin et nonnulla, quæ a nemine Interpretum erant intellecta, nunc demum explicuimus et clara luce perfudimus. Ex. gr. ſect. 17. *Παραλειφθεῖσα ἡ τῦ πανυργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι.*—Sect. 32. *Ἐνταῦθα τῷ*

πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ ῥήτορος θυμός.—Sect. 36. Οὐ δυνάμενος ὑπὸ τοῦ φθόνου παρανοίας ἁλῶναι.—Sect. 39. Ὅσα γε τῆς θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτά.—Sect. 43. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους ἐπείγει τὰ μικροποιὰ διαριθμεῖν. Atque alia hujus generis complura, quæ Lector eruditus me tacente notabit. Illud autem in primis te monitum velim, nempe ubi legitur, ſect. 14. Καὶ μὴ παῖξαι. quæ lectio Manutiana eſt, ſcribendum cum MS. Pariſino, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας πεπαῖχθαι, quod unice verum, ſed ab editoribus noſtris minus perſpectum : de quo Animadverſiones noſtræ conſulendæ ſunt.

Denique ne quid, quod Longini nomen præferebat, deeſſet, etiam et Fragmenta addidimus, magnas magnarum ædium reliquias; dignas profecto quæ hic exhiberentur, et notulis noſtris illuſtrarentur.

Dabam S. Martini,
Sept. 6. 1777.

DISSERTATIO PHILOLOGICA

DE

VITA ET SCRIPTIS

LONGINI.

AUCTORE

DAVIDE RUHNKENIO,

Lecta Die 23 *Octobris*, 1776. *in Auditorio Literario Acad. Lugd. Bat.*

A PETRO JOANNE SCHARDAM,

SPARENDAMO-BATAVO.

DISSERTATIO PHILOLOGICA

DE

VITA ET SCRIPTIS

LONGINI.

SECT. I.

QUANQUAM bonæ literæ, et præclara ingenia ſeculo tertio una cum ipſo imperio Romano conciderunt, tamen, in tanta etiam converſione rerum ac perturbatione, fuit aliquis excellentium virorum proventus. Quorum longe principes numerantur in primis duo; Longinus, cui vel meliora tempora perpaucos pares tulerunt, ac Porphyrius, e Longini diſciplina profectus, et ad magiſtri laudes, quanquam longo intervallo, proxime accedens. Porphyrii vitam, ſtudia, et ſcripta Lucas Holſtenius, vir magna et recondita eruditione, tam accurate enarravit, ut exemplum dederit talis hiſtoriæ bene ſcribendæ. At Longini memoriæ qui pari et cura et doctrinæ copia conſuleret, adhuc ſcimus repertum eſſe neminem. Quo magis convenit, eandem illi, aut etiam diligentiorem, ſi fieri poteſt, operam navare.

Sect. II.

Longinus in fronte libri, Π. Υ. vocatur *Dionyſius Longinus*; a Photio, Lex. MS. v. Σέρφοι, *Caſſius Longinus*; a Suida v. Λογγῖνος, *Longinus Caſſius*, cognomine præpoſito gentili nomini. Quam nominum tranſpoſitionem Græcis aut ſolis, aut maxime uſitatam dicit Reimarus in Vita Dion. Caſſii, p. 1534. Sed multis exemplis planum fecit Dukerus ad Flor. ii. 2. 11. Latinos ſcriptores eandem rationem frequentare; eamque argenteæ, quam vocant, ætati in primis vindicavit Lipſius ad Senec. de Tranq. an. 14. Plenum igitur hominis nomen erat *Dionyſius Caſſius Longinus*. Græco *Dionyſii* nomini, quod infans acceperat, Romanum *Caſſii Longini* acceſſit, ſive quod ipſe in familiæ Caſſiæ Longinæ clientelam receptus eſſet, ſive quod ejus majores per aliquem ex Caſſiis Longinis civitatem accepiſſent. De quo more Græcis barbariſque frequentiſſimo videndus Henr. Cannegieterus de Nominib. cap. vi. Certe melior eſt hæc ratio illa Fabriciana, Bibl. Gr. tom. iv. p. 435. qua Longinum nepotem facit Caſſii Longini apud Plutarch. Symp. ix. 1. quamvis contextus facile doceat, illum Longinum, non Græcum, ſed unum quem e proceribus Romanis fuiſſe. Et quoniam de Longini nomine dicere cœpimus, hoc quoque notandum videtur, eum nunquam ſimpliciter *Dionyſii*, ſemel *Dionyſii Longini*, bis terve *Caſſii Longini*, plerumque uno *Longini* nomine laudari. Quam obſervationem ſi quis minutam et contemnendam dicat, is ſciat, eam mox nobis in gravioribus profuturam.

Sect. III.

Quo anno Longinus natus ſit, nemo commemoravit, ſatis habentibus antiquis ſcriptoribus, tempus, quo ſummam ingenii gloriam attigiſſet, deſignare. Photius, Bibl. Cod. cclxv. p. 1470. ἐπὶ Κλαυδίȣ δὲ Λογγῖν۞ ἤκμαζε. Georg. Syncellus, Chron. p. 384. ἐφ' οὗ (Αὐρηλιανȣ̃) φασὶ Φιλόϛρατον τὸν Ἀθηναῖον ἱϛοριογράφον, ϗ̀ Λογγῖνον ἀκμάσαι. Sed quid natalem diem annumve ſcire attinet, cum ætas ejus ſatis certis et perſpicuis indiciis teneatur? Nam ſi magiſtrum viginti annis diſcipulo Porphyrio, qui A. C. 233. natus eſt, grandiorem fuiſſe ponamus, natalis ejus incidit in A. C. 213. vixitque adeo Longinus ſexaginta annos, quoniam certum eſt, eum A. C. 273. periiſſe. Non minus incertus eſt ejus locus natalis. Abr. Sellerus, Ant. Palmyr. p. 288. Palmyrenum eſſe ſuſpicatur; Syrum vel Emiſenum Gabriel de Petra, cui Holſtenius de Vita Porphyr. cap. 5. accedere videtur; Pamphylium Langbænius, quippe Dionyſium Longinum perperam confundens cum Dionyſio Phaſelite. Syrum viri docti Longinum faciunt hoc argumento, quod mater Syra fuit, et quod ex Vopiſco in Aurelian. 30. ſibi collegiſſe viſi ſunt, Longinum Syriacæ linguæ peritum fuiſſe. At ſcierit Syriace, nihil impedio: quamvis id ex ambiguo Vopiſci loco vix intelligi poſſit: num idcirco ſtatim in Syria natus putandus eſt? Ejus enim linguæ vel a matre in Græcia, vel a Palmyrenis, apud quos poſtea vixit, diſcendæ facultatem habuit. Equidem multo pronior ſim in ſententiam Jo. Jonſii, de Script. Hiſt. Phil. iii. 14. Athenas Longino patriam tribuentis.

Hic certe ejus avunculus, Phronto, Emiſenus, ex cujus ſorore Phrontonide natus eſt Longinus, artem rhetoricam docebat. Qua de re egregius eſt locus Suidæ: Φρόντων Ἐμισηνὸς, ῥήτωρ, γεγονὼς ἐπὶ Σευήρου τοῦ βασιλέως ἐν Ῥώμῃ· ἐν δὲ Ἀθήναις ἀντεπαίδευσε Φιλοστράτῳ τῷ πρώτῳ, καὶ Ἀψίνῃ τῷ Γαδαρεῖ· ἐτελεύτησε δὲ ἐν Ἀθήναις, περὶ ξʹ. ἔτη γεγονώς· καὶ ἀδελφῆς Φροντωνίδος παῖδα ὄντα Λογγῖνον τὸν Κριτικὸν κληρονόμον κατέλιπεν· ἔγραψε δὲ συχνοὺς λόγους. Hunc Phrontonem, Græcum rhetorem, Langbænius et alii, qui Longini vitam enarrarunt, errantem ducem, Jo. Rualdum in Plutarchi Vita, cap. 5. ſecuti, temere confuderunt cum oratore Romano, M. Cornelio Frontone, M. Antonini Philoſophi in Latinis literis magiſtro, de quo vide Capitolin. in M. Anton. 2. Quem errorem, nuper etiam repetitum ab hiſtoriæ philoſophicæ compilatore, tom. ii. p. 214. ita confutavit vir doctiſſimus, Edvardus Corſinus in Plutarchi Vita, §. 5. dicere ut contra poſſe nemo videatur. Phronto, dum vixit, Longinum in filii modum amavit, et moriens bonorum ſuorum hæredem ſcripſit. Nec dubitari poteſt, quin idem ejus ingenium ad omnem humanitatem finxerit, eique viam, qua ad veram eloquentiam iretur, monſtrarit, præſertim cum æmulatio, Phrontoni cum Philoſtrato et Apſine intercedens, cujus Suidas mentionem facit, vix ſineret ſororis filium æmulorum diſciplinæ commendari.

Sect. IV.

Ipſe Longinus in Præfatione luculenta libri Περὶ Τέλους, quam Porphyrius in Vita Plotini, p. 127. conſervavit, narrat, ſe ab ineunte ætate cum parentibus

multa itinera obiiſſe, multas regiones luſtraſſe, et omnes, qui clarum in philoſophia nomen haberent, per hanc peregrinandi opportunitatem vidiſſe. Ex quo, quantam facultatem habuerit optimi cujuſque magiſtri ſibi legendi, facile judicari poteſt. Ex Platonicis vidit Euclidem, Democritum, Proclinum, Ammonium Saccam, Origenem, Plotinum, Amelium, Theodotum, Eubulum: e Stoicis Themiſtoclem, Phœbionem, Annium, Medium, Herminum, Lyſimachum, Athenæum, Muſonium: ex Peripateticis Heliodorum Alexandrinum, Ammonium, Ptolemæum. Quorum omnium, ſi Ammonium Saccam, Origenem, Plotinum, et Amelium excipias, vix tenuis notitia ad nos pervenit, propterea quod alii nihil literis prodiderunt, aliorum libros vetuſtas intercepit. Democritus ſcripſit Commentarium in Platonis Alcibiadem, quem laudat Olympiodorus Commentario MS. in eundem dialogum, p. 29. B. Τὸ εὖ λέγεις, ὁ μὲν Δημόκριτος ἐπίκλην χνα διότι μετρούμενον τοῦ ὄνομα αὐτοῦ χνα (i. e. 651.) ποιεῖ, ὡς ἀπὸ Σωκράτους ἐκδέχεται· ὁ δὲ Δαμάσκιος, ὡς ἀπὸ Ἀλκιβιάδου· καὶ ἄμεινον τὸ δεύτερον: item Commentarium in Phædonem, qui ab eodem Olympiodoro in eundem dialogum commemoratur: Ὅτι τὴν γῆν, οἱ μὲν ἀσώματον φασὶ τὴν ἐνταῦθα λεγομένην, οἱ δὲ σωματικήν· καὶ τούτων ὅλον μὲν τὸν κόσμον, Ἁρποκρατίων, τὸν δὲ ὑπὸ σελήνην, Θεόδωρος· τῶν δὲ ἀσωμάτων, τὴν μὲν ἰδέαν Δημόκριτος, τὴν δὲ φύσιν, Πλούταρχος. Ejuſdem Democriti mentionem facit Syrianus Commentario MS. in Ariſtotelis Metaphyſica: μηδὲ Πλούταρχον καὶ Ἀττικὸν καὶ Δημόκριτον τοὺς Πλατωνικοὺς κατ' αὐτὸ τοῦτο ζηλοῦμεν. Ptolemæum Peripateticum Fabricius, Bibl. Gr. tom. ii. p. 310. laudari putat a Sexto Empiric. adv. Gramm. i. 3. p. 229. In quo virum egregium ratio

fallit. Nam primum Ptolemæus, quem Longinus vidit, per temporis rationes vix potuit a Sexto Empirico commemorari. Deinde Longinus diſerte teſtatur, eum nihil, præter carmina et declamationes, ſcriptum reliquiſſe. Ammonio Peripatetico hanc inſignem variæ copioſæque eruditionis laudem tribuit Longinus: οὐ γάρ ἐςιν, ὅςις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμάθειαν παραπλήσιος· a cujus judicio non diſcrepat Philoſtrat. Vit. Sophiſt. ii. 27. p. 618. Ἱππόδρομος πλεῖςα ἀνέγνω μετά γε Ἀμμώνιον τὸν ἀπὸ τοῦ Περιπάτου· ἐκείνου γὰρ πολυγραμματώτερον ἄνδρα οὔπω ἔγνων: ubi Peripateticum Ammonium cum Platonico a Gothofredo Oleario confundi, nemo miretur, cum hic etiam errarit Jonſius, tanto doctior et ſolertior, de Script. Hiſt. Phil. iii. 13. p. 282. Vide Fabricium, Bibl. Gr. tom. iv. p. 172.

SECT. V.

Hi ſunt ineuntis ſeculi tertii philoſophi, cogniti omnes a Longino. In quibus cum ingenio ſcientiaque longe excellerent Ammonius Saccas et Origenes, horum ſe potiſſimum diſciplinæ tradidit, iiſque audiendis multum temporis conſumpſit. Ipſum teſtem audiamus in Præfatione libri Περὶ Τέλους· Τοῦ δὲ δευτέρου τρόπου Πλατωνικοὶ μὲν Ἀμμώνιος καὶ Ὠριγένης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖςον τοῦ χρόνου προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν οὐκ ὀλίγῳ τῶν καθ᾽ ἑαυτοὺς εἰς σύνεσιν διενεγκοῦσιν. Alexandriæ tum philoſophiam Platonicam docebat Ammonius, cui, quod juvenis ſaccis portandis victum quæſiſſet, ſcurrilis Alexandrinorum dicacitas cognomen *Saccas* indidit, non diſſimile nomini *Cybioſactes*, quo, ut Suetonius in Veſpaſ. 19. auctor eſt, olim unum e regibus ſuis,

poſt Veſpaſianum notarant. Magna hujus philoſophi fama erat, partim juſtis de cauſis orta, partim ab adoleſcentibus, temere, ut fieri ſolet, novitatem diſciplinæ mirantibus, commota. Etenim rem inauditam et prope incredibilem profitebatur, ſe ex diverſarum ſectarum ſententiis unum quaſi philoſophiæ corpus confecturum, Platonemque cum Ariſtotele in concordiam redacturum. Sed de Ammonio tanto minus hic dicere neceſſe eſt, quod tota philoſophandi ratio, quam ſecutus eſt, e Plotino, ejus diſcipulo, qui illam literis prodidit, intelligitur. Vide e veteribus Hieroclem apud Photium, Bibl. Cod. ccxiv. p. 550. e recentioribus Moſhemium, Diſſert. de turbata per Platonicos eccleſia, §. 7. ſeqq. et Hiſtor. Chriſtian. Seculi II. §. 27. ſeqq. quanquam is in multis fingenti, quam docenti ſimilior eſt. Alter Longini magiſter erat Origenes, omnium Ammonii diſcipulorum, ſi Plotinum excipias, nobiliſſimus, quem Suidas, v. Ἀμέλιος, cum Ammonio conjungit. Hierocles, l. c. p. 554. οὗ τῶν γνωρίμων οἱ ἐπιφανέστατοι Πλωτῖνός τε καὶ Ὠριγένης. Multi hunc Origenem, a Chriſtianis ſacris alienum, confundunt cum inclyto illo Origine Adamantio, Ammonii et ipſo diſcipulo, tanquam Jo. Jonſius, de Script. Hiſt. Phil. iii. 16. p. 293. et Jo. Pearſonus, Prolog. in Hierocl. p. 29. revocans tamen errorem ſuum, Vindic. Ignat. ii. p. 10. Sed quomodo diſtinguendi ſint, præclare docet H. Valeſius ad Euſeb. H. E. vi. 19. quem, præter ceteros, ſequitur Huetius, Origenian. lib. vii. Quanti Plotinus Origenem fecerit, teſtimonio ſit, quod narrat Porphyrius in Plotini Vita, p. 116. Cum Origenes forte Romæ in Plotini ſcholam veniſſet, tantus illi rubor ſuffuſus eſt, ut ſtatim docendi

finem faceret, grave eſſe dicens diſſerere, præſentibus iis, qui, quæ traduntur, æque teneant, atque ipſe qui docet. Ob quam cum Plotino et Porphyrio conſuetudinem, Romæ inſtitutam, Origenes ab Eunapio in Porphyr. p. 17.—Porphyrii condiſcipulus vocatur, fruſtra, ut nobis videtur, Huetio, l. c. tertium aliquem Origenem ex illo loco fingente. Longinus autem non Romæ, ſed Alexandriæ, Origenem audivit, quod quo tempore Origenes Romæ cum Plotino et Porphyrio verſabatur, ipſe jam dudum Athenis bonas artes tradiderat, Porphyriumque formarat. Idem in Præfatione libri Περὶ Τέλȣς, quam non ſemel laudavimus, teſtatur, Origenem nihil de philoſophia literarum monumentis mandaſſe, et, ſi quid exſtet, velut liber Περὶ Δαιμόνων, levioris operæ eſſe, atque aliud agenti excidiſſe. Ex illo libro quædam affert Proclus in Platonis Timæum, p. 24. Alium ejus libellum laudat Porphyrius in Plotini Vita, p. 97. ὅτι μόνος ποιητὴς ὁ βασιλεύς: de qua inſcriptione alii aliter. Valeſius ad Euſeb. l. c. libellum ſuſpicatur comparatum fuiſſe ad Imperatoris Gallieni facultatem Poeticam laudandam. Cujus opinionem merito repudiat Fabricius, Bibl. Gr. t. iv. p. 79. Nam neque Origenem, primum Græcum, deinde philoſophum, decebat, ſibi de verſibus Latinis judicium arrogare, neque tam fœda ignaviſſimi Imperatoris adulatio in gravem philoſophum cadebat. Melius igitur alii ſenſum philoſophicum in hoc indice quæſiverunt, ut Bruckerus, Hiſt. Phil. tom. ii. pag. 216. quamvis, qualis fuerit, nemo expediverit. Nobis in mentem venit legere: ὅτι νȣ̃ς ποιητὴς καὶ βασιλεὺς, id eſt, *mentem hoc univerſum condidiſſe, et conditum regere.* Ita liber ſcriptus eſt ad re-

ſellendos ejus ætatis philoſophos, qui tria rerum principia ſtatuerunt, de quibus vide Th. Galeum ad Jamblich. de Myſter. p. 297. et R. Cudworth. Syſtem. Intell. tom. i. p. 884. et ad confirmandam ſententiam, Platonis Phileb. p. 79. D. πάντες γὰρ συμφωνοῦσιν οἱ σοφοὶ, ἑαυτοὺς οὕτω σεμνύνοντες, ὡς νοῦς ἐστι βασιλεὺς ἡμῖν οὐρανοῦ καὶ γῆς: ubi Olympiodorus Commentar. MS. laudat ſimile Orphicum: νοῦς δὲ οἱ ἀψευδὴς βασιλήϊος. Ita verſus ſcribendus, non, ut in Orphei Fragmentis Geſnerianis, p. 410. editus eſt: νοῦς δὲ οἷα ψευδὴς βασιλήϊος. His Origenis libris adde ejuſdem Commentarium in Timæi Platonici prooemium, ſæpe a Proclo in eundem Tim. laudatum, in quo interdum a Longino, qui illud ipſum prooemium ſingulari libro explicuerat, diſſentit, ut cognoſcere licet ex Proclo, p. 10. 26. In his autem Origenianis ſcriptis, ſubitariis et temere fuſis, non mirum eſt, ſi gratiam orationis et venuſtatem requirat Eunapius in Porphyr. p. 17. Hactenus de altero Longini in philoſophia magiſtro, Origene.

SECT. VI.

Jam etſi Longinus Ammonium, Origenem, Ammoniique diſcipulum, Plotinum aliis ætatis ſuæ philoſophis anteferebat, non tamen idcirco exiſtimandus eſt, philoſophandi rationem, quam illi ſequerentur, per omnia probaſſe; præſertim cum diſſentionem ſuam a multis Plotinianis, aut, ſi malis, Ammonianis decretis aperte præ ſe ferat in Epiſtola ad Porphyrium, quam ille inſeruit Plotini Vitæ, p. 125: Longinum ignoret oportet, qui tali ingenio placuiſſe credat duram et contortam philoſophorum, qui con-

ciliari nollent, conciliationem, inſanum allegorici ſive ſecretioris ſenſus quærendi ſtudium, myſticas diſputationes de Deo, diviniſque emanationibus, et dæmonibus, quibus omnes illorum libri ſunt referti, alia denique multa, hic non attingenda, quibus tum vera et ſincera Platonis philoſophia fœdum in modum adulterabatur. Non ille e turbidis recentiorum Platonicorum hauriebat rivulis, ſed liquidos puroſque antiquorum philoſophorum, maxime Platonis, fontes conſectandos putabat. Quo nomine φιλαρχαῖος veriſſime appellatus eſt a Porphyrio in Vita Plotini, p. 116. ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ τοῦ τε περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, καὶ τοῦ Φιλαρχαίου: quod Ficinus ita vertit: *Quum liber Longini et Phylarchei de Principiis lectus eſſet*. Sed cui vel fando auditus eſt philoſophus *Phylarcheus?* Paullo prudentius Langbænius in Vita Longini, et Valeſ. de Critica, i. 17. φιλαρχαῖος libri indicem eſſe conjecerunt. Sed Porphyrii verba corrupta ſunt, quibus facile ſic medeare; ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ τοῦ περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, τοῦ φιλαρχαίου: id eſt, *cum ei lectus eſſet liber Longini, priſcæ ſapientiæ ſtudioſi, de Principiis*. Quam Porphyrii mentem vidit etiam Fabricius, Bibl. Gr. tom. iv. p. 116. et 436. Omnino germanum Platonicum fuiſſe Longinum, non modo clarum eſt ex libris, aut fragmentis potius librorum, quæ ſuperſunt, ſed multo magis ex Commentariis ad Platonem interpretandum comparatis. Ejus Commentarium in Phædonem memorat Olympiodorus Commentario inedito in eundem dialogum, p. 379. D. Πῶς διὰ τὰ χρήματα πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται; πολλοὶ γὰρ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἐγένοντο· ῥητέον οὖν, ὡς μὲν Ἁρποκράτιων, ἢ ὅτι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ὅτι καὶ ἡ τῶν λαφύρων ἐλπὶς ἐπιτείνει τὸν πόλεμον· ὡς δὲ Λογγῖνος, τὰ ἐκτὸς πάντα

χρήματα καλεῖ· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐξηγηταὶ, ἐπειδὴ ὀργάνοις χρῶνται τοῖς χρήμασι πάντες οἱ πολεμοῦντες. Ejuſdem Commentarium in Timæum, vel potius in procœmium Timæi, ſæpe laudat Proclus in eundem dialogum tanquam, p. 10, 11. 16. 20, 21. 29. 50. 63. 98. Non facile putem, ullum interpretem tantis ingenii et doctrinæ præſidiis ad ſcriptorem aliquem explicandum, quantis Longinus ad Platonem, acceſſiſſe. Cujus libros utinam fanaticorum interpretum, Procli, Hermiæ, et Olympiodori jactura redimere liceret! Paucas admodum Longini explicationes Proclus, quippe veram interpretandi rationem, qua ille utebatur, præ myſtica ſua contemnens, afferendas putavit. Tamen ex paucis illis apparet, eum non ſolum res, ſed, quoniam Plato a ſcribendi quoque elegantia ſpectari voluit, etiam verba perſecutum eſſe. Juvat, aliquot, exempli cauſa, apponere. Ad Tim. p. 523. A. hanc annotationem laudat Proclus, p, 19. Λογγῖνος μὲν ἐν τούτοις ὡραΐζεσθαι τὸν Πλάτωνα φησὶ, διὰ τῶν παραβολῶν καὶ τῆς τῶν ὀνομάτων χάριτος, καλλωπίσαντος (lege, καλλωπίσαντα) τὸν λόγον, ἐνδεικνύμενος εἴς τινας Πλατωνικοὺς, αὐτοφυῆ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην, ἀλλ' οὐκ ἐκ τέχνης πεπορισμένην τῷ φιλοσόφῳ λέγοντας· εἶναι μὲν γὰρ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων πεφροντισμένην τῷ Πλάτωνι καὶ οὐ κατὰ τὸ ἐπιτυχὸν ἕκαστα λαμβάνειν αὐτόν· ἀλλὰ τοῦτο μὲν εἴποι ἄν τις ἀπὸ τῆς κοινῆς τῆς τότε καὶ συνήθους ἑρμηνείας ἥκειν καὶ εἰς αὐτόν· πολλὴν δὲ αὐτὸν ποιεῖσθαι καὶ τὴν συνήθους προμήθειαν· θᾶττον γὰρ ἂν τὰς ἀτόμους Ἐπικούρου συνελθούσας ποιῆσαι κόσμον, ἢ ὀνόματα ὡς ἔτυχε συγκείμενα καὶ ῥήματα λόγον κατορθωμένον. Πλάτωνα δὲ ἐν μὲν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων ᾐτιάσαντό τινες, ὡς μεταφοραῖς χρώμενον· περὶ δὲ τὴν συνθήκην, ἅπαντες θαυμάζουσιν· ἀλλ' ὅμως οὐδὲ ἐκ ταύτης μόνον ἄν τις λάβοι τὴν περὶ τὴν ἑρμηνείαν αὐτοῦ φροντίδα, ἀλλὰ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιτηδεύσεων, οἵαν ἐν τούτοις

ἐπιδείκνυται· οὐ γὰρ ἁπλῶς λέγει ὁ Σωκράτης ὃ ποθεῖ γένεσθαι αὐτῷ παρὰ τὸν ἀμφὶ Τίμαιον, ἀλλ' ὡραϊζομένῳ πως ἔοικε, καὶ ψυχαγωγοῦντι τὸν ἀκροατήν: ubi verbum, quod excidit, ſic revocandum videtur: ὡς μεταφοραῖς κατακόρως χρώμενον. Dionyſ. Halic. de Thucyd. p. 161. ὅταν μὲν αὐτῇ χρήσηται κατακόρως. Jo. Siceliota Commentario MS. in Hermogenem, de Procopio Gazæo: ἀκαίρως μὲν καὶ κατακόρως χρώμενος ταῖς τροπαῖς καὶ ἐπιθέτοις ἐν τοῖς λόγοις. Rhetor. MS. in Bibl. Medicea: οὐ δεῖ κατακόρως ταῖς γνωμολογίαις κεχρῆσθαι. Neque enim omnem metaphorarum uſum, ſed nimiam frequentationem veteres in Platone reprehenderunt, ipſo Longino docente in alio opere Π. Υ. §. 32. Ex eodem ad Tim. p. 523. C. hanc annotationem excerpſit Proclus, p. 21. Ὁ Λογγῖνος τὴν λέξιν θεωρεῖν οὐκ ἀπαξιῶν, ἐκεῖνο μὲν τὸ κῶλον ἐν ᾧ φησιν, τὸ δὲ τῶν σοφιςῶν φοβοῦμαι, μή πως ἅτε πλανητὸν ὄν, ἀρχόμενον (lege, ἀρχομένου) φησὶν εἶναι διὰ σεμνότητος ἔφεσιν τὴν φράσιν ἐξαλλάτ]ειν· τὸ δὲ ἑξῆς, ὅσα ἂν οἷάτε ἐν πολέμῳ καὶ μάχαις πράτ]οντες καὶ τὰ ἐχόμενα, διαςρέφοντος εἶναι τὴν φράσιν ἀπὸ τοῦ κατὰ φύσιν· τὸ δὲ τρίτον τὸ, καταλέλειπ]αι δὴ τὸ τῆς ἡμετέρας ἕξεως γένος, παντελῶς ἀλλόκοτον εἶναι· μηδὲν γὰρ ἀπεοικέναι τοῦ βίη Ἡρακλείη, καὶ ἱρὴ ἲς Τηλεμάχοιο, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ad Tim. p. 523. F. hæc habet Proclus, p. 26. Λογγῖνος μὲν ἠπόρει, τί ποτε βούλεται τῷ Πλάτωνι τούτου τοῦ διηγήματος ἡ παράθεσις· οὔτε γὰρ ὡς διαναπαύων τοὺς ἀκροατὰς, οὔτε ὡς δεόμενος πεποίηται τὴν μνήμην· καὶ ἔλυεν ὡς ᾤετο λέγων, ὅτι πρὸ τῆς φυσιολογίας παρέλαβεν αὐτὸ ψυχαγωγῶν τὸν ἀκροατὴν, καὶ τὸ τῆς ἑρμηνείας ἐκείνης αὐχμηρὸν προθεραπεύων διὰ τῆς τούτου παραθέσεως. Hanc Longini rationem eo minus ſpreverim, quod totum prooemium Timæi Platonici membrum eſſe videtur cum corpore parum cohærens. Cujuſmodi prooemia veteres in Heraclidæ Pontici et Theophraſti dialogis

reprehenderunt. Proclus Commentario MS. in Platonis Parmenidem, ubi omnia Platonis procemia dialogorum argumentis consentanea esse contendit, sic ait: Τὸ δὲ παντελῶς ἀλλότρια τὰ προοίμια τῶν ἑπομένων εἶναι, καθάπερ τὰ τοῦ Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ καὶ Θεοφράστου διαλόγων, πᾶσαν ἀνιᾷ κρίσεως μετέχουσαν ἀκοήν. Sequuntur hæc apud eundem Procl. p. 27. παλαιὸν ἀκηκοὼς λόγον οὐ νέου ἀνδρός.] Λογγῖνος μὲν ἐν τούτοις ἐπισημαίνεται πάλιν, ὅτι φροντίζει καὶ ὀνομάτων ὥρας καὶ ποικιλίας ὁ Πλάτων, ἀπαγγέλλων ἄλλως τὰ αὐτά· τὸ μὲν γὰρ ἔργον, ἀρχαῖον ἐκάλεσε, τὸν δὲ λόγον, παλαιὸν, τὸν δὲ ἄνδρα, οὐ νέον, καίτοι ταὐτὸν διὰ πάντων σημαίνων, καὶ δυνάμενος πάντα ὡσαύτως προσειπεῖν. Paucis interjectis idem, p. 28. εἶπεν οὖν τις τῶν φρατόρων] Πάλιν ἐν τούτοις, οἱ μὲν τῆς λέξεως φιλοθεάμονες ἐπισημαίνονται τοῖς αὐτῶν ἐρασταῖς, ὅτι Σόλωνος ἐπαινεῖ τὴν ποίησιν ὁ Πλάτων ἀσφαλῶς, ἰδιώτῃ τὸν ἔπαινον ἀναθεὶς, καὶ εἰς χάριν ἄλλων, ἀλλ' οὐ κατὰ νοῦν λέγοντι καὶ λόγον· εἴπερ γάρ τις ἄλλος καὶ ποιητῶν ἄριστος κριτὴς ὁ Πλάτων, ὡς καὶ Λογγῖνος συνίστησιν. Ita cum Longinus philosophiæ severitatem exquisitioris doctrinæ suavitate temperavit, quid miramur, si, qui se res, non verba sectari jactarent, parum magnifice de illo senserint? Plotinus quidem, durior ad hæc studia, lecto ejus libro Περὶ Ἀρχῶν, teste Porphyrio in ejus Vita, p. 116. exclamavit: Φιλόλογος μὲν ὁ Λογγῖνος, φιλόσοφος δὲ οὐδαμῶς. Quam vocem, velut oraculo missam, repetit Proclus, eruditior ille quidem Plotino, sed eodem morbo laborans, in Platonis Tim. p. 27. Sed hujus judicii iniquitas unde profecta sit, non est difficile intelligere. Urebat haud dubie hominem, suam de Ideis sententiam, quam discipuli, ut fit, laudibus in cœlum ferrent, idoneis rationibus a Longino oppugnari. Huc adde, barbaræ et spinis metaphysicis horridæ sapientiæ nun-

quam bene convenire cum elegante et diſerta. Etiam nunc reperiuntur, præſertim de ſcholaſtica Wolfii diſciplina, qui paullo elegantius philoſophantes, philologos potius, quam philoſophos appellent.

Sect. VII.

At vero, quem nos Platonicum philoſophum dicimus, Porphyrius apud Euſebium, H. E. vi. 19. pro Pythagorico habuiſſe videtur: *συνῆν γὰρ Ὠριγένης ἀεὶ τῷ Πλάτωνι, τοῖς τε Νεμηνίε, κ̀ Κρονίε, Ἀπολλοφάνες τε καὶ Λογγῖνε, κ̀ Μοδεράτε, Νικομάχε τε κ̀ τ̃ ἐν τοῖς Πυθαγορείοις ἐλλογίμων ἀνδρῶν ὡμίλει συγγράμμασιν.* Quem locum ſine ulla ſcripturæ varietate excerpſit Suidas, v. Ὠριγένης. Fabricius quidem, Bibl. Gr. tom. i. p. 482. 494. credens, omnes philoſophos, qui hic commemorentur, Pythagoricos eſſe, non dubitavit et Apollophanem et Longinum in Pythagoricorum catalogum referre. In quo fallitur vir doctiſſimus. Nam Apollophanes Stoicus fuit: Numenius, ſicut Longinus, Platonicus; quamvis uterque de illius temporis more Pythagoricæ doctrinæ ſtudium aſſumſiſſet. Alia difficultas haud paullo gravior, quam unus Valeſius pro ſagacitate ſua ſenſit, ex Porphyriano loco exoritur. Nam primum mirari ſubit, Longinum cum multo vetuſtioribus philoſophis conjungi: quod artis criticæ perito ſtatim ſuſpicionem injiciat corruptelæ, in Longini nomine hærentis. Tum acrius telum, quod vulgatam lectionem prorſus jugulet, nobis temporum ſuppeditat ratio. Nego enim, Origenem Adamantium, eumque juvenem, Longini libros legere potuiſſe, quod, quo tempore Origenes juvenis philoſophiæ operam dabat, hoc eſt ſub ipſum ini-

tium feculi tertii, nondum lucem viderat Longinus. Quid igitur? Nempe pro Λογγίνε fcribendum Ἀλβίνε. *Albinus*, philofophus Platonicus, qui vulgo male *Alcinous* appellatur, Origeni viam præire potuit ad Platonem intelligendum, quippe ætate fuperior Origene, et jam Galeno de libris fuis, tom. iv. p. 372. laudatus. Ejus duplex extat libellus, quorum alter tradit *ordinem, quo Platonis dialogi legendi fint*, alter *Epitomen doctrinæ Platonis*. Priorem noftra demum ætate protulit Fabricius, Bibl. Gr. tom. ii. p. 44. quem adeat, qui de Albino plura cognofcere velit.

Sect. VIII.

Longinus vero, cum juftas doctrinæ copias et a magiftris Alexandrinis, et ab aliis, quos in peregrinatione audierat, fummo fibi ftudio paraffet, eas Athenis, ubi natus educatufque erat, explicare inftituit, docuitque juvenes hæc ftudia æmulantes tanta affiduitate, vix ut ei tempus fupereffet ad condenda eloquentiæ fuæ monimenta, fi vera nobis narrat Joannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem περὶ ἰδεῶν· ὁ μὲν γὰρ Λογγῖνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολέμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις ἐκ ἔχων καιρὸν, τὸ τῦ Ὁμήρε (Il. ί. 323.) πέπονθεν ὄρνιθος, λιμώττεσαν τὰς νεοτὲς τρέφειν: de quo loco mox plura dicemus. Hic ejus difciplina ufus eft Malchus, domo Tyrius, cujus patrium nomen, Græcis auribus moleftum, Longinus in Πορφύριος mutavit, forte Ariftotelem, qui ex Tyrtamo fecerat Theophraftum, imitatus. Eunapius in Porphyr. p. 13. Μάλχος δὲ κατὰ τὴν Σύρων πόλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα· τῦτο δὲ δύναται βασιλέα λέγειν. Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὠνόμασε Λογγῖνος,

ἐς τὸ βασιλικὸν τῆς ἐσθῆτος παράσημον τὴν προσηγορίαν ἐπιτρέψας. Qua in re Eunapii diligentiam requirit Valeſius de Crit. i. 18. Neque enim Longinus, ſed Amelius nominis Tyrii in Græcum Βασιλεὺς mutandi auctor fuit, ipſo Porphyrio teſte de Vita Plotini, p. 120. Βασιλεὺς etiam, non Πορφύριος, vocatur a Longino in Præf. libri Περὶ Τέλους, p. 131. Quæ facile conciliantur, ſi dicamus, Malchum quidem primum ab Amelio Βασιλέα, mox a Longino ejuſdem fere poteſtatis, ſed gratioris ſoni nomine, Πορφύριον appellatum eſſe. Sed hoc utcunque accipiatur, parum referre arbitror. Illud magis convenit quærere, quid Longinus Athenis profeſſus ſit, artemne criticam, vel grammaticam, ut Langbænio in ejus Vita videtur, an philoſophiam, ut Valeſio ad Euſeb. H. E. vi. 19. et de Crit. i. 17. Priorem ſententiam confirmat Eunapius, Porphyrii in Grammaticis et Rhetoricis magiſtrum edens Longinum, in Porphyr. p. 13. παρ' ἐκείνῳ δὲ τὴν ἄκραν ἐπαιδεύετο παιδείαν, γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἁπάσης ὥσπερ ἐκεῖνος ἀφικόμενος καὶ ῥητορικῆς· πλὴν ὅσον οὐκ ἐπ' ἐκείνην ἔνευσε, φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος. At hoc non perſuadet Valeſio de Crit. l. c. quia Porphyrius ipſe, Quæſt. Homer. 25. ſuum in arte grammatica Athenis præceptorem, non Longinum, ſed Apollonium, prædicat. Præterea rem conficere Valeſio videtur Longinus Præfatione ſæpe laudata libri Περὶ Τέλους, p. 131. ubi ſuæ diſciplinæ philoſophicæ Plotinianam a Porphyrio prælatam narrat: ὃν (Πλωτῖνον) ἀποδεξάμενος μᾶλλον τῆς παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς. *Philoſophus* etiam diſerte vocatur a Vopiſco in Aurelian. 30. et Suid. v. Λογγῖνος. Item Scholia Longini in Hephæſtionem de Metris in Cod. Vatic. inſcribuntur: ἐκ τοῦ Λογγίνου τοῦ φιλοσόφου. Tum dictum

Plotini de Longino, quod ſupra retulimus, profeſſione philoſophum, non philologum, Longinum fuiſſe, oſtendit, ut pulchre videt Valeſ. i. c. Denique Πλατωνείων celebratio, quæ ipſi tribuitur, non Grammaticis aut Rhetoribus, ſed Philoſophis, uſitata reperitur. Porphyrius apud Euſeb. Præp. Evang. x. 3. p. 464. Τὰ Πλατώνεια ἑστιῶν ἡμᾶς Λογγῖνος Ἀθήνησι, κέκληκεν ἄλλους τε πολλούς, &c. ubi deteriorum librorum ſcriptura, Πλωτίνεια, in fraudem inducti, Holſtenius in Vita Porphyr. p. 11. et Langbænius in Vita Longini, Plotini natalem a Longino celebratum putarunt. Verum nec Plotino magiſtro uſus erat Longinus, nec tantum ſibi auctoritatis Plotinus conſtituerat, ut Longinus talem ei honorem, præteritis Ammonio et Origene, ſub quibus profecerat, haberet. Excepit tum Longinus, ut hoc obiter addamus, ſolenni convivio florem hominum eruditorum, Athenis degentium, Nicagoram Sophiſtam, Majorem, Apollonium Grammaticum, Demetrium Geometram, Proſenem Peripateticum, Calietem Stoicum, Cayſtrium et Maximum. Adfuit etiam Porphyrius, qui totam rem narrat, cum aliis pluribus. Ex his nonnulli ſibi nomen apud poſteros fecerunt, ut Nicagoras, quem Gothofr. Olearius ad Philoſtrat. de Vit. Sophiſt. ii. 31. p. 624. turpi errore confundit cum Nicoſtrato, Rhetore M. Antonini temporibus claro. Vide Suidam v. Νικαγόρας, et ibi Kuſterum. Notus etiam eſt Major Sophiſta, ex Suida in v. et Scholiaſte Hermogen. p. 1130. Apollonium Porphyrii in Grammaticis magiſtrum fuiſſe, paullo ante diximus. Maximus, neſcio, an ſit philoſophus, domo Tianus, cujus titulum ſepulchralem Athenis vidit Sponius, Miſcell. Erud. Antiq. p. 127.

ΜΑΞΙΜΩι
ΤΙΑΝΩι
ΦΙΛΟΣΟΦΩι

Sect. IX.

Etſi vero Longinus ſe Athenis philoſophum dici haberique voluit, hoc tamen non eam vim habet, ut, quod Valeſius efficere tentat, ſe in docendo unius philoſophiæ finibus continuerit, nullam præterea artem attigerit. Cum enim ipſe, Platonis ſui exemplo, ut bene judicat idem Valeſius de Crit. i. 16. eloquentiam, et cæteras artes, quibus eloquentia alitur et augetur, cum philoſophia conjunxiſſet, Criticeſque ſtudium Ariſtotelis æmulatione aſſumſiſſet, quæ tandem ſive lex, ſive conſuetudo illum impediit, quo minus ſuæ quoque in hoc genere ſcientiæ copiam diſcere cupientibus faceret? Porphyrium Criticam et Rhetoricam a Longino accepiſſe, diſertus teſtis eſt Eunapius in ejus Vita, p. 13. quem injuria reprehendi a Valeſio, ſatis oſtendit is, quem ſupra laudavimus, Joannes Siceliota MS. Longino non ambigue tribuens artis rhetoricæ diſciplinam. Verum tamen Critices ſcientia latius, quam philoſophia, nomen ſuum illuſtravit, non quo hac facultate minus excelleret, ut Holſtenium in Porphyr. Vita, p. 29. exiſtimaſſe video, ſed quod, ut mea fert opinio, corrupta jam per recentiores Platonicos philoſophia, ſerum erat, homines ad veteres doctrinarum fontes, atque adeo ad ſanam mentem revocare. Qui fanaticæ philoſophiæ amor cum Porphyrium, diſcipulorum Longinianorum præſtantiſſimum, ita infatuaſſet, ut, deſerto Longino, ad Plotinum tranſiret, quid alios,

minus acutos, et adverſus novitatis illecebras minus cautos, feciſſe arbitramur? Critica igitur docenda gloriam ſuam, omnium confeſſione, maxime fundavit. Quam artem, nemo neſcit, partim ex inſita ingenii ſolertia, partim ex magna doctrinæ copia eſſloreſcere. Atque eruditionem Longini ſic prædicat Eunapius in Porphyr. p. 13. Λογγῖνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμψυχος, καὶ περιπατοῦν μουσεῖον. Qui locus nobis in memoriam revocat ſimilem apud Suidam v. Μάρκελλος· Μάρκελλος, μάγιστρος Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, κόσμος ἀρετῆς ἁπάσης, ἢ, τόγε ἁρμονικώτερον εἰπεῖν, ἀρετή τις ἔμψυχος. Quem non dubitamus ex Eunapii hiſtoria, qua Arcadii quoque res geſtas enarravit, ſumptum eſſe. Ut Longinus *ſpirans bibliotheca* ab Eunapio, ſic Pegaſus, Jctus Romanus, quod tanta memoria erat, ut omnes leges, earumque rationes teneret, *liber* dictus eſt. Scholiaſt. Juvenal. ad Sat. iv. 77. *Pegaſus juris ſtudio gloriam memoriæ meruit, ut liber vulgo, non homo diceretur.* Sunt fortaſſe haud pauci, quibus Eunapius Longinum pulchre et feſtive laudaſſe videatur. Certe *elegantiſſimum elogium* vocat Holſtenius de Vita Porphyr. p. 28. Sed, ut ſunt diverſi ſenſus hominum, ego facile credam Tan. Fabro ad librum Περὶ Ὕψους, ſect. 3. Longinum ipſum, ſi ſic ſe laudari audiſſet, non minus *viventem* iſtam *bibliothecam*, et *ambulans muſeum*, quam Gorgiæ *vivum ſepulchrum*, τάφον ἔμψυχον, riſurum fuiſſe. Ab hac igitur facultate Longinus *Critici* nomen invenit, quod ei tribuitur a Sopatro Proleg. in Ariſtid. p. 3. Photio, Bibl. Cod. cclix. p. 1470. Suida v. Λογγῖνος, et v. Πορφύριος. Eundem Porphyrius in Vita Plotini, modo κριτικώτατον, modo τὸν ἐν κρίσει πρῶτον ὄντα καὶ ὑπειλημμένον ἄχρι νῦν appellat. Quid? uni omninm

Longino, post Aristarchum, id honoris habitum est, ut ejus nomen simpliciter pro Critico poneretur, et κατὰ Λογγῖνον κρίνειν per proverbium pro *recte judicare* diceretur. Hieronymus, Epist. 95. *Criticum diceres esse Longinum, censoremque Romanæ facundiæ.* Theophylactus, Bulgariæ Archiepiscopus, Epist. 17. μή μοι οὖν τὰς Λογγίνου κρίσεις περίαπτε, μὴ καὶ δόξῃς τισὶν αὐτός γε οὐ κατὰ Λογγῖνον κρίνειν. Græculus, teste Bandinio, Catal. Biblioth. Laurent. tom. ii. p. 586. Aristidis Orationi in Minervam adscripserat: Οὐδὲν ἔχει σπουδῆς ἄξιον· quod judicium alius his reprehendit: Οὐχ ὡς κριτικὸς Λογγῖνος ταῦτα γράφεις. Adde Vales. de Crit. i. 2.

Sect. X.

Hic non alienum fuerit quærere, quid tandem Longino Critici famam gloriamque in primis confecerit? Utrum crisis in Homerum, quam laudat Eustathius ad Il. α΄. p. 67. et 106. an libellus Περὶ Ὕψους, in quo non pauca Critices exempla reperiuntur? Diversi generis opus fuisse, quicunque verba Eunapii in Porphyr. p. 13. diligentius perpenderit, facile intelligat: καὶ κρίνειν γε τοὺς παλαιοὺς ἐπετέτακτο, καθάπερ πρὸ ἐκείνου πολλοί τινες ἕτεροι, καὶ ὁ ἐκ Καρίας Διονύσιος πάντων ἀριδηλότερος· et paucis interjectis: καὶ εἴ τις κατέγνω τινὸς τῶν παλαιῶν, οὐ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἡ Λογγίνου πάντως ἐκράτει κρίσις. Fuit ergo liber, in quo Longinus de antiquis scriptoribus in utramque partem judicaret, et quandam velut ingeniorum censuram ageret: quod e Græcis fecit Dionysius Halicarnassensis, e Latinis Quinctilianus decimo Institutionum Oratoriarum. Hoc opus, Longi-

nianorum omnium facile præſtantiſſimum, quoniam vulgo etiam ab hominibus doctiſſimis ignoratur, age, paullo accuratius ſpectemus. Titulus hic erat: Οἱ Φιλόλογοι, id eſt, *variæ eruditionis ſtudioſi.* Inſcriptione fere ſimiles ſunt Varronis *Loghiſtorici*, et Hieroclis Φιλίστορες, ſæpe veteribus laudati, ſed argumento ſimilior Telephi ποικίλη φιλομαθία, et Porphyrii Φιλόλογος ἱστορία, de quibus vide Suidam v. Τήλεφος, et v. Πορφύριος, et J. Wowerium de Polymath. cap. xv. De magnitudine voluminis ex numero librorum judicare licet: quippe cujus liber xxi. laudetur. Non una de cauſa memorabilis eſt locus Joannis Siceliotæ Commentario MS. in Hermogenem περὶ ἰδεῶν. Qui ubi diſputat, poſſe aliquem de ſcribendi forma bene judicare, nec tamen ipſum bene ſcribere, et contra, hoc modo pergit: αὐτίκα Λογγῖνος, ὡς οἱ Φιλόλογοι δεικνύουσιν, ἄριστος ἐπιμερίσαι λόγων ἰδέας, δημιουργῆσαι δὲ τοιούτους ἥκιστα· καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς καὶ Σμυρναῖος ὁ Ἀριστείδης περὶ ἰδεῶν τε καὶ τέχνης γράψαντες, βοῦτα κάρας, ἡ παροιμία φησί· (Lege, βάτα κάρας, et vide Giſb. Kœnium, V. C. ad Gregor. de Dialect. p. 51.) δημιουργοὶ δὲ λόγων πολλῶν καὶ καλῶν· εἰκότως· ἡ γὰρ πρὸς θάτερον σπουδή τε καὶ ἐπιμέλεια τὸ ἕτερον ὑφαιρουμένη παρευδοκιμεῖ· ὁ μὲν γὰρ Λογγῖνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολούμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις οὐκ ἔχων καιρὸν, τὸ τοῦ Ὁμήρου πέπονθεν ὄρνιθος, λιμώττουσαν τοὺς νεοττοὺς τρέφειν· οἱ δὲ τὸ ἀνάπαλιν: ubi ἐπιμερίσαι λόγων ἰδέας intellige varias dicendi formas judicio diſtinguere, omninoque inveniendi vias et eloquendi artificia ſub judicium vocare. Idem Rhetor alio loco ſic ait: φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία τοῦ ποιητοῦ. (Æſchyli) μᾶλλον ἐν τῷ τῆς Ὠρειθυίας δράματι, ὅπου ταῖς δυσὶ σιαγόσι φυσσῶν ὁ Βορέας, κυκᾷ τὴν θάλασσαν· οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβικὰ, ἐπιλαθόμενος· διὸ καὶ Σοφοκλῆς

μιμεῖται, (lege, μὴ μιμεῖται) λέγει δὲ περὶ τούτων Λογγῖνος ἀκριβέςερον ἐν τῷ κα τοῦ περὶ Φιλολόγων. De iiſdem Æſchyli verſibus Longinus etiam ſententiam dixerat, Περὶ Ὕψους, ſect. 3. In hoc autem loco libri index ſic effertur, ut opinio Jonſii, de Scriptor. Hiſt. Phil. iii. 14. qua Longinum hoc opere de Philologis et Grammaticis egiſſe putat, confirmari videatur. Vel ſic tamen ſcribendum: ἐν τῷ κα τοῦ Φιλολόγων. Scholiaſtes MS. ad Ariſtid. tom. i. p. 323: σημείωσαι ὅτι εἶπε κατορθώματα· φασὶ δὲ μὴ λέγεσθαι τὴν λέξιν. Λέγει δὲ ὁ Λογγῖνος ἐν τρίτῃ Φιλολόγων, ὅτι εὕρηται πολλαχῶς πολλαχοῦ. Auctor Vitæ Apollonii Rhodii: Τάῤῥα δὲ πόλις Κρήτης, ὡς φησὶ Λογγῖνος ἐν τοῖς Φιλολόγοις: ubi Fabricius, Bibl. Gr. tom. iv. p. 444. perperam ſupplet βιβλίοις, vel συγγράμμασι. Exemplis enim, quæ attulimus, ſatis effectum arbitramur, operis inſcriptionem fuiſſe, οἱ Φιλόλογοι. Superſunt pauca Longini fragmenta, quibus, quid de antiquis ſcriptoribus judicaret, exponitur. Quæ quin ex hoc libro ducta ſint, non eſt quod dubitemus. Quale illud eſt apud Photium, Bibl. Cod. cclxv. p. 1470. τοῦ πρὸς Λεπτίνην λόγου τὸ προοίμιον Λογγῖνος μὲν ὁ Κριτικὸς ἀγωνιςικὸν νομίζει. —ἀλλὰ γὰρ ὁ μὲν Λογγῖνος τοιαύτην περὶ τοῦ προκειμένου προοιμίου τὴν ψῆφον ἐξάγει, ἕτεροι δὲ οὐκ ὀρθῶς ἔφασαν τὸ προοιμίον ἠθικὸν εἶναι. Quo exemplo perſpicue expreſſa eſt illa ratio formarum eloquendi diſtinguendarum, quam Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις ſecutum eſſe Jo. Siceliota tradit. Idem Rhetor MS. ex eodem, ni fallor, Longini libro hoc minime vulgare affert: ὅτι δὲ τοῦτο οὐ σπάνιον (videlicet ὅτι παρενεγκεῖν οἱ φιλόπονοι δύνανται τοὺς περιττοὺς τὴν φύσιν, de quibus in præcedentibus diſputaverat) πλήρεις αἱ ἱςορίαι καὶ οἱ βίοι τῶν σοφιςῶν· μᾶλλον δ' ἐφ' ἑνὸς Μενελάου τοῦ ποιητοῦ τοῦτο κατίδοι τις ἄν, δυσκολίαν φύσεως

φιλοπονίᾳ μεταβαλόντος εἰς τὸ ἀκριβές τε κ) ἄμωμον, ὥς φησι κ) Λογγῖνος. Vix nobis in tanta opportunitate temperamus, quin hujus Menelai, præſertim tantopere a Longino laudati, obliteratam fere memoriam in tranſcurſu inſtauremus. De illo Suidas ita: Μενέλαος, Αἰγαῖος, ἐποποιός· ἔγραψε Θηβαΐδα ἐν βιβλίοις ιβʹ. καὶ ἄλλα. *Thebaidem* ejus laudat, et unus quidem Grammaticorum, quod ſciam, Stephanus Byzant. v. Τέμμιξ. Τεμμικίς· κ) Τεμμίκειος, τὸ κτητικόν. Μενέλαος δὲ διὰ τȣ̃ ιʹ. Τεμμίκιον ἄςυ, ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος: item v. Ὑρμήνη. Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν, Ὕρμιναν, διὰ τȣ̃ α φησί. Τὴν δ' Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδα φησὶ τὰς νῦν Ὁρμίνας. Ὁρμίνας δὲ κ) τȣ̀ς Ἐπειȣ̀ς καλεῖσθαι. Quem locum L. Holſtenius ita tentavit: Τὴν δ' Ὑρμίνην Τριφυλίδα· quod Τριφυλία Elidis pars eſt. Sed nihil dici poterat a Stephani mente alienius. Integra et ſana ſunt omnia, modo pro Ἐχεφυλίδα reponatur Ἐχεφυλίδας, quem ſcriptorem idem Stephanus laudat v. Σφακτηρία. Ἐχεφυλλίδας per duplex λ vocatur a Scholiaſte inedito in Platonis Phædon. p. 389. Ἐχεφυλλίδας δὲ φησὶν Ἡρακλέα ὑπὸ Κτεάτȣ κ) Εὐρύτȣ τ̃ Μολιονίδων ἡττηθῆναι, &c. Porro Menelaus nobis memorari videtur apud Steph. Byz. v. Εὔτρησις, quamvis Voſſius, de Hiſt. Græc. iii. p. 181. Menelaum, philoſophum Peripateticum, eundemque hiſtoriæ ſcriptorem intelligere malit. Hactenus de Menelao. Ad Longini Φιλολόγȣς etiam referendum ejus de Ariſtide judicium, quod eſt apud Sopatrum, Proleg. in Ariſtid. p. 3. ἤδη μὲν Λογγῖνος κ) πάντες οἱ κριτικοὶ πολλὰ προειρήκασιν, ὡς γόνιμος, ὡς ἐνθυμηματικὸς τυγχάνει, κ) βίαιος, κ) καθόλȣ τὸν Δημοσθένην μιμȣ́μενος. Ex quo loco apparet, Longinum, præter ſcriptores veteres, etiam ætati ſuæ proximos recenſuiſſe. Denique τὰ περὶ Ξενοφῶντος, quæ ipſe Περὶ Ὕψȣς,

ſect. 8. commemorat, niſi quis pro *Commentariis in Xenophontem* habere velit, partem arbitror fuiſſe τῶν Φιλολόγων. Neque enim Xenophon in tali cenſura præteriri potuit.

Sect. XI.

Athenis poſtquam Longinus bonam vitæ partem cum juventute erudienda, tum præclaris ingenii monumentis condendis exegiſſet, patria relicta, in Orientem abiit, ſive ut conſanguineos, Emiſæ habitantes, inviſeret, ſive ut ibi hereditarium negotium ageret. Per hanc, ni fallimur, occaſionem, cognitus eſt a virilis animi muliere, et nulli priſcarum heroidum ſecunda, Septimia Zenobia, quæ tum Orientis imperium tenebat. Quæ non minore ingenio, quam animo, prædita, cum bonas artes adamaret, Longinum Græcarum literarum magiſtrum adhibuit. Vopiſcus in Aurelian. 30. *quo* (Longino) *illa magiſtro uſa eſſe ad Græcas literas dicitur.* Quo uno, ſi quid judicamus, argumento concidit fabula de Zenobiæ Judaiſmo, ſæpe jactata ab Eccleſiæ Patribus, Athanaſio Epiſt. ad Solitar. tom. i. Opp. p. 386. Photio, Bibl. Cod. cclxv. p. 1470. et aliis, quos indicat Moſhemius, Hiſtor. Chriſtian. Sæc. III. p. 706. Quis enim credat, Judæam Græcarum literarum magiſtrum, eumque philoſophum, expetiiſſe? Cujus gentis quantum in Græcas literas et philoſophiam odium fuerit, nihil attinet diſputare poſt luculentam demonſtrationem Erneſti V. C. Opuſc. Philol. p. 408. Unde igitur iſta manavit fabula? Nempe ab immoderata et minime Chriſtiana maledicendi licentia, quam illius ætatis orthodoxi ſibi in quoſlibet a ſe

diſſentientes ſumebant. Accuſatus erat Paulus Samoſatenus cum ob alias opiniones, quas referre longum eſt, et haud neceſſarium, tum ob Judaiſmi ſuſpicionem; mox etiam Patrum decreto Epiſcopatu Antiocheno dejectus. Hunc ab adverſariis vehementer exagitatum, cum Zenobia, mulier philoſopha, et in religione diverſa ſentientes facile ferens, tuendum ſuſcepiſſet, Orthodoxi, dolorem quem inde ceperant, ulciſcentes, non modo Paulum Samoſatenum ad ſacra Judaica tranſiiſſe, ſed ejus etiam patronam Judæam eſſe, ſuo jure clamarunt. Fuerunt inter recentiores, qui, ut error errorem parere ſolet, Moyſen a Longino in Zenobiæ gratiam laudatum exiſtimarunt. Quorum opinio tum aliis de cauſis parum probabilis eſt, tum quod Longinus librum Περὶ Ὕψους, et reliqua opera omnia, uno libello, quem de Odenathi laudibus ſcripſit, excepto, Athenis, antequam in Zenobiæ notitiam veniſſet, edidiſſe videtur. Nam Palmyræ nulla librorum edendorum facultas dabatur, deficientibus, quorum manu uteretur, librariis, ut ipſe in Ep. ad Porphyr. p. 124. queritur. Ne otium quidem ad talem ſcriptionem ab aliis rebus erat. Venerat ille quidem in aulam Palmyrenam, ut Zenobiam Græcis literis erudiret. Sed mox Zenobia, cum ipſa imperii habenas capeſſiviſſet, et ſummam rerum gerendarum prudentiam in Longino perſpexiſſet, ejus maxime conſiliis regnum adminiſtrare ſtatuit. Photius l. c. καὶ πολλὰ συνηγωνίζετο Ζηνοβίᾳ τῇ τῶν Ὀσροηνῶν βασιλίδι, τὴν ἀρχὴν κατεχούσῃ Ὀδηνάθου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τετελευτηκότος. Suidas v. Λογγῖνος· ἀνῃρέθη ὑπ' Αὐρηλιανοῦ ὡς σύμπνους Ζηνοβίᾳ, τῇ Ὀδηνάθου γυναικί. Tum Longinus pro illo libertatis amore, qui magnis ingeniis proprius eſſe ſolet, Ze-

nobiæ animum addidit ad jugum Romanum excutiendum, in hoc etiam imitatus Platonem ſuum, qui Dionem a ſe eruditum pari ratione ad patriam liberandam impulit et armavit. Tum, eodem auctore, Zenobia nobiles illas ad Aurelianum literas, quæ ſunt apud Vopiſcum, Aurelian. 27. ſcripſit. Quæ, cum plus ſpiritus, quam Zenobiæ tempora ferebant, habere viderentur, Longino exitium attulerunt. Quippe Aurelianus, iis lectis, ſic exarſit, ut mox, Palmyra expugnata, de Longino ſupplicium ſumi juberet. Vopiſcus, Aurelian. 30. *Grave inter eos qui cæſi ſunt, de Longino philoſopho fuiſſe perhibetur, quo illa magiſtro uſa eſſe ad Græcas literas dicitur: quem quidem Aurelianus idcirco dicitur occidiſſe, quod ſuperbior illa epiſtola ipſius diceretur dictata conſilio, quamvis Syro eſſet ſermone contexta.* Adde Suidam v. Λογγῖνος. In hoc tam gravi caſu, neſcio, an Longinus quicquam viderit indignius, quam pro bonis conſiliis malam ſibi gratiam a Zenobia referri. Hæc enim, cum ante omnibus in rebus virilem animum geſſiſſet, nunc mortis metu debilitata, ad muliebre ingenium rediit, id eſt, ſuam innocentiam jactavit, invidiamque belli, quod Romanis feciſſet, cum in alios, tum in Longinum, relegavit. Zoſimus i. 56. ἐπεὶ δὲ αἰτίας ἔλεγεν, ἑαυτὴν ἐξαιροῦσα, πολλούς τε ἄλλους ἦγεν εἰς μέσον, ὡς παραγαγόντας οἷα γυναῖκα· ἐν οἷς καὶ Λογγῖνος ἦν, οὗ συγγράμματά ἐστι μέγα τοῖς παιδείας μεταποιουμένοις ὄφελος φέροντα. At longe alium animum Longinus præ ſe tulit. Tali enim conſtantia, tali animi robore ſupplicium ſubiit, ut, qui ipſe conſolandus eſſet, aliorum ex hac calamitate ſuſceptum dolorem conſolaretur. Ita ille in ipſo mortis articulo verum ſe philoſophum præſtitit, ſanctiſſimumque Socratem, ad cujus normam et ſtu-

diorum et vitæ rationem direxerat, etiam moriendo expreſſit. Cujus crudelem caſum ſi quis Platonica eloquentia prodidiſſet, non minus nunc Longini, quam Socratis, morti illacrymaremur. Zoſimus l. c. ὥπερ ἐφ' οἷς κατηγορεῖτο ἐλεγχομένῳ, παραχρῆμα ὁ βασιλεὺς θανάτου ζημίαν ἐπέθηκεν· ἣν οὕτω γενναίως ἤνεγκεν ὁ Λογγῖνος, ὥστε καὶ τοὺς σχετλιάζοντας ἐπὶ τῷ πάθει παραμυθεῖσθαι. Hoc modo periit vir maximus A. C. 273.

Sect. XII.

Hæc fere ſunt, quæ nobis de Longini vita et ſtudiis veterum teſtimoniis conſtent. De ejus ingenio et eruditione dicere quid attinet? Sunt libri vel potius fragmenta librorum, ex quibus judicium fieri poſſit, in manibus. Equidem nihil magis in Longino miror, quam tanti animi ingeniique virum ſeculo tertio, ſervitute oppreſſo, et pæne barbaro, quo omnes fortunæ ſuæ ſimilia et faciebant et loquebantur, extitiſſe. Verum cum ſeculum, quo vivebat, inſitam ingenii vim premeret, ipſum feciſſe arbitror, quod aliis natura tardioribus faciendum præcepit; Περὶ Ὕψους, ſect. 9. εἰ καὶ δωρητὸν τὸ μεγαλοφυὲς μᾶλλον ἢ κτητὸν, ὅμως, καθ' ὅσον οἷόν τε, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μεγέθη, καὶ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν γενναίου παραστήματος. Nempe veteribus, præcipue Platone et Demoſthene, legendis, animum ad eam, quam in maximis minimis admiramur, extulit altitudinem. Ab eodem celſo elatoque animo profectum eſt cum libertatis civilis ſtudium, cujus clara veſtigia impreſſit divino illi epilogo libri Περὶ Ὕψους, tum alterius, quæ in ſententia libere dicenda, et in aliorum erroribus caſtigandis, cernitur. Ex quo a Porphyrio, in Vita Plotini,

p. 126. ἐλεγκτικώτατος dicitur, et τὰ τῶν ἄλλων σχεδὸν πάντα τ̓ καθ' αὐτὸν διελέγξας. Eloquentiam Longini ita abjicit et contemnit Græculus ineptus, Joannes Siceliota, cujus locum ſupra, p. 15, adſcripſimus, ut eum nihil ad Dionyſium Halicarnaſſenſem et Ariſtidem eſſe dicat. Nos quidem non ſumus ii, qui orationibus, quas Dionyſius hiſtoriæ interpoſuit, eloquentiæ laudem detrahamus, aut Demoſthenem feliciter ab Ariſtide expreſſum eſſe negemus. Veruntamen uterque, noſtra ſententia, cum Longino comparatus, jacet, et velut ſpiritu caret. Quanta enim et quam incredibilis vis dicendi ex libello Περὶ Ὕψȣς elucet? Profecto nullus unquam Rhetorum et Sophiſtarum aut ſcripſit, aut ſcribere potuit aliquid diſertius. Unus Longinus ex omnibus Græcis magiſtris, id quod Ciceronem in libris rhetoricis feciſſe conſtat, quod aliis præcipit, ipſe ſcribendo præſtat, nec minus eloquentiæ præceptis, quam exemplo ſuo facit eloquentes. In docendo quomodo ad id, quod in oratione magnificum eſt, perveniatur, grandis eſt ac pæne tragicus. In tranſlationibus ut feliciter audax, et maxime ſimilis Plutarcho, ſic fortaſſe nimius in illis cumulandis, nec ſatis conſentiens præceptis ſuis. Excerpta Rhetorica MSS. in Bibl. Medicea: Ὅτι Ἀριστοτέλης (de Poetic. 22.) τȣ̀ς πάντα μεταφέροντας αἰνίγματα γράφειν ἔλεγεν, διὸ λέγει Λογγῖνος σπανίως κεχρῆσθαι κ̀ τȣ́τῳ τῷ εἴδει. Ex antiquis illis, præter cæteros, Platonem et Demoſthenem imitatur. In quibus legendis, ſi venuſtatem ejus ſentire velis, te multum temporis contriviſſe oportet. Præter Græcam et Syriacam linguam, utramque vernaculam, calluit etiam Latinam, ut non ſolum ex Demoſthenis et Ciceronis comparatione Περὶ Ὕψȣς, ſect. 12. ſed etiam

ex Suida intelligi licet. Sic enim ille Lexicographus: Αἰωνοάριος· ὁ Ἰανουάριος μήν· οὕτω Λογγῖνος αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα: quæ repetit v. Ἰανουάριος. Cum Suida convenit Tzetzes in Poſt-Homericis, p. 75. Τὸν ῥ' Αἰωνοάριον κικλήσκει μὲν Λογγῖνος, Ἰανουάριον δ' ἀνέρες πάντες καλέουσι. Quam vocis notationem ſi quis in homine Græco rideat, is potiore jure Ciceronem de Nat. Deor. ii. 27. *Janum*, quaſi *Eanum*, ab *eundo* derivantem rideat. Nec tamen Longinus mihi quicquam a ſcriptoribus Latinis, nominatim a Quinctiliano, ſumſiſſe videtur, ut Tollius et Pearcius ad librum Περὶ Ὕψους, ſect. 2. et 38. crediderunt. Nam quæ illis locis e Latino Rhetore ducta putantur, tam ſunt vulgaria, ut, ſi Longinus illa mutuari ab aliis voluiſſet, potius a Græcis, quam a Latinis ſumſiſſet. Nec facile adducor, ut eum quicquam Dionyſio Halicarnaſſenſi debere credam. Non tali ſiccitate areſcebat, ut ingenium alienis fontibus rigaret.

Sect. XIII.

Philoſophiam, quam profeſſus eſt, in mores abiiſſe, tametſi mors ejus ſatis ſuperque declarat, tamen hoc quoque ſit teſtimonio. Porphyrius diſciplinam ejus valere juſſerat, ut ſe ad meliorem, ſi Diis placet, Plotini conferret. Quam levitatem, tantum abfuit Longinus, ut ad contemtum ſui traheret, injuriamque injuriæ referret, ut potius hunc ipſum deſertorem in ſuis haberet, Palmyram ad ſe invitaret, et, quanti eum faceret, libri περὶ ὁρμῆς dedicatione publice declararet. Quæ omnia nobis narrat ipſe Porphyrius in Vita Plotini, p. 120. 124. 131. Erit fortaſſe, qui doctrinam Chriſtianam Longino ad talem

animi moderationem profuiſſe dicat. Certe ſemichriſtianum eum vocat Iſ. Caſaubonus ad Vopiſc. Aurelian. 30. propter honorificum, quod de Moyſe fecit, judicium. At vero, ſi illa ratio valeret, multi, qui ſacrorum ſcriptorum cum laude meminerint, in his Numenius et Amelius, in ſemichriſtianorum numerum referendi eſſent. Omnino plerique ejus ætatis philoſophi Chriſtianorum libros ſatis diligenter legerant, ſive ut eos refellerent, quod Celſum et Porphyrium feciſſe ſcimus, ſive quod Chriſtianiſmum pro Orientalis philoſophiæ ſecta haberent. Vide Holſtenium de Vita Porphyr. cap. 5. p. 20. Sed Caſaubonum jam ante nos confutavit Langbænius ad Longin. Περὶ Ὕψȣς, ſect. 9. p. 61. Et ipſe vir ſummus hanc ſententiam repudiaſſe videtur, Exercitat. i. in Baron. Annal. p. 149. ubi Longinum *paganum hominem* appellat.

Sect. XIV.

Reliquum eſt, ut omnia Longini ſcripta, quorum magnam copiam extitiſſe narrat Eunapius in Porphyr. p. 14. breviter recenſeamus.

Οἱ Φιλόλογοι· de quibus, quantum ſatis eſt, diſputavimus, p. 29.

Περὶ τȣ̃ κατὰ Μειδίȣ, ſcilicet λόγȣ, id eſt, de *Demoſthenis oratione in Midiam.* Apud Suidam v. Λογγῖνος, qui ſolus hunc librum memorat, pro Μειδίȣ ſcribitur Φειδίȣ. Quem errorem correxit Langbænius in Vita Longini. Pertinet hic liber ad quæſtionem inter Rhetores agitatam, Midiana utrum eſſet χα-

ρακτῆρος παθητικοῦ, an πραγματικοῦ? Photius, Bibl. Cod. cclxv. p. 1470. ὡσαύτως καὶ ὁ κατὰ Μειδίου οὐκ ὀλίγοις γέγονεν ἐν σπουδῇ, καὶ τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητήσεως ἀφορμὰς παρέσχε· καὶ οἱ μὲν τοῦ παθητικοῦ χαρακτῆρος εἶναί φασιν αὐτὸν, μετὰ δεινώσεως ἐπειργασμένον· οἱ δὲ, τοῦ πραγματικοῦ. Sic Longinus apud eundem Photium, l. c. orationis in Leptinem προοίμιον ἀγωνιστικὸν esse judicavit. Nescio, an hic quoque liber pars fuerit τῶν Φιλολόγων.

Ἀπορήματα Ὁμηρικά. Suidas. Exemplum talium quæstionum scribendarum dedit Aristoteles, cujus Ἀπορήματα Ὁμήρου, præter alios, laudat Grammaticus MS. Sangermanensis: Βασίλισσα· Ἀλκαῖος Γηνυμήδει· Ἀριστοτέλης Ὁμήρου Ἀπορήμασιν. Adde Phrynichum de Dict. Attic. p. 112. Postea multi Grammatici hujusmodi quæstionibus tractandis ingenium exercuerunt, de quibus vide Jo. Wowerium de Polymath. cap. x. p. 77. Forte ex hoc opere Eustathius sumsit emendationes Homericas, quas commemorat ad Il. α'. p. 67. et 106.

Εἰ φιλόσοφος Ὅμηρος; Suidas. Non unus veterum hac quæstione otium suum oblectavit. Hermogenes, Medicus Smyrnæus, περὶ τῆς Ὁμήρου σοφίας scripsisse dicitur in marmore Græco, quod edidit L. Kusterus, Comm. Acad. Inscript. tom. iv. p. 665. Vide Davisium ad Max. Tyr. Diss. xxxii. p. 613. Porphyrius etiam de eodem argumento, in Longini gratiam, ut Holstenius in ejus Vita, cap. viii. p. 44. suspicatur, singularem librum scripsit.

Προβλήματα Ὁμήρου καὶ λύσεις, ἐν βιβλίοις β'. Suidas. Aristotelis etiam liber hoc titulo laudatur. Postea

Grammatici certatim in hujuſmodi problematis ſolvendis elaborarunt, inde λυτικοὶ appellati, de quibus vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. ii. 17. p. 206. et Cel. Valckenarium, Diſſ. de Schol. in Homer. ined. p. 145.

Τίνα παρὰ τὰς ἱςορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱςορικὰ ἐξηγȣ̃νται. Suidas. Similem librum, teſte Suida, ſcripſerat Cæcilius, ille ipſe, quem Longinus Περὶ Ὕψȣς, ſibi caſtigandum ſumpſit: Περὶ τȣ̃ καθ' ἱςορίαν ἢ παρ' ἱςορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτορσι.

Περὶ τȣ̃ παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινȣσῶν λέξεων, βιβλία δ'. Suidas.

Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β'. εἰσὶ δὲ κατὰ ςοιχεῖον. Ex hoc Lexico ſumtum videtur, quod habet Photius, Lex. MS. Σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, ȣ̃ς ἡμεῖς Νύμφας· ȣ̃τως Δίδυμος. Κάσσιος δὲ Λογγῖνος· Σέρφος, πτηνόν τι μικρὸν κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος: item quod habet Euſtathius ad Odyſſ. χ'. p. 1919. τιμὴν δὲ, τὴν ποινὴν λέγει.—ἡ δὲ τοιαύτη τιμὴ, καὶ τῖμος λέγεται κωμικώτερον, ὡς Λογγῖνος δηλοῖ, ὁμοίως τῷ, χολὴ, χόλος, ὠνὴ, ὦνος, καὶ τοῖς τοιούτοις. Ex indice Grammaticorum, qui Suidæ Lexico præmittitur, putaret aliquis, Suidam multa ex hoc Longini opere in farraginem ſuam conjeciſſe. Sed hunc indicem a mendace mangone confectum eſſe, nuper idoneis rationibus demonſtravit Græcarum literarum in hac Academia ſtator, L. C. Valckenarius in Theocriteis, p. 295. et ſeqq. Similis fraus Lexicon ſacrum ineditum, quod in multis Bibliothecis ſupereſt, *Caſſiani Longini* nomine auſa eſt commendare.

Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλέωνος. Suidas. Langbænius pro Ἡρακλέωνος legit Κλέωνος, credo, quod de poeta Heracleone ne fando quidem audiverat. Sed Longinum poetas, quorum vix nomen ad nos pervenit, tractaſſe, conſtat exemplo Menelai, de quo p. 31. diximus. Minus cogitate Tan. Faber ſcribit, Heracleonem Epheſium, Grammaticum ab Athenæo laudatum, intelligi poſſe. Quis enim unquam ſcripſit λέξεις Grammatici?

Περὶ ἐθνικῶν. Grammaticus vetus Bibl. Coiſlin. p. 597. Ὅσοι περὶ ἐθνικῶν. Ὠρίων Θηβαῖος, Μητρόδωρος, Φιλόξενος, Λογγῖνος. Mirum eſt, Stephanum Byzantinum, in Ἐθνικῶν ſcriptoribus commemorandis in primis diligentem, nullam Longini mentionem facere.

Σχόλια εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον. Superſunt in Codd. MSS. ex quibus partem ediderunt Jo. Hudſonus et Jo. Boivinus. Ex hoc ſpecimine apparet, omnia exſcripta eſſe ab edito Hephæſtionis Scholiaſte. Longiniana laudat Scholiaſtes Hermogenis, p. 387. διὸ καὶ μέτρου πνεῦμα τὸν ῥυθμόν φησιν ὁ Λογγῖνος: ubi ex Longino, p. 264. corrigendum: διὸ καὶ μέτρου πατέρα τὸν ῥυθμόν φησιν ὁ Λογγῖνος. Error natus eſt e ſcribendi compendio.

Περὶ συνθέσεως λόγων συντάγματα δύο· quæ ipſe commemorat Περὶ Ὕψους, ſect. 39.

Τέχνη ῥητορική· de qua alias.

Εἰς τὴν ῥητορικὴν Ἑρμογένους. In Bibliotheca Vindobo-

nensi extant Enarrationes Hermogenis, excerptæ ex Longino, Jamblicho, Syriano, Simplicio, et aliis. Vide Catalog. Bibl. Vindob. Nessel. P. iv. p. 14. Sed totus titulus mangonium sapit.

Περὶ Ὕψους. Hic liber vere aureus, de quo omnium optime nobis judicasse videtur Boilavius in Præf. versionis Gallicæ, bono literarum et veræ eloquentiæ, quamvis mutilus, conservatus est in uno Codice Parisino, ex quo quicquid Codicum est in aliis Bibliothecis, manavit. Nulla igitur, archetypo salvo, apographorum utilitas est, nisi in conferendis verbis sectionis viii. ὡς κἂν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος usque ad verba sect. ix. ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον: propterea quod illæ paginæ ex archetypo, post facta jam apographa, exciderunt.

Commentarius in proœmium Timæi Platonici, de quo supra, p. 19.

Commentarius in Platonis Phædonem, de quo supra, p. 18.

Περὶ ἀρχῶν, *de rerum principiis*. Porphyr. in Vita Plotini, p. 116. qui de iisdem etiam librum scripsit, minus probans Longiniana, ut putat Holstenius in ejus Vita, p. 51.

Περὶ τέλους, *de finibus bonorum et malorum*. Porphyr. in Vita Plotini, p. 127. ubi nobis egregiam hujus libri præfationem conservavit.

Περὶ ὁρμῆς, *de naturali impetu*, sive *instinctu*. Porphyr. in Vita Plotini, p. 120.

Ἐπιςολὴ πρὸς τὸν Ἀμέλιον, qua reſpondet Epiſtolæ περὶ τȣ͂ τρόπȣ τȣ͂ Πλωτίνȣ φιλοσοφίας. Hanc epiſtolam in libri magnitudinem excreviſſe, ipſe ait in Præfatione libri περὶ τέλȣς, p. 196.

Περὶ τῆς κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης adverſus Amelium. Ipſe in Præf. laudata, p. 195.

Περὶ τῶν ἰδεῶν adverſus Plotinum. Præfat. laudata, p. 195.

Περὶ τῶν ἰδεῶν adverſus Porphyrium, Plotini de Ideis ſententiam Longinianæ, quam ante probarat, præferentem. Præfat. laudata, l. c. Vide Holſtenium de Vita Porphyr. p. 54. Hos de Ideis libros reſpexit Syrianus Commentario MS. in Ariſtotelis Metaphyſica: Οὔτε τοῖς λεκτοῖς τοῖς πολυθρυλλήτοις ἀνάλογον τῷ νῷ παρυφίςαται, ὡς ἠρεῖτο Λογγῖνος πρεσβεύειν· ȣ̓δὲν γὰρ ὅλως παρυφίςαται τῷ νῷ εἴπερ ἀνȣσιόν ἐςι τὸ παρυφιςάμενον· πῶς δ᾽ ἂν τὸ αὐτὸ νοητόν τε εἴη καὶ παρυφίςαιτο; οὐ μὴν ȣ̓δὲν νοήματά εἰσι παρ᾽ αὐτοῖς αἱ ἰδέαι, ὡς Κλεάνθης ὕςερον εἴρηκεν, ȣ̓δ᾽ ὡς Ἀντωνῖνος μιγνὺς τὴν Λογγίνȣ καὶ Κλεάνθȣς δόξαν.

Περὶ ψυχῆς· ex quo Euſebius, Præp. Evang. xv. 21. partem affert hoc titulo: πρὸς τὴν τῶν Στωϊκῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντίῤῥησις. Eundem librum laudat Porphyrius apud Stobæum, Ecl. Phyſ. i. p. 109. Familiarem Longini cum Medio diſputationem περὶ τῶν μορίων τῆς ψυχῆς ex Porphyrio commemorat Proclus in Platonis Politiam, p. 415.

Ὀδαίναθος· quod omnium Longini ſcriptorum poſtremum videtur. Libanius, Ep. 998. Ὀδαίναθον

τȢ λόγον, Λογγίνȣ δὲ ὁ λόγος, ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ, σὲ δὲ δεῖ δȣ̃ναι, ϗ γενέσθαι δίκαιον περὶ τȢ ὑπόσχεσιν. Hac oratione si Longinus Odenathi laudes complexus est, ut nobis videtur, concidit, quod narrat Trebell. Pollio xxx. Tyrann. 17. Zenobiam cædis Odenathi consciam fuisse.

Præter hæc Langbænius ad Longinum retulit librum Διονυσίȣ τȢ Φασηλίτȣ περὶ τῆς Ἀντιμάχȣ ποιήσεως, et alterum περὶ ποιητῶν, utrumque laudatum a Grammatico vetere, qui Nicandri vitam scripsit: item Διονυσίȣ Ἄπορα, laudata a Scholiaste Homeri ad Il. β'. 308. et Διονυσίȣ Κριτικὰ sive Κρητικὰ apud Diogen. Laert. l. 38. Verum nihili sunt rationes, quibus utitur, et vix dignæ, quæ refellantur. Nam si probabile est, ut supra, p. 6. demonstravimus, Longinum natum esse Athenis; cur ad eum refertur opus Phaselitæ? At *Dionysii* nomine nititur Langbænius. Immo hoc nomine Longinus, ut eodem loco docuimus, ne semel quidem simpliciter laudatus reperitur. Denique falsum est, quod dicitur, Longinum per temporis rationes a Diogene commemorari potuisse. Nam Diogenes, quacunque demum ætate vixit, certe ante Longinum vixit. Recte igitur Fabricius, Bibl. Gr. tom. iv. p. 435. 443, 444. quatuor illos libros, Longino tam temere tributos, sustulit ex indice operum Longinianorum.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

DIONYSII LONGINI

DE

SUBLIMITATE

COMMENTARIUS.

α΄. ΤΟ μὲν τοῦ Καικιλίου συγγραμμάτιον, ὃ περὶ Ὕψους συνετάξατο, ἀνασκοπουμένοις ἡμῖν, ὡς οἶσθα, κοινῇ, Ποστούμιε Τερεντιανὲ φίλτατε, ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἥκιστα τῶν καιρίων ἐφαπτόμενον, οὐ πολλὴν

I. CÆCILII libellum, quem de Sublimitate compoſuit, perpendentibus nobis (ut ſcis) una, Poſthumi Terentiane chariſſime, humilioris ſtili eſſe viſus eſt quam *poſtularet* argumenti materia, et præcipuas res minime attingere, neque multum utilitatis

ὠφέλειαν, ἧς μάλιστα δεῖ στοχάζεσθαι τὸν γράφοντα, περιποιεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Εἶτ' ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτουμένων, προτέρου μὲν, τοῦ δεῖξαι τί τὸ ὑποκείμενον, δευτέρου δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριωτέρου, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο, καὶ δι' ὧν τινων μεθόδων κτητὸν γένοιτο, ὅμως ὁ Καικίλιος, ποῖον μέν τι ὑπάρχει τὸ Ὑψηλὸν, διὰ μυρίων ὅσων, ὡς ἀγνοοῦσι, πειρᾶται δεικνύναι· τὸ δὲ, δι' ὅτου τρόπου τὰς ἑαυτῶν φύσεις προάγειν ἰσχύοιμεν ἂν εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὡς οὐκ ἀναγκαῖον παρέλιπεν. Πλὴν ἴσως τουτονὶ τὸν ἄνδρα οὐχ οὕτως αἰτιᾶσθαι τῶν ἐκλελειμμένων, ὡς αὐτῆς τῆς ἐπινοίας καὶ σπουδῆς ἄξιον ἐπαινεῖν. Ἐπεὶ δ' ἐνεκελεύσω καὶ ἡμᾶς τι περὶ Ὕψους πάντως εἰς σὴν ὑπομνηματίσασθαι χάριν, φέρε, εἴ τι δὴ δοκοῦμεν ἀνδράσι πολιτικοῖς τεθεωρηκέναι

(quam maxime debet ſcriptor petere) legentibus afferre. Deinde cum in omni artis *alicujus* tractatione duæ res requiruntur, (prior quidem, ut oſtendas quid ſit ſubjectum; ſecunda vero, quoad ordinem *ſecunda*, at quoad vim potior, *ut oſtendas* quomodo et quibus rationibus hoc ipſum ſit a nobis acquirendum,) nihilominus Cæcilius, quid ſit Sublimitas, innumeris exemplis *Lectores*, velut ignorantes, conatur docere; hoc autem, *ſc.* qua ratione noſtra Ingenia excitare poſſimus ad *faciendos* magnos in Sublimitate progreſſus, neſcio quomodo, velut rem minime neceſſariam præteriit. Sed fortaſſe hunc hominem non tam ob ea, quæ omiſſa ſunt, culpare æquum eſt, quam ob ipſam *ejus* cogitationem ſtudiumque laudare. Quoniam vero juſſiſti etiam Nos aliquid de Sublimitate, Tui omnino gratia, commentari; age, ſi quid ſane videamur civilibus viris u-

χρήσιμον, ἐπισκεψώμεθα. Αὐτὸς δ' ἡμῖν, ἑταῖρε, τὰ ἐπὶ μέρους (ὡς πέφυκας καὶ καθήκει,) συνεπικρινεῖς ἀληθέστατα· εὖ γὰρ δὴ ὁ ἀποφηνάμενος τί θεοῖς ὅμοιον ἔχομεν, "εὐ-" "εργεσίαν, εἶπε, καὶ ἀλήθειαν." Γράφων δὲ πρὸς σὲ, φίλτατε, τὸν παιδείας ἐπιστήμονα, σχεδὸν ἀπήλλαγμαι καὶ τοῦ διὰ πλειόνων προϋποτίθεσθαι, ὡς ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη· καὶ ποιητῶν τε οἱ μέγιστοι καὶ συγγραφέων οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδε πόθεν ἐπρώτευσαν, καὶ ταῖς ἑαυτῶν περιέλαβον εὐκλείαις τὸν αἰῶνα. Οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ· πάντη δέ γε σὺν ἐκπλήξει τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ το θαυμάσιον· εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ' ἡμῖν· ταῦτα δὲ δυναστείαν καὶ βίαν ἄμαχον

tile animadvertiſſe, inſpiciamus: ipſe autem nobiſcum, Amice, de ſingulis *hujus commentarii* partibus veriſſime (ut natura comparatus es et te decet) judica: bene enim ille, qui declaravit quid Diis ſimile haberemus, "beneficentiam, dixit, et "veritatem." Cum autem ſcribo ad Te, Chariſſime, literarum ſtudiis eruditum, prope liberatus ſum *neceſſitate* pluribus *verbis* præmittendi; quod Sublimia ſunt ſummum quiddam et excellens in ſcriptis; quodque maximi et poetæ et proſaici ſcriptores non aliunde quam hinc primas obtinuerunt, ſuaſque laudes immortales fecerunt: Sublimia enim non perſuadent, ſed extra ſe rapiunt auditores; et ubique id, quod Admirabile eſt, attonitum animum faciendo, ſuperat ſuadelæ et delectationi ſerviens *genus orationis*. Eſt quidem id, quod perſuaſibile eſt, plerumque in noſtra poteſtate *cone afficiamur, necne*; hæc vero, *ſc. Sublimia*, quæ afferunt vim et impetum inexpug-

προσφέροντα, παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκροωμένου καθίςαται. Καὶ τὴν μὲν ἐμπειρίαν τῆς εὑρέσεως, καὶ τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν οὐκ ἐξ ἑνὸς, οὐδ' ἐκ δυοῖν, ἐκ δὲ τοῦ ὅλου τῶν λόγων ὕφους μόλις ἐκφαινομένην ὁρῶμεν· ὕψος δέ πυ καιρίως ἐξενεχθὲν τά τε πράγματα δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησεν, καὶ τὴν τοῦ ῥήτορος εὐθὺς ἀθρόαν ἐνεδείξατο δύναμιν. Ταῦτα γὰρ οἶμαι καὶ τὰ παραπλήσια, Τερεντιανὲ ἥδιςε, κἂν αὐτὸς ἐκ πείρας ὑφηγήσαιο.

β'. Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔςιν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη· ἐπεί τινες ὅλως οἴονται διηπατῆσθαι τοὺς τὰ τοιαῦτα ἄγοντας εἰς τεχνικὰ παραγγέλματα. Γεννᾶται γὰρ, φασὶ, "τὰ μεγαλοφυῆ, καὶ οὐ διδακτὰ παραγίνεται· καὶ μία τέχνη πρὸς αὐτὰ, τὸ πε-

nabilem, se erigunt supra omnem auditorem. Praeterea videmus peritiam Inventionis et ordinem dispositionemque rerum non ex uno *verbo*, neque ex duobus, sed ex tota verborum structura vix apparentem: Sublime vero, tempestive prolatum, res omnes instar fulminis *quasi jam* disjecit, unoque ictu Rhetoris multiplicem patefecit vim: *Liberatus sum prope, inquam, necessitate haec praemittendi*; haec enim puto, et similia Tu, mi suavissime Terentiane, potes etiam ipse *alios* ex eo, quod expertus es, docere.

II. Nobis vero hoc imprimis exquirendum est, utrum ulla sit Sublimitatis sive Altitudinis ars; quoniam nonnulli sentiunt illos omnino deceptos esse, qui hujusmodi res legibus Artis subjiciunt: "nascuntur "enim (inquit *aliquis*) Sublimia, non sunt docenda: "et sola ars consequendi ea

" φυκέναι· χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς οἴ- " ονται, καὶ τῷ παντὶ δειλότερα καθίσταται, " ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα." Ἐγὼ δὲ ἐλεγχθήσεσθαι τοῦθ' ἑτέρως ἔχον φημὶ, εἰ ἐπισκέψαιτό τις, ὅτι ἡ φύσις, ὥσπερ τὰ πολλὰ ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ διηρμένοις αὐτόνομον, οὕτως οὐκ εἰκαῖόν τι κἀκ παντὸς ἀμέθοδον εἶναι φιλεῖ· καὶ, ὅτι αὕτη μὲν πρῶτόν τι καὶ ἀρχέτυπον γενέσεως στοιχεῖον ἐπὶ πάντων ὑφέστηκεν· τὰς δὲ ποσότητας καὶ τὸν ἐφ' ἑκάστου καιρὸν, ἔτι δὲ τὴν ἀπλανεστάτην ἄσκησίν τε καὶ χρῆσιν ἱκανὴ παρορίσαι καὶ συνενεγκεῖν ἡ μέθοδος· καὶ, ὡς ἐπικινδυνότερα αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν δίχα ἐπιστήμης ἀστήρικτα καὶ ἀνερμάτιστα ἐαθέντα τὰ μεγάλα, ἐπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα· δεῖ γὰρ αὐτοῖς, ὡς κέντρου πολλάκις, οὕτω δὴ καὶ

" eſt, ut iis nati ſumus; o- " peraque Naturæ fiunt pe- " jora (ut putant) et omni- " no infirmiora, cum Artis " præceptiunculis excarni- " ficentur." Ego vero dico probatum iri hoc ſe aliter habere, ſi quis cogitaverit, quod Natura, ut plerumque in ſcriptis, quæ pathetici ſunt Sublimiſque generis, ſui juris *eſt*, ſic non ſolet eſſe temerarium quiddam et omnino expers methodi: Et *ſi quis cogitaverit*, quod hæc, *ſc. Natura*, primum quiddam et originale elementum exiſtentiæ *Sublimitatis* in omnibus *hominibus* fuit; methodus autem poteſt definire quouſque progrediendum ſit, quodque ſit tempus cujuſvis *Sublimitatis*, et præterea afferre uſum ejus exercitationemque tutiſſimam: Et *ſiquis cogitaverit*, quod Sublimia *ſunt* periculis magis expoſita, ſi ſine *ſui regendi* ſcientia inſtabilia et nullo pondere firmata ſibi ipſa permittantur, ſoli *ſuo* impetui et indoctæ audaciæ relicta; nam, ut illis calcari ſæpe, ſic etiam fræno

χαλινοῦ. Ὅπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τῶν ἀνθρώπων ἀποφαίνεται βίου, "μέγιστον μὲν "εἶναι τῶν ἀγαθῶν τὸ εὐτυχεῖν· δεύτερον δὲ, "καὶ οὐκ ἔλαττον, τὸ εὖ βουλεύεσθαι, ὅπερ οἷς ἂν "μὴ παρῇ, συναναιρεῖ πάντως καὶ θάτερον·" τοῦτ' ἂν καὶ ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμεν, ὡς ἡ μὲν φύσις τὴν τῆς εὐτυχίας τάξιν ἐπέχει, ἡ τέχνη δὲ τὴν τῆς εὐβουλίας. Τὸ δὲ κυριώτατόν τε, καὶ αὐτὸ τὸ εἶναί τινα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, οὐκ ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ παρὰ τῆς τέχνης ἐκμαθεῖν δεῖ· εἰ ταῦθ', ὡς ἔφην, ἐπιλογίσαιτο καθ' ἑαυτὰ ὁ τοῖς χρηστομαθοῦσιν ἐπιτιμῶν, οὐκ ἂν ἔτι, μοι δοκεῖ, περιττὴν καὶ ἄχρηστον τὴν ἐπὶ τῶν προσκειμένων ἡγήσαιτο θεωρίαν.

γ΄. * * * * *

Καὶ μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας.

opus est. Quod enim Demosthenes pronuntiat de communi hominum vita ("maximum quidem esse "bonorum, felicem esse, "proximum vero, et id non "minus, bene instituere "consilia; quod *postremum*, "quibus non adfuerit, tol- "lit prorsus et illud alte- "rum:") hoc ipsum etiam de scriptis possumus dicere; nempe, quod Natura quidem obtinet locum felicitatis, Ars autem consilii bene instituti. Et, id quod præcipuum est, *si quis cogitaverit*, quod id ipsum *sc.* quædam ex iis, quæ sunt in scriptis, Naturæ soli *relicta* esse, non possumus aliunde discere, quam ex Arte: Si hæc (ut dixi) singulatim cogitaverit is, qui præcepta utilia dantes reprehendit, non amplius (mihi videtur) putarit commentationem de rebus propositis *institutam* supervacaneam esse et inutilem.

III. * * * * *

Et camini reprimant longissime prosilientem lucem, *sive flammam*;

Εἰ γάρ τιν' ἐςιοῦχον ὄψομαι μόνον,
Μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάῤῥοον,
Στέγην πυρώσω, καὶ κατανθρακώσομαι.
Νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα, "αἱ πλεκτάναι," καὶ τὸ "πρὸς οὐρανὸν ἐξε-"μεῖν," καὶ τὸ τὸν Βορέαν "αὐλητὴν" ποιεῖν, καὶ τὰ ἄλλα ἑξῆς. Τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει, καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται· κἂν ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῇς, ἐκ τοῦ φοβεροῦ κατ' ὀλίγον ὑπονοςεῖ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον. Ὅπου δ' ἐν τραγῳδίᾳ πράγματι ὀγκηρῷ φύσει καὶ ἐπιδεχομένῳ ςόμφον, ὅμως τὸ παρὰ μέλος οἰδεῖν ἀσύγγνωςον, σχολῇ γ' ἄν, οἶμαι, λόγοις ἀληθινοῖς ἁρμόσειεν. Ταύτῃ καὶ τὰ τοῦ Λεοντίνου Γοργίου γελᾶται γράφοντος, "Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν

Si quem enim domus custodem videro solum,
Unum immittens cincinnum *flammæ*, instar torrentis volutum,
Tectum incendam, et prunis operiam:
Nunc vero nondum insonui generosum canticum.

Non sunt tragica hæc, sed plus quam tragica; *nempe*, "cincinni *flammæ*," et "e-"vomere in cœlum," et facere Boream "fistulato-"rem," aliaque quæ *illic* sequuntur. Obscurantur enim Dictione, et conturbantur Visionibus potius, quam intenduntur: et si unumquodque eorum ad lumen suspicias, ex eo, quod terribile *primo videtur*, abit in id quod facile rideri potest: cum vero in Tragœdia, re naturaliter grandi ampullasque admittente, tamen immodicus tumor res est non ignoscenda, vix *ille*, opinor, veris scriptis convenerit: ob hoc ridentur etiam verba Leontini Gorgiæ scribentis, "Xerxes ille Persa-

"Ζεὺς," καὶ, "γύπες ἔμψυχοι τάφοι" καί τινα τῶν Καλλισθένους, ὄντα οὐχ ὑψηλὰ, ἀλλὰ μετέωρα· καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, "οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβείας δ' ἄτερ." Τά γε μὴν Ἀμφικράτους τοιαῦτα, καὶ Ἡγησίου, καὶ Μάτριδος· πολλαχοῦ γὰρ, ἐνθουσιᾶν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουσιν. Ὅλως δ' ἔοικεν εἶναι τὸ οἰδεῖν ἐν τοῖς μάλιστα δυσφυλακτότατον· φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀσθενείας καὶ ξηρότητος κατάγνωσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦθ' ὑποφέρονται, πειθόμενοι τῷ,

Μεγάλων ἀπολισθαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἁμάρτημα.

Κακοὶ δὲ ὄγκοι, καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων, οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις, καὶ δή ποτε περιϊστάντες

"rum Jupiter," et "vul- "tures viva ſepulchra;" et quædam Calliſthenis, quæ ſunt non Sublimia, ſed nimis alta: et adhuc magis illa Clitarchi; hic enim vir futilis eſt, et, juxta Sophoclem, "ſpirat non parvis "quidem tibiis,"—ſed "ſi- "ne capiſtro." Et ſane, quæ dicit Amphicrates, et Hegeſias, et Matris, ſunt hujuſmodi; ſæpe enim cum ſibi videantur inſtincti eſſe, non bacchantur, ſed ineptiunt: tumor autem omnino videtur res eſſe, inter ea quæ maxime, difficillime cavenda: omnes enim, qui ſunt Sublimitatis cupidi, fugiuntque ne condemnentur infirmitatis et ſiccitatis, natura ad hoc, neſcio quomodo, feruntur, hoc *dictum* ſecuti, "magnis tamen ex- "cidere, generoſum eſt pec- "catum." Vitioſa autem *ſunt* et in corporibus et in ſcriptis, Grandia, quæ inania falſaque ſunt, et *ex quibus periculum eſt* ne circumagamur in contrarium; "ni-

ἡμᾶς εἰς τοὐναντίον· "οὐδὲν γάρ," φασί, "ξηρότερον ὑδρωπικοῦ."

Ἀλλὰ τὸ μὲν οἰδοῦν ὑπεραίρειν βούλεται τὰ ὕψη, τὸ δὲ μειρακιῶδες ἄντικρυς ὑπεναντίον τοῖς μεγέθεσι· ταπεινὸν γὰρ ἐξ ὅλου, καὶ μικρόψυχον, καὶ τῷ ὄντι κακὸν ἀγεννέστατον. Τί ποτ' οὖν τὸ μειρακιῶδές ἐστιν; ἢ δῆλον, ὡς σχολαστικὴ νόησις, ὑπὸ περιεργασίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα. Ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου, καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος, ὑποκέλλοντες δ' εἰς ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον.

Τούτῳ παράκειται τρίτον τι κακίας εἶδος ἐν τοῖς παθητικοῖς, ὅπερ ὁ Θεόδωρος παρένθυρσον ἐκάλει· ἔστι δὲ πάθος ἄκαιρον καὶ κενόν, ἔνθα μὴ δεῖ πάθους· ἢ ἄμετρον, ἔνθα μετρίου δεῖ. Πολλὰ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης, τινὲς εἰς τὰ μηκέτι

"hil enim (inquiunt) ficcius eſt *homine* hydropico."

Sed Tumor vult altius inſurgere quam Sublimia; *id* autem *vitium, quod* Puerile *appellatur*, plane oppoſitum *eſt* Sublimibus; humile enim eſt omnino et parvi *opus* animi, reveraque vitium ignobiliſſimum: quid igitur eſt Puerile! ſit manifeſtum, *id* eſſe ſenſum ſcholaſticum, præ ſupervacua operoſitate in Frigidum aliquid abeuntem: in hoc autem genus labuntur ii, qui cupiunt aliquid eximium et elaboratum, præcipue vero dulce *dicere*; ſed qui impingunt in *genus* humile et in malam affectionem.

Huic vicinum eſt tertium quoddam genus vitii, *nempe* in ſcriptis patheticis, quod Theodorus Parenthyrſum vocabat: eſt autem *hoc* affectus intempeſtivus et inanis, ubi affectu non opus eſt; aut immodicus, ubi mediocri opus eſt: plerumque enim velut ebrietatis

τοῦ πράγματος, ἴδια δὲ ἑαυτῶν καὶ σχολικὰ, παραφέρονται πάθη· εἶτα πρὸς οὐδὲν πεπονθότας ἀκρατὰς ἀσχημονοῦσιν· εἰκότως· ἐξεστηκότες πρὸς οὐκ ἐξεστηκότας. Πλὴν περὶ μὲν τῶν παθητικῶν ἄλλος ἡμῖν ἀπόκειται τόπος.

δ΄. Θατέρου δὲ, ὧν εἴπομεν, (λέγω δὲ, τοῦ ψυχροῦ) πλήρης ὁ Τίμαιος, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος, οὐκ ἄφυρος, πολυΐστωρ, ἐπινοητικὸς, πλὴν ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίσθητος δὲ ἰδίων· ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένας νοήσεις ἀεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέστατον· Παραθήσομαι δὲ τ' ἀνδρὸς ἓν ἢ δύο, ἐπειδὴ τὰ πλείω προέλαβεν ὁ Καικίλιος. Ἐπαινῶν Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν, "ὃς τὴν "Ἀσίαν ὅλην," φησὶν, "ἐν ἐλάττοσι παρέ-

vi, quidam ad affectus, qui non in re poſiti ſunt, ſibi proprios et ſcholaſticos abripiuntur: deinde merito ignominiæ notam ſubeunt coram auditoribus nihil *perturbationis* paſſis: *quippe* qui commoti ſunt coram non commotis: ſed de *ſcriptis* patheticis alius nobis eſt locus.

IV. Altero vero eorum, de quibus mentionem fecimus (dico autem Frigido) plenus *eſt* Timæus; vir in aliis ſatis peritus *virtutibus ſcribendi*, et nonnunquam in Sublimitate ſcriptorum, non ſterilis, eruditus, ſenſibus abundans; ſed maximus alienorum vitiorum inſectator, ad ſua vero non attendens: quique præ ſtudio ſemper concipiendi *novos et* peregrinos ſenſus ſæpe incidit in id quod maxime Puerile eſt: proferam vero hujus viri unum aut duo *exempla*, quia Cæcilius pleraque ante occupavit: laudans Alexandrum magnum, dicit, "Qui totam "Aſiam intra pauciores an- "nos ſubegit, quam Pane-

" λαβεν ἔτεσιν, ἢ ὅσοις, τὸν ὑπὲρ τοῦ πρὸς Πέρσας πολέμου πανηγυρικὸν λόγον Ἰσοκράτης ἔγραψεν." Θαυμαστή γε τοῦ Μακεδόνος ἡ πρὸς τὸν Σοφιστὴν σύγκρισις. Δῆλον γὰρ, ὦ Τίμαιε, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ τοῦτο πολὺ τοῦ Ἰσοκράτους κατ' ἀνδρείαν ἐλείποντο· ἐπειδὴ οἱ μὲν τριάκοντα ἔτεσι Μεσσήνην παρέλαβον, ὁ δὲ τὸν πανηγυρικὸν ἐν μόνοις δέκα συνετάξατο. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἁλοῦσι περὶ Σικελίαν, τίνα τρόπον ἐπιφωνεῖ; ὅτι " εἰς τὸν Ἑρμῆν ἀσεβήσαντες, καὶ περικόψαντες αὐτοῦ τὰ ἀγάλματα, διὰ τοῦτ' ἔδωκαν δίκην· οὐχ ἥκιστα δὲ δι' ἕνα ἄνδρα, ὃς ἀπὸ τοῦ παρανομηθέντος διὰ πατέρων ἦν, Ἑρμοκράτην τὸν Ἕρμωνος." Ὥστε θαυμάζειν με, Τερεντιανὲ ἥδιστε, πῶς οὐ καὶ εἰς Διονύσιον γράφει τὸν τύραννον· " ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸν Δία καὶ τὸν Ἡρα-

" gyricam orationem de bello contra Perſas *geren- do* Iſocrates conſcripſit." Egregia ſcilicet Macedonis *illius* cum Sophiſta comparatio. Manifeſtum eſt enim, O Timæe, quod Lacedæmonios hoc nomine multum Iſocrates ſtrenuitate excellebat; quoniam illi quidem triginta annos in expugnanda Meſſene conſumſerunt, hic autem in Panegyrica *ſua oratione* componenda ſolos decem. Porro Atheni-enſibus in Sicilia captis quo more inſultat? *dicit* eos, " propterea quod impie ſe geſſiſſent in Hermem, et mutilaſſent ejus ſtatuas, ob hoc pœnas dediſſe; præcipue per unum hominem, qui ex paterno genere fuit oriundus ab illo *Deo* violato, Hermocratem filium Hermonis." Adeo ut mirer equidem, ſuaviſſime Terentiane, cur non in tyrannum Dionyſium ſcribat; " quoniam e-

" κλέα δυσσεβὴς ἐγένετο, διὰ τοῦτ' αὐτὸν Δίων " καὶ Ἡρακλείδης τῆς τυραννίδος ἀφείλοντο." Καὶ τί δεῖ περὶ Τιμαίου λέγειν, ὅπου γε καὶ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι (Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα,) καίτοι γ' ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίστρας, ὅμως διὰ τὰ οὕτως μικροχαρῆ, ἑαυτῶν ποτε ἐπιλανθάνονται; Ὁ μὲν γε ἐν τῇ Λακεδαιμονίων γράφει πολιτείᾳ· " ἐκείνων γοῦν ἧττον " μὲν ἂν φωνὴν ἀκούσαις ἢ τῶν λιθίνων, ἧττον δ' " ἂν ὄμματα μεταστρέψαις ἢ τῶν χαλκῶν· αἰδη- " μονεστέρους δ' ἂν αὐτοὺς ἡγήσαιο καὶ αὐτῶν " τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένων." Ἀμφικράτει, καὶ οὐ Ξενοφῶντι, ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν " παρθένους αἰ- " δήμονας." Οἷον δὲ, Ἡράκλεις, τὸ τὰς ἁπάντων ἑξῆς κόρας αἰσχυντηλὰς εἶναι πεπεῖσθαι, ὅπου φασὶν οὐδενὶ οὕτως ἐνσημαίνεσθαι τὴν τινων

" nim impius fuit in Dia " (sive *Jovem*) et Herculem, " ob hoc Dion et Heracli- " des eum tyrannide spo- " liarunt." Quid *vero* opus est de Timæo loqui, quum etiam illi Heroes (Xenophontem dico et Platonem,) quanquam ex Socratica erant Palæstra, tamen, ob *sensus* tam abjectos, sui ipsorum aliquando obliviscuntur? Ille quidem (*sc. Xenophon*) in *libro de* republica Lacedæmoniorum scribit; " illorum sane vocem " minus posses audire, quam " lapidearum *statuarum*, o- " culos minus flectere quam " ærearum: verecundiores " autem illos putares etiam " ipsis, quæ in oculis sunt, " virginibus:" Amphicratem, non Xenophontem, decuit pupillas, quæ sunt in oculis nostris, appellare " vir- " gines verecundas." Quale autem mehercule est, persuasum habere omnium pupillas sine discrimine verecundas fuisse, cum vulgo dicunt nulla in re impuden-

ἀναίδειαν, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἰταμὸν, "Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων," φησίν. Ὁ μὲν τοι Τίμαιος, ὡς φωρός τινὸς ἐφαπτόμενος, οὐδὲ τοῦτο Ξενοφῶντι τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν· φησὶ γοῦν ἐπὶ τοῦ Ἀγαθοκλέους καὶ τὸ, "τὴν ἀνε-"ψιὰν, ἑτέρῳ δεδομένην, ἐκ τῶν ἀνακαλυπτηρίων "ἁρπάσαντα ἀπελθεῖν· ὃ τίς ἂν ἐποίησεν ἐν "ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων;" Τί δέ; ὁ τ' ἄλλα θεῖος Πλάτων τὰς δέλτους θέλων εἰπεῖν, "γράψαντες," φησὶν, "ἐν τοῖς "ἱεροῖς θήσουσι κυπαριττίνας μνήμας·" καὶ πάλιν, "περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἐγὼ "ξυμφεροίμην ἂν τῇ Σπάρτῃ, καθεύδειν ἐᾶν "ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη, καὶ μὴ ἐπ-"ανίστασθαι." Καὶ τὸ Ἡροδότειον οὐ πόῤῥω, τὸ φάναι "τὰς καλὰς γυναῖκας ἀλγηδόνας

tiam quorundam tam declarari quam in oculis? vocat *aliquis* (sc. Homerus) *hominem* impudentem, "O temulente, caninos oculos "habens." Timæus quidem, ut qui furtivum aliquod attigerit, ne hoc frigidum *dictum* Xenophonti reliquit: nempe dicit de Agathocle etiam hoc, "illum "consobrinam alteri *in con*-"*jugio* datam ab ipsis mu-"neribus nuptialibus abri-"puisse, et abiisse: quod "quis fecisset, qui in ocu-"lis virgines, non scorta, "haberet?" Quid autem *facit* Plato in aliis rebus *scriptor* divinus? cum velit dicere libros, "postquam "(inquit) scripserint, in "templis deponent cupres-"sea monumenta:" rursusque, "Quod ad muros "attinet, O Megille, ego "assentiar Spartæ, uti dormire sinamus muros hu-"mi jacentes, et non exsus-"citemus." Et illud Herodoti non procul est *a frigido*, nempe vocare "for-

"ὀφθαλμῶν." Καί τοι γε ἔχει τινὰ παραμυθίαν· οἱ γὰρ παρ' αὐτῷ ταυτὶ λέγοντές εἰσιν οἱ βάρβαροι, καὶ ἐν μέθῃ· ἀλλ' οὐδ' ἐκ τοιούτων προσώπων διὰ μικροψυχίαν καλὸν ἀσχημονεῖν πρὸς τὸν αἰῶνα.

ε'. Ἅπαντα μέν τοι, τὰ οὕτως ἄσεμνα, διὰ μίαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτίαν, διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόσπουδον, περὶ ὃ δὴ μάλιστα κορυβαντιῶσιν οἱ νῦν. Ἀφ' ὧν γὰρ ἡμῖν τ' ἀγαθὰ, σχεδὸν ἀπ' αὐτῶν τούτων καὶ κακὰ γίνεσθαι φιλεῖ. Ὅθεν ἐπίφορον εἰς συνταγμάτων κατόρθωσιν τά τε κάλλη τῆς ἑρμηνείας, καὶ τὰ ὕψη, καὶ πρὸς τούτοις αἱ ἡδοναί· καὶ αὐτὰ ταῦτα, καθάπερ τῆς ἐπιτυχίας, οὕτως ἀρχαὶ καὶ ὑποθέσεις καὶ τῶν ἐναντίων καθίστανται. Τοιοῦτόν πως καὶ αἱ μεταβολαὶ, καὶ ὑπερβολαὶ, καὶ τὰ πληθυντικά· δείξομεν δ' ἐν τοῖς ἔπειτα τὸν κίν-

"mosas mulieres dolores "oculorum:" quanquam habet quandam excusationem; ii enim, qui apud ipsum hoc dicunt, barbari sunt et ebrii: sed neque sub talibus personis æquum est in æternum abjecti animi nota inuri.

V. Omnia quidem, quæ sunt adeo indecora, innascuntur scriptis una ex causa, *nempe* ex studio novitatis in sensibus *proferendis*, (qua in re præsertim hodierni *scriptores* insaniunt:) a quibus enim bona, ab his prope ipsis etiam mala solent nobis provenire: unde et Ornamenta Elocutionis, et Sublimitates, et præterea Suavitates *sunt* id, quod fert *homines* ad libros recte scribendos; et *tamen* hæc ipsa sunt principia causæque, ut felicitatis *in scriptis*, ita etiam contrariorum. Tale quidem *sunt*, et Hyperbolæ, et Pluralia: ostendemus autem in iis, quæ sequuntur,

δυνον, ὃ ἔχειν ἐοίκασι. Διόπερ ἀναγκαῖον ἤδη διαπορεῖν καὶ ὑποτίθεσθαι, δι' ὅτου τρόπου τὰς ἀνακεκραμένας κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἐκφεύγειν ἂν δυναίμεθα.

ς'. Ἔστι δὲ, ὦ φίλος, εἴτινα περιποιησαίμεθ' ἐν πρώτοις καθαρὰν τοῦ κατ' ἀλήθειαν ὕψους ἐπιστήμην καὶ ἐπίκρισιν· καίτοι τὸ πρᾶγμα δύσληπτον· ἡ γὰρ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστι πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Οὐ μὴν ἀλλ', ὡς εἰπεῖν ἐν παραγγέλματι, ἐντεῦθέν ποθεν ἴσως τὴν διάγνωσιν αὐτῶν οὐκ ἀδύνατον πορίζεσθαι.

ζ'. Εἰδέναι χρὴ, φίλτατε, διότι, καθάπερ κἀν τῷ κοινῷ βίῳ οὐδὲν ὑπάρχει μέγα, οὗ τὸ καταφρονεῖν ἐστιν μέγα· οἷον πλοῦτοι, τιμαὶ, δόξαι, τυραννίδες, καὶ ὅσα δὴ ἄλλα ἔχει πολὺ τὸ ἔξωθεν προστραγῳδούμενον, οὐκ ἂν τῷ γε

periculum, quod videntur habere. Quare neceſſarium eſt jam inquirere et ſtatuere, quo modo illa vitia, quæ Sublimibus commixta ſunt, fugere poſſimus.

VI. Eſt autem *modus*, O Amice, ſi quam claram veræ Sublimitatis ſcientiam, et judicium imprimis comparaverimus; quanquam res eſt ad conſequendum difficilis; nam de ſcriptis judicium eſt multæ experientiæ ultimus fœtus. Veruntamen, ut loquar per præceptum, hinc forſitan non impoſſibile eſt judicium de iis conſequi.

VII. Oportet ſcire, chariſſime, quod quemadmodum etiam in communi vita nihil eſt magnum, quod contemnere magnum eſt: velut Divitiæ, Honores, Dignitates, Imperia, et quæcunque alia multum tragici faſtus extra *apparentis* habent, non poſſunt videri ſapienti eſſe bona præſtantia,

φρονίμῳ δόξειεν ἀγαθὰ ὑπερβάλλοντα, ὧν αὐτὸ τὸ περιφρονεῖν ἀγαθὸν οὐ μέτριον· θαυμάζουσι γοῦν τῶν ἐχόντων αὐτὰ μᾶλλον τοὺς δυναμένους ἔχειν, καὶ διὰ μεγαλοψυχίαν ὑπερορῶντας. Τῇ δέ που καὶ ἐπὶ τῶν διηρμένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτέον, μή τινα μεγέθους φαντασίαν ἔχοι τοιαύτην, ᾗ πολὺ πρόσκειται τὸ εἰκῇ προσαναπλαττόμενον, ἀναπτυσσόμενα δὲ ἄλλως εὑρίσκοιτο χαῦνα, ὧν τοῦ θαυμάζειν τὸ περιφρονεῖν εὐγενέστερον. Φύσει γάρ πως ὑπὸ τἀληθοῦς ὕψους ἐπαίρεταί τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῦρόν τι ἀνάστημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, ὡς αὐτὴ γεννήσασα ὅπερ ἤκουσεν. Ὅταν οὖν ὑπ᾽ ἀνδρὸς ἔμφρονος καὶ ἐμπείρου λόγων πολλάκις ἀκουόμενόν τι πρὸς μεγαλοφροσύνην τὴν ψυχὴν μὴ συνδιατιθῇ, μήδ᾽ ἐγκατα-

quorum contemptus ipſe non mediocre bonum eſt; quippe illi, qui iis fruuntur, minus admirationi ſunt quam illi, qui poſſunt habere, et *tamen* contemnunt propter animi magnitudinem: eodem modo etiam de iis, quæ Sublimia ſunt in poematibus et *ſolutis* orationibus, videndum eſt, ne nonnulla habeant hanc magnitudinis ſpeciem, (cui multum adhæret temere affictum;) explicata vero deinde inveniantur tumida *fuiſſe*, quæ deſpicere generoſius eſt quam admirari. Naturaliter enim animus noſter vera Sublimitate elevatur, recipienſque ſuperbam quandam erectionem impletur gaudio et gloriatione, tanquam ipſe produxiſſet id quod *ſolum* audivit. Quando igitur aliquid, ſæpius auditum ab homine intelligente et in ſcriptis verſato, animum ejus non celſiorem faciat, neque relinquat in animo plus cogitatione conceptum quam ver-

λείπῃ τῇ διανοίᾳ πλεῖον τοῦ λεγομένου τὸ ἀναθεωρούμενον, πίπτῃ δ', ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῇς, εἰς ἀπαύξησιν· οὐκ ἂν ἔτ' ἀληθὲς ὕψος εἴη, μέχρι μόνης τῆς ἀκοῆς σωζόμενον. Τοῦτο γὰρ τῷ ὄντι μέγα, οὗ πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος δὲ, μᾶλλον δ' ἀδύνατος ἡ κατεξανάστασις· ἰσχυρὰ δὲ ἡ μνήμη καὶ δυσεξάλειπτος. Ὅλως καὶ καλὰ νόμιζε ὕψη καὶ ἀληθινὰ τὰ διαπαντὸς ἀρέσκοντα καὶ πᾶσιν· ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων, ἕν τι καὶ ταυτὸν ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν δοκῇ, τόθ' ἡ ἐξ ἀσυμφώνων ὡς κρίσις καὶ συγκατάθεσις τὴν ἐπὶ τῷ θαυμαζομένῳ πίστιν ἰσχυρὰν λαμβάνει καὶ ἀναμφίλεκτον.

η'. Ἐπεὶ δὲ πέντε, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγαί τινές εἰσιν αἱ τῆς ὑψηγορίας γονιμώταται, (προ-

bis expreſſum; cadat autem, ſi tu illud aſſidue contempleris, in id quod *exile et minutum* eſt; non poteſt *illud* eſſe Sublimitas vera, quod non ultra auditum perdurat. Hoc enim revera magnum eſt, quod multum mente concipiendum efficit, cui autem difficile, potius vero impoſſibile eſt reſiſtere: cujus denique recordatio firma eſt et vix extinguenda. Omnino vero ea arbitrare eſſe pulchra et vera Sublimia, quæ ſemper et omnibus placent; cum enim iis omnibus, qui differunt moribus, vitæ generibus, ſtudiis, et ætatibus, unum aliquid idemque ſimul de iiſdem ſcriptis videatur, tunc illa, quæ fit ex diſcordibus, quaſi mixtio et conſenſus fidem ei, quod in admiratione eſt, validam indubitatamque acquirit.

VIII. Quoniam vero quinque (ut ita dicam) fontes ſunt fœcundiſſimi Sublimitatis, (ſubſtrata prius, quaſi communi quodam funda-

ὑποκειμένης, ὥσπερ ἐδάφους τινὸς κοινοῦ, ταῖς πέντε ταύταις ἰδέαις τῆς ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως, ἧς ὅλως χωρὶς οὐδὲν,) πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον, ὡς κᾀν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος ὡρισάμεθα· δεύτερον δὲ, τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος· ἀλλ᾽ αἱ μὲν δύο αὗται τοῦ ὕψους κατὰ τὸ πλέον αὐθιγενεῖς συστάσεις, αἱ λοιπαὶ δ᾽ ἤδη καὶ διὰ τέχνης· ἥτε ποιὰ τῶν σχημάτων πλάσις, (δισσὰ δέ που ταῦτα, τὰ μὲν νοήσεως, θάτερα δὲ λέξεως·) ἐπὶ δὲ τούτοις ἡ γενναία φράσις, ἧς μέρη πάλιν ὀνομάτων τε ἐκλογὴ, καὶ ἡ τροπικὴ καὶ πεποιημένη λέξις· πέμπτη δὲ μεγέθους αἰτία, καὶ συγκλείουσα τὰ πρὸ ἑαυτῆς ἅπαντα, ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις· φέρε δὴ, τὰ ἐμπεριεχόμενα καθ᾽ ἑκάστην ἰδέαν τούτων ἐπισκεψώμεθα, τοσ-

mento, his quinque formis facultate dicendi, ſine qua omnino nihil eſt;) primum quidem et valentiſſimum eſt felix in ſenſibus audacia, ut etiam in illis, quæ de Xenophonte ſcripſimus, definivimus: ſecundum vero eſt vehemens et quaſi numinis afflatu conceptus Affectus; ſed hæ duæ res, quæ conſtituunt Sublimitatem, maxima ſui parte ſunt ingenitæ *hominibus*; quæ vero jam ſequuntur, etiam ex arte *veniunt*; *nempe*, et (*quæ eſt fons tertius*) certa quædam figurarum conformatio; (duplices autem hæ *figuræ ſunt*, aliæ ſententiæ, aliæ dictionis:) et præterea ſplendida Elocutio (*quæ quartus eſt fons*) cujus rurſus partes ſunt et delectus verborum, et dictio tropis plena atque facta: quinta vero cauſa Sublimitatis, eaque quæ concludit omnia ante ſe *nominata*, eſt magnifica elataque Compoſitio; *Quoniam, inquam, hi quinque ſunt fontes Sublimitatis*, agedum inſpiciamus ea, quæ inhærent in unoquoque harum *rerum*

τοῦτον παρειπόντες, ὅτι τῶν πέντε μορίων ὁ Καικίλιός ἐστιν ἃ παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πάθος ἀμέλει. Ἀλλ' εἰ μὲν ὡς ἕν τι ταῦτ' ἄμφω, τό τε ὕψος καὶ τὸ παθητικὸν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ πάντη συνυπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, διαμαρτάνει· καὶ γὰρ πάθη τινὰ διεστῶτα ὕψους καὶ ταπεινὰ εὑρίσκεται, καθάπερ οἶκτοι, λῦπαι, φόβοι· καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ὕψη δίχα πάθους, ὡς πρὸς μυρίοις ἄλλοις καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ Ποιητῇ παρατετολμημένα,

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν· αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

Καὶ τὸ τούτοις ἔτι μεῖζον ἐπιφερόμενον,

Καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν.——

Παρά γε μὴν τοῖς ῥήτορσι τὰ ἐγκώμια, καὶ τὰ

genere, hoc unum præfati, Cæcilium omisisse quasdam ex his quinque partibus, ut, verbi gratia, eum de Affectibus locum: sed si hæc duo, *nempe* et Sublime et Patheticum, velut una quædam res, etiam viderentur illi omnino secum invicem connata et coexistentia esse, in errore est; etenim quidam Affectus inveniuntur distincti a Sublimitate et humiles, velut lamentationes, dolores, metus: et rursus multa *sunt* Sublimia sine Affectu *ullo*, velut (præter innumera alia) etiam illa, quæ de Aloïdis a Poeta sunt audacia *felici* dicta,

Ossam Olympo, conati sunt imponere, et Ossæ
Pelium frondosum, ut cœlum scansile esset.

Et illud, quod insuper his majus additum est,

Et sane perfecissent, &c.

Apud Rhetores quidem laudationes, et ea quæ ad pom-

πομπικὰ, καὶ ἐπιδεικτικὰ, τὸν μὲν ὄγκον καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἅπαντος περιέχει, πάθους καὶ χηρεύει κατὰ τὸ πλεῖστον· ὅθεν ἥκιστα τῶν ῥητόρων οἱ περιπαθεῖς ἐγκωμιαστικοὶ, ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ περιπαθεῖς. Εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλου μὴ ἐνόμισεν ὁ Καικίλιος τὸ ἐμπαθὲς εἰς τὰ ὕψη ποτὲ συντελεῖν, καὶ διὰ τοῦτ' οὐχ ἡγήσατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διηπάτηται· θαῤῥῶν γὰρ ἀφορισαίμην ἂν, ὡς οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ γενναῖον πάθος, ἔνθα χρὴ, μεγαλήγορον, ὥσπερ ὑπὸ μανίας τινὸς καὶ πνεύματος ἐνθουσιαστικῶς ἐκπνέον, καὶ οἱονεὶ φοιβάζον τοὺς λόγους.

θ'. Οὐ μὴν ἀλλ', ἐπεὶ τὴν κρατίστην μοῖραν ἐπέχει τῶν ἄλλων τὸ πρῶτον, λέγω δὲ τὸ μεγαλοφυὲς, χρὴ κἀνταῦθα, εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητὸν, ὅμως, καθ' ὅσον

pam oſtentationemque componuntur, amplitudinem et Sublimitatem ex omni parte *in ſe* continent, plerumque autem Affectu carent: unde ex Rhetoribus illi, qui in Affectibus *concitandis* valent, minime ad laudationes facti ſunt; vel rurſus illi, qui in laudando valent, minime apti ſunt Affectibus *concitandis*. Quod ſi iterum omnino cenſuit Cæcilius, id quod Patheticum eſt, nihil ad Sublimia conferre, et ſi propterea illud non putavit mentione dignum, prorſus deceptus eſt: fidenter enim affirmaverim nihil tam magnificum eſſe quam Affectum vehementem, ubi opus eſt, *adhibitum*: cum velut furore aliquo ſpirituque divinitus ſpiret, et ſcripta quaſi plena Phœbo efficiat.

IX. Veruntamen, quoniam primum *genus* (dico autem id quod ex animi magnitudine venit) partem obtinet inter cæteras præſtantiſſimam, oportet etiam hic (ſit licet *hæc* res potius dono *naturæ* accipienda

οἷόντε, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μεγέθη, καὶ ὥσπερ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν γενναίου παραστήματος. Τίνα, φήσεις, τρόπον; γέγραφά που καὶ ἑτέρωθι, ὅτι τὸ τοιοῦτον ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Ὅθεν καὶ φωνῆς δίχα θαυμάζεταί ποτε ψιλὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἔννοια δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον· ὡς ἡ τοῦ Αἴαντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπὴ μέγα καὶ παντὸς ὑψηλότερον λόγου. Πρῶτον οὖν τὸ, ἐξ οὗ γίνεται, προϋποτίθεσθαι πάντως ἀναγκαῖον· ὡς ἔχειν δεῖ τὸν ἀληθῆ ῥήτορα μὴ ταπεινὸν φρόνημα καὶ ἀγεννές· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ φρονοῦντας καὶ ἐπιτηδεύοντας παρ' ὅλον τὸν βίον θαυμαστόν τι καὶ τοῦ παντὸς αἰῶνος ἐξενεγκεῖν ἄξιον· μεγάλοι δὲ οἱ λόγοι τούτων κατὰ τὸ εἰκὸς, ὧν ἂν ἐμβριθεῖς ὦσιν αἱ ἔννοιαι. Ταύτῃ καὶ εἰς

quam *labore* acquirenda,) tamen, quantum possumus, animos nostros ad Sublimia alere et tanquam gravidos amplitudine *quadam* nobili semper efficere. Quo, dicet *aliquis*, modo? Scripsi in alio etiam loco, quod hujusmodi Sublimitas est Echo magnitudinis animi: unde etiam sine voce admirationi aliquando est nudus per se sensus ob eam ipsam, *quam ostentat*, magnanimitatem; velut silentium Ajacis in *libro, qui inscribitur* de Manibus, magnum est et omni sermone sublimius. Primo igitur in loco omnino necessarium est ante oculos *Lectoris* constituere id ex quo nascitur; *nempe* quod verus Orator debet habere animum non humilem et abjectum: neque enim fieri potest, ut illi, qui per omnem vitam suam cogitant curantque parva et servilia, proferant aliquid admirandum omnique ætate dignum: magna vero *sunt* scripta horum *hominum*, uti par est, quorum cogitationes sunt feliciter audaces: eodem

τοὺς μάλιστα φρονηματίας ἐμπίπτει τὰ ὑπερφυᾶ· ὁ γὰρ τῷ Παρμενίωνι φήσαντι, "Ἐγὼ μὲν " ἂν ἠρκέσθην, εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην," "Κἀ-" γὼ νὴ Δία," εἰπὼν, "εἰ Παρμενίων ἤμην," τὸ αὐτοῦ μεγαλόφρον δείκνυσιν· ὡς καὶ τὸ Ὁμήρου παροείζει μεγαλόφυες ἐν τῷ

Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει

τὸ ἐπ' οὐρανὸν ἀπὸ γῆς διάστημα· καὶ τοῦτ' ἂν εἴποι τις οὐ μᾶλλον τῆς Ἔριδος, ἢ Ὁμήρου μέτρον. Ὧ ἀνόμοιόν γε τὸ Ἡσιόδειον ἐπὶ τῆς Ἀχλύος, εἴγε Ἡσιόδου καὶ τὴν Ἀσπίδα θετέον,

Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον·

οὐ γὰρ δεινὸν ἐποίησε τὸ εἴδωλον, ἀλλὰ μισητόν. Ὁ δὲ πῶς μεγεθύνει τὰ δαιμόνια;

modo etiam ea, quæ maxime Sublimia ſunt, cadunt in illos qui maxime elatis ſunt animis: illud enim, quod Parmenioni dicenti, "Ego quidem contentus "eſſem *conditionibus oblatis*, ſi eſſem Alexander;" *reſpondit Alexander*, dicens, "Et ego quidem, ſi eſſem "Parmenio," ipſius animi magnitudinem oſtendit: ut etiam in illo, *quod de Diſcordia dicit Homerus*,

In cœlo ſtabilivit caput ſuum et humi graditur,

Homerici ingenii Sublimitatem determinat diſtantia a terra ad cœlum; et hanc aliquis dicat non potius menſuram Diſcordiæ quam Homeri. Cui diſſimile eſt illud Heſiodi de Triſtitia, ſi quidem ſtatuendum ſit etiam *poema illud dictum* Scutum eſſe Heſiodi,

Ejus ex naribus humores fluebant,

neque enim fecit imaginem terribilem, ſed odioſam. Ille autem *ſc. Homerus* quomodo Sublimia reddit ea, quæ de Diis *fingit?*

Ὅσσον δ᾽ ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.

Τὴν ὁρμὴν αὐτῶν κοσμικῷ διαστήματι καταμετρεῖ. Τίς οὖν οὐκ ἂν εἰκότως διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ μεγέθους ἐπιφθέγξαιτο, ὅτι, ἂν δὶς ἑξῆς ἐφορμήσωσιν οἱ τῶν θεῶν ἵπποι, οὐκέθ᾽ εὑρήσουσιν ἐν κόσμῳ τόπον; Ὑπερφυᾶ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς θεομαχίας φαντάσματα,

Ἀμφὶ δ᾽ ἐσάλπιγξεν μέγας οὐρανὸς, οὔλυμπός τε,
Ἔδδεισεν δ᾽ ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς·
Δείσας δ᾽ ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ἔπειτα
Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
Σμερδαλέ᾽, εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.

Ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε, ὡς, ἀναῤῥηγνυμένης μὲν ἐκ βάθρων γῆς, αὐτοῦ δὲ γυμνουμένου ταρτάρου,

Quantum vero aeris per-horizontem-extenſi ſpatium homo videt oculis,
Sedens in ſpecula, proſpectans in nigricantem pontum,
Tantum ſaltu conficiunt deorum altiſoni equi.

Motum eorum celerem mundi ſpatio metitur; quis igitur non ob excellentiam *hujus* Sublimitatis jure dixerit, ſi bis eodem modo ad ſaltandum ſe concitent Deorum equi, eos non amplius inventuros in mundo locum? Valde Sublimes ſunt etiam illæ de pugna Deorum imagines,

Circum autem inſonuit magnum cœlum Olympuſque,
Timuit etiam ſubtus rex inferorum Pluto:
Territuſque ſolio exiliit, et exclamavit, ne ei deſuper
Terram reſcinderet Neptunus quaſſator-terræ;
Domuſque mortalibus et immortalibus apparerent
Viſu terribiles, ſitu ſentæ, quaſque horrent ipſi Dii.

Videſne, amice, quomodo, diſrupta quidem ex *ſuis* ſedibus terra, ipſoque nudato

ἀνατροπὴν δὲ ὅλου καὶ διάστασιν τοῦ κόσμου λαμβάνοντος, πάνθ' ἅμα, οὐρανὸς, ᾅδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ἅμα τῇ τότε συμπολεμεῖ καὶ συγκινδυνεύει μάχῃ. Ἀλλὰ ταῦτα φοβερὰ μὲν, πλὴν ἄλλως εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, παντάπασιν ἄθεα, καὶ οὐ σώζοντα τὸ πρέπον. Ὅμηρος γάρ μοι δοκεῖ, παραδιδοὺς τραύματα θεῶν, στάσεις, τιμωρίας, δάκρυα, δεσμὰ, πάθη πάμφυρτα, τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν Ἰλιακῶν ἀνθρώπους, ὅσον ἐπὶ τῇ δυνάμει, θεοὺς πεποιηκέναι, τοὺς θεοὺς δὲ ἀνθρώπους. Ἀλλ' ἡμῖν μὲν δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος· τῶν θεῶν δ' οὐ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἀτυχίαν ἐποίησεν αἰώνιον. Πολὺ δὲ τῶν περὶ τὴν θεομαχίαν ἀμείνω τὰ, ὅσα ἄχραντόν τι καὶ μέγα τὸ δαιμόνιον, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄκρατον παρίστησιν, οἷα (πολλοῖς δὲ πρὸ ἡμῶν ὁ τόπος

Tartaro, et toto mundo ſubverſo diſſipatoque, omnia ſimul, Cœlum, Orcus, mortalia, immortalia, cum pugna, *quæ* tunc *fuit*, conflictantur et periculum una ſubeunt? Sed hæc, *quæ ſunt* terribilia quidem, niſi allegorice accipiantur, omnino ſunt impia, nec ſervantia decorum: Homerus enim mihi videtur, cum *literis* tradit Deorum vulnera, diſſidia, ultiones, lacrymas, vincula, eaque omnis generis, quæ patiuntur, mala, Homines, qui rebus Iliacis *interfuerunt*, Deos, quantum potuerit, feciſſe, Deos vero Homines. Sed nos quidem, *ſi* infelices *ſimus*, manet mors, malorum portus: Deorum vero non naturam *ſolum*, ſed infortunium fecit æternum. Multo autem meliora iis, quæ de pugnis Deorum *ab illo dicuntur*, ſunt illa, quæcunque repræſentant Numen, ut revera *eſt*, intaminatum, et magnum, et purum: qualia *ſunt* (a multis autem ante nos hic

ἐξείργασαι) τὰ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος,

—Τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ, καὶ ὕλη,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν,
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα.
Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο· τοὶ δὲ πέτοντο—

Ταύτῃ καὶ ὁ τῶν Ἰουδαίων θεσμοθέτης, οὐχ ὁ τυχὼν ἀνὴρ, ἐπειδὴ τὴν τοῦ θείου δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησε, κἀξέφηνεν, εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ γράψας τῶν νόμων, "Εἶπεν ὁ θεὸς," φησί· τί; "γενέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο· γενέσθω γῆ, καὶ "ἐγένετο." Οὐκ ὀχληρὸς ἂν ἴσως, ἑταῖρε, δόξαιμι, ἓν ἔτι τοῦ Ποιητοῦ, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παραθέμενος, τοῦ μαθεῖν χάριν, ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐθίζει. Ἀχλὺς

locus tractatus est) illa, quæ de Neptuno *dicuntur*,

—Tremebant autem montes spatiosi, et sylva,
Et vertices, et Trojanorum urbs, et naves Achivorum,
Sub pedibus immortalibus Neptuni incedentis:
Tendebatque ire per undas: exultabant autem balenæ sub ipso
Undique e latebris, neque ignorabant Regem.
Cum lætitia etiam mare se dividebat; hi vero volabant &c.

Ad hunc modum etiam ille Judæorum legislator, vir minime vulgaris, postquam potentiam Numinis pro dignitate ejus mente concepit, etiam declaravit; statim in principio legum *suarum* scribens, "Dixit Deus," inquit: quid? "sit lux, et "fuit; sit terra, et fuit." Non molestus fortasse videar, amice, si unum amplius *locum* Poetæ *sc. Homeri* de iis, quæ ad homines pertinent, proponam, ut discas quomodo assuefaciat *nos* secum una ingredi in Sublimia heroica. Caligo

ἄφνω καὶ νὺξ ἄπειρος αὐτῷ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἐπέχει μάχην· ἔνθα δὴ ὁ Αἴας ἀμηχανῶν,

Ζεῦ πάτερ, (φησὶν) ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν,
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον.

Ἔστιν ὡς ἀληθῶς τὸ πάθος Αἴαντος· οὐ γὰρ ζῆν εὔχεται, (ἦν γὰρ τὸ αἴτημα τοῦ ἥρωος ταπεινότερον) ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ἀπράκτῳ σκότει τὴν ἀνδρείαν εἰς οὐδὲν γενναῖον εἶχε διαθέσθαι, διὰ ταῦτ' ἀγανακτῶν, ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ, φῶς ὅτι τάχιστα αἰτεῖται, ὡς πάντως τῆς ἀρετῆς εὑρήσων ἐντάφιον ἄξιον, κἂν αὐτῷ Ζεὺς ἀντιτάττηται. Ἀλλὰ γὰρ Ὅμηρος μὲν ἐνθάδε οὔριος συνεμπνεῖ τοῖς ἀγῶσι, καὶ οὐκ ἄλλό τι αὐτὸς πέπονθεν, ἢ

Μαίνεται, ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ

repente et nox ignava apud illum inhibet pugnam Græcorum: hic Ajax incertus consilii,

At tu Jupiter, (inquit,) libera a caligine filios Achivorum:
Et fac serenitatem, daque oculis videre;
In luce vero vel perde.

Est revera affectus Ajacis; non enim optat vivere, (hæc enim petitio esset abjectior quam decet heroa) sed, cum in tenebris ignavis non potuit *sua* fortitudine ad generosum ullum facinus uti, propterea indignans se ad pugnam inutilem esse, lucem quam primum *oriri* precatur, tanquam omnino *in ea* inventurus funus dignum virtute *sua*, etiam si Jupiter se illi opponat. Sed enim Homerus hic, *velut* ventus secundus, una adspirat certaminibus, et non aliud ipse passus est *quam heroes*, vel (*ut ejus verbis utar*)

Furit, ut cum Mars hastam vibrans, aut ignis perniciosus

Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνεται.

Δείκνυσι δ᾽ ὅμως διὰ τῆς Ὀδυσσείας (καὶ γὰρ ταῦτα πολλῶν ἕνεκα προσεπιθεωρητέον,) ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρᾳ τὸ φιλόμυθον. Δῆλος γὰρ ἐκ πολλῶν τε ἄλλων συντεθεικὼς ταύτην δευτέραν τὴν ὑπόθεσιν, ἀτὰρ δὴ κἀκ τοῦ λείψανα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων διὰ τῆς Ὀδυσσείας, ὡς ἐπεισόδιά τινα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, προσεπεισφέρειν· καὶ νὴ Δί᾽ ἐκ τοῦ τὰς ὀλοφύρσεις καὶ τοὺς οἴκτους, ὡς πάλαι που προεγνωσμένους τοῖς ἥρωσιν, ἐνταῦθα προσαποδιδόναι· οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἢ τῆς Ἰλιάδος ἐπίλογός ἐστιν ἡ Ὀδύσσεια.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ᾽ Ἀχιλλεύς,
Ἔνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος·
Ἔνθα δ᾽ ἐμὸς φίλος υἱός.

In montibus furit, profundæ in
densis recessibus Sylvæ:
Spuma autem est circum os ejus.

Ostendit tamen in Odyssea (etenim hæc, *quæ sequuntur,* pluribus de causis sunt observanda,) magni ingenii, cum jam declinet, proprium esse in senectute amorem fabularum. Illum enim composuisse hoc argumentum secundo in loco constat ex multis aliis *rebus,* sed et ex eo quod reliquias Iliacorum laborum in Odyssea, tanquam Trojani belli partes adventitias, adduxerit; et mehercule ex eo quod lamentationes et dolores, ut quos olim antea cognossent, heroes, illic enarraverit: Odyssea enim nihil aliud est quam epilogus Iliadis:

Illic quidem Ajax jacet martius,
illic etiam Achilles,
Illic vero Patroclus, diis similis
consiliarius:
Illic etiam meus carus filius.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας, οἶμαι, τῆς μὲν Ἰλιάδος, γραφομένης ἐν ἀκμῇ πνεύματος, ὅλον τὸ σωμάτιον δραματικὸν ὑπεστήσατο καὶ ἐναγώνιον· τῆς δὲ Ὀδυσσείας τὸ πλέον διηγηματικὸν, ὅπερ ἴδιον γήρως. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ παρεικάσαι τις ἂν καταδυομένῳ τὸν Ὅμηρον ἡλίῳ, οὗ δίχα τῆς σφοδρότητος παραμένει τὸ μέγεθος· οὐ γὰρ ἔτι τοῖς Ἰλιακοῖς ἐκείνοις ποιήμασιν ἴσον ἐνταῦθα σώζει τὸν τόνον, οὐδ' ἐξωμαλισμένα τὰ ὕψη καὶ ἱζήματα μηδαμοῦ λαμβάνοντα, οὐδὲ τὴν πρόχυσιν ὁμοίαν τῶν ἐπαλλήλων παθῶν, οὐδὲ τὸ ἀγχίστροφον καὶ πολιτικὸν, καὶ ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις καταπεπυκνωμένον· ἀλλ', οἷον ὑποχωροῦντος εἰς ἑαυτὸν ὠκεανοῦ καὶ περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημουμένου, τὸ λοιπὸν φαίνονται τοῦ μεγέθους ἀμπώτιδες κἀν ταῖς μυθώδεσι καὶ

Ex eadem caufa, opinor, totum corpufculum Iliadis, quæ fcripta fuit in vigore *ejus* fpiritus, actione et certaminibus plenum fecit: Odyffeæ autem *corpufculum* maxima ex parte narratione plenum, quod proprium eft fenectutis. Unde in Odyffea comparare poteft aliquis Homerum foli occidenti, cujus fine vehementia *ardoris* permanet magnitudo: neque enim amplius hic confervat intentionem *animi* parem poematibus illis Iliacis, neque Sublimitates ubique (*uti ibi*) æquales et nufquam *quafi* fubfidendo fe remittentes, neque idem illud fibi femper fupervenientium affectuum flumen, neque verfatile *illud dicendi genus* et concertatorium, Vifionibus a veritate *ductis* cumulate repletum: fed, velut oceani recedentis in fe et a fuis finibus relicti, *ita Homeri in Odyffea* deinceps apparent Sublimitatis receffus etiam in illis fabulofis et incredibilibus diva-

ἀπίστοις πλάναις. Λέγων δὲ ταῦτ' οὐκ ἐπιλέλησμαι τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ χειμώνων, καὶ τῶν περὶ τὸν Κύκλωπα, καί τινων ἄλλων· ἀλλὰ γῆρας διηγοῦμαι, γῆρας δ' ὅμως Ὁμήρου. Πλὴν ἐν ἅπασι τούτοις ἑξῆς τοῦ πρακτικοῦ κρατεῖ τὸ μυθικόν. Παρεξέβην δ' εἰς ταῦθ', ὡς ἔφην, ἵνα δείξαιμι, ὡς εἰς λῆρον ἐνίοτε ῥᾷστον κατὰ τὴν ἀπακμὴν τὰ μεγαλοφυῆ παρατρέπεται· οἷα τὰ περὶ τὸν ἀσκὸν, καὶ τοὺς ἐκ Κίρκης συοφορβουμένους (οὓς ὁ Ζωΐλος ἔφη χοιρίδια κλαίοντα,) καὶ τὸν ὑπὸ τῶν πελειάδων ὡς νεοσσὸν παρατρεφόμενον Δία, καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ ναυαγίου δέχ' ἡμέρας ἄσιτον, τά τε περὶ τὴν μνηστηροφονίαν ἀπίθανα· τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσαιμεν ταῦτα, ἢ τῷ ὄντι τοῦ Διὸς ἐνύπνια; Δευτέρου δὲ ἕνεκα προσιστορείσθω τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν,

gationibus. Cum vero hæc dico, non oblitus sum earum, *quæ* in Odyssea *describuntur*, tempestatum, et eorum quæ ad Cyclopem attinent, et aliorum quorundam: sed *hæc* appello senectutem, senectutem tamen Homeri. Imo in omnibus his et singulis plus est fabulæ quam actionis. Digressus sum vero ad hæc, ut dixi, ostendendi causa quam facillime Sublimia ingenia, cum vigor *eorum* se remiserit, ad nugas nonnunquam deflectuntur; cujusmodi sunt ea, quæ *finguntur* de utre: et de iis, qui porcorum more a Circe pasti erant, (quos Zoilus vocavit porcellos flentes;) et de Jove, pulli instar, a columbis nutrito; et de illo, qui in naufragio inediam decem dierum sustinuit; et ea, quæ de procorum cæde *finguntur*, incredibilia: quid enim aliud possimus hæc dicere, quam revera Jovis somnia? Secundam autem ob caussam memorentur hæc de

ὅπως ᾖ σοι γνώριμον, ὡς ἡ ἀπακμὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται· τοιαῦτα γάρ που τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ βιολογούμενα οἰκίαν, οἱονεὶ κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογουμένη.

ί. Φέρε νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχομεν ὑψηλοὺς ποιεῖν τοὺς λόγους δυνάμενον, ἐπισκεψώμεθα. Οὐκοῦν, ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς πράγμασι φύσει συνεδρεύει τινὰ μόρια ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γένοιτ' ἂν ἡμῖν ὕψους αἴτιον, τὸ τῶν ἐμφερομένων ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ καιριώτατα, καὶ ταῦτα τῇ πρὸς ἄλληλα ἐπισυνθέσει καθάπερ ἕν τι σῶμα ποιεῖν δύνασθαι· [ὃ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τὸν ἀκροατὴν τῶν λημμάτων, ὃ δὲ τῇ πυκνώσει τῶν ἐκλελεγμένων προσάγεται] Οἷον ἡ Σαπφὼ τὰ συμβαίνοντα

Odyssea; *nempe*, ut tibi notum sit, quomodo remissio vigoris Affectuum in magnis prosæ scriptoribus et poetis in moratum dicendi genus dissolvatur: talia enim, quæ de Ulyssis domo morate ab illo vitam *procorum* describentia narrantur, sunt instar comœdiæ cujusdam mores hominum exprimentis.

X. Agedum nunc, videamus si quid aliud habeamus, quod possit scripta efficere Sublimia. Idcirco, cum in omnibus rebus naturaliter insident quædam particulæ cum ipsa materia una natæ, necessario *hoc* nobis esset Sublimitatis causa, si possemus semper eligere præcipua ex iis, quæ inde exoriuntur, et hæc conjunctione inter se facta quasi unum quoddam corpus efficere: partim enim *Sublimitas* efficitur delectu circumstantiarum summarum, partim autem constipatione electarum. Qualiter Sappho eas, quæ accidunt furoribus

ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομένων, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἑκάστοτε λαμβάνει. Πῦ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυται; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν᾽ ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνεύ-
σας ὑπακούει.
Καὶ γελάϊς δ᾽ ἱμερόεν· τό μοι ᾽μὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔθ᾽ ἵκει.
Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ᾽ ἔαγη, ἂν δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν·
Ὀππάτεσσιν δ᾽ οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦσ᾽
Ἐν δ᾽ ἀκοαί μοι.
Καδδ᾽ ἱδρὼς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Ἐμμί· τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω ᾽πιδεῦσα

amatoriis, perpessiones ex circumstantiis, et ex ipsa veritate, undique ducit: ubi autem hanc excellentiam ostendit? *nempe* quando egregia est in eligendis præcipuis earum *circumstantiarum* altissimisque, et in iis inter se connectendis:

Videtur mihi ille æqualis Diis
Esse vir, qui oppositus tibi
Sedet, et prope te dulce loquentem audit.
Et rides amabiliter; quæ res mihi
Cor in pectoribus tremere fecit:
Cum enim videam te, repente ad me vocis
Nihil amplius venit;
Sed lingua quidem fracta est: subtilisque
Statim cutem ignis subiit,
Et oculis nihil video, tinniunt et aures mihi:
Et sudor gelidus manat, tremorque
Totam occupat, pallidiorque herba
Sum, et a moriendo parum abfore

φαίνομαι ἄπνους.
Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα—

Οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ', ὡς ἀλλότρια, διοιχόμενα ἐπιζητεῖ; καὶ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογιστεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἕν τι περὶ αὐτὴν πάθος φαίνηται, παθῶν δὲ σύνοδος. Πάντα μὲν τὰ τοιαῦτα γίνεται περὶ τοὺς ἐρῶντας· ἡ λῆψις δὲ, ὡς ἔφην, τῶν ἄκρων, καὶ ἡ εἰς ταὐτὸ συναίρεσις ἀπειργάσατο τὴν ἐξοχήν· ὅνπερ, οἶμαι, καὶ ἐπὶ τῶν χειμώνων τρόπον ὁ Ποιητὴς ἐκλαμβάνει τῶν παρακολουθούντων τὰ χαλεπώτατα. Ὁ μὲν γὰρ τὰ Ἀριμάσπεια ποιήσας ἐκεῖνα οἴεται δεινὰ,

Θαῦμ' ἡμῖν καὶ τοῦτο μέγα φρεσὶν ἡμετέρῃσιν.

Videor exanimis:
Sed *tamen* omne *eſt* audendum, quoniam pauperem &c.

Nonne miraris, quomodo ſub idem tempus animam, corpus, aures, linguam, oculos, colorem, omnia hæc dilapſa, velut aliena *ab ipſa eſſent*, requirat; et *quomodo* per vices *ſibi* oppoſitas ſimul friget, uritur, ratione caret, ſapienter ſe habet? vel enim exanimata, vel prope mortua eſt, adeo ut non unus aliquis Affectus in ipſa appareat, ſed Affectuum cœtus. Omnia quidem hujuſmodi amantibus eveniunt; ſed delectus (ut dixi) ſummarum *circumſtantiarum* et earum conſociatio in unum efformavit Sublimitatem. Quo more, opinor, et in tempeſtatibus *deſcribendis* ille Poeta, ſc. *Homerus*, excerpit maxime terribiles circumſtantias: ille enim, qui fecit *poema dictum* Arimaſpia, hæc cenſet grandia eſſe,

Admirationi nobis hoc magnæ fuit, et animis noſtris.

Ἄνδρες ὕδωρ ναίουσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσι·
Δύστηνοί τινες εἰσιν· ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά·
Ὄμματ᾽ ἐν ἄστροισι, ψυχὴν δ᾽ ἐν πόντῳ ἔχουσιν.
Ἦπου πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες
Εὔχονται σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι.

Παντὶ μὴν, οἶμαι, δῆλον, ὡς πλέον ἄνθος ἔχει τὰ λεγόμενα ἢ δέος. Ὁ δὲ Ὅμηρος πῶς; ἓν γὰρ ἀπὸ πολλῶν λεγέσθω·

Ἐν δ᾽ ἔπεσ᾽, ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων, ἀνεμοτρεφές· ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
Ἱστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται.

Ἐπεχείρησε καὶ ὁ Ἄρατος τὸ αὐτὸ τοῦτο μετενεγκεῖν,

—ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ᾽ ἐρύκει.

Πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ γλαφυρὸν ἐποίησεν ἀντὶ

Homines aquam incolunt procul a terra in mari:
Infelix genus sunt hominum; subeunt enim labores improbos:
Oculos in astris fixos, animam vero in ponto habent.
Sane multum Diis suas manus tendentes
Precantur visceribus turpiter rejectis.

Unicuique, puto, manifestum est, hæc, quæ dicta sunt suaviter, potius habere flosculum, *quam Sublimitatem.* Homerus autem quomodo *hanc rem depingit?* unum enim *exemplum* de multis proferatur:

Incidit autem, veluti cum fluctus velocem in navem ingruerit
Rapidus a nubibus, ventis auctus: hæc etenim tota
Spuma operta est, venti vero gravis flatus
In velo fremit, trepidantque animo nautæ
Timentes, parvo enim spatio a morte subvehuntur.

Tentavit et Aratus hoc idem *ab Homero ad suum poema* transferre,

—parvum autem lignum prohibet mortem.

Sed exile hoc fecit et ve-

φοβεροῦ· ἔτι δὲ παρώρισε τὸν κίνδυνον, εἰπὼν, "ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει." Ὁ δὲ Ποιητὴς οὐκ εἰς ἅπαξ παρορίζει τὸ δεινὸν, ἀλλὰ τοὺς ἀεὶ καὶ μονονουχὶ κατὰ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ· καὶ μὴν τὰς προθέσεις, ἀσυνθέτους οὔσας, συναναγκάσας παρὰ φύσιν, καὶ εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενος, "ὑπὲκ θανάτοιο," τῷ μὲν συνεμπίπτοντι πάθει τὸ ἔπος ὁμοίως ἐβασάνισεν· τῇ δὲ τοῦ ἔπους συνθλίψει τὸ πάθος ἄκρως ἀπεπλάσατο, καὶ μονονοὐκ ἐνετύπωσε τῇ λέξει τοῦ κινδύνου τὸ ἰδίωμα, "ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται." Οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ ναυαγίου, καὶ ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης, "Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν—," φησίν. Ἀλλὰ τὰς ἐξοχὰς (ὡς ἂν εἴποι τις) ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες ἐπισυνέθηκαν, οὐδὲν φλοιῶδες, ἢ

nustum vice terribilis: præterea terminos periculo constituit dicendo, *lignum prohibet mortem:* ergo arcet. Ille vero Poeta sc. *Homerus* ne semel terminos constituit ei, quod terribile est; sed repræsentat *homines* semper et pæne ad singulos fluctus sæpe pereuntes: et quidem præpositiones, quæ conjungi non possunt, cogens contra *ipsarum* naturam, alteramque in alteram vi urgens, ὑπ' ἐκ θανάτοιο, tormento affecit versum ad similitudinem incidentis *nautis* tempestatis; et violentia versui adhibita, id, quod *in tempestate* patiuntur, magnifice effinxit, et tantum non impressit dictioni *ipsam* periculi naturam ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται. Non aliter Archilochus in naufragio *fecit*, et Demosthenes in nuntii expositione: *Erat enim diei vespera* &c. inquit. Sed præcipuas *circumstantias*, cum optimates (si ita loqui liceat) eduxerint, connectebant, nihil futile, aut vile,

ἄσεμνον, ἢ σχολικὸν ἐγκαταττάτοντες διὰ μέσου. Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ἐμποιοῦντα μεγέθη συνοικονομούμενα τῇ τε πρὸς ἄλληλα σχέσει συντετειχισμένα.

ιά. Σύνεδρός ἐστι ταῖς προεκκειμέναις ἀρετὴ, καὶ ἣν καλοῦσιν Αὔξησιν· ὅταν δεχομένων τῶν πραγμάτων καὶ ἀγώνων κατὰ περιόδους ἀρχάς τε πολλὰς καὶ ἀναπαύλας, ἕτερα ἑτέροις ἐπεισκυκλούμενα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγηται κατ' ἐπίβασιν. Τοῦτο δὲ εἴτε διὰ τοπηγορίαν, εἴτε δείνωσιν, ἢ πραγμάτων ἢ κατασκευῶν ἐπίῤῥωσιν, εἴτ' ἐποικονομίαν ἔργων ἢ παθῶν, (μυρίαι γὰρ ἰδέαι τῶν αὐξήσεων) γίνοιτο, χρὴ γινώσκειν ὅμως τὸν ῥήτορα, ὡς οὐδὲν ἂν τούτων καθ' αὑτὸ συσταίη χωρὶς ὕψους τέλειον, πλὴν εἰ μὴ ἐν

aut e ſchola petitum in medio infercientes: hæc enim, veluti ramenta aut fruſtula *lapidum*, omnino lædunt ea, quæ efficiunt ut Sublimitates ſint una diſpoſitæ, et mutua inter ſe affectione conſtructæ.

XI. Vicina eſt etiam iis, quam jam tractavimus, virtus, et quam vocant Incrementum; *ſcilicet* cum (admittentibus Rebus et Contentionibus multa initia multaſque clauſulas in periodis) illa, quæ *per ſe* magna ſunt, alia aliis ingeſta, continua ſerie inſurgant aſcendendo. Hoc autem ſive per *communis* loci tractationem fiat, ſive per exaggerationem, vel rerum aut probationum corroborationem, ſive per factorum aut affectuum alterius poſt alterum diſpoſitionem, (innumera enim genera poſſunt eſſe incrementorum,) oportet tamen oratorem cognoſcere, quod nihil ex his per ſe ſine Sublimitate conſtituat *aliquid* perfectum, niſi in miſerationi-

οἴκτοις ἄρα νὴ Δία, ἢ ἐν εὐτελισμοῖς. Τῶν δ᾽ ἄλλων αὐξητικῶν ὅτου περ ἂν τὸ ὑψηλὸν ἀφέλῃς, ὡς ψυχὴν ἐξαιρήσεις σώματος· εὐθὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενοῦται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν, μὴ τοῖς ὕψεσι συνεπιῤῥωννύμενον. Ἧ μέντοι διαφέρει τοῦ ἀρτίως εἰρημένου τὰ νῦν παραγγελλόμενα, (περιγραφὴ γάρ τις ἦν ἐκεῖνο τῶν ἄκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἑνότητα σύνταξις,) καὶ τίνι καθόλου τῶν αὐξήσεων παραλλάττει τὰ ὕψη, τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα συντόμως διοριστέον.

ιβʹ. Ὁ μὲν οὖν τῶν τεχνογράφων ὅρος ἐμοίγ᾽ οὐκ ἀρεστός. Αὔξησίς ἐστι, φασὶ, λόγος μέγεθος περιτιθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις. Δύναται γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψους, καὶ πάθους, καὶ τρόπων εἶναι κοινὸς οὗτος ὁ ὅρος, ἐπειδὴ κἀκεῖνα τῷ λόγῳ

bus *movendis* mehercule, aut in rebus extenuandis. Cæterarum vero rerum Incrementum facientium cuicunque id, quod Sublime eſt, detraxeris, detrahes tanquam animam corpori; ſtatim enim ſe remittit et evaneſcit id, quod efficax in iis eſt, cum non ſit ſuffultum Sublimitatibus. Quomodo ſane differant ab illo, quod nuper diximus, hæc de quibus nunc præceptum damus, (illud enim erat delineatio quædam ſummarum circumſtantiarum et in unum collocatio;) et quomodo in univerſum Sublimia diſcrepent ab Incrementis, breviter, ut res clarius percipi poſſit, definitione exponendum eſt.

XII. Definitio igitur Scriptorum Artis mihi non placet: incrementum eſt, inquiunt, oratio ſubjectam materiam magnitudine veſtiens. Hæc enim poteſt æque eſſe communis definitio et Sublimitatis et Affectus et Troporum, quoniam et hæ res orationem veſtiunt certa quadam mag-

περιτίθησι ποιόν τι μέγεθος. Ἐμοὶ δὲ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων παραλλάττειν, ᾗ κεῖται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἡ δ' αὔξησις καὶ ἐν πλήθει· διόπερ ἐκεῖνο μὲν κἂν νοήματι ἑνὶ πολλάκις, ἡ δὲ πάντως μετὰ ποσότητος καὶ περιουσίας τινὸς ὑφίσαται. Καὶ ἔσιν ἡ αὔξησις, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων τοῖς πράγμασι μορίων καὶ τόπων, ἰσχυροποιοῦσα τῇ ἐπιμονῇ τὸ κατεσκευασμένον· ταύτη τῆς πίσεως διεσῶσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητούμενον ἀποδείκνυσιν, * * * * * * * πλουσιώτατα, καθάπερ τι πέλαγος, ὡς ἀναπεπταμένον κέχυται πολλαχῇ μέγεθος. Ὅθεν, οἶμαι, κατὰ λόγον ὁ μὲν ῥήτωρ, ἅτε παθητικώτερος, πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει, καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον· ὁ δὲ, καθεσὼς ἐν ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ σεμνότητι, οὐκ ἔψυκται

nitudine: hæc autem mihi videntur inter ſe diſcrepare in eo, quod Sublimitas quidem conſiſtat in elatione *orationis*, Incrementum autem etiam in multitudine: quare illa quidem ſæpe extat etiam in uno ſenſu, hoc autem ſemper cum abundantia quadam et copia. Et incrementum (ut *id* definiendo exprimam) eſt oratio completa omnibus, quæ in rebus continentur, particulis ac locis; addens ei, quod probatur, vim diutius inhærendo: in hoc differens a Probatione, quod hæc demonſtrat eam rem de qua quæſtio inſtituitur, * * * * * * * * abundantiſſime, velut mare quoddam paſſim in late patentem (*Plato*) effuſus eſt magnitudinem. Unde, puto, in oratione Rhetor hic, *ſc. Demoſthenes*, ut *qui* in Affectibus commovendis potentior *eſt*, multum habet inflammatum, et quaſi ira accenſum: ille autem (*ſc. Plato*) elationem et magnificam gravitatem habens, non quidem frigidus fuit, ſed non pari modo

μὲν, ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐπέστραπται. Οὐ καὶ ἄλλα δέ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερεντιανὲ, (λέγω δὲ, εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἕλλησιν ἐφεῖταί τι γινώσκειν) καὶ ὁ Κικέρων τοῦ Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγέθεσι παραλλάττει. Ὁ μὲν γὰρ ἐν ὕψει τὸ πλέον ἀποτόμῳ, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύσει· καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος διὰ τὸ μετὰ βίας ἕκαστα, ἔτι δὲ τάχους, ῥώμης, δεινότητος, οἷον καίειν τε ἅμα καὶ διαρπάζειν, σκηπτῷ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἢ κεραυνῷ· ὁ δὲ Κικέρων, ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς, (οἶμαι) πάντη νέμεται καὶ ἀνειλεῖται, πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον, καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε. Καιρὸς δὲ τοῦ Δημοσθενικοῦ μὲν ὕψους καὶ ὑπερ-

fulminis inſtar contortus eſt. Non autem in aliis quam his rebus, ut mihi videtur, chariſſime Terentiane, (addo autem, ſi nos etiam, utpote Græci, poſſimus aliquid ſcire (*de ſcriptoribus Latinis*) etiam Cicero differt a Demoſthene in Sublimitatibus. Hic enim *abundat* plerumque Sublimitate præciſa, Cicero autem diffuſa: et ille noſter, quia violentia, et item celeritate, robore, vehementia omnia quaſi et urat ſimul et abripiat, comparari poteſt turbini procelloſo, aut fulmini: Cicero autem, velut late patens quoddam incendium, (opinor,) ubique depaſcitur et volutatur, multam habens ſemperque manentem inflammandi vim, et variis in locis vario modo apud ipſum diſtributam, alteraque *materia* alteri ſuccedente enutritam: ſed de his Vos *Latini* melius poteſtis judicare: tempus autem Demoſthenicæ Sublimitatis *generiſque dicendi* e-

τεθαμβῆ, ἔν τε ταῖς δεινώσεσι καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι, καὶ ἔνθα δεῖ τὸν ἀκροατὴν τὸ σύνολον ἐκπλῆξαι· τῆς δὲ χύσεως, ὅπου χρὴ καταντλῆσαι· τοπηγορίαις τε γὰρ, καὶ ἐπιλόγοις κατὰ τὸ πλέον, καὶ παρεκβάσεσι, καὶ τοῖς φραστικοῖς ἅπασι καὶ ἐπιδεικτικοῖς, ἱστορίαις τε, καὶ φυσιολογίαις, καὶ οὐκ ὀλίγοις ἄλλοις μέρεσιν ἁρμόδιος.

ιγ΄. Ὅτι μέντοι ὁ Πλάτων (ἐπάνειμι γὰρ) τοιούτῳ τινὶ χεύματι ἀψοφητὶ ῥέων οὐδὲν ἧττον μεγεθύνεται, ἀνεγνωκὼς τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ, τὸν τύπον οὐκ ἀγνοεῖς. "Οἱ ἄρα φρονήσεως," φησὶ, "καὶ ἀρετῆς ἄπειροι, εὐωχίαις δὲ καὶ τοῖς "τοιούτοις ἀεὶ ξυνόντες, κάτω (ὡς ἔοικε) φέ-"ρονται, καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου· πρὸς "δὲ τὸ ἀληθὲς ἄνω οὔτ᾽ ἀνέβλεψαν πώποτε, "οὔτ᾽ ἀνηνέχθησαν, οὐδὲ βεβαίου τε καὶ καθαρᾶς

lati maxime, eſt et in exaggerationibus et in vehementibus Affectibus, et ubi oportet auditorem omnino commovere: *tempus* autem *Ciceroniani* fuſi *dicendi* generis eſt, ubi oportet *eum* demulcere; communis enim loci *alicujus* tractationibus, et epilogis plerumque et digreſſionibus, et omnibus, quæ narrationem aut oſtentationem habent, hiſtoriiſque, et rerum naturalium expoſitionibus, et non paucis aliis partibus *orationis* eſt aptum.

XIII. Quod Plato quidem (redeo enim) tali quodam flumine ſine ſtrepitu decurrens non minus *tamen* Sublimem ſe præſtat, Tu, qui legiſti ea quæ in *ejus* republica *continentur*, non ignoras. "Qui quidem ſapientiæ et virtutis expertes, conviviis vero et hujuſmodi rebus ſemper indulgentes, deorſum (uti par eſt) feruntur, atque ita per vitam vagantur: ad veritatem autem neque ſuſpexerunt unquam, neque aſſurrexerunt, ne-

" ἡδονῆς ἐγεύσαντο· ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην,
" κάτω ἀεὶ βλέποντες, καὶ κεκυφότες εἰς γῆν
" καὶ εἰς τραπέζας βόσκονται χορταζόμενοι καὶ
" ὀχεύοντες, καὶ ἕνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας
" λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδη-
" ροῖς κέρασι καὶ ὁπλαῖς ἀποκτιννύουσι δι' ἀπλη-
" στίαν."

Ἐνδείκνυται δ' ἡμῖν οὗτος ὁ ἀνὴρ, εἰ βουλοίμεθα μὴ κατολιγωρεῖν, ὡς καὶ ἄλλη τις παρὰ τὰ εἰρημένα ὁδὸς ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τείνει· ποία δὲ, καὶ τίς αὕτη; ἡ τῶν ἔμπροσθεν μεγάλων συγγραφέων καὶ ποιητῶν μίμησίς τε καὶ ζήλωσις. Καὶ τούτου γε, φίλτατε, ἀπρὶξ ἐχώμεθα τοῦ σκοποῦ· πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ θεοφοροῦνται πνεύματι τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχει τρίποδι πλησιάζουσαν, (ἔνθα ῥῆγμά

" que ſtabilem *ullam* et pu-
" ram voluptatem guſtave-
" runt: ſed pecudum in-
" ſtar, deorſum ſemper in-
" tuentes, deflexique ad
" terram et ad menſas ex-
" plent ſe epulis et venere;
" et cauſa cupiditatis ha-
" rum rerum calcitrantes et
" arietantes ſe ferreis cor-
" nibus unguliſque interfi-
" ciunt ex inſatiabili deſi-
" derio."

Oſtendit autem nobis hic vir, ſi nolimus *illum* negligere, aliam etiam eſſe quandam, præter eas quas tractavimus, viam, quæ ad Sublimia ducit: qualis autem, et quænam *eſt* hæc? *nempe* imitatio æmulatioque magnorum ſcriptorum proſaicorum et poetarum, qui ante nos vixerunt. Et ad hunc ſcopum, chariſſime, *oculos* diligenter intendamus; multi enim *quaſi* divinitus feruntur vi alieni ſpiritus eodem modo, quo rumor eſt etiam Pythiam, cum tripodi appropinquet, (ubi, ut dicunt, " hiatus eſt terræ ſpi-

ἐςι γῆς ὃ ἀναπνεῖν φασὶν ἀτμὸν ἔνθεον) αὐτόθεν ἐγκύμονα τῆς δαιμονίου καθιςαμένην δυνάμεως παραυτίκα χρησμῳδεῖν κατ' ἐπίπνοιαν· οὕτως ἀπὸ τῆς τῶν ἀρχαίων μεγαλοφυΐας εἰς τὰς τῶν ζηλούντων ἐκείνους ψυχὰς, ὡς ἀπὸ ἱερῶν ςομίων, ἀπόῤῥοιαί τινες φέρονται, ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμενοι, καὶ οἱ μὴ λίαν φοιβαςικοὶ, τῷ ἑτέρων συνενθουσιῶσι μεγέθει. Μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο; Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὅ τε Ἀρχίλοχος, πάντων δὲ τούτων μάλιςα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐκείνου νάματος εἰς αὑτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχετευσάμενος. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδείξεων ἔδει, εἰ μὴ τὰ ἐπ' εἴδους καὶ οἱ περὶ Ἀμμώνιον ἐκλέξαντες ἀνέγραψαν. Ἔςι δ' οὐ κλοπὴ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὡς ἀπὸ καλῶν ἠθῶν, ἢ πλασμάτων, ἢ δημιουργημάτων ἀποτύπωσις. Καὶ οὐδ' ἂν ἐγ-

"rans halitum divinum") illinc quafi gravidam factam vi divina ftatim per inflatum oracula edere: fimiliter ab illa veterum animi magnitudine ad animos imitantium feruntur quædam, velut a facris fpiraculis effluvia; quibus inflati etiam ii, qui *natura* non valde funt Deo pleni, ab aliorum magnitudine concitantur. Solusne Herodotus fuit magnus Homeri imitator? Stefichorus etiam ante *eum idem fuit*, et Archilochus: plus autem, quam hi omnes, Plato *fuit*, qui ab Homerico illo fonte innumeros rivulos ad fe deduxit. Et forfitan nobis opus fuiffet exemplis, nifi ea figillatim etiam Ammonius eligens in *fuis* fcriptis notaffet. Hæc vero res non eft furtum *ullum*, fed (ut a bonis moribus *fieri poteft*) five fimulacrorum five operum expreffa effigies. Et videtur mihi, quod non vigere feciffet ille

καταμίξαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχοῦ συνεμβῆναι καὶ φράσεις, εἰ μὴ περὶ πρωτείων νὴ Δία παντὶ θυμῷ πρὸς Ὅμηρον, ὡς ἀνταγωνιστὴς νέος πρὸς ἤδη τεθαυμασμένον, ἴσως μὲν φιλονεικότερον, καὶ οἱονεὶ διαδορατιζόμενος, οὐκ ἀνωφελῶς δ' ὅμως, διηριστεύετο·

—ἀγαθὴ (γὰρ κατὰ τὸν Ἡσίοδον) ἔρις ἥδε βροτοῖσι,

καὶ τῷ ὄντι καλὸς οὗτος καὶ ἀξιονικότατος εὐκλείας ἀγών τε καὶ στέφανος, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι τῶν προγενεστέρων οὐκ ἄδοξον.

ιδ΄. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς, ἡνίκ' ἂν διαπονῶμεν ὑψηγορίας τι καὶ μεγαλοφροσύνης δεόμενον, καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἄν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσεν, ἢ ἐν ἱστορίᾳ

quædam hujusmodi in dogmatibus philosophiæ, neque multis in locis ingressus esset in poeticas tam materias, quam dictiones, nisi cum Homero toto animo mehercule de primis concertasset, (tanquam athleta juvenis cum eo, quem jam omnes admirantur) fortasse quidem contentionis cupidius *quam par fuit*, et velut hasta eum petens, non inutiliter tamen: nam (secundum Hesiodum)

—hæc contentio utilis est mortalibus,

et revera hoc certamen de gloria et præmium est pulchrum dignumque victoria; in quo *certamine* vinci quidem nos a majoribus non inglorium est.

XIV. Ergo et nos decet, cum molimur aliquid, quod Sublimitatem et animi altitudinem exigat, animis effingere quomodo forsitan Homerus hoc idem dixisset; et quomodo id Plato, vel Demosthenes, vel in historia Thucydides Sublime

Θουκυδίδης· προσπίπτοντα γὰρ ἡμῖν κατὰ ζῆλον ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, καὶ οἷον διαπρέποντα, τὰς ψυχὰς ἀνοίσει πως πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιούμενα μέτρα. Ἔτι δὲ μᾶλλον, εἰ κἀκεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιμεν, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν, ἢ Δημοσθένης, ἢ πῶς ἂν ἐπὶ τούτῳ διετέθησαν· τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, κἀν τηλικούτοις ἥρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας, καὶ μὴ παῖξαι. Πλέον δὲ τούτων παρορμητικὸν, εἰ προσιθείης, πῶς ἂν ἐμοῦ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς ἀκούσειεν αἰών; Εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου οὐ φθέγξαιτό τι ὑπερήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς

effeciſſet: illæ enim perſonæ, ex imitatione nobis occurrentes et velut prælucentes, animos *noſtros* efferent ad illos *Sublimitatis* terminos, quorum imaginem ob oculos poſuimus. Tum vero magis, ſi illud quoque cogitationi repræſentemus, quomodo hoc, quod a me dicitur, auditum accepiſſet Homerus, ſi adeſſet, aut Demoſthenes; vel quomodo hoc affecti eſſent: revera enim magnum eſt certamen, tale conſtituere noſtrorum ſcriptorum tribunal theatrumque, et apud tantos heroas, judiceſque *ſimul* et teſtes, in ratione ſcriptorum reddenda exerceri. Majus autem his incitamentum *eſt*, ſi addideris, quomodo de me, qui hæc ſcripſerim, judicabit omne ſequens ſæculum? Si quis autem ipſo *ſcribendi* tempore vereatur, ne non pronunciet aliquid, quod ſuæ vitæ temporique ſuperſit, neceſſe eſt ut etiam ea, quæ illius mente concipiuntur, imperfecta et cæ-

τούτου ψυχῆς ἀτελῆ καὶ τυφλὰ ὥσπερ ἀμβλοῦται, πρὸς τὸν τῆς ὑστεροφημίας ὅλης μὴ τελεσφορούμενα χρόνον.

ιέ. Ὄγκου, καὶ μεγαληγορίας, καὶ ἀγῶνος ἐπὶ τούτοις, ὦ νεανία, καὶ αἱ Φαντασίαι παρασκευαστικώταται· οὕτω γοῦν εἰδωλοποιΐας αὐτὰς ἔνιοι λέγουσι· καλεῖται μὲν γὰρ κοινῶς φαντασία, πᾶν ἐννόημα λόγου γεννητικὸν ὁπωσοῦν παριστάμενον· ἤδη δ' ἐπὶ τούτων κεκράτηκε τοὔνομα, ὅταν ἃ λέγῃς, ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇς, καὶ ὑπ' ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν. Ὡς δ' ἕτερόν τι ἡ ῥητορικὴ φαντασία βούλεται, καὶ ἕτερον ἡ παρὰ ποιηταῖς, οὐκ ἂν λάθοι σε, οὐδ' ὅτι τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν ἔκπληξις, τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια· ἀμφότεραι δ' ὅμως τοῦτ' ἐπιζητοῦσι, τὸ συγκεκινημένον.

ca quasi abortum patiantur, omnino non perducta ad tempus famæ apud posteros *vigentis*.

XV. Præterea, juvenis, Sublimitatis, et magnitudinis, et vis actuosæ maxime effectrices sunt etiam Visiones (vel Imagines:) quippe sic nonnulli appellant ipsas imaginum fictiones: vocatur enim generaliter Visio, quidvis mente conceptum orationem generans, quomodocunque adsit; jam vero in his nomen valuit, cum ea, quæ dicis, divino quodam furore et Affectu cernere videaris, eaque ob oculos audientium ponas. Quod vero aliud quiddam velit rhetorum Visio, et aliud illa poetarum, non potest te latere; neque quod Visionis in poesi finis sit terror, ejus autem in orationibus *solutis* evidentia; utræque res tamen hoc quærant, *nempe* commotionem *animi*.

Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε· μὴ 'πίσειέ μοι
Τὰς αἱματωπὰς καὶ δρακοντώδεις κόρας·
Αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.

καὶ,

Οἴ μοι, κτανεῖ με· ποῖ φύγω;

Ἐνταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶδεν ἐρινύας· ὃ δὲ ἐφαντάσθη, μικροῦ δεῖν θεάσασθαι καὶ τοὺς ἀκούοντας ἠνάγκασεν. Ἔστι μὲν οὖν φιλοπονώτατος ὁ Εὐριπίδης δύο ταυτὶ πάθη, μανίας τε καὶ ἔρωτας, ἐκτραγῳδῆσαι, κἀν τούτοις, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τισιν ἑτέροις, ἐπιτυχέστατος· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἄτολμος· ἥκιστά γέ τοι μεγαλοφυὴς ὢν, ὅμως τὴν αὐτὸς αὑτοῦ φύσιν ἐν πολλοῖς γενέσθαι τραγικὴν προσηνάγκασε, καὶ παρ' ἕκαστα ἐπὶ τῶν μεγεθῶν, ὡς ὁ Ποιητὴς,

Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν

O mater obfecro te, ne contra me excites
Sanguinoculas et anguicomas virgines:
Ipfæ enim, ipfæ prope me infiliunt:

et,

Hei mihi! interficiet me: quo fugiam?

Hic poeta ipfe vidit furias; et id, quod imaginatus eft, coegit auditores quoque propemodum videre. Eft igitur quidem Euripides imprimis ftudiofus tragice exprimendi duos hos Affectus, furorefque et amores, et in his *Affectibus* (ut nefcio an in ullis aliis) feliciffimus: veruntamen non inaudax eft ad alias quoque Vifiones aggrediendas: fane cum minime natura Sublimi effet, tamen ipfe fuam naturam coegit in multis *locis* tragicam *et erectam* fieri, et ubique in Sublimibus (ut *dicit* Poeta ille)

Cauda et latera et lumbos utrinque

Μαςίεται, ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Τῷ γοῦν Φαέθοντι παραδιδοὺς τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος,

Ἔλα δὲ, μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσβαλών·
Κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων, ἀψῖδα σὴν
Κάτω διήσει ——

φησίν. Εἶθ' ἑξῆς,

Ἵει δ' ἐφ' ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον·
Τοσαῦτ' ἀκούσας χέρσ' ἔμαρψεν ἡνίας·
Κρούσας δὲ πλευρὰν πτεροφόρων ὀχημάτων
Μεθῆκεν· αἱ δ' ἔπταντ' ἐπ' αἰθέρος πτυχάς.
Πατὴρ δ' ὄπισθε νῶτα σειρίου βεβὼς
Ἵππευε, παῖδα νουθετῶν, Ἐκεῖσ' ἔλα,
Τῇ ῥα στρέφ' ἅρμα, τῇ δέ.——

Ἆρ' οὐκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος συνεπιβαίνει τοῦ ἅρματος, καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπτέρωται; οὐ γὰρ ἄν, εἰ μὴ τοῖς

Ferit, ſeque ipſe concitat ad pugnandum.

Phaethonti igitur Sol cum tradidiſſet habenas, *apud illum ſic* dicit,

Age vero, neque Libycum aerem ingreſſus;
Temperiem enim humidam non habens, tuum currum
Deorſum tranſmittet.

Deinde poſtea,

I vero ad ſeptem Pleiadas tenens curſum:
Tot cum audiiſſet, deinde corripuit habenas;
Quatienſque *ſcutica* latus *equarum* alatarum, cum curribus
Dimiſit *eas*; illæ autem volabant ad ætheris convexa:
Pater vero pone tergum equi aſtrici conſcendens
Equitavit, admonens filium, Illac age,
Hac verte currum, et hac &c.

Annon poſſis dicere, animum ſcribentis ſimul *cum Phaethonte* conſcendere currum, et in eodem verſatum periculo una cum equis volare? neque enim, niſi fer-

ȣρανίοις ἐκείνοις ἔργοις ἰσοδρομȣ̃σα ἐφέρετο, τοιαῦτ᾽ ἄν ποτε ἐφαντάσθη. Ὅμοια κ̀ τὰ ἐπὶ τ̃ Κασσάνδρας αὐτῷ,

Ἀλλ᾽, ὦ φίλιπποι Τρῶες —

Τȣ̃ δ᾽ Αἰσχύλȣ φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἡρωϊκωτάταις, (ὥσπερ καὶ οἱ ἑπλὰ ἐπὶ Θήβαις παρ᾽ αὐτῷ,

Ἄνδρες, φησὶν, ἑπλὰ θȣ́ριοι λοχαγέται,
Ταυροσφαγȣ̃ντες εἰς μηλάνδετον σάκος,
Καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείȣ φόνȣ,
Ἄρην τ᾽ Ἐνυὼ, καὶ φιλαίματον Φόβον
Ὁρκωμότησαν, ——

τὸν ἴδιον αὐτῶν πρὸς ἀλλήλȣς δίχα οἴκτȣ συνομνύμενοι θάνατον) ἐνίοτε μέντοι ἀκατεργάστȣς, καὶ οἱονεὶ ποκοειδεῖς τὰς ἐννοίας καὶ ἀμαλάκτȣς φέροντος, ὅμως ἑαυτὸν ὁ Εὐριπίδης κἀκείνοις ὑπὸ φιλοτιμίας τοῖς κινδύνοις προσβιβάζει.

retur cursu æquali factis illis cœlestibus talia unquam imaginari potuisset. Similia *sunt* etiam illa, quæ apud ipsum de Cassandra *dicuntur*,

Sed, O Troes pugnis equestribus gaudentes &c.

Et cum Æschylus audax sit in concipiendis Visionibus maxime heroicis, (ut apud ipsum *Tragœdia* vocata septem ad Thebas dicit,

Viri septem, bellicosi agminum ductores,
Taurum mactantes super nigro scuto,
Tangentesque manibus taurinum sanguinem,
Martemque, Bellonam, et sanguine gaudentem Metum
Jurarunt &c.

in suam ipsorum mortem invicem sine *ulla sui* miseratione conjurati) nonnunquam vero afferat sensus rudes, et quasi impexos parumque subactos, tamen se ipse Euripides præ æmulatione cogit ad illa ipsa propius accedere pericula. Et

Καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται,

Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη·

ὁ δ᾽ Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τοῦθ᾽ ἑτέρως ἐφηδύνας, ἐξεφώνησε,

Πᾶν δὲ ξυνεβάκχευσ᾽ ὄρος.

Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται, καὶ, κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τ᾽ Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Ἣν οὐκ οἶδ᾽ εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου· πάντα δ᾽ ἀμήχανον παρατίθεσθαι. Οὐ μὴν ἀλλὰ τὰ μὲν παρὰ τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέραν ἔχει τὴν ὑπερέκπτωσιν, ὡς ἔφην, καὶ πάντῃ τὸ

apud Æſchylum palatia Lycurgi, cum appareat Bacchus, mirabiliter ſacro furore commoventur,

Numine afflatur jam domus, bacchatur tectum:

Euripides autem alio modo hoc idem ſuavius reddens expreſſit,

Totus autem ſimul bacchatus eſt mons.

Sublimi autem modo etiam Sophocles de Œdipo moriente ſeque cum prodigioſa tempeſtate ſepeliente imagines concepit; et (cum diſcederent Græci) de Achille apparente ſuper tumulo iis, qui reditum parabant. Quod quidem viſum neſcio an quis evidentius, quam Simonides, repræſentaverit: ſed omnia *exempla Viſionum* apponere difficile eſt. Veruntamen ea, quæ *ſunt* apud poetas, habent exceſſum fabuloſiorem, ut dixi, et ubique, quod cre-

πιςὸν ὑπεραίρουσαν· τῆς δὲ ῥητορικῆς φαντασίας, κάλλιςον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ἐνάληθες· δειναὶ δὲ καὶ ἔκφυλοι αἱ παραβάσεις, ἡνίκ᾽ ἂν ᾖ ποιητικὸν τοῦ λόγου καὶ μυθῶδες τὸ πλάσμα, καὶ εἰς πᾶν προσεκπίπτον τὸ ἀδύνατον· ὡς ἤδη νὴ Δία καὶ οἱ καθ᾽ ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, καθάπερ οἱ τραγῳδοὶ, βλέπουσιν ἐριννύας· καὶ οὐδὲ ἐκεῖνο μαθεῖν οἱ γενναῖοι δύνανται, ὅτι ὁ λέγων Ὀρέςης,

Μέθες, μί᾽ οὖσα τῶν ἐμῶν ἐριννύων·
Μέσον μ᾽ ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρον,

φαντάζεται ταῦθ᾽, ὅτι μαίνεται. Τί οὖν ἡ ῥητορικὴ φαντασία δύναται; πολλὰ μὲν ἴσως καὶ ἄλλα τοῖς λόγοις ἐναγώνια καὶ ἐμπαθῆ προσεισφέρειν· κατακιρναμένη μέντοι ταῖς πραγματικαῖς ἐπιχειρήσεσιν, οὐ πείθει τὸν ἀκροατὴν

dibile eſt, ſuperantem: quod vero ad rhetoricam Viſionem attinet, id ſemper pulcherrimum eſt, quod ex re et veritate ductum eſt. Sublimeſque tranſitiones *in Rhetoribus* ſunt etiam alienæ, cum forma orationis ſit poetica et fabuloſa, et incidat in omne id quod impoſſibile eſt: ut jam etiam illi, qui Sublimes (ſi Diis placet) apud nos rhetores ſunt, eodem more, quo tragœdi, vident furias: et ne hoc illi magnanimi *ſcilicet* poſſunt diſcere, quod, cum dicit Oreſtes,

Dimitte me, tu quæ es una mearum Furiarum:
Medium me ulnis amplecteris, ut jacias in tartarum,

imaginatur hæc, quia inſanit. Quid igitur rhetorica Viſio poteſt *facere?* orationibus quidem etiam multa forſitan *poteſt* alia afferre, quæ in ſe vim contentionis et Affectus habent: ſane immixta argumentationibus negotialibus non tantum perſuadet auditori, ſed e-

μόνον, ἀλλὰ καὶ δουλοῦται. " Καὶ μὴν εἴ τις," φησὶν, " αὐτίκα δὴ μάλα κραυγῆς ἀκούσειε " πρὸ τῶν δικαστηρίων, εἶτ' εἴποι τις, ὡς ἀνέῳκται " τὸ δεσμωτήριον, οἱ δὲ δεσμῶται φεύγουσιν, " οὐθεὶς οὕτως, οὔτε γέρων οὔτε νέος, ὀλίγωρός " ἐστιν, ὃς οὐχὶ βοηθήσει καθ' ὅσον δύναται· εἰ " δὲ δή τις εἴποι παρελθὼν, ὡς ὁ τούτους ἀφεὶς " οὗτός ἐστιν, οὐδὲ λόγου τυχὼν παραυτίκ' ἂν " ἀπόλοιτο." Ὡς νὴ Δία καὶ ὁ Ὑπερίδης κατηγορούμενος, ἐπειδὴ τοὺς δούλους μετὰ τὴν ἧτταν ἐλευθέρους ἐψηφίσατο, " τοῦτο τὸ ψήφισμα, εἶπεν, " οὐχ ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ " μάχη·" ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῶς ἐπιχειρεῖν ὁ ῥήτωρ πεφάντασται· διὸ καὶ τὸν τοῦ πείθειν ὅρον ὑπερβέβηκε τῷ λήμματι. Φύσει δέ πως ἐν τοῖς τοιούτοις ἅπασιν ἀεὶ τοῦ κρείττονος ἀκούομεν· ὅθεν

tiam dominatur. " Et ſane " ſi quis (dicit *Demoſthenes*) " derepente clamorem ante " tribunalia magnum audiat; deinde nunciet aliquis apertum eſſe carcerem, vinctoſque fugere; " nemo, ſive ſenex ſive juvenis, tam negligens eſt " ut non auxilium, quantum poterit, ferat: ſiquis " vero ſuperveniens dicat, " quod qui illos emiſerit, " Hic eſt, ſtatim, ne impetrata *pro ſe* dicendi venia, " periret." Ut mehercule etiam Hyperides accuſatus, quod ſervos poſt cladem acceptam liberos eſſe decreverit, " Hanc rogationem " (dixit) non rhetor tulit, " ſed Chæronenſis pugna:" ſimul enim cum argumentatione negotiali rhetor Viſionem effecit; quare et perſuaſionis terminum tranſivit *illa* circumſtantia *ex re ducta*. Naturaliter autem quodammodo in omnibus hujuſmodi rebus ſemper audimus *et attendimus ad* id, quod melius eſt: unde ab

ἀπὸ τοῦ ἀποδεικτικοῦ περιελκόμεθα εἰς τὸ κατὰ φαντασίαν ἐκπληκτικὸν, ᾧ τὸ πραγματικὸν ἐγκρύπτεται περιλαμπόμενον. Καὶ τοῦτ' οὐκ ἀπεικότως πάσχομεν· δυοῖν γὰρ συνταττομένων ὑφ' ἓν, ἀεὶ τὸ κρεῖττον εἰς ἑαυτὸ τὴν θατέρου δύναμιν περισπᾷ. Τοσαῦτα περὶ τῶν κατὰ τὰς νοήσεις ὑψηλῶν, καὶ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ἢ μιμήσεως, ἢ φαντασίας ἀπογεννωμένων ἀρκέσει.

ιϛ΄. Αὐτόθι μέντοι καὶ ὁ περὶ σχημάτων ἐφεξῆς τέτακται τόπος· καὶ γὰρ ταῦτ', ἂν ὃν δεῖ σκευάζηται τρόπον, ὡς ἔφην, οὐκ ἂν ἡ τυχοῦσα μεγέθους εἴη μερίς· οὐ μὴν ἀλλ', ἐπεὶ τὸ πάντα διακριβοῦν πολὺ ἔργον ἐν τῷ παρόντι, μᾶλλον δ' ἀπεριόριστον, ὀλίγα τῶν, ὅσα μεγαληγορίας ἀποτελεστικὰ, τοῦ πιστώσασθαι τὸ προκείμενον

eo, quod demonstrativum est, abducimur ad id, quod Visione nos commoveret; in quo occultatur magna luce circumdata pars illa, quæ negotialis est. Et hoc non præter rationem patimur; nam, cum res collocatæ sunt in unum, semper melior vim alterius ad se trahit. Hæc sufficient *dicta* de Sublimibus, quæ ad sensus attinent, et quæ *vel* ab animi Magnitudine, *vel præcipuarum circumstantiarum Delectu et Congerie, vel Incremento*, vel Imitatione, vel Visione nascuntur.

XVI. Illic porro etiam de Figuris in ordine assignatus est locus; etenim hæ, si adhibeantur eo quo debent modo, possunt esse (ut dixi) minime vulgaris pars Sublimitatis: veruntamen, quoniam omnes eas accurate in præsens tractare multi laboris esset, seu potius infiniti, ex his paucas, quæ Sublimitatem efficiunt, confirmandi id quod *a nobis* positum est causa, percurre-

ἕνεκα καὶ δὴ διέξιμεν. Ἀπόδειξιν ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τῶν πεπολιτευμένων εἰσφέρει· τίς δ' ἦν ἡ κατὰ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; "οὐχ ἡμάρτετε, ὦ οἱ τὸν "ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα "ἀράμενοι· ἔχετε δὲ οἰκεῖα τούτου παραδείγ-"ματα· οὐδὲ γὰρ οἱ ἐν Μαραθῶνι ἥμαρτον, οὐδ' "οἱ ἐν Σαλαμῖνι, οὐδ' οἱ ἐν Πλαταιαῖς." Ἀλλ' ἐπειδὴ, καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ὑπὸ θεοῦ, καὶ οἱονεὶ φοιβόληπτος γενόμενος, τὸν κατὰ τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλλάδος ὅρκον ἐξεφώνησεν, "οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μα-"ραθῶνι προκινδυνεύσαντας," φαίνεται δι' ἑνὸς τοῦ ὀμοτικοῦ σχήματος, ὅπερ ἐνθάδε ἀποστροφὴν ἐγὼ καλῶ, τοὺς μὲν προγόνους ἀποθεώσας, ὅτι δεῖ τοὺς οὕτως ἀποθανόντας ὡς θεοὺς ὀμνύναι παριστάνων, τοῖς δὲ κρίνουσι τὸ τῶν ἐκεῖ προ-

mus. Probationem Demosthenes affert de iis quæ *a se* in administratione urbis gesta erant: quinam autem esset naturalis ejus *probationis* usus? *nempe hic*, "Non "male fecistis, O vos, qui "certamen iniistis pro li-"bertate Græcorum; ha-"betis autem domestica hu-"jus exempla; neque enim "male fecerunt illi, qui ad "Marathona *depugnave-"runt*, neque qui ad Sala-"mina, neque qui ad Pla-"tæas." Sed, quum (velut numine repente afflatus et quasi Phœbo percitus) jusjurandum illud per propugnatores Græcorum edidit, "Non male fecistis; non, "*juro* per eos, qui in Ma-"rathone antea periclitati "sunt," videtur hac una jurisjurandi figura, quam hic Apostrophen appello, majores *suos* Deos effecisse, (docendo, quod oporteat per eos, qui sic e vita excesserint, tanquam per Deos jurare) judicibus autem animi magnitudinem eorum, qui

κινδυνευσάντων ἐντιθεὶς φρόνημα, τὴν δὲ τῆς ἀποδείξεως φύσιν μεθεστακὼς εἰς ὑπερβάλλον ὕψος καὶ πάθος καὶ ξένων καὶ ὑπερφυῶν ὅρκων ἀξιοπιστίαν, καὶ ἅμα παιώνιόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων καθιεὶς λόγον· ὡς κουφιζομένους ὑπὸ τῶν ἐγκωμίων μηδὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον, ἢ ἐπὶ τοῖς κατὰ Μαραθῶνα καὶ Σαλαμῖνα νικητηρίοις, παρίστασθαι φρονεῖν· οἷς πᾶσι τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ συναρπάσας ᾤχετο. Καί τοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τοῦ ὅρκου τὸ σπέρμα φασὶν εὑρῆσθαι,

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Ἔστι δὲ οὐ τὸ ὁπωσοῦν τινὰ ὀμόσαι μέγα, τὸ δὲ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ ἐφ' ὧν καιρῶν, καὶ τίνος

illic olim periculum subierant, insinuasse; et probationis naturam convertisse in eximiam Sublimitatem et affectum et in eam fidem, quæ merito tribuenda esset novi excellentisque generis juramentis; simulque insudisse in animos audientium opinionem quandam medicam et dolores propulsantem; ut illi elati laudibus docerentur non minores animos habere ob pugnam cum Philippo *commissam*, quam ob victorias Marathone et Salamine *reportatas*: quibus omnibus auditores vi *hujus* Figuræ secum abripiens incessit. Dicunt quidem semen *hujus* juramenti inventum esse apud Eupolidem,

Non enim, juro per eam ad Marathona pugnam,
Gaudens aliquis eorum meum cor dolore afficiet,

At non quovis aliquem jurare modo, magnum est; sed ubi, et quomodo, et quo tempore, et cujus rei causa *juremus*, *considerandum*

ἕνεκα. Ἀλλ᾽ ἐκεῖ μὲν ἐδὲν ἐς᾽ εἰ μὴ ὅρκος, καὶ πρὸς εὐτυχῦντας ἔτι, καὶ οὐ δεομένες παρηγορίας, τὲς Ἀθηναίες· ἔτι δ᾽ ἐχὶ τὲς ἄνδρας ἀπαθανατίσας ὁ Ποιητὴς ὤμοσεν, ἵνα τῆς ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκέεσιν ἐντέκῃ λόγον ἄξιον, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν προκινδυνευσάντων ἐπὶ τὸ ἄψυχον ἀπεπλανήθη, τὴν μάχην· Παρὰ δὲ τῷ Δημοσθένει πεπραγμάτευται πρὸς ἡττημένους ὁ ὅρκος, ὡς μὴ Χαιρώνειαν ἔτ᾽ Ἀθηναίοις ἀτύχημα φαίνεσθαι. Καὶ ταυτὸν, ὡς ἔφην, ἅμα ἀπόδειξίς ἐςι τῦ μηδὲν ἡμαρτηκέναι, παράδειγμα, ὅρκων πίςις, ἐγκώμιον, προτροπή. Κἀπειδήπερ ὑπήντα τῷ ῥήτορι, "Λέγεις ἧτταν "πολιτευσάμενος, εἶτα νίκας ὀμνύεις," διὰ ταῦτα τὰ ἑξῆς κανονίζει, καὶ δι᾽ ἀσφαλείας ἄγει καὶ ὀνόματα, διδάσκων ὅτι κἂν βακχεύμασι νή-

est. Illic autem nihil aliud est quam *merum* juramentum, idque ad Athenienses factum, cum adhuc prospere res suas agerent, et consolatione non indigerent; porro Poeta juravit, non homines immortalitate donando, ut audientibus insereret rationem dignam illorum virtute: sed ab iis, qui antea periclitati erant, male delapsus est ad rem inanimam, *nempe* ad pugnam: apud Demosthenem vero rem habuit cum victis juramentum, ut Chæronea non amplius videretur Atheniensibus fuisse infortunium. Et hoc (ut dixi) eodem tempore Probatio est *illos* nihil male fecisse, exemplum, juramenti fides, laudatio, cohortatio. Et quoniam Rhetori *in animo* occurrebat *hoc*, "Tu qui Rempublicam administrasti loqueris de clade, deinde juras per victorias;" propterea in iis, quæ sequuntur, ad normam explorat, et per tutum iter verba quoque ducit, docens necesse esse etiam in ipsis fu-

φειν ἀναγκαῖον, "τοὺς προκινδυνεύσαντας," φησὶν, "ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων καὶ τοὺς "Σαλαμῖνι, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχή-"σαντας, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξα-"μένους" οὐδαμοῦ "νικήσαντας" εἶπεν, ἀλλὰ πάντη τὸ τοῦ τέλους διακέκλοφεν ὄνομα, ἐπειδήπερ ἦν εὐτυχὲς, καὶ τοῖς κατὰ Χαιρώνειαν ὑπεναντίον· διόπερ καὶ τὸν ἀκροατὴν φθάνων εὐθὺς ὑποφέρει, "οὓς ἅπαντας ἔθαψε δημοσίᾳ," φησὶν, "ἡ "πόλις, Αἰσχίνη, οὐχὶ τοὺς κατορθώσαντας μόνους."

ιζ. Οὐκ ἄξιον δ' ἐπὶ τούτου τοῦ τόπου παραλιπεῖν ἕν τι τῶν ἡμῖν τεθεωρημένων, φίλτατε, (ἔσται δὲ πάνυ σύντομον) ὅτι φύσει πως συμμαχεῖ τε τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ πάλιν ἀντισυμμαχεῖται θαυμαστῶς ὑπ' αὐτοῦ. Πῇ δὲ καὶ πῶς, ἐγὼ φράσω. Ὕποπτόν ἐστιν ἰδίως τὸ διὰ

roribus ſobrium ſe præſtare; "per illos (inquit) ex ma-"joribus *noſtris*, qui antea "periclitati ſunt in Mara-"thone, et illos qui ad Sa-"lamina et ad Artemiſium "navali prœlio dimicarunt, "et illos qui ad Platæas "acie ſteterunt inſtructa:" nuſquam dixit "qui vice-"runt," ſed omnino quaſi furto removit eventus nomen, quia fortunatus fuit, iiſque rebus, quæ ad Chæroneam *geſtæ ſunt*, contrarius: quare et auditorem præveniens ſtatim ſubjicit, "quos omnes (inquit) pub-"lice ſepeliit civitas, Æſ-"chine, non eos ſolos, qui "feliciter rem geſſerint."

XVII. Non autem decet hoc in loco, chariſſime, prætermittere unum quoddam ex iis, quæ a nobis obſervata ſunt, (erit vero breviſſimum) *nempe*, quod Figuræ natura quodammodo auxilium ferunt Sublimitati, rurſuſque mirifice accipiunt ab illa. Sed ubi et qui *hoc fit*, exponam. Om-

σχημάτων πανουργεῖν, καὶ προσβάλλον ὑπόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβουλῆς, παραλογισμοῦ· καὶ ταῦθ', ὅταν ᾖ πρὸς κριτὴν κύριον ὁ λόγος, μάλιστα δ' πρὸς τυράννους, βασιλέας, ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς· ἀγανακτεῖ γὰρ εὐθὺς, εἰ, ὡς παῖς ἄφρων, ὑπὸ τεχνίτου ῥήτορος σχηματίοις κατασοφίζεται, καὶ εἰς καταφρόνησιν ἑαυτοῦ λαμβάνων τὸν παραλογισμὸν, ἐνίοτε μὲν ἀποθηριοῦται τὸ σύνολον, κἂν ἐπικρατήσῃ δὲ τοῦ θυμοῦ, πρὸς τὴν πειθὼ τῶν λόγων πάντως ἀντιδιατίθεται· διόπερ καὶ τότε ἄριστον δοκεῖ τὸ σχῆμα, ὅταν αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνῃ, ὅτι σχῆμά ἐστι. Τὸ τοίνυν ὕψος καὶ πάθος τῆς ἐπὶ τῷ σχηματίζειν ὑπονοίας ἀλέξημα καὶ θαυμαστή τις ἐπικουρία καθίσταται· καί πως παραληφθεῖσα ἡ τοῦ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι τὸ λοιπὸν ὑποδέδυκε, καὶ

nia per Figuras tractare, imprimis est res suspiciosa, et quæ adducit opinionem insidiarum, doli, fraudis: idque cum oratio habetur coram Judice, ex cujus arbitrio causa pendet, (præsertim vero coram Tyrannis, Regibus, Imperatoribus summa potestate utentibus;) indignatur enim statim si, velut puer insipiens, ab artifice Rhetore Figuris decipiatur: putansque ratiocinationem falsam esse contemptum sui, nonnunquam omnino efferus est; et, si contineat iram, *tamen*, quo minus verbis persuadeatur, totum se opponit: quare et tunc Figura optima videtur, cum eam ipsam non appareat Figuram esse. Sublimitas igitur et Affectus contra suspicionem, quæ ex Figurarum usu veniat, remedium et admirabile quoddam auxilium est: et artificium *illud* omnia vafre agendi *per Figuras*, cum adhibitum fuerit iis, quæ pulchra et Sublimia sunt, de-

πᾶσαν ὑποψίαν ἐκπέφευγεν. Ἱκανὸν δὲ τεκμήριον τὸ προειρημένον, "μὰ τοὺς ἐν Μαρα-" "θῶνι." Τίνι γὰρ ἐνταῦθ' ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ σχῆμα; δῆλον, ὅτι τῷ φωτὶ αὐτῷ· σχεδὸν γὰρ, ὥσπερ καὶ τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα, οὕτω τὰ τῆς ῥητορικῆς σοφίσματα ἐξαμαυροῖ περιχυθὲν πάντοθεν τὸ μέγεθος. Οὐ πόῤῥω δ' ἴσως τούτου καὶ ἐπὶ ζωγραφίας τι συμβαίνει· ἐπὶ γὰρ τοῦ αὐτοῦ κειμένων ἐπιπέδου παραλλήλων ἐν χρώμασι τῆς σκιᾶς τε καὶ τοῦ φωτὸς, ὅμως προϋπαντᾷ τε τὸ φῶς ταῖς ὄψεσι, καὶ οὐ μόνον ἔξοχον, ἀλλὰ καὶ ἐγγυτέρω παραπολὺ φαίνεται. Οὐκοῦν καὶ τῶν λόγων τὰ πάθη καὶ τὰ ὕψη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐγγυτέρω κείμενα διά τε φυσικήν τινα συγγένειαν καὶ διὰ λαμπρότητα, ἀεὶ τῶν σχημάτων προ-

inceps latuit omnemque ſuſpicionem evitavit. Idoneum autem argumentum *hujus rei* eſt id quod antea citavimus, "Juro per eos, qui "in Marathone," &c. Quomodo enim Rhetor hic figuram celavit? manifeſtum eſt, quod *hoc* ipſa luce *fecit:* fere enim, quemadmodum lumina debilia obſcurantur undique Sole illuſtrata, ita Sublimitas ubique circumfuſa abſcondit Rhetoricæ artificia: et non diverſum forte ab hoc quiddam in pictura evenit: nam cum umbra et lux, coloribus depictæ, in eadem tabulæ planitie parallelæ jaceant, tamen lux prius oculos ferit, neque ſolum eminere, ſed et multo propius eſſe videtur. Quare etiam Affectus et Sublimitates ſcriptorum, cum animis noſtris jaceant propinquiores tum ob naturalem quandam cognationem tum ob *ſuum* ſplendorem, ſemper ante conſpici-

ἐμφανίζεται, καὶ τὴν τέχνην αὐτῶν ἀποσκιάζει καὶ οἷον ἐν καλύψει τηρεῖ.

ιη΄. Τί δ' ἐκεῖνα φῶμεν, τὰς πεύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; ἆρα οὐκ αὐταῖς ταῖς τῶν σχημάτων εἰδοποιΐαις παραπολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα; "Ἢ βούλεσθε, "εἰπέ μοι, περιϊόντες ἀλλήλων πυνθάνεσθαι, "λέγεταί τι καινόν; τί γὰρ ἂν γένοιτο τούτου "καινότερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ καταπολεμῶν τὴν "Ἑλλάδα; τέθνηκε Φίλιππος; οὐ μὰ Δί', "ἀλλ' ἀσθενεῖ· τί δ' ὑμῖν διαφέρει; καὶ γὰρ, "ἂν οὗτός τι πάθῃ, ταχέως ὑμεῖς ἕτερον Φί-"λιππον ποιήσετε." Καὶ πάλιν, "Πλέωμεν "ἐπὶ Μακεδονίαν," φησί· "ποῖ δὴ προσορμιού-"μεθα; ἤρετό τις· εὑρήσει τὰ σαθρὰ τῶν "Φιλίππου πραγμάτων αὐτὸς ὁ πόλεμος."

untur quam Figuræ, artificiumque iſtarum *Figurarum* obumbrant et quaſi occultum aſſervant.

XVIII. Quid vero de illis dicemus, *nempe* de Interrogationibus et Percontationibus? annon his Figurarum conformationibus *idem ille Rhetor Demoſthenes* laborat efficere ea, quæ dicit, multo magis actuoſa et magnifica? "Num vultis "(inquit) dic mihi, *quiſquis* "*es*, circum curſitantes alii "alios percontari, Dicitur-"ne aliquid novi? Quid "enim poteſt eſſe magis "novum quam vir Macedo "bello aggrediens Græci-"am? Mortuuſne eſt Phi-"lippus? non, per Jovem, "ſed ægrotat? quid autem "veſtra intereſt? ſi enim "moriatur ille, brevi vos "alium Philippum *vobis* fa-"cietis." Et rurſus dicit, "Navigemus in Macedo-"niam: ſed quo appelle-"mus? roget aliquis: bel-"lum ipſum inveniet ea, "quæ debilia ſunt in rebus

Ἦν δὲ, ἁπλῶς ῥηθὲν, τὸ πρᾶγμα τῷ παντὶ καταδεέστερον· νυνὶ δὲ τὸ ἔνθουν καὶ ὀξύῤῥοπον τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾷν, οὐ μόνον ὑψηλότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ τὸ ῥηθὲν, ἀλλὰ καὶ πιστότερον. Ἄγει γὰρ τὰ παθητικὰ τότε μᾶλλον, ὅταν αὐτὰ φαίνηται μὴ ἐπιτηδεύειν αὐτὸς ὁ λέγων, ἀλλὰ γεννᾷν ὁ καιρός· ἡ δ᾽ ἐρώτησις ἡ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται τοῦ πάθους τὸ ἐπίκαιρον. Σχεδὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑφ᾽ ἑτέρων ἐρωτώμενοι, παροξυνθέντες ἐκ τοῦ παραχρῆμα, πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ᾽ αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν· οὕτω τὸ σχῆμα τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, ἐκ τοῦ δοκεῖν ἕκαστον τῶν ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογυίου κεκινῆσθαί τε καὶ λέγεσθαι, τὸν ἀκροατὴν ἀπάγει καὶ παραλογίζεται.

" Philippi." Eſſet autem hæc res, ſi ſimpliciter diceretur, omnino abjectior *quam decuit:* nunc autem concitata vis velocitaſque Interrogationis et Reſponſionis, et ille ſibi ipſi velut alteri *objicienti* occurrendi modus, Figuræ ope non ſolum Sublimius fecit id quod dictum eſt, ſed et credibilius; Pathetica enim tunc magis commovent, cum ea videatur non elaborare ipſe Orator, ſed generare occaſio: ad ſe autem *directa* Interrogatio et *facta* Reſponſio imitatur Affectum ex occaſione natum. Fere enim, quemadmodum illi, qui ab aliis *quid* interrogati ſunt, ſubito ſe exacuentes, ei, quod dicitur, concitate atque ex ipſa veritate reſpondent; ſic Figura Interrogationis et Reſponſionis auditorem, ut ei videatur unumquodque eorum, quæ meditata ſunt, extempore concipi dicique, abducendo etiam fallit *eum*.

Ἔτι τοίνυν, (ἓν γάρ τι τῶν ὑψηλοτάτων τὸ Ἡροδότειον πεπίστευται,) εἰ οὕτως ἔ * * * *

ιθʹ. * * * * * ἄπλοκα ἐκπίπτει, καὶ οἱονεὶ προχεῖται τὰ λεγόμενα, ὀλίγου δεῖν φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸν λέγοντα. "Καὶ συμ-"βαλόντες," φησὶν ὁ Ξενοφῶν, "τὰς ἀσπίδας, "ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον." Καὶ τὰ τοῦ Εὐρυλόχου,

Ἤομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλά.

Τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα, καὶ οὐδὲν ἧττον κατεσπευσμένα, φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν, ἅμα καὶ ἐμποδιζούσης τι καὶ συνδιωκούσης. Τοιαῦθ' ὁ Ποιητὴς ἐξήνεγκε διὰ τῶν ἀσυνδέτων.

κʹ. Ἄκρως δὲ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτὸ σύνοδος τῶν σχημάτων εἴωθε κινεῖν· ὅταν δύο ἢ τρία, οἷον

Porro (nam hoc Herodoti creditum eſt unum eſſe ex maxime Sublimibus,) ſi ſic * * * * * *

XIX. * * * * * ea, quæ dicuntur, non ligata proveniunt, et quaſi profunduntur, fere prævenientia etiam ipſum dicentem: "Et con-"fligentes clypeos (dicit "Xenophon) impelleban-"tur, pugnabant, cæde-"bant, moriebantur:" et illa Eurylochi *apud Homerum*,

Ivimus, ut juſſiſti, per ſylvas, inclyte Ulyſſe,
Vidimus in vallibus extructas ædes pulchras.

Quæ enim ab ſe invicem abſciſſa ſunt, et nihilominus accelerata, exhibent repræſentationem efficaciæ *cujuſdam* eodem tempore et nonnihil impedientis *curſum orationis*, et *tamen* ordinantis. Talia Poeta ille protulit per Diſſoluta.

XX. Summopere autem Figurarum quoque in unum Coacervatio ſolet commovere: quando duæ vel tres,

κατὰ συμμορίαν ἀνακιρνάμενα, ἀλλήλοις συνερανίζῃ τὴν ἰσχὺν, τὴν πειθὼ, τὸ κάλλος. Ὁποῖα καὶ τὰ εἰς τὸν Μειδίαν, ταῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ τῇ διατυπώσει συναναπεπλεγμένα, τὰ ἀσύνδετα. "Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπ-"των, ὧν ὁ παθὼν ἔνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι "δύναιτο ἑτέρῳ, τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, "τῇ φωνῇ." Εἶθ', ἵνα μὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁ λόγος ἰὼν στῇ, (ἐν στάσει γὰρ τὸ ἠρεμοῦν, ἐν ἀταξίᾳ δὲ τὸ πάθος, ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησίς ἐστιν,) εὐθὺς ἐπ' ἄλλα μεθήλατο ἀσύνδετα, καὶ ἐπαναφορὰς, "τῷ σχήματι, τῷ βλέμ-"ματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς "ἐχθρὸς, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης." Οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτων ὁ ῥήτωρ, ἢ ὅπερ ὁ τύπτων, ἐργάζεται· τὴν διάνοιαν τῶν δικαστῶν τῇ

quasi per munerum societatem commixtæ, sibi invicem robur, suadelam, pulchritudinem conferunt. Qualia sunt et illa in Midiam Dissoluta, permixta simul cum Repetitionibus et cum *ea Figura, quæ vocatur* sub oculos Subjectio. "Multa "enim possit facere is, qui "*aliquem* verberat, (ex qui-"bus nonnulla ille, qui pa-"titur, ne referre quidem "alii potest) gestu, vultu, "voce." Deinde, ut oratio non in iisdem rebus incedere perseveret, (in perseverantia enim est quies, in ordinis vero defectu inest Affectus, quoniam impetus animi et commotio est) statim ad alia transiliit Dissoluta, et ad *alias* Repetitiones, "Gestu, vultu, voce; "quum ut insultans, quum "ut inimicus, quum pug-"no, cum in malam." Nihil aliud hic efficit Rhetor, quam is qui verberat: sc. mentes judicum repetito im-

ἐπαλλήλῳ πλήττει φορᾷ. Εἶτ' ἐντεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταιγίδες, ἄλλην ποιούμενος ἐμβολὴν, "ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόῤῥης," φησί· "ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἀήθεις "ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι· οὐδεὶς, ταῦτα ἀπαγ-"γέλλων, δύναιτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι." Οὐκοῦν τὴν μὲν φύσιν τῶν ἐπαναφορῶν καὶ ἀσυνδέτων πάντη φυλάττει τῇ συνεχεῖ μεταβολῇ· οὕτως αὐτῷ καὶ ἡ τάξις ἄτακτον, καὶ ἔμπαλιν ἡ ἀταξία ποιὰν περιλαμβάνει τάξιν.

κα΄. Φέρε οὖν πρόσθες τοὺς συνδέσμους, εἰ θέλοις, ὡς ποιοῦσιν οἱ Ἰσοκράτειοι, "Καὶ μὴν "οὐδὲ τοῦτο χρὴ παραλιπεῖν, ὡς πολλὰ ἂν "ποιήσειεν ὁ τύπτων,—πρῶτον μὲν τῷ σχήματι, "εἶτα δὲ τῷ βλέμματι, εἶτά γε μὴν αὐτῇ τῇ "φωνῇ" καὶ εἴσῃ, κατὰ τὸ ἑξῆς οὕτως παρα-

petu percutit. Deinde hinc, procellarum instar, rursus aliam *judicibus* faciens aggressionem, "quum pugno, "cum in malam: (inquit) "hæc perturbant, hæc ex-"tra se rapiunt homines "non assuetos injurias pati: "nemo est, qui hæc refe-"rens potest acerbitatem "eorum ob oculos ponere." Ergo naturam Repetitionum et Dissolutorum ubique perpetua variatione custodit: sic apud illum etiam ordo confusum quid, rursusque ordinis defectus certum quendam in se continet ordinem.

XXI. Age igitur, adde *bis* copulas, si vis, ut faciunt Isocratis imitatores, "Et ne "hoc quidem oportet omit-"tere, quod multa possit "facere is qui verberat &c. "primum quidem gestu, "deinde vultu, postremo "autem ipsa voce," et senties (sic in iis, quæ sequuntur, addendo) id quod Af-

γράφων, ὡς τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον, ἐὰν τοῖς συνδέσμοις ἐξομαλίσῃς εἰς λειότητα, ἄκεντρόν τε προσπίπτει, καὶ εὐθὺς ἔσβεσται. Ὥσπερ γὰρ, εἴ τις συνδήσειε τῶν θεόντων τὰ σώματα, τὴν φορὰν αὐτῶν ἀφῄρηται, οὕτως καὶ τὸ πάθος ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖ· τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει τοῦ δρόμου, καὶ τὸ ὡς ἀπ' ὀργάνου τινὸς ἀφίεσθαι.

κβ'. Τῆς δὲ αὐτῆς ἰδέας καὶ τὰ Ὑπερβατὰ θετέον· ἔστι δὲ λέξεων, ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις, καὶ οἱονεὶ χαρακτὴρ ἐναγωνίου πάθους ἀληθέστατος. Ὡς γὰρ οἱ τῷ ὄντι ὀργιζόμενοι, ἢ φοβούμενοι, ἢ ἀγανακτοῦντες, ἢ ὑπὸ ζηλοτυπίας, ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς (πολλὰ γὰρ καὶ ἀναρίθμητα πάθη, καὶ οὐδ' ἂν εἰπεῖν τις ὁπόσα δύναιτο) ἑκάστοτε παραπίπτοντες, ἄλλα

fectus in se habet concitatum et asperum, si copulis ita complanes ut læve sit, aculeo carens subsidere, et statim extingui. Ut enim si quis colligaverit corpora currentium, abstulit impetum eorum: sic etiam Affectus a copulis aliisque additamentis impeditus indignatur; prohibet enim, quo minus libere currat *Affectus*, et velut e machina quadam contorqueatur.

XXII. Statuendum est vero Hyperbata ejusdem esse speciei: sunt autem *Hyperbata* ordo verborum vel sensuum ex eo, quo natura res se sequuntur, mutatus, certissimusque velut character Affectus actuosi. Ut enim illi, qui revera irascuntur, vel timent, vel indignantur, vel qui præ invidia aliove quodam *affectu* (multi enim et infiniti sunt affectus, et eorum numerum nemo potest recensere) ubique incursantes, alia proponentes

προσθέμενοι πολλάκις ἐπ' ἄλλα μεταπηδῶσι, μέσα τινὰ παρεμβαλόντες ἀλόγως, εἶτ' αὖθις ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, καὶ πάντη πρὸς τῆς ἀγωνίας, ὡς ὑπ' ἀστάτου πνεύματος, τῆδε κἀκεῖσε ἀγχιστρόφως ἀντισπώμενοι τὰς λέξεις, τὰς νοήσεις, τὴν ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἱρμοῦ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττουσι τάξιν· οὕτω παρὰ τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσι διὰ τῶν ὑπερβατῶν ἡ μίμησις ἐπὶ τὰ τῆς φύσεως ἔργα φέρεται· τότε γὰρ ἡ τέχνη τέλειος, ἡνίκ' ἂν φύσις εἶναι δοκῇ, ἡ δ' αὖ φύσις ἐπιτυχής, ὅταν λανθάνουσαν περιέχῃ τὴν τέχνην· ὥσπερ λέγει ὁ Φωκαεὺς Διονύσιος παρὰ τῷ Ἡροδότῳ, "Ἐπὶ
" ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα,
" ἄνδρες Ἴωνες, εἶναι ἐλευθέροις, ἢ δούλοις, καὶ
" τούτοις ὡς δραπέτῃσι. Νῦν ὦν, ὑμέες ἢν
" μὲν βούλησθε ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι, τὸ

ſæpe ad alia tranſiliunt, quædam in medio contra rationem ponentes; deinde rurſus ad prima quaſi circulo revertentes, et omnino animi impetu (velut vento inſtabili) huc et illuc ſubita mutatione in alium *locum* trahentes verba *et* ſenſus, ordinem ex naturali ſerie quomodocunque in plurimos flexus immutant: ſic apud optimos ſcriptores vi Hyperbatorum imitatio *eos* ducit ad ea, quæ ſunt Naturæ opera; (tunc enim Ars perfecta eſt, cum videatur eſſe Natura; e contrario vero Natura *tunc* voti compos *eſt*, cum latentem in ſe Artem contineat:) ut dicit apud Herodotum Dionyſius Phocaenſis, "In acie
" enim novaculæ res ſunt
" nobis, Iones, ut liberi ſimus, aut ſervi, iique qua-
" ſi fugitivi. Nunc igitur,
" vos, ſi quidem velitis la-
" bores ſuſcipere, in præ-
" ſens vobis labor erit; ho-

" παραχρῆμα μὲν πόνος ὑμῖν ἔσαι· οἷοί τε δὲ " ἔσεσθε ὑπερβαλέσθαι τὲς πολεμίες." Ἐνταῦθ' ἦν τὸ κατὰ τάξιν· " Ὦ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸν ἐστιν ὑμῖν πόνες ἐπιδέχεσθαι· ἐπὶ ξυρῦ " γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα." Ὁ δὲ τὸ μὲν, " ἄνδρες Ἴωνες," ὑπερεβίβασεν· προεισέβαλε γοῦν εὐθὺς ἀπὸ τῦ φόβε, ὡς μηδ' ἀρχὴν φθάνων πρὸς τὸ ἐφεςὼς δέος προσαγορεῦσαι τὲς ἀκέοντας· ἔπειτα δὲ τὴν τῶν νοημάτων ἀπέςρεψε τάξιν· πρὸ γὰρ τῦ φῆσαι, ὅτι αὐτὲς δεῖ πονεῖν, (τῦτο γάρ ἐςιν ὃ παρακελεύεται,) ἔμπροσθεν ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν, δι' ἣν πονεῖν δεῖ, " ἐπὶ ξυρῦ ἀκμῆς, φήσας, ἔχεται " ἡμῖν τὰ πράγματα·" ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα. Ἔτι δὲ μᾶλλον ὁ Θεκυδίδης καὶ τὰ φύσει πάντως ἡνωμένα καὶ ἀδιανέμητα ὅμως ταῖς ὑπερβάσεσιν

" ftes fed poteritis fupera-" re." Ordo hic erat, " O " Iones, nunc tempus eft " laborum vobis fufcipien-" dorum; in acie enim no-" vaculæ res funt nobis :" ille autem hoc, " O Iones," *ex fuo loco* in alium tranftulit: initium igitur fecit ftatim metu incutiendo, ut qui omnino non primo compellarit auditores propter imminentem timorem: deinde etiam ordinem fenfuum evertit; antea enim quam dicit oportere eos laborare (hoc enim eft id ad quod *eos* hortatur) coram reddit rationem, ob quam laborare neceffe eft, dicens, " in acie " novaculæ res nobis funt:" ita ut videatur dicere non meditata, fed ea, quæ ipfa rerum neceffitas expreffit. Præterea Thucydides peritiffimus eft in iis, quæ omnino unita funt natura et non divifibilia, tamen a fe

ἀπ' ἀλλήλων ἄγειν δεινότατος. Ὁ δὲ Δημοσθένης οὐχ οὕτως μὲν αὐθάδης, ὥσπερ οὗτος, πάντων δ' ἐν τῷ γένει τούτῳ κατακορέστατος· καὶ πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν ἐκ τοῦ ὑπερβιβάζειν καὶ ἔτι νὴ Δία τὸ ἐξ ὑπογυίου λέγειν συνεμφαίνων, καὶ πρὸς τούτοις εἰς τὸν κίνδυνον τῶν μακρῶν ὑπερβατῶν τοὺς ἀκούοντας συνεπισπώμενος. Πολλάκις γὰρ τὸν νοῦν, ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας, καὶ μεταξὺ, ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπεοικυῖαν τάξιν, ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἔξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὸν ἀκροατὴν, ὡς ἐπὶ παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτώσει, καὶ συναποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συναναγκάσας, εἶτα παραλόγως διὰ μακροῦ τὸ πάλαι ζητούμενον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει που προσαποδοὺς, αὐτῷ τῷ κατὰ τὰς ὑπερβάσεις παραβόλῳ καὶ ἀκροσφαλεῖ πολὺ μᾶλλον ἐκ-

divellendis vi Hyperbatorum: Demoſthenes autem non adeo nimis creber eſt ac ille: omnium vero in hoc genere Figurarum abundantiſſimus ad ſatietatem uſque: et ſpeciem multæ vehementiæ atque etiam mehercule tempore dicendi, verba ex ſuis locis transferendo, præ ſe fert; ſecumque præterea trahit auditores in periculum, quod ex longioribus Hyperbatis *oritur*. Sæpe enim ſuſpenſa ſententia, quam inchoaverat dicere; et interim (tanquam in ordinem alieni generis et diſſimilem) alia aliis in medio et extrinſecus *arceſſita* ingerens; incutiens item auditori metum, ac ſi oratio omnino aberraſſet; cogenſque *eum* præ ſollicitudine ſimul periclitari cum dicente; deinde inopinato longo poſt tempore id, quod jam diu deſiderabatur, feliciter ad finem perducens, multo magis *eum* audaci illa

πλήττει. Φειδὼ δὲ τῶν παραδειγμάτων ἔςω διὰ τὸ πλῆθος.

κγʹ. Τά γε μὴν Πολύπτωτα λεγόμενα, Ἀθροισμοὶ, καὶ Ἀντιμεταβολαὶ, καὶ Κλίμακες, πάνυ ἀγωνιςικὰ, ὡς οἶσθα, κόσμου τε, καὶ παντὸς ὕψους, καὶ πάθους συνεργά. Τί δέ; αἱ τῶν πτώσεων, χρόνων, προσώπων, ἀριθμῶν, γενῶν ἐναλλάξεις πῶς ποτε καταποικίλλουσι καὶ ἐπεγείρουσι τὰ ἑρμηνευτικά;

Φημὶ δὴ, τῶν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς οὐ μόνα ταῦτα κοσμεῖν, ὁπόσα, τοῖς τύποις ἑνικὰ ὄντα, τῇ δυνάμει κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν πληθυντικὰ εὑρίσκεται·

—— Αὐτίκα (φησὶ) λαὸς ἀπείρων
Θύνων ἐπ' ἠϊόνεσι διϊςάμενοι κελάδησαν.

Ἀλλ' ἐκεῖνο μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξιον, ὅτι

et periculosa utendi Hyperbatis via percellit. Sed omittantur exempla propter *eorum* multitudinem.

XXIII. Illa quidem, quæ appellantur Polyptota, *sive varie desinentia*, Coacervationes, et Commutationes, et Gradationes, omnino (uti nosti) contentioni inserviunt, et efficiunt ornatum, omnisque generis Sublimitatem et affectum. Quid vero? mutationes Casuum, Temporum, Personarum, Numerorum, Generum, quomodo exornant elevantque Elocutionem?

Dico sane ex iis *Figuris*, quæ ad numeros attinent, non solas has ornatum *orationi* afferre, quæ, cum sint quoad formas *earum* Singularis numeri, potestate, si contempleris, Plurales deprehenduntur:

— Statim (inquit) populus infinitus
Ruebant, et in litoribus stantes insonabant.

Sed illæ, *quæ Plurales sunt*, potius observatu dignæ sunt,

ἔσθ' ὅπε προσπίπλει τὰ πληθυντικὰ μεγαλοῤῥημονέστερα, καὶ αὐτῷ δοξοκομποῦντα τῷ ὄχλῳ τε ἀριθμε. Τοιαῦτα παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὰ ἐπὶ τε Οἰδίπε·

——Ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
Ἀνεῖτε ταὐτὸ σπέρμα, κἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφὲς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὠπόσα
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.

Πάντα γὰρ ταῦτα, τὰ μὲν ἓν ὄνομά ἐστιν, Οἰδίπες, ἐπὶ δὲ θατέρων Ἰοκάστη. Ἀλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας· ὡς καὶ ἐκεῖνα πεπλεόνασται,

Ἐξῆλθον Ἕκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες.

Καὶ τὸ Πλατωνικὸν, ὃ καὶ ἑτέρωθι παρατεθεί-

quia aliquando Pluralia cadunt magis magnifica, et specie grandia præ ipsa multitudine numeri: talia sunt apud Sophoclem ea, quæ in *fabula* Œdipi *dicuntur:*

— O nuptiæ, nuptiæ,
Genuistis nos, et, cum genuistis, rursus
Reddidistis idem semen, et ostendistis
Patres, Fratres, Filios, sanguinem cognatum,
Sponsas, uxores, matresque, et quæcunque
Fœdissima inter mortales opera fiunt.

Omnia enim hæc sunt unum nomen, *hinc* Œdipus, ex altera autem parte Jocasta. Sed tamen numerus, diffusus in Pluralia, multiplicavit etiam infortunia; et, ut illa, *sic* augetur *hoc*,

Exierunt Hectoresque et Sarpedones,

Item illud Platonis (quod et alibi adduximus) de Athe-

μεθα, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, "Οὐ γὰρ Πέλοπες, "οὐδὲ Κάδμοι, οὐδ' Αἴγυπτοί τε καὶ Δαναοὶ, "οὐδ' ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάρβαροι συνοικοῦσιν "ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληνες, οὐ μιξοβάρβαροι, "οἰκοῦμεν," καὶ τὰ ἑξῆς· φύσει γὰρ ἐξακούεται τὰ πράγματα κομπωδέστερα, ἀγεληδὸν οὕτως τῶν ὀνομάτων ἐπισυντιθεμένων. Οὐ μέν τοι δεῖ ποιεῖν αὐτὸ ἐπ' ἄλλων, εἰ μὴ ἐφ' ὧν δέχεται τὰ ὑποκείμενα αὔξησιν, ἢ πληθὺν, ἢ ὑπερβολὴν, ἢ πάθος, ἕν τι τούτων, ἢ τὰ πλείονα· ἐπεί τοι τὸ πανταχοῦ κώδωνας ἐξῆφθαι, λίαν σοφιστικόν.

κδ'. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοὐναντίον τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἑνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα. "Ἔπειθ' ἡ Πελοπόννησος "ἅπασα διειστήκει," φησί· "Καὶ δὴ Φρυνίχῳ

nienfibus, "Neque enim "Pelopes, neque Cadmi, "neque Ægyptii et Danai, "neque alii multi origine "Barbari una nobifcum ha-"bitant; fed *nos* ipfi Hel-"lenes, non cum Barbaris "commixti, habitamus," et ea quæ fequuntur; naturaliter enim audientibus videntur res effe magis Sublimes, cum nomina fic gregatim accumulentur. At oportet non hoc facere in aliis, quam in iis, quorum fubjecta *materia* recipit incrementum, vel multitudinem, vel hyperbolen, vel affectum, unum quiddam ex his, vel plura: quoniam tintinnabula ubivis fufpendi, valde fophiftam fapit.

XXIV. Sed et contra illa, quæ ex Pluralibus in Singularia colliguntur, habent nonnunquam fpeciem maximam Sublimitatis. "De-"inde omnis Peloponnefus "*in factiones* difceffit," inquit: "Et quum Phryni-

" δρᾶμα Μιλήτου ἅλωσιν διδάξαντι, ἐς δάκρυα " ἔπεσε τὸ θέητρον·" τὸ γὰρ ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον. Αἴτιον δ' ἐπ' ἀμφοῖν τοῦ κόσμου ταὐτὸν οἶμαι· ὅπου τε γὰρ ἑνικὰ ὑπάρχει τὰ ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ, παρὰ δόξαν ἐμπαθοῦς· ὅπου τε πληθυντικὰ, τὸ εἰς ἕν τι εὔηχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα, διὰ τὴν εἰς τοὐναντίον μεταμόρφωσιν τῶν πραγμάτων, ἐν τῷ παραλόγῳ.

κε'. Ὅταν γε μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰσάγῃς ὡς γινόμενα καὶ παρόντα, οὐ διήγησιν ἔτι τὸν λόγον, ἀλλ' ἐναγώνιον πρᾶγμα ποιήσεις. " Πεπτωκὼς δέ τις, φησὶν ὁ Ξενο- " φῶν, ὑπὸ τῷ Κύρου ἵππῳ, καὶ πατούμενος, " παίει τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν γαστέρα τὸν ἵππον·

" chus fabulam *dictam* Mi- " leti excidium docuisset, " effusum est in lacrymas " Theatrum:" conversio enim numeri ex iis, quæ in plura divisa sunt, ad ea, quæ unitate conjuncta sunt, quasi corporis molem præ se magis fert. In utrisque vero causam ornatus eandem esse opinor; namque ubi vocabula sunt Singularia, ea Pluralia facere, ejus est, qui præter expectationem afficitur; et ubi *vocabula sunt* Pluralia, collectio plurium in unum aliquid sonorum, est propter commutationem rerum in contrarium, res inopinata.

XXV. Quando sane ea, quæ temporibus præterita sunt, inducas quasi quæ *nunc* fiant et adsint, orationem facies non jam narrationem, sed rem veritatem ipsam ob oculos ponentem. " Cum " cecidisset quidam (inquit " Xenophon) subter equum " Cyri et proculcaretur, fe- " rit equi ventrem gladio; " ille autem ægre ferens

" ὁ δὲ σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, ὁ δὲ
" πίπτει." Τοιοῦτος ἐν τοῖς πλείστοις ὁ Θουκυδίδης.

κϛʹ. Ἐναγώνιος δʼ ὁμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀντιμετάθεσις, καὶ πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιοῦσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν στρέφεσθαι·

Φαίης κ᾽ ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἄντεσθ᾽ ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ Ἄρατος,

Μὴ κείνῳ ἐνὶ μηνὶ περικλύζοιο θαλάσσῃ.

Ὧδέ που καὶ ὁ Ἡρόδοτος, " Ἀπὸ δὲ Ἐλεφαντίνης πόλεως ἄνω πλεύσεαι, καὶ ἔπειτα ἀπίξεαι
" ἐς πεδίον λεῖον·——διεξελθὼν δὲ τοῦτο τὸ
" χωρίον, αὖθις εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς πλεύ-
" σεαι δύ᾽ ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἵξεαι ἐς πόλιν
" μεγάλην, ᾗ ὄνομα Μερόη." Ὁρᾷς, ὦ

" excutit Cyrum, hic vero " decidit." Talis in plerisque est Thucydides.

XXVI. Rem quoque ipsam ob oculos ponit Personarum commutatio, et sæpissime facit, ut auditor videatur in mediis periculis versari:

Diceres illos indefatigatos et indomitos sibi invicem
Occurrere in pugna; adeo concitate pugnabant.

Et Aratus,

Ne in illo mense circumluare mari.

Sic etiam Herodotus; " Ab " urbe vero Elephantina " sursum navigabis, et de- " inde venies ad campum " planum:——transiens autem hunc locum, iterum " aliud navigium conscendens biduum navigabis, " et postea venies ad magnam urbem, cui nomen " *est* Meroe." Vides, amice, quomodo *velut manu*

ἑταῖρε, ὡς παραλαβὼν σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει, τὴν ἀκοὴν ὄψιν ποιῶν· πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα, πρὸς αὐτὰ ἀπερειδόμενα τὰ πρόσωπα, ἐπ' αὐτῶν ἵστησι τὸν ἀκροατὴν τῶν ἐνεργουμένων. Καὶ, ὅταν ὡς οὐ πρὸς ἅπαντας, ἀλλ' ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλῇς,

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη,

ἐμπαθέστερόν τε αὐτὸν ἅμα, καὶ προσεκτικώτερον, καὶ ἀγῶνος ἔμπλεων ἀποτελέσεις, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεσιν ἐξεγειρόμενον.

κζ΄. Ἔτι γε μὴν ἔσθ' ὅτε περὶ προσώπου διηγούμενος ὁ συγγραφεὺς, ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀντιμεθίσταται· καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐμβολή τις πάθους,

Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα·

prehendens animum tuum per loca ducit, faciens te videre ea quæ audis: omnia autem hujuſmodi, quæ in ipſas incumbunt perſonas, faciunt auditorem iis ipſis rebus, quæ aguntur, intereſſe. Et, ubi loqueris velut non ad omnes, ſed velut ad unum quendam,

Tydides vero inter quos eſſet, non potuiſſes cognoſcere,

commotioremque ipſum ſimul, et attentiorem plenumque re, quæ cum contentione agitur, effeceris, quippe qui excitetur iis, quæ ad ipſum factæ ſunt, allocutionibus.

XXVII. Præterea eſt ubi de *quadam* perſona narrans ſcriptor, repente abreptus in eandem illam perſonam ſe convertit: et hujuſmodi ſpecies *Figurarum* eſt eruptio quædam irruentis Affectus,

Hector vero Trojanos hortabatur, alta voce clamans,
Ut in naves irruerent, omitterentque ſpolia ſanguinolenta:

Ὃν δ᾽ ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω,
Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι.——

Οὐκοῦν τὴν μὲν διήγησιν, ἅτε πρέπουσαν, ὁ Ποιητὴς προσῆψεν ἑαυτῷ· τὴν δ᾽ ἀπότομον ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τοῦ ἡγεμόνος ἐξαπίνης, οὐδὲν προδηλώσας, περιέθηκεν. Ἐψύχετο γὰρ, εἰ παρενετίθει, "Ἔλεγε δὲ τοιά τινα καὶ τοῖα ὁ "Ἕκτωρ·" νυνὶ δ᾽ ἔφθακεν ἄφνω τὸν μεταβαίνοντα ἡ τοῦ λόγου μετάβασις. Διὸ καὶ ἡ πρόσχρησις τοῦ σχήματος τότε, ἡνίκα ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν διαμέλλειν τῷ γράφοντι μὴ διδῷ, ἀλλ᾽ εὐθὺς ἐπαναγκάζῃ μεταβαίνειν ἐκ προσώπων εἰς πρόσωπα· ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἑκαταίῳ. "Κῆυξ "δὲ, ταῦτα δεινὰ ποιούμενος, αὐτίκα ἐκέλευε "τοὺς Ἡρακλείδας ἐκχωρεῖν· Οὐ γὰρ ὑμῖν δυ-"νατός εἰμι ἀρήγειν· ὡς μὴ ὦν αὐτοί τε ἀπό-"ληθε, κἀμὲ τρώσητε, ἐς ἄλλον τινὰ δῆμον

Quem autem ego feorfim a navibus lubenter manentem animadvertero,
Ibi ei mortem inferam.—

Ergo narrationem, quippe quæ *illum* decuit, Poeta fibi fumpfit, abruptam vero comminationem, nihil ante fignificans, fubito tribuit fervori Ducis. Frigida enim effet *comminatio*, fi interpofuiffet ille, "Dixit autem ta-"lia, et talia Hector:" nunc vero prævenit ipfum celeriter tranfeuntem tranfitus orationis. Quare et oportet uti hac Figura tunc, cum brevitas temporis non permittat fcriptori cunctari, fed eum ftatim cogat tranfire a perfonis *aliis* ad *alias* perfonas. Ut etiam apud Hecatæum, "Ceyx autem, "hæc molefte ferens, pro-"tinus juffit, ut Heraclidæ, "pofteri, emigrarent: ne-"que enim Vobis poffum "opem ferre: ut igitur non "ipfique pereatis, et mihi "damnum inferatis, ad a-"lium quendam populum

" ἀποίχεσθε." Ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπὶ τοῦ Ἀριστογείτονος ἐμπαθὲς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχίστροφον παρέστησεν· " Καὶ οὐδεὶς ὑμῶν χολὴν," φησὶ, " οὐδ' " ὀργὴν ἔχων εὑρεθήσεται, ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς " οὗτος καὶ ἀναιδὴς βιάζεται; ὅς, ὦ μιαρώτατε " ἁπάντων, κεκλεισμένης σοι τῆς παρρησίας οὐ " κιγκλίσιν, οὐδὲ θύραις, ἃ καὶ παρανοίξειεν ἄν " τις—" —ἐν ἀτελεῖ τῷ νῷ ταχὺ διαλλάξας, καὶ μονονοὺ μίαν λέξιν διὰ τὸν θυμὸν εἰς δύο διασπάσας πρόσωπα, " ὅς, ὦ μιαρώτατε," εἶτα τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποστρέψας, καὶ ἀπολιπεῖν δοκῶν, ὅμως διὰ τοῦ πάθους πολὺ πλέον ἐπέστρεψεν· οὐκ ἄλλως ἡ Πηνελόπη,

Κῆρυξ, τίπτε δέ σε προέσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;

" abite." Demoſthenes quidem alio quodam modo *in oratione* de Ariſtogitone plenam affectu reddidit *hanc* plurium perſonarum inductionem, celeremque *ab aliis ad alias* commutationem. " Et nemo veſtrum (inquit) " invenietur ira vel indig- " natione motus ob ea, quæ " impurus iſte et impudens " vi facit? qui, O omnium " impuriſſime, cum præ- " cludatur tibi licentia non " cancellis, neque januis, " quas res forte aliquis eti- " am aperire poſſit," &c. In ſententia nondum abſoluta ſubito mutans, unamque dictionem, iræ impetu, tantum non in duas perſonas diſtrahens, " qui (O impu- " riſſime ;)" deinde, cum ſermonem, quo jam Ariſtogitonem allocutus fuerat, *ab illo* avertiſſet, *illumque* reliquiſſe videretur, tamen *ad illum* vi Affectus multo magis *orationem* convertit: non aliter quam Penelope, *quæ dicit*,

Præco, cur te præmiſerunt Proci inclyti?

Ἠ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
Μὴ μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,
Ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν·
Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλὸν,
Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· οὐδέ τι πατρῶν
Ὑμετέρων τῶν πρόσθεν ἀκούετε παῖδες ἐόντες,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε.

κη΄. Καὶ μὴν τοι καὶ ἡ Περίφρασις ὡς οὐχ ὑψηλοποιὸν, οὐδεὶς ἂν (οἶμαι) διστάσειεν. Ὡς γὰρ ἐν Μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, οὕτως ἡ περίφρασις πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ, καὶ εἰς κόσμον ἐπιπολὺ συνηχεῖ· καὶ μάλιστ' ἂν μὴ ἔχῃ φυσῶδές τι καὶ ἄμουσον, ἀλλ' ἡδέως κεκραμένον. Ἱκανος δὲ τοῦτο τεκμηριῶσαι καὶ Πλάτων κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ

An ut diceres ancillis Ulyssis divini,
Ut ab operibus suis cessarent, ipsis autem convivium appararent?
Utinam illi, quos vellem non nuptias ambiisse, alienaque in domo versatos fuisse,
Ultimo et extremo nunc hic cœnent:
Qui simul congregati victum consumitis multum,
Bona Telemachi prudentis; neque unquam ex patribus
Vestris, qui ante vos erant, audistis, pueri cum essetis,
Qualis Ulysses fuerit.

XXVIII. Et sane, sit necne Periphrasis effectrix Sublimitatis, nemo (opinor) potest dubitare. Ut enim in Musica illi, quos Paraphonos vocant, faciunt principem sonum dulciorem: sic Periphrasis sæpe concinit cum proprietate verborum, et ad ornatum *faciendum* plurimum *cum ea* conspirat: præsertim si habeat aliquid non inflatum et absonum, sed suaviter attemperatum. Potest autem hoc exemplo confirmare etiam Plato in initio Concionis Funebris;

Ἐπιταφίου, "Ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἵδ' ἔχουσι τὰ "προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς, ὧν τυχόντες πο-"ρεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν· προπεμ-"φθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ "ἕκαστος ὑπὸ τῶν προσηκόντων." Οὐκοῦν τὸν θάνατον εἶπεν "εἱμαρμένην πορείαν," τὸ δὲ τετυχηκέναι "τῶν νομιζομένων, προπομπήν "τινα δημοσίαν ὑπὸ τῆς πατρίδος." Ἆρα δὴ τούτοις μετρίως ὤγκωσε τὴν νόησιν, ἢ ψιλὴν λαβὼν τῇ λέξει ἐμελοποίησε, καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεάμενος εὐμέλειαν; Καὶ Ξενοφῶν, "Πόνον δὲ τοῦ ζῆν "ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε· κάλλιστον δὲ πάντων "καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς "συγκεκόμισθε· ἐπαινούμενοι γὰρ μᾶλλον, ἢ τοῖς "ἄλλοις ἅπασι χαίρετε." Ἀντὶ τοῦ "πονεῖν "θέλετε," "πόνον ἡγεμόνα τοῦ ζῆν ἡδέως ποι-

"Revera hi a nobis habent "ea, quæ ipſis debita ſunt, "quibus potiti iter fato de-"ſtinatum proficiſcuntur: "deducti publice quidem "a civitate, privatim vero "unuſquiſque a ſuis neceſ-"ſariis." Ergo mortem vocat "iter fato deſtinatum," et conſequi ea quæ juſta ſunt, *vocat* deductionem "quandam publicam *factam* "a patria." Num moderate his extulit ſenſum? cui aſſumens nudam elocutionem, modulatus eſt *eam*, ſuavitate, quaſi harmonia quadam, ducta ex Periphraſi eam circumfundens. Et Xenophon *inquit*, "Labores vero putatis duces "ad jucunde vivendum: "animos autem *veſtros* in-"ſtruxiſtis poſſeſſione om-"nium pulcherrima et bel-"latoribus aptiſſima; quip-"pe qui laude magis, quam "omnibus aliis *rebus*, gau-"detis." Vice "vultis la-"borare," dicendo, "la-

"εἶθε," εἰπὼν, καὶ τ' ἄλλ' ὁμοίως ἐπεκτείνας, μεγάλην τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσπεριωρίσατο. Καὶ τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο τοῦ Ἡροδότου, "Τῶν δὲ Σκυθέων τοῖς συλήσασι τὸ ἱερὸν ἐνέ-"βαλεν ἡ θεὸς θήλειαν νοῦσον."

κθ'. Ἐπίκαιρον μέντοι τὸ πρᾶγμα ἡ περίφρασις τῶν ἄλλων πλέον, εἰ μὴ ἀσυμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο· εὐθὺς γὰρ ἀβλεμὲς προσπίπτει, κουφολογίας τε ὄζον καὶ παχύτητος. Ὅθεν καὶ τὸν Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ ἀεὶ περὶ σχῆμα, εἰ κἄν τισιν ἀκαίρως) ἐν τοῖς νόμοις λέγοντα, ὡς "οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον, οὔτε χρυσοῦν ἐν "πόλει ἱδρυμένον ἐᾷν οἰκεῖν," διαχλευάζουσιν· ὡς, εἰ πρόβατα, φασὶν, [καὶ βοῦς] ἐκώλυε κεκτῆσθαι, "δῆλον, ὅτι προβάτειον ἂν καὶ βόειον "πλοῦτον ἔλεγεν." Ἀλλὰ γὰρ ἅλις ὑπὲρ τῆς εἰς

"bores putatis duces ad "jucunde vivendum," aliaque similiter dilatando, inclusit in laudatione *sua* magnificum quendam sensum: et inimitabile est illud Herodoti, "Iis vero Scythis, "qui spoliarunt templum, "Dea immisit fæmineum "morbum."

XXIX. Periphrasis sane res est periculo magis obnoxia, quam aliæ *Figuræ*, nisi moderate ab aliquo usurpetur: statim enim id, quod imbecille est languet, et inane *quiddam* redolens et pinguissimum. Unde et Platonem (multus enim semper est in Figura *utenda*, et in quibusdam *locis* inopportune *multus*) derident *quidam* dicentem in Legibus, quod "oportet per-"mittere neque argenteas "opes, neque aureas in ur-"be sedes suas locantes ha-"bitare:" adeo ut, si oves *et boves* (dicit *aliquis*) vetuisset possidere, "constet eum "dicturum fuisse ovinas et "bovinas opes." Sed enim

τὰ ὑψηλὰ τῶν σχημάτων χρήσεως ἐκ παρενθήκης τοσαῦτα πεφιλολογήσθω, Τερεντιανὲ φίλτατε· πάντα γὰρ ταῦτα παθητικωτέρους καὶ συγκεκινημένους ἀποτελεῖ τοὺς λόγους. Πάθος δὲ ὕψους μετέχει τοσοῦτον, ὁπόσον ἦθος ἡδονῆς.

λ΄. Ἐπειδὴ μέντοι ἡ τοῦ λόγου νόησις, ἥ τε φράσις, τὰ πλείω δι᾽ ἑκατέρου διέπτυκται, ἴθι δή, αὐτοῦ τοῦ φραστικοῦ μέρους εἴ τινα λοιπὰ ἔτι, προσεπιθεασώμεθα. Ὅτι μὲν τοίνυν ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ θαυμαστῶς ἄγει καὶ κατακηλεῖ τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ᾽ ἄκρον ἐπιτήδευμα, μέγεθος ἅμα, κάλλος, εὐπίνειαν, βάρος, ἰσχύν, κράτος, ἔτι δὲ τ᾽ ἄλλα, ἂν ὦσί τινα, τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίστοις, δι᾽ αὐτῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα,

ſatis de uſu Figurarum ad Sublimia *facienda* per digreſſionem hæc dicta ſint, Terentiane chariſſime: omnia enim hæc perficiunt ſcripta pleniora affectibus et commota: affectus autem tantum particeps eſt Sublimitatis, quantum morata oratio jucunditatis.

XXX. Quoniam ſenſus orationis et dictio plerumque a ſe invicem explicantur, agedum, ſi adhuc ſuperſint quædam illius ipſius partis, quæ ad dictionem attinet, ea conſideremus, *Vereor ne ſupervacaneum ſit iis, qui id ſciunt, dicere*; quod delectus quidem propriorum et illuſtrium *ſimul* verborum mirifice ducit et permulcet auditores: quodque *bujuſmodi delectus* omnibus Rhetoribus et proſaicis ſcriptoribus ſummum *eſt* ſtudium, quippe qui facit, ut per ſe innaſcantur ſcriptis, velut imaginibus pulcherrimis, Sublimitas ſimul, ornatus, antiquitatis color, pondus, vis, robur,

καὶ οἱονεὶ ψυχήν τινα τοῖς πράγμασι φωνητικὴν ἐντιθεῖσα, μὴ καὶ περιττὸν ᾖ πρὸς εἰδότας διεξιέναι· φῶς γὰρ τῷ ὄντι ἴδιον τοῦ νοῦ τὰ καλὰ ὀνόματα.

Ὁ μέντοι γε ὄγκος αὐτῶν οὐ πάντῃ χρειώδης· ἐπεὶ τοῖς μικροῖς πραγματίοις περιτιθέναι μεγάλα καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταυτὸν ἂν φαίνοιτο, ὡς εἴ τις τραγικὸν προσωπεῖον μέγα παιδὶ περιθείη νηπίῳ. Πλὴν ἐν μὲν ποιήσει καὶ ἱ * * * * *

λα΄. * * * πληκώτατον, καὶ γόνιμον τόδ᾽ Ἀνακρέοντος, "Οὐκέτι Θρηϊκίης ἐπιστρέφομαι." Ταύτῃ καὶ τοῦ Θεοπόμπου ἐκεῖνο τὸ ἐπαινετὸν, διὰ τὸ ἀνάλογον, ἔμοιγε σημαντικώτατα ἔχειν δοκεῖ· ὅπερ ὁ Καικίλιος, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως, καταμέμφεται. "Δεινὸς ὢν," φησὶν, "ὁ Φίλιππος

aliaque adhuc ſi quæ ſint; et qui velut inſerit rebus animam quandam voce utentem, *Vereor* (*inquam*) ne ſit etiam ſuperfluum iis, qui id ſciunt, hæc exponere: ſplendida enim verba ſunt revera lux propria mentis.

Faſtus quidem illorum non eſt ubique utilis: quoniam res parvas veſtire magnis et nobilibus verbis, idem poſſit videri, ac ſi quis prægrandem perſonam tragicam infanti puero imponat. Sed in Poeſi quidem et * * * * *

XXXI. * * maxime vulgare, et *tamen* naturale eſt illud Anacreontis: "non "amplius ad Thraciam me "adverto." Eodem modo etiam laudabile illud Theopompi videtur mihi ſignificantiſſime ſe habere, propterea quod *vocabulum rei* bene reſpondet: quod tamen Cæcilius, neſcio cur, criminatur. "Cum Phi"lippus, (inquit) valeret "res neceſſitate cogente de-

"ἀναγκοφαγῆσαι πράγματα." Ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου παραπολὺ ἐμφανιστικώτερον· ἐπιγινώσκεται γὰρ αὐτόθεν ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, τὸ δὲ συνήθες ἤδη πιστότερον. Οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ τὰ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως καὶ μεθ' ἡδονῆς, ἕνεκα πλεονεξίας, καρτεροῦντος, τὸ "ἀναγκοφαγεῖν τὰ πράγματα" ἐναργέστατα παρείληπται. Ὧδέ πως ἔχει καὶ τὰ Ἡροδότεια· "Ὁ Κλεομένης," φησὶ, "μανεὶς τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ξιφιδίῳ κατέταμεν εἰς λεπτὰ, ἕως ὅλον καταχορδεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν." Καὶ, "Ὁ Πύθης ἕως τοῦδε ἐπὶ τῆς νεὼς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη." Ταῦτα γὰρ ἐγγὺς παραξύει τὸν ἰδιώτην, ἀλλ' οὐκ ἰδιωτεύει τῷ σημαντικῷ.

λβ'. Περὶ δὲ πλήθους καὶ Μεταφορῶν, ὁ μὲν Καικίλιος ἔοικε συγκατατίθεσθαι τοῖς δύο, ἢ τὸ

"vorare." Est quidem verbum vulgare nonnunquam *verbo* ornato multo significantius; illico enim ex communi vita cognoscitur, et id, quod usitatum est, *eo* est jam credibilius: ergo illud "necessitate cogente res devorare" significantissime usurpatur de illo, qui fœda et sordida patienter jucundeque, ambitionis causa, perfert. Sic etiam se habent illa Herodoti: "Cleomenes, (inquit) insanus factus suam carnem ense minutim dissecuit, donec se totum rescindendo periit." Et, "Pythes eo usque in navi pugnavit, donec totus in frusta carnis concisus est." Hæc enim prope accedunt ad *sermonem* vulgarem, sed non vulgaria sunt significatione.

XXXII. Quod ad multitudinem etiam Metaphorarum attinet, Cæcilius quidem videtur assentiri iis, qui docent duas *tantum*, vel

πλεῖστον τρεῖς ἐπὶ ταὐτοῦ νομοθετοῦσι τάττεσθαι. Ὁ γὰρ Δημοσθένης ὅρος καὶ τῶν τοιούτων· ὁ τῆς χρείας δὲ καιρὸς, ἔνθα τὰ πάθη χειμάῤῥου δίκην ἐλαύνεται, καὶ τὴν πολυπλήθειαν αὐτῶν, ὡς ἀναγκαίαν ἐνταῦθα, συνεφέλκεται. "Ἄνθρωποι," φησὶ, "μιαροὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ "κόλακες ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι "πατρίδας, τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες, "πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νυνὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, "τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν "εὐδαιμονίαν· τὴν δὲ ἐλευθερίαν καὶ τὸ μη-"δένα ἔχειν δεσπότην, ἃ τοῖς πρότερον Ἕλ-"λησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες, "ἀνατετροφότες." Ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ Ῥήτορος θυμός. Διόπερ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Θεόφραστος μειλίγματά φασί τινα τῶν θρα-

ad summum tres una ponendas esse: Demosthenes enim norma est etiam hujusmodi *rerum*; tempusque iis utendi est, ubi affectus torrentis instar volvuntur, et secum rapiunt multitudinem earum, tanquam hic necessariam. "Homines, "(inquit) impuri, et pestiferi, et adulatores, qui "fœde lacerarunt suas u-"nusquisque patrias, qui "libertatem *suam* propina-"runt prius Philippo, nunc "vero Alexandro; qui metiuntur felicitatem ven-"tre, iisque, quæ fœdissi-"ma sunt; quique everte-"runt libertatem et *condi-"tionem* nullum dominum "habendi, quæ res priori-"bus Græcis fines normæ-"que erant bonorum." Hic multitudine metaphorarum ira Rhetoris in proditores proruit. Quare Aristoteles et Theophrastus dicunt hæc esse quædam lenimenta audacium Metaphorarum, sci-

σειῶν εἶναι ταῦτα μεταφορῶν, τὰ, "ὡσπερεὶ "φάναι," καὶ, "οἱονεὶ," καὶ, "εἰ χρὴ τοῦτον εἰ-"πεῖν τὸν τρόπον," καὶ, "εἰ δεῖ παρακινδυνευ-"τικώτερον λέξαι." Ἡ γὰρ ὑποτίμησις, φασὶν, ἰᾶται τὰ τολμηρά. Ἐγὼ δὲ καὶ ταῦτα μὲν ἀποδέχομαι, ὅμως δὲ πλήθους καὶ τόλμης μεταφορῶν (ὅπερ ἔφην καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων) τὰ εὔκαιρα καὶ σφοδρὰ πάθη, καὶ τὸ γενναῖον ὕψος εἶναί φημι ἴδιά τινα ἀλεξιφάρμακα· ὅτι τῷ ῥοθίῳ τῆς φορᾶς ταυτὶ πέφυκεν ἅπαντα τ' ἄλλα παρασύρειν καὶ προωθεῖν, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναγκαῖα πάντως εἰσπράττεσθαι τὰ παράβολα, καὶ οὐκ ἐᾷ τὸν ἀκροατὴν σχολάζειν περὶ τὸν τοῦ πλήθους ἔλεγχον, διὰ τὸ συνενθουσιᾶν τῷ λέγοντι. Ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλό τι οὕτως κατασημαντικὸν, ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι

licet, "ut ita loquar," et, "quaſi," et, "ſi hoc modo "loqui liceat," et, "ſi o-"portet audacius dicere." Correctio enim, inquiunt, audacibus medetur. Ego vero etiam hæc probo, tamen dico (id quod dixi etiam de Figuris) tempeſtive adhibitos vehementeſque affectus, et egregiam Sublimitatem, eſſe propria quædam remedia multitudinis audaciæque Metaphorarum: quia iis naturale eſt impetus *ſui* vehementia omnia alia ſecum abripere et propellere, potius vero exigere audacia tanquam omnino neceſſaria; neque permittunt, ut auditori otium ſit ad multitudinem Metaphorarum reprehendendam, propterea quod eodem, quo is qui dicit, ſacro furore afflatur. Atque in *communium* locorum tractationibus et in deſcriptionibus nihil aliud tam ſignificans eſt, quam frequentes ſibique inſtantes

τρόποι· δι' ὧν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἡ τ' ἀνθρωπίνου σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἀναζωγραφεῖται θείως παρὰ τῷ Πλάτωνι·
" Τὴν μὲν κεφαλὴν αὐτοῦ φησὶν ἀκρόπολιν·
" ἰσθμὸν δὲ μέσον διῳκοδομῆσθαι μεταξὺ [αὐτῆς καὶ] τοῦ στήθους τὸν αὐχένα, σφονδύλους τε
" ὑπεστηρίχθαι φησὶν οἷον στρόφιγγας· καὶ τὴν
" μὲν ἡδονὴν ἀνθρώποις εἶναι κακῶν δέλεαρ,
" γλῶσσαν δὲ γεύσεως δοκίμιον· ἄναμμα δὲ
" τῶν φλεβῶν τὴν καρδίαν, καὶ πηγὴν τοῦ περιφερομένου σφοδρῶς αἵματος, εἰς τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατατεταγμένην· τὰς δὲ διαδρομὰς τῶν πόρων ὀνομάζει στενωπούς· τῇ δὲ πηδήσει τῆς καρδίας ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ,
" καὶ τῇ τοῦ θυμοῦ ἐπεγέρσει, ἐπειδὴ διάπυρος
" ἦν, ἐπικουρίαν μηχανώμενοι, φησὶ, τὴν τοῦ

Tropi: quibus et apud Xenophontem anatome humani corporis magnifico more depingitur, et adhuc magis divino more apud Platonem: " Caput ejus dicit
" *Plato* esse arcem; collum
" vero inter *hoc et* pectus
" medium, *quasi* Isthmum,
" ædificatum esse; dicitque
" vertebras *ei* suppositas esse
" velut cardines; et voluptatem hominibus esse escam malorum, linguamque saporis indicem; cor
" vero esse nodum venarum
" fontemque sanguinis vehementi impetu circumfluentis, quod in bene
" custodita statione collocatum est: et meatuum
" transitus appellat angiportus: dicitque, quod *Dii*
" molientes auxilium subsultationi cordis (*quæ fit,*
" dum expectantur mala,
" iraque concitatur, postquam excanduit,) *corpori* pulmonem inseruerunt
" mollem et exanguem, et
" *quasi* spongiarum foramina intus habentem, quale

“ πλεύμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν, μαλακὴν καὶ
“ ἄναιμον καὶ σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν, ὁποῖον
“ μάλαγμα· ἵν', ὁ θυμὸς ὁπότ' ἐν αὐτῇ ζέσῃ,
“ πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον, μὴ λυμαίνηται· καὶ τὴν
“ μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν οἴκησιν προσεῖπεν ὡς γυναι-
“ κωνῖτιν, τὴν τοῦ θυμοῦ δὲ ὥσπερ ἀνδρωνῖτιν·
“ τόν γε μὴν σπλῆνα τῶν ἐντὸς μαγεῖον, ὅθεν
“ πληρούμενος τῶν ἀποκαθαιρομένων μέγας καὶ
“ ὕπουλος αὔξεται· μετὰ δὲ ταῦτα σαρξὶ πάντα
“ (φησὶ) κατεσκίασαν, προβολὴν τῶν ἔξωθεν
“ τὴν σάρκα, οἷον τὰ πιλήματα, προθέμενοι·
“ νομὴν δὲ σαρκῶν ἔφη τὸ αἷμα· τῆς δὲ τρο-
“ φῆς ἕνεκα, φησὶ, διωχέτευσαν τὸ σῶμα,
“ τέμνοντες ὥσπερ ἐν κήποις ὀχετοὺς, ὡς ἔκ
“ τινος νάματος ἐπιόντος, ἀραιοῦ ὄντος αὐλῶνος
“ τοῦ σώματος, τὰ τῶν φλεβῶν ῥέοι νάματα·
“ ἡνίκα δὲ ἡ τελευτὴ παραστῇ, λύεσθαι φησὶ

“ eſt malagma; ut *cor*, cum “ ira in eo ferveat, in id “ quod cedit ſubſultans, non “ lædatur: et ſedem cupi- “ ditatum appellavit quaſi “ conclave feminarum, ſe- “ dem vero iræ quaſi con- “ clave virorum; et lienem “ culinam eorum, quæ in- “ tus ſunt, unde, cum ad- “ impleatur purgamentis, “ magnus et molliter tumi- “ dus augetur: poſt hæc “ autem, inquit, *Dii* carni- “ bus omnia texerunt, præ- “ ponentes *iis* carnem, vel- “ ut faſcias, *ut ſit* muni- “ mentum contra ea, quæ “ extra ſunt: ſanguinem “ vero appellavit pabulum “ carnium: alimentique “ cauſa, inquit, *Dii* rivulos “ per corpus duxerunt, ca- “ nales *ibi* tanquam in hor- “ tis ſecantes, ut ex flumine “ quodam perenni, cum ſit “ meatus corporis anguſtus, “ latices venarum fluant: “ cum vero mors appropin- “ quet, dicit ſolvi animæ;

" τὰ τ ψυχῆς, οἱονεὶ νεὼς, πείσματα, μεθεῖ-
" σθαί τε αὐτὴν ἐλευθέραν." Ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια μυρί' ἄττα ἐστὶν ἑξῆς· ἀπόχρη δὲ τάδε δηλοῦν μὲν, ὡς μεγάλαι τὴν φύσιν εἰσὶν αἱ τροπικαὶ, καὶ ὡς ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραὶ, καὶ ὅτι οἱ παθητικοὶ καὶ φραστικοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον αὐταῖς χαίρουσι τόποι. Ὅτι μέντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τ' ἄλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, προσαγωγὸν ἀεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, δῆλον ἤδη, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω. Ἐπὶ γὰρ τούτοις καὶ τὸν Πλάτωνα οὐχ ἥκιστα διασύρουσι, πολλάκις, ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τῶν λόγων, εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφερόμενον. "Οὐ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν," φησὶν, " ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρος
" κεκραμένην; οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκε-

" non fecus ac navis, ru-
" dentes, eamque liberam
" dimitti." Eadem et fimilia innumera funt in iis, quæ fequuntur: hæc vero fufficiunt oftendentia, quod natura grandes funt tropicæ *dictiones*, et quod Metaphoræ Sublimitatem efficiunt, quodque illi loci, qui affectus et narrationes *in fe* habent, ut plurimum iis gaudent. Jam apparet (etiamfi ego de hoc taceo) ufum Troporum, quemadmodum alia omnia pulchra in orationibus, femper folere provehere *fcriptores* ad id, quod nimis eft. In his enim etiam Platonem *homines* non minime reprehendunt, quippe qui fæpe, veluti quadam bacchatione verborum, abripitur in immodicas durafque Metaphoras, et in Allegoricum tumorem. " An
" non (inquit) facile intel-
" ligi poteft, civitatem tem-
" peratam effe oportere in-
" ftar poculi? in quo vi-

" χυμθύος ζεῖ, κολαζόμθυος δὲ ὑπὸ νήφοντος " ἑτέρου θεοῦ, καλὴν κοινωνίαν λαβὼν, ἀγαθὸν " πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται." "Νήφοντα" γὰρ, φασὶ, "θεὸν" τὸ ὕδωρ λέγειν, "κόλασιν" δὲ τὴν κρᾶσιν, ποιητοῦ τινος τῷ ὄντι οὐχὶ νήφοντός ἐστι. Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν, ὅμως αὐτόθεν ὁ Καικίλιος ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν ἀπεθάῤῥησε τῷ παντὶ Λυσίαν ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι χρησάμθυος ἀκρίτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς οὐδ' αὐτὸς αὑτὸν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα, ἢ Λυσίαν φίλει. Πλὴν οὗτος μθὺ ὑπὸ φιλονεικίας· οὐδὲ τὰ θέματα ὁμολογούμθυα, καθάπερ ᾠήθη· ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ καθαρὸν τὸν ῥήτορα προφέρει πολλαχῇ διη-

" num, *Deus ille* furens, in- " fusum fervet; castigatum " vero ab alio Deo, qui so- " brius est, pulchramque " iniens *cum eo* societatem, " bonum moderatumque " potum exhibet." Appellare enim, inquiunt, aquam " sobrium Deum," et commixtionem "castigationem," est poetæ cujusdam revera non sobrii: hujusmodi tamen defectibus *Platonis* Cæcilius *quasi* manum injiciens, hoc in suis de Lysia commentariis ausus est declarare, *nempe*, Lysiam omnino meliorem esse *scriptorem* Platone, duobus usus affectibus judicio carentibus; amans enim Lysiam, quantum nec ipse se, tamen omnino magis odio habet Platonem, quam amat Lysiam. Sed hic *vir* præ contentionis studio *hoc declaravit*; neque ea, quæ ponit, sunt concessa, quemadmodum putavit: præfert enim *illum* Rhetorem Platoni, ac si ille vitio careret, purusque esset scriptor, hic au-

μαρτημένου τοῦ Πλάτωνος· τὸ δ' ἕν ἄρα οὐχὶ τοιοῦτον, οὐδὲ ὀλίγου δεῖ.

λγʹ. Φέρε δὴ λάβωμεν τῷ ὄντι καθαρόν τινα συγγραφέα καὶ ἀνέγκλητον. Ἆρ' οὐκ ἄξιον ἔτι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ τούτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένον, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιὲς δὲ πάντη καὶ ἀδιάπτωτον; Καὶ ἔτι, νὴ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιντο; Ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκεῖα τοῖς περὶ ὕψους σκέμματα, καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἅπαντος δεόμενα. Ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις ἥκιστα καθαραὶ (τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος) ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλούτοις,

tem sæpius in vitium incideret: hoc vero non, imo ne pene hujusmodi fuit.

XXXIII. Agedum, sumamus aliquem scriptorem revera purum et inculpatum. Nonne operæ pretium est de hoc ipso in genere quærere, utrum præstantior in poematibus et *solutis* scriptis sit Sublimitas inter quædam, quæ male se habent; an id quidem, quod mediocre est in iis, quæ recte se habent, sanum vero omnino et vitio carens? Et præterea hercule, utrum plures virtutes in scriptis, an majores jure primas ferant? hæ enim sunt propriæ Sublimitatis disquisitiones, quæque judicium omnino requirant. Equidem non ignoro, valde Sublimia ingenia minime esse pura, (nam id, quod ubique accuratum est, in periculum humilitatis venit) et oportere in iis, quæ Sublimia sunt, velut in magnis opibus, ut sit ali-

εἶναί τι χρὴ καὶ παρολιγωρούμενον. Μήποτε δὲ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ᾖ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις, διὰ τὸ μηδαμῆ παρακινδυνεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι τῶν ἄκρων, ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας διαμένειν· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Ἀλλὰ μὲν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ἀεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀποῤῥεῖ. Παρατεθειμένος δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ, οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἑκούσια καλῶν, ἢ παροράματα δι' ἀμέλειαν, εἰκῆ που καὶ ὡς ἔτυχεν, ὑπὸ με-

quid, quod negligatur: *vide* autem, ne hoc etiam necessarium sit, humilia et mediocria ingenia, quia nunquam periculum subeant neque summa affectent, permanere plerumque vitio carentia et *aliis* tutiora; magna vero *ingenia* periculis exposita esse propter eam ipsam, *quam habent*, Sublimitatem. Enimvero neque illud secundum ignoro, naturaliter omnia humana *opera* ex eo, quod in iis est pejus, semper potius cognosci; memoriamque vitiorum non delendam permanere, virtutum vero celeriter excidere: ego autem, qui et ipse notavi non pauca vitia et Homeri et aliorum, quotquot sunt optimi *scriptores*, quique minime lætor lapsibus *in dicendo*, (sed tamen qui non potius illa appello vitia voluntaria quam neglectiones ex incuria, temere quidem et ut accidit, ab animi magnitudine in-

γαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρενηνεγμένα, οὐδὲν ἧττον οἶμαι τὰς μείζονας ἀρετὰς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, τὴν τοῦ πρωτείου ψῆφον μᾶλλον ἀεὶ φέρεσθαι, κἂν εἰ μὴ δι᾽ ἑνὸς ἑτέρου, τῆς μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα. Ἐπείτοι γε καὶ ἄπτωτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς [κἀν τοῖς βουκολικοῖς, πλὴν ὀλίγων τῶν ἔξωθεν, ὁ Θεόκριτος ἐπιτυχέστατος] ἆρ᾽ οὖν Ἀπολλώνιος ἂν μᾶλλον ἢ Ὅμηρος ἐθέλοις γενέσθαι; Τί δέ; Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἠριγόνῃ (διὰ πάντων γὰρ ἀμώμητον τὸ ποιημάτιον) Ἀρχιλόχου, πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα παρασύροντος, κἀκεῖνα τῇ ἐμβολῇ τοῦ δαιμονίου πνεύματος, ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, ἆρα δὴ μείζων ποιητής; Τί δαί; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο, ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς;

considerate in medium prolatas) *Ego, inquam, qui hac sententia sum,* nihilominus censeo majores virtutes (etsi non ubique sint æquales) semper potius primas tenere, si non propter *ullam* aliam rem unam, *tamen* propter ipsam Sublimitatem. Quia etiam vitio caret Apollonius ille Argonauticorum scriptor, (et in Bucolicis *suis*, paucis quæ sunt alterius argumenti exceptis, Theocritus est felicissimus) annon malis fuisse Homerus, quam Apollonius? Quid vero? num Eratosthenes in Erigone (per omnia enim illud poema est inculpatum) est major poeta, quam Archilochus, qui multa etiam nullum ordinem habentia præpostere trahit, eoque impetu divini spiritus, qui non facile legibus subjicitur? Quid vero? in Lyricis malis esse Bacchylides, quam Pindarus; et in Tragœdia Ion Chius, quam mehercule

ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντη κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. Ἢ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν ἑνὸς δράματος τοῦ Οἰδίποδος εἰς ταυτὸ συνθεὶς τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιτο ἑξῆς.

λδʹ. Εἰ δ' ἀριθμῷ, μὴ τῷ ἀληθεῖ, κρίνοιτο τὰ κατορθώματα, οὕτως ἂν καὶ Ὑπερίδης τῷ παντὶ προέχοι Δημοσθένους. Ἔστι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν ὕπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ Πένταθλος, ὅς γε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεται, πρωτεύει δὲ τῶν ἰδιωτῶν. Ὁ μὲν γὰρ Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώ-

Sophocles? quia illi quidem (*sc. Bacchylides et Ion*) vitio carent, et in florido *dicendi genere* ubique sunt elegantes: Pindarus autem et Sophocles nonnunquam omnia impetu quasi incendunt, sæpe vero sine ratione extinguuntur, caduntque infelicissime: sane nemo, qui sapit, in unum colligens *fabulas* Ionis, ex æquo *eas* æstimarit contra unam fabulam *Sophoclis*, Œdipum.

XXXIV. Si vero numero, non veritate, judicentur bene scripta, hoc modo etiam Hyperides omnino superior esset Demosthene. Est enim *Hyperides* magis, quam ille, sonorus, et plures virtutes habet, et fere summo proximus est in omnibus, tanquam *aliquis* Quinquertio; adeo ut inferior est aliis certatoribus, qui primas tenent *singuli* in singulis *generibus*, superior vero est iis, qui in eodem, quo ille, genere *certatores* sunt. Hyperides enim imitationi omnium Demosthenicarum vir-

ματα, καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περιείληφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. Καὶ γὰρ μαλακίζεται ἔνθα χρὴ, καὶ οὐ πάντα ἑξῆς καὶ μονοτόνως (ὡς ὁ Δημοσθένης) λέγει, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἡδὺ, λιτῶς ἐφηδυνόμενον· ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα, οὐδ' ἀνάγωγα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ' ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος, καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν, καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ (εἰπεῖν) τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκτίσασθαί τε προσφυέστατος, ἔτι δὲ μυθολογῆσαι κεχυμένος, καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαι ἔτι εὐκαμπὴς ἄκρως, ὥσπερ ἀμέλει τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὼ ποιητικώτερα, τὸν δ' Ἐπιτάφιον ἐπι-

tutum (excepta compoſitione) etiam Lyſiæ virtutes gratiaſque copioſe adjunxit: etenim mollis eſt, ubi remiſſione opus eſt, neque omnia ſeriatim et una ſpiritus intentione (ut Demoſthenes) dicit, habetque moratum *dicendi genus* cum ſuavitate jucundum, leniter dulcedine conditum: et innumeræ ſunt in illo urbanitates, naſus maxime forenſis, feſtivitas liberalis, victrix in ironiis facilitas, joci non illepidi, et non arceſſiti (quales apud illos Atticos *ſolebant eſſe*) ſed *rei* inhærentes, felixque Diaſyrmus, et multa vis Comica, aculeuſque cum joco ſcopum bene attingente, et non imitabilis (ut ita dicam) venuſtas in his omnibus: ad miſericordiam etiam movendam natura aptus eſt maxime; item in fabulis narrandis fuſus, ſummeque flexilis ad digrediendum cum molli *facilique* ſpiritu, quomodo (exempli gratia) illa, quæ poetice potius ſunt de Latona dicta,

δεικτικῶς, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, διέθετο. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος, ἀδιάχυτος, ἥκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικὸς, ἁπάντων ἑξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος. Ἔνθα μέντοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον, ἢ καταγελᾶται· ὅταν δὲ ἐγγίζειν θέλη τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται· τό γέ τοι περὶ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερίδην συνέστησεν. Ἀλλ' ἐπειδήπερ, οἶμαι, τὰ μὲν θατέρου καλὰ, καὶ εἰ πολλὰ ὅμως ἀμεγέθη καὶ καρδίᾳ νήφοντος, ἀργὰ, καὶ τὸν ἀκροατὴν ἠρεμεῖν ἐῶντα, οὐδεὶς γοῦν Ὑπερίδην ἀναγινώσκων φοβεῖται· ὁ δὲ ἔνθεν λαβὼν τὰς μεγαλοφυεστάτας καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας, ὑψηγορίας τόνον, ἔμψυχα πάθη,

orationemque Funebrem, ut nescio an quivis alius, cum ostentatione composuit. Demosthenes vero in effingendis moribus *hominum* infelix *est*, parum fusum dicendi genus habet, minime flexilis est vel ostentationem præ se ferens, omnium denique antea dictorum plerumque est expers. Ubi quidem vi conatur risu et urbanitate plenus esse, non potius risum movet, quam deridetur; quum vero velit ad festivitatem prope accedere, tunc ab ea longius abest: si oratiunculam ille (*sc. Demosthenes*) de Phryne vel de Athenogene scribendam suscepisset, multo magis Hyperidem insignem videri fecisset. Sed quoniam alterius *sc. Hyperidis* virtutes, etsi multæ, tamen Sublimitate carent, ejusque sunt, qui (*ut in proverbio est*) corde sobrius est, et ignavæ sunt, permittuntque ut auditor quietus sit; idcirco nemo Hyperidem legens commovetur; hic vero *sc. Demosthenes*, cum hinc sumpserit animi magnitudinem,

περιουσίαν, ἀγχίνοιαν, τάχος, ἔνθεν δ᾽, ὃ κύριον, τὴν ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν· ἐπειδὴ ταῦτα, φημὶ, ὡς θεόπεμπτά τινα δωρήματα, (οὐ γὰρ εἰπεῖν θεμιτὸν ἀνθρώπινα) ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασε, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ, καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, ὡσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφέγγει τοὺς ἀπ᾽ αἰῶνος ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο, ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πάθεσιν.

λε΄. Ἐπὶ μέντοι τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλη τίς ἐστιν, ὡς ἔφην, διαφορά· οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ λειπόμενος ὁ Λυσίας, τοῦ μὲν πλεῖον ἔτι τοῖς ἁμαρτήμασι περιττεύει, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. Τί ποτ᾽

virtutesque ad fastigium perductas, *nempe* Grandiloquentiæ tonum, affectus animatos, abundantiam, versutiam, celeritatem; illinc autem (id quod huic proprium est) vehementiam, et vim *dicendi* tantam, quantam nemo consequi potest; Cum hæc, inquam, velut quædam divinitus missa dona (neque enim fas est ea appellare humana) confertim ad se attraxerit, propterea iis virtutibus, quas habet, omnes semper vincit, et quod ad eas attinet, quas non habet, quasi tonitru fulgoreque percellit omnes omnis sæculi Rhetoras; et facilius quis possit oculos *suos* contra fulmina immissa aperire, quam rectis oculis intueri sibi instantes ejus affectus.

XXXV. De Platone vero alia quædam est, ut dixi, differentia *inter eum et Lysiam:* non enim propter magnitudinem virtutum *solum*, sed et numerum, multum inferior *illo* sit Lysias; *et* hic quidem magis vitiis eum superat, quam virtutibus ab eo vincitur. Quid igitur viderunt divini illi et

οὖν εἶδον οἱ ἰσόθεοι ἐκεῖνοι, καὶ τῶν μεγίστων ἐπορεξάμενοι τῆς συγγραφῆς, τῆς δ' ἐν ἅπασιν ἀκριβείας ὑπερφρονήσαντες; Πρὸς πολλοῖς ἄλλοις ἐκεῖνο, ὅτι ἡ φύσις οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον, οὐδ' ἀγεννὲς ἔκρινε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα, θεατάς τινας τῶν ὅλων αὐτῆς ἐσομένους, καὶ φιλοτιμοτάτους ἀγωνιστὰς, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου, καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρου. Διόπερ τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίας τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῇ οὐδ' ὁ σύμπας κόσμος ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῦ περιέχοντος πολλάκις ὅρους ἐκβαίνουσιν αἱ ἐπίνοιαι· καὶ εἴ τις περιβλέψαιτο ἐν κύκλῳ τὸν βίον, ὃς πλέον ἔχει τὸ περιττὸν ἐν πᾶσι καὶ μέγα καὶ

affectantes maxime Sublimia in ſcriptis, negligentes vero accuratam in omnibus diligentiam? Hoc inter multa alia, *nempe* quod Natura ſtatuit Hominem eſſe animal neque humile neque ignobile; ſed velut in magnum quendam conventum, in vitam nos et in univerſum *terrarum* orbem inducens, ut eſſemus ſpectatores omnium ejus *ſc. naturæ* partium, et cupidiſſimi honoris certatores, ſtatim noſtris animis inſevit inexpugnabilem amorem omnis ejus quod ſemper magnum eſt, quodque, ut ad nos *refertur*, divinius eſt. Quocirca nec totus mundus ſufficit contemplationi agitationique humanæ jaculationis *mentis*, ſed cogitationes tranſgrediuntur ſæpe limites *omnis* ejus quod nos ambit: et ſi quis contempletur undequaque vitam, quæ in omnibus rebus magis eo abundat, quod excellens eſt et magnum et pulchrum, cito cognoſcet quas ad res nati fu-

καλὸν, ταχέως εἴσεται πρὸς ἃ γεγόναμεν. Ἔνθεν φυσικῶς πως ἀγόμενοι μὰ Δί' οὐ τὰ μικρὰ ῥεῖθρα θαυμάζομεν, εἰ καὶ διαυγῆ καὶ χρήσιμα· ἀλλὰ τὸν Νεῖλον, καὶ Ἴστρον, ἢ Ῥῆνον, πολὺ δ' ἔτι μᾶλλον τὸν Ὠκεανόν· οὐδέ γε τὸ ὑφ' ἡμῶν τουτὶ φλογίον ἀνακαιόμενον, ἐπεὶ καθαρὸν σώζει τὸ φέγγος, ἐκπληττόμεθα τῶν οὐρανίων μᾶλλον, καίτοι πολλάκις ἐπισκοτουμένων· οὐδὲ τῶν τῆς Αἴτνης κρατήρων ἀξιοθαυμαστότερον νομίζομεν, ἧς αἱ ἀναχοαὶ πέτρους τε ἐκ βυθοῦ καὶ ὅλους ὄχθους ἀναφέρουσι, καὶ ποταμοὺς ἐνίοτε τοῦ γηγενοῦς ἐκείνου καὶ αὐτοῦ μόνου προχέουσι πυρός. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν τοιούτων ἁπάντων ἐκεῖν' ἂν εἴποιμεν, ὡς εὐπόριστον μὲν ἀνθρώποις τὸ χρειῶδες, ἢ καὶ ἀναγκαῖον, θαυμαστὸν δ' ὅμως ἀεὶ τὸ παράδοξον.

λϛ'. Οὐκοῦν ἐπί γε τῶν ἐν λόγοις μεγαλο-

imus. Inde natura ducti mehercule non admiramur parvos rivulos, etiam ſi pellucidi utileſque ſint; ſed Nilum, et Iſtrum, aut Rhenum, imo multo etiam magis Oceanum: neque admiramur hunc ignem a nobis accenſum, quia puram *ſine intermiſſione* ſervat lucem, magis quam cœleſtes *ignes* quamvis ſæpe obſcuratos: neque *hunc ignem* digniorem admiratione cenſemus quam crateras Ætnæ, cujus fauces emittunt ſaxaque ex fundo et totos ſcopulos, et effundunt fluvios nonnunquam illius generis, et ipſius ſolius ignis. Sed de omnibus hujuſmodi rebus poſſumus hoc dicere; id, quod utile eſt, vel etiam neceſſarium, facile acquiſitum eſſe ab hominibus; tamen id, quod præter expectationem videtur, ſemper eſſe admirationi.

XXXVI. Ergo de iis, qui in ſcriptis natura Sublimes

φυῶν (ἐφ' ὧν ἐκέτ' ἔξω τῆς χρείας καὶ ὠφελείας πίπτει τὸ μέγεθος) προσήκει συνθεωρεῖν αὐτόθεν· ὅτι τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ θνητοῦ, καὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς χρωμένους ἀνθρώπους ἐλέγχει, τὸ δ' ὕψος ἐγγὺς αἴρει μεγαλοφροσύνης Θεοῦ, καὶ τὸ μὲν ἄπταιστον οὐ ψέγεται, τὸ μέγα δὲ καὶ θαυμάζεται. Τί χρὴ πρὸς τούτοις ἔτι λέγειν; ὡς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἕκαστος ἅπαντα τὰ σφάλματα ἑνὶ ἐξωνεῖται πολλάκις ὕψει, καὶ κατορθώματι· καὶ, τὸ κυριώτατον, ὡς εἴ τις ἐκλέξας τὰ Ὁμήρου, τὰ Δημοσθένους, τὰ Πλάτωνος, τὰ τῶν ἄλλων, ὅσοι δὴ μέγιστοι, παραπτώματα πάντα ὁμόσε συναθροίσειεν, ἐλάχιστον ἄν τι, μᾶλλον δ' οὐδὲ πολλοστημόριον ἂν εὑρεθείη τῶν ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντῃ κατορθουμένων. Διὰ

ſunt (in quos Sublimitas cadit non ſine utilitate et commodo) oportet hic conſiderare; licet hujuſmodi homines longe abſint a perfectione vitio carente, tamen illos omnino eſſe ſupra id, quod mortale eſt; et alia quidem probare eos qui iis utuntur, Homines eſſe, Sublimitatem vero tollere prope ad altitudinem Dei; et id, quod culpa vacat, non vituperari; id vero, quod Sublime eſt etiam admirationi eſſe. Quid eſt, quod oportet jam his addere; *nempe* quod unuſquiſque illorum hominum omnes *ſuos* errores ſæpe poſſit redimere una Sublimitate et virtute; et quod (præcipuum hoc *eſt* maxime) ſi quis elegerit omnia errata Homeri, Demoſthenis, Platonis, aliorumque, quotquot maximi *ſunt ſcriptores*, et ea in unum coegerit, minima, potius vero ne milleſima inventa eſſet pars illorum, quæ ab his Heroibus ubique ſunt præclare dicta. Quocirca omne ſæculum æ-

ταῦθ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος, οὐ δυνάμενος ὑπὸ τοῦ φθόνου παρανοίας ἁλῶναι, φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια, καὶ ἄχρι νῦν ἀναφαίρετα φυλάττει, καὶ ἔοικε τηρήσειν,

Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ.

Πρὸς μέντοι γε τὸν γράφοντα, ὡς ὁ Κολοσσὸς ὁ ἡμαρτημένος οὐ κρείττων ἢ ὁ Πολυκλείτου Δορυφόρος, παράκειται πρὸς πολλοῖς εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ ἀκριβέστατον, ἐπὶ δὲ τῶν φυσικῶν ἔργων τὸ μέγεθος· φύσει δὲ λογικὸν ὁ ἄνθρωπος· κἀπὶ μὲν ἀνδριάντων ζητεῖται τὸ ὅμοιον ἀνθρώπῳ, ἐπὶ δὲ τοῦ λόγου τὸ ὑπεραῖρον, ὡς ἔφην, τὰ ἀνθρώπινα. Προσήκει δ' ὅμως (ἀνακάμπτει γὰρ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἡμῖν τοῦ ὑπομνήματος ἡ παραίνεσις) ἐπειδὴ τὸ μὲν ἀδιάπτωτον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τέχνης ἐστὶ κατόρθωμα,

vumque, cum nequeat invidiæ dementia decipi, illis tulit tribuitque victoriæ præmia, et ad hoc uſque tempus minime ab iis detrahenda cuſtodit, et cuſtoditurum videtur,

Dum et aqua currit, arboreſque proceræ vireſcunt.

Illi, qui ſcribit, Coloſſum vitium habentem non meliorem eſſe, quam Polycleti Doryphorum, in promptu eſt præter multa *alia hoc* reſpondere; *nempe* quod in operibus artis id, quod accuratius eſt, admiratione excipitur, in operibus autem naturæ id, quod Sublime eſt; hominem vero eſſe animal oratione præditum, naturæ debetur: et *quod* in ſtatuis humanis quæritur ſimilitudo hominis; in oratione vero, *quæ naturæ opus eſt*, quæritur id quod, ut dixi, excedit res humanas. Convenit tamen (redit enim præceptio noſtra ad initium commentarii) quoniam vitio carens *dicendi genus* plerumque artis eſt virtus; id vero

τὸ δ' ἐν ὑπεροχῇ, πλὴν οὐχ ὁμότονον, μεγαλοφυΐας, βοήθημα τῇ φύσει πάντη πορίζεσθαι τὴν τέχνην· ἡ γὰρ ἀλληλουχία τούτων ἴσως γένοιτ' ἂν τὸ τέλειον. Τοσαῦτα ἦν ἀναγκαῖον ὑπὲρ τῶν προτεθέντων ἐπικρῖναι σκεμμάτων· χαιρέτω δ' ἕκαστος, οἷς ἥδεται.

λζ'. Ταῖς δὲ μεταφοραῖς γειτνιῶσιν (ἐπανιτέον γὰρ) αἱ παραβολαὶ καὶ εἰκόνες, ἐκείνῃ μόνον παραλλάττουσαι, * * *

λη'. * * * * στοι καὶ αἱ τοιαῦται, "Εἰ μὴ "τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατη-"μένον φορεῖτε." Διόπερ εἰδέναι χρὴ τὸ μέχρι που παροριστέον ἕκαστον· τὸ γὰρ ἐνίοτε περαιτέρω προεκπίπτειν ἀναιρεῖ τὴν ὑπερβολήν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμενα χαλᾶται, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπεριΐσταται. Ὁ γοῦν

quod in Sublimitate *positum est*, sed non ubique æquale, *virtus est* animi magnitudinis, *convenit, inquam*, ubique acquirere artem in auxilium Naturæ: forsitan enim cohærentia harum mutua fuerit perfectio. Hæc de quæstionibus in medio positis necesse fuit statuere: sed unusquisque fruatur iis, quæ ipsi placent.

XXXVII. Metaphoris (revertendum enim est) vicinæ sunt Comparationes et Similitudines, illo tantum modo inter se differentes, * * * *

XXXVIII. * * * *vitiosæ sunt* etiam hujusmodi *Hyperbolæ:* "Si vos non ce-"rebrum in plantis pedum "proculcatum geratis." Quare oportet scire, quo usque res unaquæque extra limites ferenda sit: nonnunquam enim *valde* modum excedere, evertit Hyperbolam, et hujusmodi res nimis intentæ laxantur, aliquando etiam in contrarias commutantur. Ergo Iso-

Ἰσοκράτης, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως, παιδὸς πρᾶγμα ἔπαθεν, διὰ τὴν τοῦ πάντα αὐξητικῶς ἐθέλειν λέγειν φιλοτιμίαν· ἔστι μὲν γὰρ ὑπόθεσις αὐτῷ τοῦ Πανηγυρικοῦ λόγου, ὡς ἡ Ἀθηναίων πόλις ταῖς εἰς τοὺς Ἕλληνας εὐεργεσίαις ὑπερβάλλει τὴν Λακεδαιμονίων· ὁ δ᾽ εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν· "Ἐπεὶ δ᾽ οἱ λόγοι τοσαύτην "ἔχουσι δύναμιν, ὥσθ᾽ οἷόν τ᾽ εἶναι καὶ τὰ με"γάλα ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς περι"θεῖναι μέγεθος, καὶ τὰ παλαιὰ καινῶς εἰπεῖν, "καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως δι"εξελθεῖν." Οὐκοῦν, φησί τις, Ἰσόκρατες, οὕτως μέλλεις καὶ τὰ περὶ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων ἐναλλάττειν; σχεδὸν γὰρ τὸ τῶν λόγων ἐγκώμιον ἀπιστίας τῆς καθ᾽ αὑτοῦ τοῖς ἀκούουσι παράγγελμα καὶ προοίμιον ἐξέθηκε. Μήποτ᾽ οὖν ἄρισται τῶν ὑπερβολῶν (ὡς καὶ ἐπὶ τῶν σχη-

crates, nescio quomodo, pueriliter egit præ studio dicendi omnia ampliore modo; apud illum enim argumentum est Panegyricæ orationis, civitatem Atheniensium civitate Lacedæmoniorum superiorem esse beneficiis in Græciam collatis: ille vero statim in initio *ejus* hæc ponit: "Præ"terea verba tantam vim "habent, ut *scriptor* possit "et res magnas humiles "efficere, et parvas magni"tudine vestire, et venustas "novo more dicere, et de "nuper factis antiquo more "differere." Siccine igitur, Isocrates, (dicit aliquis) ea, quæ ad Lacedæmonios et Athenienses attinent, immutaturus es? prope enim fecit illud verborum encomium præceptum quoddam audientibus et præmonitionem ne ipsi crederent. *Vide* igitur ne illæ Hyperbolæ optimæ sint, (ut etiam de Figuris antea diximus,) quæ

μάτων (προείπομεν) αἱ αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνουσαι, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνεται δὲ τοιόνδε, ἐπειδὰν ὑπὸ ἐκπαθείας μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται περιστάσεως· ὅπερ ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ φθειρομένων ποιεῖ. "Οἵ τε γὰρ "Συρακούσιοι," φησὶν, "ἐπικαταβάντες τοὺς ἐν "τῷ ποταμῷ μάλιστα ἔσφαζον. Καὶ τὸ ὕδωρ "εὐθὺς διέφθαρτο· ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετο ὁμοῦ "τῷ πηλῷ ἡματωμένον, καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι "ἦν περιμάχητον." Αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὅμως εἶναι περιμάχητα ἔτι, ποιεῖ πιστὸν ἡ τοῦ πάθους ὑπεροχὴ καὶ περίστασις. Καὶ τὸ Ἡροδότειον ἐπὶ τῶν ἐν Θερμοπύλαις ὅμοιον· "Ἐν τούτῳ," φησὶν, "ἀλεξομένους μαχαίρη- "σιν (ὅσοις αὐτῶν ἔτι ἐτύγχανον περιοῦσαι) καὶ "χερσὶ καὶ στόμασι, κατέχωσαν οἱ βάρβαροι "βάλλοντες." Ἐνταῦθ' οἷόν ἐστι τὸ "καὶ

hoc ipsum celant, quod sint Hyperbolæ. Hoc vero evenit, quum præ maximo affectu *illæ Hyperbolæ* pronunciantur una cum magnitudine quadam circumstantiæ: quod Thucydides facit de iis qui in Sicilia perierunt: "Syracusani e- "nim (inquit) illuc descen- "dentes trucidarunt eos "potissimum, qui in fluvio "erant: et aqua statim fuit "inquinata; sed nihilomi- "nus bibebatur sanguine, "cum limo simul, infecta, "et pro ea multi pugna- "bant." Sanguinem, limumque potos simul, esse id etiam, pro quo dimicarent, credibile facit summa vis affectus et circumstantia. Et illud Herodoti de iis, qui Thermopylis *interfecti sunt* simile est: "In hoc "(inquit) *loco* Barbari ja- "cula mittentes tumulave- "runt *illos* defensantes se "gladiis (quibuscunque ex "iis *gladii* forte adhuc su- "pererant) et manibus et "oribus." Illic quale est

"στόμασι μάχεσθαι" πρὸς ὡπλισμένους, καὶ ὁποῖόν τι τὸ "κατακεχῶσθαι βέλεσιν," ἐρεῖς; πλὴν ὁμοίως ἔχει πίστιν· οὐ γὰρ τὸ πρᾶγμα ἕνεκα τῆς ὑπερβολῆς παραλαμβάνεσθαι δοκεῖ, ἡ ὑπερβολὴ δ' εὐλόγως γεννᾶσθαι πρὸς τοῦ πράγματος· Ἔστι γὰρ (ὡς οὐ διαλείπω λέγων) παντὸς τολμήματος λεκτικοῦ λύσις καὶ πανάκειά τις τὰ ἐγγὺς ἐκστάσεως ἔργα καὶ πάθη. Ὅθεν καὶ τὰ κωμικά, καίτοι γ' εἰς ἀπιστίαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον·

Ἀγρὸν ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἄρ' ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

Καὶ γὰρ ὁ γέλως πάθος ἐν ἡδονῇ. Αἱ δ' ὑπερβολαὶ καθάπερ ἐπὶ τὸ μεῖζον, οὕτω καὶ ἐπὶ τοὔλαττον· ἐπειδὴ κοινὸν ἀμφοῖν ἡ ἐπίτασις, καί πως ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις.

(dices) id, "etiam oribus "pugnare" contra armatos, et quid iſtud, "tumulari "jaculis?" ſed eodem modo credibile eſt: non enim videtur res aſſumi propter Hyperbolam, Hyperbola vero rite naſci ex re. Opera enim (ut non deſinam *hoc* dicere) furori confinia et affectus ſunt ſolutio remediumque quoddam univerſale omnigenæ in elocutione audaciæ: unde etiam *dicta* Comica, licet in incredibile quid decidant, fidem habent propter *id, quod in illis eſt,* ridiculum:

Agrum habuit habentem in ſe terram minorem Epiſtola
Laconica.

Etenim riſus *eſt* affectus in voluptate *poſitus*. Hyperbolæ vero ut ad id quod majus eſt *ducunt,* ita etiam ad id quod minus eſt; quia intentio eſt res communis utrique, et Diaſyrmus eſt incrementum humilitatis.

λθ'. Ἡ πέμπτη μοῖρα τῶν συντελουσῶν εἰς τὸ ὕψος, ὧν γε ἐν ἀρχῇ προυθέμεθα, ἔθ' ἡμῖν λείπεται, ὦ κράτιστε, ἡ διὰ τῶν λόγων αὐτὴ ποιὰ σύνθεσις· ὑπὲρ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχρώντως ἀποδεδωκότες συντάγμασιν ὅσα γε τῆς θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτὰ, τοσοῦτον ἐξ ἀνάγκης προσθείημεν ἂν εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν· ὡς οὐ μόνον ἐστὶ πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἁρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις [ἐνέργημα], ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάθους θαυμαστόν τι ὄργανον. Οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐντίθησι τινα πάθη τοῖς ἀκροωμένοις, καὶ οἷον ἔκφρονας καὶ κορυβαντιασμοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ βάσιν ἐνδοὺς τινα ῥυθμοῦ πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατὴν, κἂν ἄμουσος ᾖ παντάπασι; καὶ νὴ Δία φθόγγοι κι-

XXXIX. Quinta pars *rerum* perficientium Sublimitatem, quas in initio propoſuimus, adhuc nobis reliqua eſt, *Vir* optime; *ſcilicet* verborum certa quædam Collocatio: de qua cum in duobus libris ſatis expoſuimus quæcunque ad nos obſervatione pervenerint, tantum ex neceſſitate addamus *huic* præſenti argumento; quod Harmonia *verborum* eſt non ſolum naturale hominibus perſuaſionis et voluptatis, ſed etiam (cum libertate *tamen*) Affectus admirabile quoddam inſtrumentum: nonne enim Tibia inſerit Affectus quoſdam audientibus, eoſque reddit velut mente captos et ſacro furore plenos, et adhibens quandam poſitionem numeri ad eam cogit auditorem ſe movere in numero, eoſdemque, quos melos habet, motus animo ſequi, etiamſi *ille auditor* ſit omnino muſicæ ignarus? et mehercule voces Citharæ, nihil omnino ſignificantes,

θάρας, οὐδὲν ἁπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κράσει καὶ μίξει τῆς συμφωνίας, θαυμαστὸν ἐπάγουσι πολλάκις, ὡς ἐπίστασαι, θέλγητρον· καίτοι ταῦτα τὰ εἴδωλα καὶ μιμήματα νόθα ἐστὶ πειθοῦς, οὐχὶ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, ὡς ἔφην, ἐνεργήματα γνήσια· Οὐκ οἰόμεθα δ᾽ ἄρα τὴν σύνθεσιν, ἁρμονίαν τινα οὖσαν λόγων ἀνθρώποις ἐμφύτων, καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς οὐχὶ τῆς ἀκοῆς μόνης ἐφαπτομένων, ποικίλας κινοῦσαν ἰδέας ὀνομάτων, νοήσεων, πραγμάτων, κάλλους, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν ἐντρόφων καὶ συγγενῶν, καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ πολυμορφίᾳ τῶν ἑαυτῆς φθόγγων τὸ παρεστὼς τῷ λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πέλας παρεισάγουσαν, καὶ εἰς μετουσίαν αὐτοῦ τοὺς ἀκούοντας ἀεὶ καθιστᾶσαν, τῇ τε τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει τὰ μεγέθη συναρμόζουσαν, δι᾽

nonne ſæpe admirabile (ut ſciunt *homines*) oblectamentum afferunt immutationibus ſonorum, *eorumque* inter ſe pulſatione et mixtura Symphoniæ; quamvis hæc ſunt imagines *tantum* ſpuriæque imitationes perſuaſionis, non humanæ naturæ (ut dixi) operationes genuinæ? Annon putamus igitur Structuram, cum ſit harmonia quædam verborum a natura hominibus inſitorum, et ad animum ipſum uſque, non ad aures ſolas, pervenientium; cum varias excitet ideas verborum, ſenſuum, rerum, venuſtatis, modulationis, omnium in nobis innutritorum, et nobiſcum natorum; et cum ſimul mixtura varietateque ſuorum ſonorum inducat eum affectum, qui oratori adeſt, in animos eorum, qui ſunt prope; et cum auditores ſemper efficiat illius participes, et cum verborum *aliorum ſuper alia* ædificationi

αὐτῶν τούτων κηλεῖν τε ὁμοῦ, καὶ πρὸς ὄγκον τε, καὶ ἀξίωμα, καὶ ὕψος, καὶ πᾶν, ὃ ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει, ἡμᾶς ἑκάστοτε συνδιατιθέναι, παντοίως ἡμῶν τῆς διανοίας ἐπικρατοῦσαν; Ἀλλ᾽ εἴη καὶ μανία τὸ περὶ τῶν οὕτως ὁμολογουμένων διαπορεῖν· ἀποχρῶσα γὰρ ἡ πεῖρα πίστις. Ὑψηλόν γε τῷ δοκεῖν νόημα, καὶ ἐστὶ τῷ ὄντι θαυμάσιον, ὃ τῷ ψηφίσματι ὁ Δημοσθένης ἐπιφέρει· "Τοῦτο τὸ ψήφισμα τὸν τότε τῇ πόλει περι-" "στάντα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥσπερ" "νέφος." Ἀλλ᾽ αὐτῆς τῆς διανοίας οὐκ ἔλαττον τῇ ἁρμονίᾳ πεφώνηται· ὅλον τε γὰρ ἐπὶ τῶν δακτυλικῶν εἴρηται ῥυθμῶν, εὐγενέστατοι δ᾽ οὗτοι καὶ μεγεθοποιοί· διὸ καὶ τὸ ἡρῷον, ὧν ἴσμεν κάλλιστον, μέτρον συνιστᾶσιν· τότε * * ἐπείτοιγε ἐκ τῆς ἰδίας αὐτὸ χώρας μετάθες, ὅποι δὴ ἐθέ-

aptet Sublimia; *Annon putamus (inquam) Structuram* his ipſis et allicere ſimul *nos*, et ad granditatem dignitatemque, et ad Sublimitatem, et ad omne, quod in ſe ipſa complectitur, nos ſemper diſponere, omnino animi noſtri imperium habentem? Sed vel amentia eſt de iis, quæ ſic in confeſſo ſunt, diſputare; experientia enim eſt probatio idonea. Sublimis hic ſenſus videtur, et eſt revera admirabilis, quem de plebiſcito profert Demoſthenes: "Hoc "plebiſcitum fecit, ut peri-" "culum, quod urbem tunc" "temporis circumſtetit, vel-" "ut nubes tranſiret." Sed ob harmoniam non minus quam ob ſententiam ſonorus eſt: totus enim *ſenſus* per dactylicos numeros dictus eſt; hi vero ſunt nobiliſſimi et Sublimitatem efficientes; quapropter metrum Heroum, eorum quæ novimus præſtantiſſimum, conſtituunt. *Et hoc, ὥσπερ νέφος, rite claudit ſententiam*; nam ex proprio loco illud tranſfer, ubi ſane velis, *ut ſit, ex-*

λεις, "Τοῦτο τὸ ψήφισμα, ὥσπερ νέφος, ἐποί-"ησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν," ἢ νὴ Δία μίαν ἀπόκοψον συλλαβὴν μόνον, "ἐποίησε "παρελθεῖν ὡς νέφος," καὶ εἴσῃ πόσον ἡ ἁρμονία τῷ ὕψει συνηχεῖ. Αὐτὸ γὰρ τὸ, "ὥσπερ "νέφος," ἐπὶ μακροῦ τοῦ πρώτου ῥυθμοῦ βέβηκε τέτρασι καταμετρουμένου χρόνοις· ἐξαιρεθείσης δὲ τῆς μιᾶς συλλαβῆς, "ὡς νέφος," εὐθὺς ἀκρωτηριάζει τῇ συγκοπῇ τὸ μέγεθος. Ὡς ἔμπαλιν, ἐὰν ἐπεκτείνῃς, "παρελθεῖν ἐποίησεν, "ὡσπερεὶ νέφος," τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτι προσπίπτει· ὅτι τῷ μήκει τῶν ἄκρων χρόνων συνεκλύεται καὶ διαχαλᾶται τοῦ ὕψους τὸ ἀπότομον.

μ'. Ἐν δὲ τοῖς μάλιστα μεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα, καθάπερ τὰ σώματα, ἡ τῶν μελῶν ἐπισύνθεσις· ὧν ἓν μὲν οὐδὲν, τμηθὲν ἀφ' ἑτέρου,

empli gratia, τοῦτο τὸ ψήφισμα, ὥσπερ νέφος, ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν, vel mehercule unam ſolam ſyllabam *ejus* reſcinde, *ut ſit*, ἐποίησε παρελθεῖν, ὡς νέφος, et videbis quantum harmonia cum Sublimitate conſpiret; hoc enim ipſum, ὥσπερ νέφος, primo numero longo incedit quatuor temporibus dimenſo; ſed, abſciſſa una Syllaba, *ut ſit*, ὡς νέφος, ſtatim *illud* imminuit abſciſſione Sublimitatem: ut e contrario, ſi *illud* extendas, *ut ſit*, παρελθεῖν ἐποίησεν, ὡσπερεὶ νέφος, idem ſignificat: non tamen idem *jam* cadit; quia longitudine ultimorum temporum diſſolvitur et relaxatur ea Sublimitas, quæ *nunc* præciſe abrupta eſt.

XL. Imprimis vero magna reddit ea quæ dicuntur, eodem modo quo corpora, membrorum connexio; quorum *ſc. corporum* unum *membrum*, ab alio abſciſſum, ni-

καθ' ἑαυτὸ ἀξιόλογον ἔχει, πάντα δὲ μετ' ἀλλήλων ἐκπληροῖ τέλειον σύστημα· οὕτως τὰ μεγάλα, σκεδασθέντα μὲν ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλη, ἅμα ἑαυτοῖς συνδιαφορεῖ καὶ τὸ ὕψος· σωματοποιούμενα δὲ τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἔτι τῷ δεσμῷ τῆς ἁρμονίας περικλειόμενα, αὐτῷ τῷ κύκλῳ φωνήεντα γίνεται· καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς περιόδοις ἔρανός ἐστι πλήθους τὰ μεγέθη. Ἀλλὰ μὴν, ὅτι τε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις, ὅμως κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, καὶ οὐδὲν ἐπαγομένοις περιττὸν, ὡς τὰ πολλὰ συγχρώμενοι, διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον καὶ διάστημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι περιεβάλοντο, (καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Φίλιστος, Ἀριστοφάνης ἔν τισιν, ἐν τοῖς πλεί-

hil per se habet dignitatis, omnia vero inter se perfectam faciunt *corpoream* molem: similiter membra *orationis*, ab se invicem alia alibi dissipata, secum distrahunt etiam Sublimitatem; sed cum in corpus *velut* redigantur communicatione *quadam*, praeterea cum constringantur vinculo harmoniae, ipso ambitu sonora fiunt; et in periodis Sublimia sunt quasi symbola a multitudine *collecta*. Quin etiam satis a nobis declaratum est, quod multi solutae orationis scriptores et poetae, cum non essent natura Sublimes, forte autem *cum essent* etiam humiles, cumque adhaec uterentur plerumque verbis communibus et vulgaribus, nihilque exquisitae elegantiae exhibentibus, tamen solum collocando haec et aptando, granditatem et Sublimitatem, et ut ne humiles viderentur esse, consecuti sunt, (ut *fecerunt* aliique multi, et Philistus, Aristophanes in qui-

ςοῖς Εὐριπίδης,) ἱκανῶς ἡμῖν δεδήλωται. Μετὰ γέ τοι τὴν τεκνοκτονίαν Ἡρακλῆς φησι,

Γέμω κακῶν δὴ, κ᾽οὐκέτ᾽ ἔσθ᾽ ὅπη τεθῇ·

Σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογοῦν· εἰ δ᾽ ἄλλως αὐτὸ συναρμόσεις, φανήσεταί σοι, διότι τῆς συνθέσεως ποιητὴς Εὐριπίδης μᾶλλόν ἐςιν, ἢ τοῦ νοῦ. Ἐπὶ δὲ τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης,

——Εἰ δέ που
Τύχοι πέριξ ἑλίξας, εἷλχ᾽ ὁμοῦ λαβὼν
Γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί.

Ἔςι μὲν γενναῖον τὸ λῆμμα, ἁδρότερον δὲ γέγονε τῷ τὴν ἁρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι, μηδ᾽ οἷον ἐν ἀποκυλίσματι φέρεσθαι· ἀλλὰ ςηριγμοὺς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα, καὶ

busdam *locis*, in plurimis Euripides.) *Apud hunc postremum* Hercules post suorum liberorum occisionem dicit,

Plenus sum malis, neque jam locus est ubi *aliud* ponatur;

Id, quod dicitur, valde vulgare est, sed fit Sublime quia structura *verborum* respondet *rei, de qua agitur*: quod si alio modo id collocces, apparebit tibi manifestum, Euripidem esse poetam *vi* compositionis magis quam sensus. De Dirce vero raptata a tauro *dicit*,

—— Sicubi vero *taurus*
Inciderit, circumquaque se vertens, una traxit prehendens
Mulierem, rupem, quercum, semper *suum cursum* immutans.

Circumstantia quidem est nobilis, sed vehementior facta est ex eo quod harmonia non præcipitetur, neque velut machina quidem ad volvendum apta feratur; sed quod verba habeant quædam, quibus alia aliis ob-

ἀπερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος.

μα΄. Μικροποιὸν δ᾽ οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ καὶ σεσοβημένος, οἷον δὲ πυῤῥίχιοι καὶ τροχαῖοι καὶ διχόρειοι, τέλεον εἰς ὀρχηστικὸν συνεκπίπτοντες· εὐθὺς γὰρ πάντα φαίνεται τὰ καλάρυθμα κομψὰ, καὶ μικροχαρῆ, καὶ ἀπαθέστατα, διὰ τῆς ὁμοειδίας ἐπιπολάζοντα. Καὶ ἔτι τούτων τὸ χείριστον, ὅτι ὥσπερ τὰ ᾠδάρια τοὺς ἀκροατὰς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἀφέλκει καὶ ἐφ᾽ αὐτὰ βιάζεται, οὕτως καὶ τὰ κατεῤῥυθμισμένα τῶν λεγομένων οὐ τὸ τοῦ λόγου πάθος ἐνδίδωσι τοῖς ἀκούουσι, τὸ δὲ ῥυθμοῦ· ὡς ἐνίοτε προειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι, προαποδιδόναι τὴν βάσιν.

ſtent, quibuſque mora fiat temporibus, evadentia ad ſtabilem Sublimitatem.

XLI. Nihil vero eſt, quod tam minuta reddit Sublimia, quam numerus in oratione fractus et concitatus; cujus generis quidem *ſunt* Pyrrichii et Trochæi et Dichorei, prorſus in ſaltatorium *modum* incidentes: ſtatim enim omnia ea, quæ ultra modum numeroſa ſunt, videntur ſcita eſſe, et minuta, et affectibus maxime carentia, quia eodem ſemper modo procedunt. Et adhuc horum peſſimum eſt, quod, ut cantica, auditores a re abſtrahunt et ad ipſa vi cogunt; ita ea, quæ ultra modum numeroſa dicuntur, non dant auditoribus affectum orationis, ſed numeri: adeo ut illi nonnunquam prævidentes debitas *periodorum* clauſulas, eodem modo, quo dicentes, *terram* pede pulſent, et priores, velut in choro quodam, poſitionem faciant.

Ὁμοίως δὲ ἀμεγέθη καὶ τὰ λίαν συγκείμενα, καὶ εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ὡσανεὶ γόμφοις τισὶν ἐπαλλήλοις κατ᾽ ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ἐπισυνδεδεμένα.

μβ΄. Ἔτι γε μὴν ὕψους μειωτικὸν καὶ ἡ ἄγαν τῆς φράσεως συγκοπή· πηροῖ γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν συνάγηται βραχύ. Ἀκουέσθω δὲ νῦν μὴ τὰ δεόντως συνεστραμμένα, ἀλλ᾽ ὅσα ἄντικρυς μικρὰ καὶ κατακεκερματισμένα· συγκοπὴ μὲν γὰρ κωλύει τὸν νοῦν, συντομία δ᾽ ἐπ᾽ εὐθὺ [ἄγει.] Δῆλον δ᾽ ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα, παρὰ μῆκος ἄκαιρον ἀναχαλώμενα.

μγ΄. Δεινὴ δ᾽ αἰσχῦναι τὰ μεγέθη καὶ ἡ μικρότης τῶν ὀνομάτων· παρὰ γοῦν τῷ Ἡροδότῳ

Similiter etiam ea *verba* Sublimitate carent, quæ jacent nimis propinqua, quæque ſunt in minutas breveſque ſyllabas conciſa, et veluti clavis quibuſdam continuis aſpere et duriter copulata.

XLII. Præterea quidem etiam valde curtum dictionis genus minuit Sublimitatem: mutilatur enim granditas, cum in nimiam brevitatem cogatur. Intelligantur vero nunc non ea, quæ rite contracta ſunt; ſed ea, quæ prorſus minuta ſunt, et *quaſi* in particulas diſſecta: conciſa enim brevitas impedit ſenſum, ſuccincta vero *eum* recta via ad *ſcopum* dirigit. Conſtat autem quod e contrario ea, quæ nimis producuntur, ſunt frigida, cum propter immodicam longitudinem retardentur.

XLIII. Valet autem et exilitas verborum dehoneſtare Sublimia: apud Herodotum quidem tempeſtas deſcribitur divine quoad cir-

κατὰ μὲν τὰ λήμματα δαιμονίως ὁ χειμὼν πέφρασται, τινὰ δὲ νὴ Δία περιέχει τῆς ὕλης ἀδοξότερα, καὶ τοῦτο μὲν ἴσως, "ζεσάσης καὶ τῆς "θαλάσσης." Ὡς τὸ "ζεσάσης" πολὺ τὸ ὕψος περισπᾷ διὰ τὸ κακόστομον. Ἀλλ' "ὁ "ἄνεμος," φησὶν, "ἐκόπασε·" καὶ, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον ἐκβρασσομένους ἐξεδέχετο "τέλος "ἄχαρι." Ἄσεμνον γὰρ τὸ "κοπάσαι" καὶ ἰδιωτικόν· τὸ δ' "ἄχαρι" τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον. Ὁμοίως καὶ ὁ Θεόπομπος, ὑπερφυῶς σκευάσας τὴν τοῦ Πέρσου κατάβασιν ἐπ' Αἴγυπτον, ὀνοματίοις τισὶ τὰ ὅλα διέβαλεν. "Ποία γὰρ πόλις, ἢ ποῖον ἔθνος τῶν κατὰ τὴν "Ἀσίαν, οὐκ ἐπρεσβεύετο πρὸς βασιλέα; τί "δὲ τῶν ἐκ τῆς γῆς γεννωμένων, ἢ τῶν κατὰ "τέχνην ἐπιτελουμένων, καλῶν ἢ τιμίων, οὐκ

cumstantias, continet vero mehercule quædam *verba* materia abjectiora: et hoc quidem fortasse *abjectum est*, ζεσάσης καὶ τῆς θαλάσσης, *et fervente mari:* ut illa vox ζεσάσης multam Sublimitatem *de sententia* detrahit propter malum *vocis* sonum! Simul dicit, ὁ ἄνεμος ἐκόπασε, *ventus quievit*; et, ii, qui in naufragio deprehendebantur, habuerunt *exitum* ἄχαρι *ingratum:* minus grave est illud *verbum* κοπάσαι et vulgare; hoc vero ἄχαρι non est tali affectui aptum. Similiter et Theopompus, cum Sublimem in modum parasset *describere* descensum Persarum in Ægyptum, verbis quibusdam minutis omnia reddidit odiosa: "Quæ "enim civitas, vel quæ gens "ex iis, quæ in Asia sunt, "non legatos miserunt ad "Regem? quid vero ex iis, "quæ terra proveniunt, vel "ex iis rebus, quæ arte ela-"borantur, pulchris vel pre-

" ἐκομίσθη δῶρον ὡς αὐτόν; Οὐ πολλαὶ μὲν
" καὶ πολυτελεῖς στρωμναὶ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν
" ἁλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλταὶ, τὰ δὲ λευκαὶ,
" πολλαὶ δὲ σκηναὶ χρυσαῖ κατεσκευασμέναι
" πᾶσι τοῖς χρησίμοις, πολλαὶ δὲ καὶ ξυστίδες
" καὶ κλῖναι πολυτελεῖς; ἔτι δὲ καὶ κοῖλος ἄρ-
" γυρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμένος, καὶ ἐκπώ-
" ματα καὶ κρατῆρες, ὧν τοὺς μὲν λιθοκολλή-
" τους, τοὺς δ' ἄλλους ἀκριβῶς καὶ πολυτελῶς
" εἶδες ἂν ἐκπεπονημένους; Πρὸς δὲ τούτοις
" ἀναρίθμητοι μὲν ὅπλων μυριάδες, τῶν μὲν
" Ἑλληνικῶν, τῶν δὲ βαρβαρικῶν· ὑπερβάλ-
" λοντα δὲ τὸ πλῆθος ὑποζύγια, καὶ πρὸς κατα-
" κοπὴν ἱερεῖα σιτευτά· καὶ πολλοὶ μὲν ἀρτυ-
" μάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δὲ θύλακοι καὶ σάκ-
" κοι καὶ χάρται βιβλίων, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάν-

" tiosis, non dono illi mis-
" sum fuit? nonne multæ et
" sumptuosæ erant stragulæ
" et vestes, partim purpu-
" reæ, partim pictæ, partim
" albæ? *nonne* multa ten-
" toria aurata *missa erant*,
" omnibus rebus utilibus
" instructa? *nonne* multæ
" etiam vestes tricliniares
" lectique pretiosi? *nonne*
" insuper etiam cælatum
" argentum aurumque fa-
" bricatum, poculaque et
" crateres, quorum alios vi-
" deres gemmis adhærenti-
" bus ornatos, alios vero ac-
" curate et sumptuose ela-
" boratos? Ad hæc etiam *ad*
" *eum mittebantur* innumeræ
" armorum myriades, par-
" tim Græcorum, partim
" Barbaricorum; et exce-
" dentia numerum jumenta,
" victimæque ad cædem *de-*
" *signatæ:* ad hæc etiam mul-
" ti condimentorum modii,
" multique culeoli et sacci
" chartarum, et librorum,
" aliarumque omnium re-

" των χρησίμων. Τοσαῦτα δὲ κρέα τεταρι-
" χευμένα παντοδαπῶν ἱερείων, ὡς σωροὺς αὐ-
" τῶν γίνεσθαι τηλικούτους, ὥστε τοὺς προσιόντας
" πόῤῥωθεν ὑπολαμβάνειν ὄχθους εἶναι καὶ λό-
" φους συνωθουμένους." Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει, δέον ποιήσασθαι τὴν αὔξησιν ἔμπαλιν· ἀλλὰ καὶ τῇ θαυμαστῇ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελίᾳ παραμίξας τοὺς θυλάκους καὶ τὰ ἀρτύματα καὶ τὰ σακκία, μαγειρείου τινὰ φαντασίαν ἐποίησεν· ὥσπερ γὰρ, εἴ τις ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων τῶν προκοσμημάτων, μεταξὺ τῶν χρυσίων, καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων, καὶ ἀργύρου κοίλου, σκηνῶν τε ὁλοχρύσων, καὶ ἐκπωμάτων, φέρων μέσα ἔθηκε θυλάκια καὶ σακκία, ἀπρεπὲς ἂν ἦν τῇ προσόψει τὸ ἔργον· οὕτω καὶ τῆς ἑρμηνείας τὰ τοιαῦτα ὀνόματα αἴσχη, καὶ οἱονεὶ στίγματα καθίσαται, παρὰ και-

" rum utilium: tot vero
" *missæ erant* carnes sale
" conditæ omnigenarum pe-
" cudum, ut acervi earum
" tanti essent, ut illi, qui
" accederent, e longinquo
" suspicarentur *eos* esse colles
" tumulosque congestos."
Ex Sublimioribus ad humiliora fugit, cum oporteret illum fecisse incrementum vice versa: simul admirabili totius apparatus narrationi admiscens culeolos et condimenta et sacculos, imaginem quandam culinæ fecit: ut enim, si quis super hæc ipsa ornamenta, inter crateras aureos et gemmatos, interque cælatum argentum, et tentoria ex omni parte aurata, et pocula, ferret poneretque medios culeolos sacculosque, indecorum esset visu opus; sic etiam hujusmodi verba sunt dedecora elocutionis, et velut notæ *ei inustæ*, cum

ρὸν ἐγκαταστατλόμενα. Παρέκειτο δ' ὡς ὁλοσχερῶς ἐπελθεῖν καὶ οὓς ὄχθους λέγει συμβεβλῆσθαι, καὶ περὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς οὕτως, "'Αμάξας," εἰπεῖν, "καὶ καμήλους, καὶ πλῆθος "ὑποζυγίων φορτηγούντων πάντα τὰ πρὸς "τρυφὴν καὶ ἀπόλαυσιν τραπεζῶν χορηγή"ματα·" ἢ "σωροὺς" ὀνομάσαι "παντοίων σπερ"μάτων, καὶ τῶν ἅπερ διαφέρει πρὸς ὀψοποιίας "καὶ ἡδυπαθείας·" ἢ πάντα, ὡς ἐβούλετο, αὐτάρκη οὕτως θεῖναι, καὶ "ὅσα τραπεζοκόμων "καὶ ὀψοποιῶν ἡδύσματα." Οὐ γὰρ δεῖ καταντᾷν ἐν τοῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβρισμένα, ἂν μὴ σφόδρα ὑπό τινος ἀνάγκης συνδιωκώμεθα· ἀλλὰ τῶν πραγμάτων πρέποι ἂν καὶ τὰς φωνὰς ἔχειν ἀξίας, καὶ μιμεῖσθαι τὴν δημιουργήσασαν φύσιν τὸν ἄνθρωπον, ἥτις ἐν

ſint intempeſtive ibi interpoſita. Potuit autem quaſi ſummatim percurrere etiam eos, quos dicit conjectura habitos eſſe colles, et de cætero apparatu ſic *orationem* immutando dicere, "Camelos, multitudinemque jumentorum ſubvectantium omnia, quæ ſunt ſuppeditamenta menſarum ad luxuriam et delicias:" vel appellare *eos*, "acervos omnis generis frumenti, et eorum, quæ præſtantiſſima ſunt ad opſonia et delicias;" vel (ſi omnia *voluerit*, ut voluit, ſufficientia ſic exponere) etiam dicere, "quæcunque ſunt deliciæ eorum qui menſas ſtruunt, eorumque qui opſonia parant." Neque enim oportet in Sublimibus deſcendere ad ſordida *verba* et inquinata, niſi ab aliqua neceſſitate valde adigamur: ſed decet habere voces reſpondentes dignitati rerum, imitarique naturam hominis creatricem, quæ in nobis neque partes non nomi-

ἡμῖν τὰ μέρη τὰ ἀπόῤῥητα οὐκ ἔθηκεν ἐν προσώπῳ, οὐδὲ τὰ τοῦ παντὸς ὄγκου περιηθήματα· ἀπεκρύψατο δὲ, ὡς ἐνῆν, καὶ, κατὰ τὸν Ξενοφῶντα, "τοὺς τούτων ὅτι πορρωτάτω ὀχετοὺς "ἀπέστρεψεν," οὐδαμῇ καταισχύνασα τὸ τοῦ ὅλου ζώου κάλλος.

Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους ἐπείγει τὰ μικροποιὰ διαριθμεῖν· προϋποδεδειγμένων γὰρ τῶν ὅσα εὐγενεῖς καὶ ὑψηλοὺς ἐργάζεται τοὺς λόγους, δῆλον ὡς τὰ ἐναντία τούτων ταπεινοὺς ποιήσει κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ἀσχήμονας.

μδ'. Ἐκεῖνο μέντοι λοιπὸν, ἕνεκα τῆς σῆς χρηστομαθείας, οὐκ ὀκνήσομεν ἐπιπροσθεῖναι, καὶ διασαφῆσαι, Τερεντιανὲ φίλτατε, ὅπερ ἐζήτησέ τις τῶν φιλοσόφων προσέναγχος, Θαῦμά μ' ἔχει, λέγων, ὡς ἀμέλει καὶ ἑτέρους πολλοὺς, πῶς ποτε κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα πιθαναὶ μὲν ἐπ'

nandas posuit in conspectu, neque excolamenta totius *corporeæ* molis; abscondidit vero, quantum potuit, et, secundum Xenophontem, "harum rerum canales quam longissime avertit," non fœdans totius animalis pulchritudinem.

Sed enim non necesse est singulatim ea, quæ minuunt orationem, enumerare: cum enim antea ostendimus omnia ea, quæ nobilia Sublimiaque efficiunt scripta, manifestum est, quod his contraria humilia *ea* plerumque et indecora reddent.

XLIV. Illud sane reliquum non gravabimur, Tuæ discendi cupiditatis gratia, addere, et explicare id, Terentiane charissime, quod nuper quæsivit quidam ex Philosophis, dicens, Miror ego, perinde ac multi alii, qui fiat ut in ætate nostra *sint* ingenia ad persuadendum maxime apta et in fo-

ἄκρον καὶ πολιτικαὶ, δριμεῖαί τε καὶ ἐντρεχεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι, ὑψηλαὶ δὲ λίαν καὶ ὑπερμεγέθεις, πλὴν εἰ μή τι σπάνιον, οὐκέτι γίνονται φύσεις· τοσαύτη λόγων κοσμική τις ἐπέχει τὸν βίον ἀφορία. Ἦ, νὴ Δί', ἔφη, πιστευτέον ἐκείνῳ τῷ θρυλλουμένῳ, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθὴ τιθηνὸς, ᾗ μόνῃ σχεδὸν καὶ συνήκμασαν οἱ περὶ λόγους δεινοὶ καὶ συναπέθανον; Θρέψαι τε γὰρ, φησὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἡ ἐλευθερία καὶ ἐφελκύσαι, καὶ ἅμα διωθεῖν τὸ πρόθυμον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἔριδος καὶ τῆς περὶ τὰ πρωτεῖα φιλοτιμίας. Ἔτι γε μὴν διὰ τὰ προκείμενα ἐν ταῖς πολιτείαις ἔπαθλα ἑκάστοτε τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων μελετώμενα ἀκονᾶται, καὶ οἷον ἐκτρίβεται, καὶ τοῖς

renſibus cauſis tractandis perita, acriaque et aſpera, et præcipue ad ſuavitates ſcriptorum facta; non vero jam ſint (ſi rarum quiddam excipias) Sublimia valde et magnifica: tanta prorſus in hac parte ſcriptorum ſterilitas ſæculum circumdat. Num mehercule (dixit) credendum eſt trito illi dicto, Rempublicam eſſe bonam nutricem magnorum *ingeniorum*, quacum ſola fere viri excellentes in ſcriptis et viguerint et mortui ſint? Libertas enim (dicit *aliquis*) apta eſt et ad nutriendas cogitationes magnanimorum *eaſ*que alliciendas, et ſimul ad urgendum *eorum* ſtudium mutuæ contentionis æmulationiſque de principatu *eloquentiæ*. Præterea quia propoſita ſunt in Rebuſpublicis certaminis præmia, egregiæ animi dotes Rhetorum ſemper exercitatæ acuuntur et quaſi terendo excutiuntur, et cum

πράγμασι κατὰ τὸ εἰκὸς ἐλεύθερα συνεκλάμπει. Οἱ δὲ νῦν ἐοίκαμεν, ἔφη, παιδομαθεῖς εἶναι δουλείας δικαίας, τοῖς αὐτῆς ἔθεσι καὶ ἐπιτηδεύμασιν ἐξ ἁπαλῶν ἔτι φρονημάτων μονονοὺκ ἐνεσπαργανωμένοι, καὶ ἄγευστοι καλλίστου καὶ γονιμωτάτου λόγων νάματος, τὴν ἐλευθερίαν, ἔφη, λέγω· διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυεῖς. Διὰ τοῦτο τὰς μὲν ἄλλας ἕξεις καὶ εἰς οἰκέτας πίπτειν ἔφασκεν, δοῦλον δὲ μηδένα γίνεσθαι ῥήτορα· εὐθὺς γὰρ ἀναζεῖ τὸ ἀπαῤῥησίαστον, καὶ οἷον ἔμφρουρον, ὑπὸ συνηθείας ἀεὶ κεκονδυλισμένον· "Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς, κατὰ "τὸν Ὅμηρον, ἀποαίνυται—δούλιον ἦμαρ." Ὥσπερ οὖν (εἴ γε, φησὶ, τοῦτο πιστόν ἐστι) ἀκούω τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι καλούμενοι τρέφονται, οὐ μόνον κωλύειν, τῶν ἐγκεκλεισμένων

rebus una (uti par est) liberæ effulgent. Nos vero hodierni (dixit) videmur a pueritia imbuti esse justa servitute; moribus ejus institutisque ex teneris jam cogitationibus tantum non *quasi* fasciis involuti, neque unquam degustantes fontem *illum* scriptorum pulcherrimum et naturalem maxime, (Libertatem, dixit, volo:) quare nihil evadimus, nisi adulatores magnifici: addidit, alias propterea facultates etiam in famulos cadere, servum vero neminem fieri Rhetorem: statim enim prorumpit illud quod illiberale est, quodque quasi custodia eum tenet semper a consuetudine subactum: nam (secundum Homerum) " dimidium virtutis aufert " dies servitutis." Quemadmodum igitur (si quidem, inquit, verum est *id, quod* audio) arculæ, in quibus Pygmæi vocati, nutriuntur, non solum impediunt in-

τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνάγειν διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν· οὕτως ἅπασαν δουλείαν, κἂν ᾖ δικαιοτάτη, ψυχῆς γλωττόκομον καὶ κοινὸν δή τις ἀποφήναιτο δεσμωτήριον.

Ἐγὼ μέντοι γε ὑπολαμβάνων, Ῥάδιον (ἔφην, ὦ βέλτιστε) καὶ ἴδιον ἀνθρώπου, τὸ καταμέμφεσθαι ἀεὶ τὰ παρόντα. Ὅρα δὲ μήποτε καὶ ἡ τῆς οἰκουμένης εἰρήνη διαφθείρει τὰς μεγάλας φύσεις· πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ κατέχων ἡμῶν τὰς ἐπιθυμίας ἀπεριόριστος ουτοσὶ πόλεμος, καὶ νὴ Δία πρὸς τούτοις τὰ φρουροῦντα τὸν νῦν βίον, καὶ κατ' ἄκρας ἄγοντα καὶ φέροντα ταυτὶ πάθη· ἡ γὰρ φιλοχρηματία, πρὸς ἣν ἅπαντες ἀπλήστως ἤδη νοσοῦμεν, καὶ ἡ φιληδονία δουλαγωγοῦσι, μᾶλλον δὲ (ὡς ἂν εἴποι τις) καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τοὺς βίους· φιλαργυρία μὲν νό-

crementa eorum qui in illis includuntur, ſed etiam contrahunt eos circumpoſito corporibus vinculo; ita aliquis poſſit appellare omnem ſervitutem (licet ſit juſtiſſima) arculam animi et publicum carcerem.

Ego quidem *illum ſic* excipiens, Facile eſt (inquiebam, vir optime) et familiare homini, conqueri ſemper de rebus præſentibus; vide autem ne ſit univerſi orbis pax, quæ corrumpat magna ingenia; multo vero magis hoc perpetuum bellum quod noſtras cupiditates obſeſſas tenet, et præterea hercule hi affectus, qui præſens ſæculum præſidio tenent, et ex arce rapiunt feruntque: amor enim nummorum (quo omnes jam inſatiabiliter laboramus) amorque voluptatis in ſervitutem rapiunt, ſeu potius, (ut ita dicat aliquis) demergunt jam ſæcula una cum ipſis hominibus: amor quidem argenti morbus eſt minutos *nos* efficiens, amorque

σημα μικροποιὸν, φιληδονία δ' ἀγεννέστατον. Οὐ δὴ ἔχω λογιζόμενος εὑρεῖν, ὡς οἷόν τε πλοῦτον ἀόριστον ἐκτιμήσαντας, τὸ δ' ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἐκθειάσαντας, τὰ συμφυῆ τούτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπεισιόντα μὴ παραδέχεσθαι· ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ καὶ ἀκολάστῳ συνημμένη καὶ ἴσα (φασὶ) βαίνουσα πολυτέλεια, ἀνοίγοντος ἐκείνου τῶν πόλεων καὶ οἴκων τὰς εἰσόδους, εἰς ἃς ἐμβαίνει, καὶ συνοικίζεται· χρονίσαντα δὲ ταῦτα ἐν τοῖς βίοις, νεοττοποιεῖται (κατὰ τοὺς σοφοὺς) καὶ ταχέως γενόμενα περὶ τεκνοποιΐαν ἀλαζόνειάν τε γεννῶσι καὶ τῦφον καὶ τρυφὴν, οὐ νόθα ἑαυτῶν γεννήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια. Ἐὰν δὲ καὶ τούτους τὶς τοῦ πλούτου τοὺς ἐκγόνους εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως δεσπότας ταῖς ψυχαῖς ἐντί-

voluptatis *morbus* viles efficiens. Nequeo ſane cogitando invenire, quo modo fieri poſſit, ut nos, qui immenſas divitias magni æſtimamus, et (ut verius dicam) numinis inſtar colimus, non recipiamus in animos noſtros invadentia illa mala, quæ cum illis *divitiis* una naſcuntur; ſequitur enim opes immenſas et nimias conjunctus et æquis (ut aiunt) paſſibus incedens magnus ſumptus, *opibus* illis aditus urbium et privatarum ædium recludentibus, in quos intrat *ſumptus*, etiam una *cum opibus ibi* habitat: et, cum hæc in ſæculis per aliquod ſpatium temporis duraverint, nidificant (ſecundum ſapientes) et cito ad prolem faciendam converſa generant Oſtentationem et Faſtum et Luxuriam, fœtus ſuos non ſpurios, ſed valde legitimos: ſin quis vero hos divitiarum filios permittat ad adoleſcentiam pervenire, ſtatim procreant in animis dominos inexora-

κτῶσιν ἀπαραιτήτους, ὕβριν καὶ παρανομίαν καὶ ἀναισχυντίαν. Ταῦτα γὰρ οὕτως ἀνάγκη γίνεσθαι, καὶ μηκέτι τοὺς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, μηδὲ πέρα φήμης εἶναί τινα λόγον· ἀλλὰ τοιούτων ἐν κύκλῳ τελεσιουργεῖσθαι κατ' ὀλίγον τῶν βίων τὴν διαφθορὰν, φθίνειν δὲ καὶ καταμαραίνεσθαι τὰ ψυχικὰ μεγέθη, καὶ ἄζηλα γίνεσθαι, ἡνίκα τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη καὶ ἀνόητα ἐκθαυμάζοιεν, παρέντες αὔξειν τ' ἀθάνατα. Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μέν τις δεκασθεὶς, οὐκ ἂν ἔτι τῶν δικαίων καὶ καλῶν ἐλεύθερος καὶ ὑγιὴς ἂν κριτὴς γένοιτο· ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὲν φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Ὅπου δὲ ἡμῶν ἑκάστου τοὺς ὅλους ἤδη βίους δεκασμοὶ βραβεύουσι, καὶ ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων, καὶ ἔνεδραι διαθηκῶν, τὸ δ' ἐκ τοῦ παντὸς κερδαίνειν ὠνούμεθα τῆς ψυχῆς, ἕκαστος πρὸς τῆς ἑαυτοῦ ἡδονῆς ἠν-

biles, Contumeliam et Injuſtitiam et Impudentiam: neceſſe eſt enim hæc ſic fieri, hominesſque non amplius ſurſum oculos erigere, nec ulterius *iis* ullam eſſe famæ rationem; ſed abſolute compleri paulatim talium ſæculorum corruptionem, et contabeſcere et emarceſcere animi Sublimitates, neglectaſque eſſe, cum admirentur mortales ſuas intelligentiaque carentes partes, omittentes incrementum facere *partibus* immortalibus. Neque enim in judicio quis pretio corruptus, poteſt eſſe liber integerque de rebus æquis et pulchris judex; neceſſe eſt enim ut ſuæ res videantur pulchræ juſtæque ei, qui dona accipit: et *ſimiliter*, ubi munera, et venationes alienarum mortium, et inſidiæ teſtamentis *factæ* totas vitas noſtras jam moderantur; *ubi* etiam lucrum ex re qualibet *nobis* comparamus vitæ *periculo*, in ſer-

δραποδισμένοι, ἆρα δὴ ἐν τῇ τοσαύτῃ λοιμικῇ τοῦ βίου διαφθορᾷ δοκοῦμεν ἔτι ἐλεύθερόν τινα κριτὴν τῶν μεγάλων, ἢ διηκόντων πρὸς τὸν αἰῶνα, καθ᾽ ἕκαστον ἀπολελεῖφθαι, καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας; Ἀλλὰ μήποτε τοῖς τοιούτοις, οἷοί περ ἐσμὲν ἡμεῖς, ἄμεινον ἄρχεσθαι ἢ ἐλευθέρους εἶναι· ἐπείτοι γε ἀφεθεῖσαι τὸ σύνολον, ὡς ἐξ εἱρκτῆς ἄφετοι, κατὰ τῶν πλησίον αἱ πλεονεξίαι κἂν ἐπικλύσειαν τοῖς κακοῖς τὴν οἰκουμένην. Ὅλως καὶ δαπανὸν ἔφην εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων τὴν ῥαθυμίαν, ᾗ, πλὴν ὀλίγων, πάντες ἐγκαταβιοῦμεν, οὐκ ἄλλως πονοῦντες ἢ ἀναλαμβάνοντες, εἰ μὴ ἐπαίνου καὶ ἡδονῆς ἕνεκα, ἀλλὰ μὴ τῆς ζήλου καὶ τιμῆς ἀξίας ποτὲ ὠφελείας.

Κράτιστον δ᾽ εἴη καὶ ταῦτ᾽ ἐᾶν, ἐπὶ δὲ τὰ

vitutem redacti unusquisque a voluptatibus suis, num in tam pestilenti sæculi corruptione putamus reliquum esse quenquam liberum et incorruptum judicem *scriptorum* Sublimium vel ad æternitatem perventurorum, et non corruptum esse a cupiditate ditescendi? Sed *vide* annon sit melius tales, quales nos sumus, regi quam liberos esse: quoniam cupiditates *nostræ*, velut ex cavea emissæ *bestiæ*, in proximos omnino emissæ etiam inundarent malis totum orbem. In summa vero dixi desidiam esse consumptricem ingeniorum nunc temporis natorum, in qua nos omnes (exceptis paucis) vitam transigimus, non aliam ob rem laborantes vel suscipientes *opus* quam ob gloriolam et voluptatem, non autem ob id commodum, quod dignum est æmulatione et honore.

Sed præstiterit hæc omit-

συνεχῆ χωρεῖν· ἦν δὲ ταῦτα τὰ Πάθη, περὶ ὧν ἐν ἰδίῳ προηγουμένως ὑπεσχόμεθα γράψειν ὑπομνήματι, ὡς τήν τε τοῦ ἄλλου λόγου καὶ αὐτοῦ τοῦ ὕψους μοῖραν ἐπεχόντων, ὡς ἡμῖν δοκεῖ.

tere et ad ea pergere, quæ ſequuntur: hæc vero erant Affectus, de quibus ex profeſſo promiſi me in peculiari Commentario dicturum, et qui, ut mihi videtur, tum alîus generis orationis, tum ipſius Sublimitatis partem [*non minimam*] conſtituunt.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

DIONYSII LONGINI

FRAGMENTA.

I. E Cod. MSto Vat.

ΚΟΡΩΝΙΣ δ' ἔστω λόγου παντὸς καὶ φρονήματος Ἑλληνικοῦ Δημοσθένης, Λυσίας, Αἰσχίνης, Ἀριστείδης, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης ὁ Κρίθινος, Ξενοφῶν, πρὸς τούτοις Παῦλος ὁ Ταρσεὺς, ὅν τινα καὶ πρῶτόν φημι προϊστάμενον δόγματος ἀναποδείκτου.

I. E Cod. MSto Vat.

FINIAT autem omnem *noſtrum* ſermonem et Græcum Sublime *dicendi* genus Demoſthenes, Lyſias, Æſchines, Ariſtides, Iſæus, Timarchus, Iſocrates, Demoſthenes, qui et Crithinus *fuit*, Xenophon, præterea Paulus Tarſenſis, quem et primum dico præfuiſſe opinioni argumentis non probatæ.

II. E Cod. MS. Par.

Προῆλθε δὲ τὸ μέτρον ἐκ Θεοῦ, μέτρῳ τά τε οὐράνια καὶ ἐπίγεια κεκοσμηκότος· ἁρμονία γάρ τίς ἐστι καὶ τοῖς ἐπουρανίοις καὶ ἐπιγείοις. Ἢ πῶς ἂν ἄλλως συνέστη τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ τινι καὶ τάξει διεκεκόσμητο; καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν δὲ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται. Εἰ δὲ πάντα, πολλῷ γε μᾶλλον ὁ λόγος, ἅτε καὶ περιεκτικὸς ἁπάντων ὤν· ἔστι μὲν γὰρ καὶ τῷ πεζῷ ἁρμονία τίς· καὶ δῆλον ἐξ ὧν, τοῦ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τοῦ δὲ οὔ. Μᾶλλον δὲ πρόσεστι τῷ ποιητικῷ, πάθεσι πλείστοις χρωμένῳ καὶ λέξεσι, καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἁρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον

II. E Cod. MS. Par.

Metrum a Deo primum venit, qui et cœleſtia et terreſtria concinne et quaſi modulate diſpoſuit: rebus enim cum cœleſtibus tum terreſtribus ineſt quædam harmonia. Ecquomodo autem univerſum hoc, niſi certo ordine et rythmo quodam digeſtum fuiſſet, aliter unquam conſtitiſſet? imo organa ipſa *et inſtrumenta*, quæ manu hominum fiunt, modulo omnia *ſeu menſura* conſtant. Si vero omnia, multo magis oratio, utpote quæ omnia in ſe complectitur; etenim pedeſtri ſermoni ſua eſt harmonia: idque ex eo liquet, quod hominis unius quidem ſermo numeroſior eſt, alterius vero non item. Sed *harmonia* ſane magis competit Poeticæ orationi, quæ plurimis et affectibus utitur et dictionibus, et fabulis quoque et figmentis, per quæ efficitur harmonia. Idcirco antiqui ſuos libros ſtricta potius

τὰς οἰκείας ἐποίουν λόγους, ἢ πεζούς· καὶ μὴν τῷ μέτρῳ πρόσεστιν ἁρμονία, ἡ δ' ἁρμονία μουσικὴ τυγχάνει· τῆς μουσικῆς δὲ ὅσον κλέος ἐστὶν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ· ὥστε καὶ τὸ μέτρον ἓν τῶν ἀρίστων, ὑπὸ τὴν μουσικὴν ὂν, ἧς "τὸ κλέος" (ὡς Ὅμηρος ἔφη)

——Οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

III. E Cod. MS. Par.

Τὰ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος Ἐγχειρίδιον.

α'. Ἀλλ' εἴτε νέα τῶν μέτρων ἡ θεωρία, εἴτε Μούσης εὕρημα παλαιᾶς, ἑκάτερον ἕξει καλῶς· ἀρχαία μὲν οὖσα ἐκ τῆς παλαιότητος ἕξει τὴν σεμνότητα, νέα δὲ οὖσα ποθεινοτέρα καθ' Ὅμηρον,

quam ſoluta oratione condebant: Metro certe inſita ineſt harmonia, harmonia vero muſica eſt; muſicæ autem quanta ſit gloria, nemo ignorat: quamobrem et Metrum res eſt eximia, quippe quod muſicæ ſubeſt; cujus nos, ut Homerus loquitur,

—Solam famam audivimus, neque quicquam ſcimus.

III. E Cod. MS. Par.

PROLEGOMENA in *Hephæſtionis* Enchiridion.

1. At ſeu nova res ſit Metrorum obſervatio, ſeu veteris Muſæ inventum, pulchre utrumque ſe habebit: nam ſi ſit vetus, vetuſtate ipſa venerabilis, ſi recens, amabilior futura eſt, idque Homero judice.

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν πάντες ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ἔσχε τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγξατο.

β'. Τοῦ δὲ περὶ μέτρων λόγου πολλοὶ πολλαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μέτρων ὅρου, ὡς Ἡλιόδωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαιστίωνι κατακολουθήσομεν ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι· πρῶτον δὲ ὀλίγα προειπεῖν δίκαιον.

γ'. Τεκμήριον μέτρου ἀκοή· ἔνιοι γοῦν οὕτως ὡρίσαντο· μέτρον ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεων σύνταξις, αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμβανομένη· εἰ δὲ τὸ κρῖνον ἐστὶν ἀκοὴ, τὸ κοσμοῦν ἐστὶ φωνή· ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσά τε καὶ συστέλλουσα φωνὴ σχημα-

Quippe illam reſonant omnes laudantque Camœnam,
Quæ, novitate placens, inſuetas fertur ad aures.

Porro Metri pater eſt non ſolum Rhythmus, ſed et Deus: nam ex Rhythmo ortum habuit, Deus vero ſonum ipſum Metri protulit.

2. Rei metricæ tractationem multi multifariam orſi ſunt: alii ab literis, ut Philoxenus; alii a definitione Metri, ut Heliodorus: nos vero auctorem ſecuti Hephæſtionem a ſyllaba ordiemur: ſed pauca primum præfanda ſunt.

3. Senſus audiendi eſt id, quo de Metro judicamus: unde ſic quidam definiunt: *Metrum eſt pedum apta compoſitio, quæ ſenſu audiendi percipitur:* quod ſi auris judicat, vox ſane eſt quæ ornat: quippe ut vox, ſonum modulatum producendo vel

τίζει τὰς συλλαβὰς, οὕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἡ ἀκοή.

δ΄. Διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτεσθαι σιωπώμενα ἐν τῇ κατὰ πεζὸν ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πτώσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. Εὕροι γοῦν ἄν τις παρὰ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι στίχον ἡρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν διὰ τὸ πεζὴν οὖσαν τὴν προφορὰν συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοήν· φησὶ γοῦν,

Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν
Ἦλθε Φίλιππος,

στίχος ἐστὶν ἡρῷος· ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰωνικὸν, ὅταν λέγῃ,

Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν.

τοῦτο γὰρ ἄντικρυς Ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ,

contrahendo, syllabas quasi figurat; ita auditus *eas aure* excipiens judicat.

4. Hinc fit ut Metra complura velut tacita lateant in pedestri oratione, et vicissim in alia Metra multis modis incidant. Itaque et apud Demosthenem oratorem invenire est occultum versum Heroicum; qui ideo latere potuit, quia pronuntiatio, ad solutam orationem accommodata, auditum simul et verba abripuit. Ait quippe,

Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν &c.

versus est Heroicus: sed et Ionicum *reperias*, cum ait,

Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν·

nam in his manifestum se prodit Ionicus a majori, similis huic,

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίννω.

τὰς δὲ τῶν μέτρων συνεμπλώσεις ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδείξομεν.

ε΄. Διαφέρει δὲ μέτρον ῥυθμοῦ, ὕλη μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς, καὶ γὰρ ἐν κρότῳ. Ὅταν μὲν γὰρ τοὺς χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν ἀκούομεν· καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων, καὶ μελῶν σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερυγίσματα· μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς.

Ἔτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμοῦ τὸ μέτρον, ᾗ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μα-

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίννω.

Metrorum vero in ſe invicem incidentium exempla poſthac afferemus.

5. Metrum et Rhythmus hoc differunt, quod Metra ſyllabis tanquam materia conſtent, et abſque ſyllaba non poſſit fieri Metrum: Rhythmus vero et in ſyllabis et citra ſyllabas fit; nempe in eo ſono qui pulſatione efficitur. Etenim cum ab ærariis fabris malleos deorſum incuti videmus, ſimul etiam Rhythmum quendam audimus: item equorum inceſſus pro Rhythmo habitus eſt, necnon micatio digitorum, et apta membrorum conformatio, et chordarum motus, et avium volitantium plauſus: at ſine dictione, quæ et talis ſit et tanta, Metrum conſiſtere non poteſt.

Præterea Metrum a Rhythmo differt, eo quod Metrum tempora habeat fixa ac definita, longum ſcilicet et breve, et horum medium,

χρόνον τε καὶ βραχὺν, καὶ τὸν μετὰ τοῦτον, τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρός ἐστι καὶ βραχὺς, ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βούλεται ἕλκει τοὺς χρόνους· πολλάκις γοῦν καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ τὴν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί. Λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμῳδίας ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ· ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης, "πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ "ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν;" ἀντιδιέστειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα· εἰς ἑκάτερον γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρου διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ οἱ παλαιοὶ τὴν τῶν μέτρων θεωρίαν.

ϛʹ. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς· καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς

quod commune appellant; quod ipſum quoque omnino et longum et breve eſt: Rhythmus autem tempora ad libitum producat, ſic ut breve tempus longum ſæpe efficiat. Rem ita ſe habere, et illa a ſe invicem differre, Poetæ ſciunt. Capiamus exempla ex Comœdia in gravem Philoſophiam jocante: nempe Socrates ait (licet *eum* irrideat Ariſtophanes) *utrum de Metris, an de Epico verſu, an de Rhythmis?* Diſtinxit ille Metra ab Rhythmis: itaque in exemplo allato duo hæc obſervanda; Rhythmum a Metro differre, et veteres Metrorum rationem præceptis comprehenſam didiciſſe.

6. Metrum de multis rebus dicitur. Nam et modum ſeu mediocritatem, Metrum vocamus; ut ille qui dixit, ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙ-

ὁ εἰπὼν, Μέτρον Ἄριστον· εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἁρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὑρετής. Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος· καὶ αὖ πάλιν εἰ εἴποιμι χόα τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρῶ ποσότητά τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτὴν τὴν ποσότητα χόα προσαγορεύομεν· [καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

ζ. Οὕτω μὲν οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας πολλαχόθεν λέγεται μέτρον· μέτρον τε γὰρ καλοῦμεν πᾶν τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω τὰ μὲν Πλάτωνος πεζὰ, τὰ δὲ Ὁμήρου μέτρα. Μέ-

ΣΤΟΝ, *modus optimus:* ſive hoc ſit ſapientis pronuntiatum, ſeu donum *hominibus* a Deo datum; nam Apolline quidem digniſſimum *eſt*, modorum inventore. Deinde appellatur Metrum et id ipſum quod metitur, et id quod menſum eſt: ut cum medimnum, et id quod medimnus capit, Metrum vocamus, ſane utraque ea res medimnus dici ſolet: item ſi poſſum vas, in quo aliquam quantitatem metior, appellare χόα *congium*, etiam e contrario ipſam quantitatem *in eo contentam* appellamus χόα: [itidem ipſum lignum, quod longitudinem habet unius cubiti, appellamus cubitum.]

7. Pariter et in præſenti inſtituto Metri nomen ad multa pertinet: nam et Metrum dicimus quidquid proſa non eſt: ut cum ea quæ ſcripſit Plato, proſam, quæ Homerus, Metra nomino. Metrum etiam dicitur quæ-

τρον καλεῖται καὶ εἶδος ἑκάστου· ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον Ἰωνικὸν, καὶ μέτρον Ἰαμβικὸν, καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ στίχος ἕκαστος· ὡς ὅταν εἴπω, ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψωδία μέτρα ἔχει χ'· τοῦτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. Ἔτι τοίνυν μέτρον καλοῦμεν τὴν συζυγίαν, τουτέστι τὴν διποδίαν, ὅταν τὸ Ἰαμβικὸν, τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλῶμεν. Μέτρον καλοῦμεν καὶ τὸν χρόνον, ὅν τινες τῶν ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσιν· ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, παράδειγμα τεθήσεται, ὅ τινες μὲν Ὀρφέως, τινὲς δὲ τῆς Πυθίας παραλαμβάνουσι· περὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων, ἢ λέγουσα,

Ὄρθιον, ἑξαμερὲς, τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων·

καὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὥσπερ εἴρηκα· μέτρον δὲ καὶ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· οὕτως καὶ ἐπὶ

que Metri ſpecies; ut cum dico, Metrum Ionicum, Metrum Iambicum, Metrum Trochaicum. Item verſus ſinguli appellantur Metrum: ut cum dico, prima Homeri Rhapſodia Metris conſtat ſexcentis, id quod Ulyſſes Metricus obſervavit. Jam vero et pedum duorum conjugationem Metrum vocamus, ut cum Trimetrum appellamus Iambicum illum, qui conſtat ſenis pedibus. Ipſum tempus etiam Metrum vocamus; quod quidam Rhythmici ſcriptores σημεῖον *notam* appellant. Id ita eſſe exemplo confirmabimus, quod alii Orpheo, alii Pythiæ acceptum referunt: etenim cum hæc, vel ille, de Epico verſu ſic loquatur,

Tramite eunt recto Metra bis duodena, pedes ſex.

Et hæc ita ſe habent ut dixi: Metrum vero eſt et id "quod metitur et id quod "menſum eſt;" ita etiam in

N 2

τῶν προειρημένων αὐτὸ τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται, [καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας· χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πούς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος δὲ ποίημα· πάντα οὖν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται.]

η΄. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ μείρω ῥήματος, ὅ ἐστι μερίζω· ἀφ᾽ οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς·

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σεῖστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον· ὄνομα γοῦν ἐστὶ, καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, τοῦ μερισμοῦ.

θ΄. Περὶ δὲ ὅρων μέτρου νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον· αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον ὅτι τοῖς ἐπαρχομένοις γράφει· τοῖς

modo dictis id ipsum quod mensum est (id est Poema) Metrum vocatur, et singulæ partes metientes eandem appellationem sortitæ sunt: tempus enim syllabam, pedem syllaba, pes metricam conjugationem, hæc versum, hic Poema, efficit; ut merito singula appellentur Metra.

8. Factum est Metri nomen ex verbo *μείρω*, quod est *divido*: unde illud Poetæ,

Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

Jure pari imperita, mecumque hunc divide honorem.

atque ut ex *σείω* fit *σεῖστρον*, ex *δέρω δέρτρον*, ex *φέρω φέρτρον*, ita ex *μείρω μέτρον*; est igitur, si etymologiam spectemus, nomen partitionis.

9. De definitionibus Metri nunc agere haud necesse est. Ipse enim Hephæstion reprehendit Heliodorum, qui apud novitios de ea re

γὰρ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τῆς μετροποιΐας γεγευμένοις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὅρον.

ι΄. Ἐπιγέγραπται δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, οὐχ, (ὥς τινες ᾠήθησαν) διὰ τὸ ξίφος, ἀλλὰ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ διὰ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλομένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν παραγγελμάτων· ὅτι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, Ἡλιόδωρος τοῦ Ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει, "τοῖς βουλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν "τὰ κεφαλαιωδέστερα τῆς μετρικῆς γέγραπται "τὸ βιβλίον τοῦτο."

ια΄. Ἤρξατο δὲ αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλλαβῆς, ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη τὸ μέτρον· τὸ ποιοῦν πρὸ τοῦ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. Οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους δὲ ἤρξατο, ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ εἴδους· διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ᾗ γένος

agat; cum ii, qui rudes ſunt et rem metricam nondum attigerunt, non poſſint Metri definitionem intelligere.

10. Liber inſcribitur ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ *pugillare,* non (ut quidam opinati ſunt) ex gladio, ſed ex eo quod acuat animos eorum, qui in ipſum incidunt, quia poſſint habere illi, qui velint, ἐν χερσὶν *in manibus* præceptionum metricarum ſingula capita. Id ita eſſe hinc conſtat, quod Heliodorus initio Enchiridii ait: *Hic liber in uſum eorum ſcriptus eſt, qui rei metricæ præcipua capita habere in manibus velint.*

11. Hephæſtion, ut jam diximus, ab ſyllaba illud incipit, eo quod Metri materia ſit ſyllaba, ſine qua nec Metrum poteſt conſiſtere: id autem quod efficit, prius eſt eo quod efficitur, adeoque illinc incipiendum. Cæterum non ab genere incipit, ſed a ſpecie: differunt vero genus et ſpecies, qua-

μὲν ἐστι τὸ πρωτότυπον εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον, εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον· οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἴδη δὲ αὐτοῦ, ἄνθρωπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γένος μέν ἐστιν ἡ συλλαβὴ, εἴδη δὲ αὐτῆς βραχεῖα, καὶ μακρὰ, καὶ κοινὴ καλουμένη· οὐκ ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γένους ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· τεχνικὸς γὰρ οὗτος ὁ λόγος, καὶ οὐ πάνυ τοῖς μετροῖς συμβάλλεται, οὔτε ὅρῳ τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, οὔτε τὸν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τῆς ἐτυμολογίας· καίτοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς ἔλεγχον ἔσχεν ὁ ὅρος.

ιβʹ. Ἔστιν ἡ συλλαβὴ . . . . .

tenus genus quidem eſt res primaria, quæ in ſpecies dividi poteſt; ſpecies autem eſt id in quod genus dividitur: ſic animal eſt genus, cujus ſpecies ſunt homo, equus, et reliqua. Eadem ratione et ſyllaba genus eſt: ſpecies vero ejus ſunt brevis, longa, et ea quæ communis dicitur. Itaque huic Scriptori initium ab genere facere haud viſum eſt, quod ea quæſtio eſſet mere technica; nec aut ſyllabam definiri, aut ejus etymologiam afferri, ad Metra ipſa quicquam conferret. Tamen ille eo nomine a technicis reprehenſus eſt.

12. Definitio . . . . .
Syllaba eſt * * * * * *

ιγ΄. Ἔτι ἡ συλλαβὴ παρὰ τοῦτο ὠνόμασται, παρὰ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ἑαυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν ἔξεστιν ὑφ᾽ ἕνα φθόγγον περιλαβεῖν, ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητείτωσαν οἱ τεχνικοί.

ιδ΄. Ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση· καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐντεῦθεν τὸν μὲν Δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὸν δὲ Πυῤῥίχιον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονοῦντες τῆς ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ στοιχεῖα, οὐδὲ ἐν ποσότητι καταριθμοῦντες τοὺς χρόνους, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τῆς ποσότητος.

IV. E Cod. MS. Par.

Ἀρκτέον δὲ ἀπὸ βραχείας· οὕτω τοίνυν ὁ Ἡφαιστίων αὐτὴν ὁρίζεται, "Βραχεῖα ἐστὶ

13. Præterea ſyllaba hinc nomen habuit, quod literas plures in ſe una comprehendat, quæ ſub unico ſono percipi poſſint: niſi quis loquatur de iis ſyllabis, quæ litera una conſtant; ſed hæc quidem technicis diſquirenda relinquamus.

14. In re metrica illud tenendum, omnes breves inter ſe eſſe æquales, item omnes longas; univerſæ quippe conſtant temporibus, longæ duobus, breves uno. Hinc fit ut in Dactylo quatuor, in Pyrrichio duo tempora eſſe ſtatuamus, nec dictionis aut ſyllabæ Poeticæ literas curioſius inveſtigantes, nec ex earum numero, ſed ex numeri poteſtate, tempora metientes.

IV. E Cod. MS. Par.

Incipiendum autem a brevi ſyllaba: ſic vero eam definit Hephæſtion, *Syllaba ea brevis eſt, quæ habet vocalem*

" συλλαβὴ ἡ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν ἢ βρα-
" χυνόμενον, μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως, οὕτως ὡς
" μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ φω-
" νήεντος μὴ ὑπάρχειν σύμφωνα πλείονα ἑνὸς
" ἁπλοῦ, ἀλλ' ἤτοι ἕν, ἢ μηδὲ ἕν."

Πάνυ οὖν ἐπαίνου ἄξιος, ὡς πάντα ἔχων ὅσα δεῖ ὑγιῆ ὅρον ἔχειν. Ὅρος γὰρ τοῖς φιλοσόφοις ἐστι, ὁ μηδὲν ἔξωθεν τῶν ὁριζομένων συμπεριλαμβάνων, ἢ ὁ μηδὲν τῶν ὁριζομένων καταλιπὼν, ὃς ἀντιστρέφει πρὸς τὸ κεφαλαιῶδες· τουτέστιν ἐὰν ἀλλήλων ὑπάρχουσιν οἱ ὅροι αὐτός τε ὁ ὅρος καὶ τὸ ὁριζόμενον, οὕτως ὡς ἐπὶ τοιοῦδε παραδείγματος· ἄνθρωπος ἐστὶ ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν· εἴ τι οὖν ἐστι ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικὸν, τοῦτό ἐστιν ἄνθρωπος πάντως· Καὶ αὖ πάλιν φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος· εἴ τι οὖν ἐστιν ἀὴρ

brevem vel correptam, non in fine dictionis; et ita quidem ut eam inter et sequentis syllabæ vocalem non intersint consonantes plures una simplice, sed aut una tantum, aut nulla.

Omnino sane laudanda definitio, utpote omnia habens quæ oportet habere legitimam definitionem. Nempe Philosophis definitio ea esse *statuitur*, quæ nihil extra rem definitam complectitur, quæ nihil omittit rei definitæ, quæ cum rei summa reciprocatur; si videlicet definitio ipsa, et illud quod definitur, alterum alterius definitio sit, sic ut in hoc exemplo: homo est animal sermone præditum, mortale, intelligentiæ et scientiæ capax: siquod igitur animal sermone præditum est, et mortale, idemque intelligentiæ et scientiæ capax, homo illud prorsus est. Item sonus est aer percussus: siqua res igitur aer est per-

πεπληγμένος, τοῦτο φωνὴ πάντως. Οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅρου, εἴδομεν τὸ ἀντιστρέφον· εἴ τι ἐστὶ βραχὺ φωνῆεν, μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, μετὰ τῆς ἄλλης συλλαβῆς οὐκ ἔχον σύμφωνα ἑνὸς πλείονα, τοῦτο πάντως ἐστὶ συλλαβὴ βραχεῖα. Προείρηται δὲ τὸ μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, διὰ τὴν κοινὴν λεγομένην· [ἐάνπερ εἰς μέρος ἀπαρτίζῃ λόγου, τῷ τῆς κοινῆς ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον ὅταν συλλαβὴ βραχεῖα ἐστὶν ἐπὶ τέλους λέξεως κειμένη, ὀνομάσθη ποτὲ μακρὰ, ὡς ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ, "τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα·" καὶ αὖ πάλιν ἡ "πρὸς" συλλαβὴ βραχεῖα ἐστὶν, ἀλλ' ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς, ὅταν Ὅμηρος εἴπῃ, "πρὸς "οἶκον Πηλῆος·" σπονδεῖον γὰρ δεῖ εἶναι τὸν πόδα.] Εἰ δὲ φησὶ μὴ ἔχει σύμφωνον μεταξὺ ἓν, διὰ τὴν μακράν· εἰ γὰρ συμβαίη βραχεῖ ἢ

cuſſus, ea utique eſt ſonus. Eodem modo nos in propoſita definitione videamus id quod reciprocatur; ſi qua eſt vocalis brevis, nec ea in fine dictionis poſita, quæ non habeat poſt ſe plures una conſonantes, ea utique eſt brevis ſyllaba. Antea vero dictum fuit, *non in fine dictionis poſita*, propter eam *vocalem*, quæ communis dicitur: [ſi faciat partem integram orationis, incidit in naturam *vocalis* communis: velut cum brevis ſyllaba in fine dictionis poſita, aliquando longa habita eſt, ut apud Poetam, τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα: ita et ſyllaba πρὸς brevis per ſe eſt: ſed longæ locum obtinet, ubi Homerus ait, πρὸς οἶκον Πηλῆος, quoniam ibi pedem oportet eſſe ſpondeum.] Illud autem, "ſi non interſint "plures una conſonantes," *additum eſt definitioni*, pro-

βραχυπορένῳ φωνήεντι δύο σύμφωνα ἐπενεχθῶσι, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβήν· οἷον ἡ μὲν συλλαβὴ ἐςὶ βραχεῖα, ἀλλ' ἐὰν δύο σύμφωνα ἐπενεχθῇ, ὡς ἐν τῷ "Ἕκτωρ," μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβήν. Διὰ τοῦτο προσέθηκε, μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ' ἓν ἁπλοῦν, ἢ μηδὲ ἕν· καὶ γὰρ ἐὰν διπλοῦν προσενεχθῇ, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, ὡς ἐν τῷ, "ἄξω "ἑλών."

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. *Edit. Basil.*

Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὦ Μάρκελλε, γεγενημένων Φιλοσόφων, οὐχ ἥκιςα παρὰ τοὺς πρώτους τῆς ἡλικίας ἡμῶν χρόνους, ὁ μὲν γὰρ νῦν καιρὸς, οὐδ' εἰπεῖν ἐςιν, ὅσην σπάνιν ἔσχηκε τοῦ πράγ-

pter eam *vocalem* quæ *positione sit* longa: nam si contigerit, ut vocali, seu brevi seu correptæ, postpositæ sunt duæ consonantes, eæ syllabam longam efficient: sic vocalis ε syllaba est brevis; at si duæ consonantes postpositæ sint, ut in voce Ἕκτωρ, eæ syllabam longam facient. Idcirco *auctor definitionis* addidit, non oportere subsequi duas consonantes, sed unam quæ simplex est, vel nullam: nam et duplex si accesserit, syllabam productura est, ut in ἄξω ἑλών.

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. *edit. Basil.*

Quum permulti memoria nostra exstiterint, Marcelle, Philosophi, præsertim autem primis pueritiæ nostræ temporibus (nam dici vix potest, quanta præsens tempus laborat rei penuria) tum vero non pauci ex his, quum

ματος, ἔτι δὲ μειρακίων ἡμῶν, οὐκ ὀλίγοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων προέστησαν, οὓς ἅπαντας μὲν ὑπῆρξεν ἰδεῖν ἡμῖν διὰ τὴν ἐκ παίδων ἐπὶ πολλοὺς τόπους ἅμα τοῖς γονεῦσιν ἐπιδημίαν, συγγενέσθαι δὲ αὐτῶν τοῖς ἐπιβιώσασι κατὰ ταὐτὸ, συχνοῖς ἔθνεσι καὶ πόλεσιν ἐπιμίξαντας· οἱ μὲν καὶ διὰ γραφῆς ἐπεχείρησαν τὰ δοκοῦντα σφίσι πραγματεύεσθαι, καταλιπόντες τοῖς ἐπιγιγνομένοις τῆς παρ' αὐτῶν ὠφελείας μετασχεῖν· οἱ δὲ ἀποχρῆναι σφίσιν ἡγήσαντο τοὺς συνόντας προβιβάζειν εἰς τὴν τῶν ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς κατάληψιν. Ὧν τοῦ μὲν προτέρου γεγόνασι τρόπου Πλατωνικοὶ μὲν, Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Προκλῖνος, ὁ περὶ τὴν Τρῳάδα διατρίψας, οἵ τε μέχρι νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσιεύοντες, Πλωτῖνος, καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος, ὁ τούτου γνώριμος· Στωϊκῶν δὲ Θεμιστοκλῆς, καὶ Φοιβίων,

jam adolescentuli essemus, tuendis Philosophiæ placitis inclaruerunt: quorum quidem omnium notitiam frequens mihi per loca plurima ab ipsa statim pueritia cum parentibus instituta peregrinatio contulit; quin et cum aliquammultis ex hisce, qui tum superstites erant, dum varias gentes et populos obeundo perlustro, familiarius vivendi facultas fuit: nonnulli *eorum* placita suâ scriptis tradiderunt, ut sic et posteri doctrina ipsorum fruerentur; alii vero sufficere sibi existimarunt, si sectatores tantum suos ad illorum captum et cognitionem perducerent. Ex quibus de priore genere Platonici fuere Philosophi, Euclides, Democritus, et Proclinus, qui in Troade vitam suam traduxit; necnon, quî nunc Romæ degunt, Plotinus, hujusque familiaris Gentilianus Amelius: at ex Stoicis *fuere* Themistocles et

οἵτε μέχρι πρώην ἀκμάσαντες, Ἄννιός τε καὶ Μήδιος· Περιπατητικῶν δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡλιόδωρος. Τοῦ δὲ δευτέρου Πλατωνικοὶ μὲν Ἀμμώνιος καὶ Ὠριγένης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν οὐκ ὀλίγῳ τῶν καθ᾽ ἑαυτοὺς εἰς σύνεσιν διενεγκοῦσιν· οἵ τε Ἀθήνησι διάδοχοι Διόδοτος, καὶ Εὔβουλος. Καὶ γὰρ εἴτι τούτων γέγραπταί τισιν, ὥσπερ Ὠριγένει μὲν τὸ ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, Εὐβούλῳ δὲ τὸ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ τῶν Ἀριστοτέλει ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ἀντειρημένων, οὐκ ἐχέγγυα πρὸς τὸ μετὰ τῶν ἐξειργασμένων τὸν λόγον αὐτοὺς ἀριθμεῖν ἂν γένοιτο, παρέργῳ τῇ τοιαύτῃ χρησαμένων σπουδῇ, καὶ μὴ προηγουμένην περὶ τοῦ γράφειν ὁρμὴν λαβόντων. Τῶν δὲ Στωϊκῶν Ἑρμῖνος

Phœbion; quique nuper admodum floruerunt Annius et Medius: e Peripateticis autem Heliodorus Alexandrinus. Secundi generis *fuerunt* Ammonius et Origenes, quos nos diutiſſime frequentavimus, viros qui æquales ſuos ſapientia multum excellerent: tum et qui *in ſchola* Athenis ſucceſſere, Diodotus et Eubulus. Licet enim ex hiſce nonnulli quædam ſcripſerint, ut Origenes, qui DE DÆMONIBUS *ſcripſit*; et Eubulus, qui IN PHILEBUM ET GORGIAM *commentarium edidit*, atque Ariſtoteli CONTRA PLATONIS REMPUBLICAM reſpondit: non illa tanti ſunt, ut ea propter inter illos referri mereantur, qui dedita opera literis *Philoſophiæ* dogmata explicuerunt; quum hæc ipſis opuſcula velut parerga *ſeu fortuita* fuerint, nullo certo ac ſerio ſcribendi conſilio ſuſcepta atque elaborata. Ex Stoicis porro Herminus et Lyſima-

καὶ Λυσίμαχος, οἵτε ἐν ἄστει καταβιώσαντες Ἀθηναῖος καὶ Μουσώνιος· καὶ Περιπατητικῶν Ἀμμώνιος καὶ Πτολεμαῖος, φιλολογώτατοι μὲν τοι τῶν καθ' αὐτοὺς ἄμφω γενόμενοι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀμμώνιος, (οὐ γάρ ἐστιν, ὅστις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμάθειαν παραπλήσιος), οὐ μὴν καὶ γράψαντές γε τεχνικὸν οὐδὲν, ἀλλὰ ποιήματα καὶ λόγους ἐπιδεικτικοὺς, ἅπερ οὖν καὶ σωθῆναι, τῶν ἀνδρῶν τούτων οὐχ ἑκόντων, οἶμαι· μὴ γὰρ ἂν αὐτοὺς δέξασθαι διὰ τοιούτων βιβλίων ὕστερον γενέσθαι γνωρίμους, ἀφέντας σπουδαιοτέροις συγγράμμασι τὴν ἑαυτῶν παραθησαυρίσαι διάνοιαν. Τῶν δ' οὖν γραψάντων οἱ μὲν οὐδὲν πλέον ἢ συναγωγὴν, καὶ μεταγραφὴν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις συντεθέντων ἐποιήσαντο, καθάπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Προκλῖνος· οἱ

chus; quique in urbe vivendi tempora transegerunt, Athenæus et Musonius; et ex Peripateticis Ammonius et Ptolemæus, qui ambo omnium suorum æqualium maxime Philologi erant; præsertim vero Ammonius, (neque enim quisquam est, qui, quod ad diffusam elegantiorum literarum et omnis scientiæ notitiam, cum eo comparari queat,) nil tamen, quod ad *Philosophiæ* artem pertineret, scripsere; sed poemata tantummodo *nonnulla*, et quasdam Demonstrativi generis orationes; quæ quidem, invitis ipsis, etiam nunc superesse existimo: neque enim *censeas* illos credidisse ob hujusmodi libellos se apud posteros notos fore, omittentes literis cura dignioribus suas mentes locupletare. Rursus ex eorum numero, qui quid commentati sunt, quidam nil nisi collectanea aliqua, aut ex aliis descripta vetustioribus, in medium protulere; quemadmodum Euclides fecit, necnon Democritus, atque item Pro-

δὲ, μικρὰ κομιδῆ πράγματα τῆς τῶν παλαιῶν ἱςορίας ἀπομνημονεύσαντες, εἰς τοὺς αὐτοὺς τόπους ἐκείνοις ἐπεχείρησαν συντιθέναι βιβλία, καθάπερ Ἄννιός τε καὶ Μήδιος, καὶ Φοιβίων· οὗτος μὲν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ λέξει κατασκευῆς γνωρίζεσθαι μᾶλλον, ἢ τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ συνθέσεως ἀξιῶν. Οἷς καὶ τὸν Ἡλιόδωρον συγκατανείμειέ τις ἄν, οὐδ' ἐκεῖνον παρὰ τὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν εἰρημένα πλέον τι συμβαλλόμενον εἰς τὴν τοῦ λόγου διάρθρωσιν. Οἱ δὲ καὶ πλήθει προβλημάτων, ἃ μετεχειρίσαντο, τὴν σπουδὴν τοῦ γράφειν ἀποδειξάμενοι, καὶ τρόπῳ θεωρίας ἰδίῳ χρησάμενοι, Πλωτῖνός εἰσι καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος· ὁ μὲν τὰς Πυθαγορείας ἀρχὰς καὶ Πλατωνικὰς, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφεςέραν τῶν πρὸ αὐτοῦ καταςησάμενος ἐξήγησιν, (οὐδὲ γὰρ

clinus: alii vero, minutas prorſus quaſdam veterum doctrinæ particulas ad interpretandum ſibi deligentes, de iiſdem, atque illi, locis aggreſſi ſunt libellos componere; quo ex numero Annius ac Medius ſunt, necnon et Phœbion; atque hic quidem elocutionis elegantia potius, quam rerum ac ſententiarum pondere, innoteſcere ſtuduit. Iiſdem et Heliodorum licet adjungamus: nam neque hic quidquam novi et veteribus indicti ad diſtinctam Philoſophiæ dogmatum explicationem de ſuo contulit. At qui etiam numero problematum, quæ tractarunt, ſcribendi ſtudium et diligentiam oſtenderunt, et ſingulari quadam contemplandi ratione uſi ſunt, Plotinus et Gentilianus Amelius fuerunt: quorum ille principia Pythagorica et Platonica multo, ut videtur, quam quiſquam priorum, dilucidius explanavit; (non enim illæ *commentationes* Nume-

οὐδ' ἐγγύς τι τὰ Νουμηνίου καὶ Κρονίου, καὶ Μοδεράτου, καὶ Θρασύλλου, τοῖς Πλωτίνου περὶ τῶν αὐτῶν συγγράμμασιν εἰς ἀκρίβειαν·) ὁ δὲ Ἀμέλιος κατ' ἴχνη μὲν τούτου βαδίζειν προαιρούμενος, καὶ τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων ἐχόμενος, τῇ δὲ ἐξεργασίᾳ πολὺς ὤν, καὶ τῇ τῆς ἑρμηνείας περιβολῇ πρὸς τὸν ἐναντίον ἐκείνῳ ζῆλον ὑπαγόμενος. Ὧν καὶ μόνων ἡμεῖς ἄξιον εἶναι νομίζομεν ἐπισκοπεῖσθαι τὰ συγγράμματα· τοὺς μὲν γὰρ λοιποὺς τί τις ἂν κινεῖν οἴοιτο δεῖν, ἀφεὶς ἐξετάζειν ἐκείνους, παρ' ὧν ταῦτα λαβόντες οὗτοι γεγράφασιν; οὐδὲν αὐτοὶ παρ' αὑτῶν προσθέντες οὐχ ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, οὐδ' οὖν ἢ συναγωγῆς τῆς παρὰ τοῖς πλείοσιν, ἢ κρίσεως τοῦ βελτίονος ἐπιμεληθέντες. Ἤδη μὲν οὖν καὶ δι' ἄλλων τουτὶ

nii, aut Cronii, aut Moderati, aut Thrafylli, propter accuratam explicationem cum Plotini commentationibus de iifdem rebus *componendæ funt:*) Amelius autem, hujus veftigia dum fibi legenda proponit, eadem quidem habet et exponit dogmata, verum prolixior multo in illorum tractatione, latioreque ufus interpretationis ambitu, in contrariam Plotino tractandi formam deflectere videtur. Et hi quidem foli funt, quorum fcripta cura noftra et cognitione digna exiftimem. Nam reliquos quare quis attingere operæ pretium putet, omittens ad ipfos recurrere, a quibus illi hæc mutuantes fcripferunt? præfertim cum nihil omnino de fuo addiderint; et non modo non rerum capitum, fed ne argumentationum quidem, neque aut collectionis eorum quæ a plurimis *dicuntur,* aut deligendi optima quæque curam ullam gefferint. Ego vero et in

πεποιήκαμεν, ὥσπερ καὶ τῷ μὲν Γεντιλιανῷ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ἀντειπόντες, τοῦ δὲ Πλωτίνου τὸ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ἐπισκεψάμενοι. Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τε κἀκείνων ἑταῖρον ὄντα Βασιλέα τὸν Τύριον, οὐδ' αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον κατὰ τὴν τοῦ Πλωτίνου μίμησιν, (ὃν ἀποδεξάμενος μᾶλλον τῆς παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς, ἐπεχείρησε διὰ συγγράμματος ἀποδεῖξαι, βελτίω δόξαν περὶ τῶν ἰδεῶν τῆς ἡμῖν ἀρεσκούσης ἔχοντα), μετρίως ἀντιγραφῇ διελέγξαι δοκοῦμεν, οὐκ εὖ παλινῳδήσαντα· κἀν τούτοις οὐκ ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν τούτων κεκινηκότες δόξας, ὥσπερ καὶ ἐν ΤΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ, μέγεθος μὲν ἐχούσῃ συγγράμματος, ἀποκρινομένη ἣ πρὸς ἄττα τῶν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἀπεσταλ-

aliis hoc ipſum ſcriptis jammodo plus ſemel præſtiti; ſicut et Gentiliano, DE JUSTITIA QUÆ APUD PLATONEM EST, reſpondi; tum vero Plotini de IDEIS *commentarium* examinavi. Communem enim noſtrum omnium amicum Regem illum Tyrium, qui et ipſe non pauca ad exemplum et imitationem Plotini commentatus eſt, (quum, illius rationem atque diſciplinam noſtræ præferens, multo illum meliorem de Ideis ſententiam, quam quæ nobis probaretur, amplecti, edito in vulgus ſcripto demonſtrare in animum induxiſſet), mediocriter reſponſione mea confutaſſe videor, quod non recte *ſuam ſententiam* retractavit; præterea non paucas opuſculis hiſce meis illorum virorum ſententias convelliſſe; ſicut in *mea*, quæ ad commentarii magnitudinem accedit, ADVERSUS AMELIUM EPISTOLA, quæque illis reſpondit quæ ab illo mihi Roma miſ-

μένων, ἣν αὐτὸς μὲν ἐπιστολὴν ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ἔγραψεν. Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηρκέσθημεν τῇ κοινῇ τοῦ συγγράμματος ἐπιγραφῇ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ αὐτὸ προσαγορεύσαντες.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. *Edit. Basil.*

Καὶ σὺ μὲν ταυτά τε βιβλία πέμπειν, ὅταν σοι δοκῇ· μᾶλλον δὲ κομίζειν. Οὐ γὰρ ἂν ἀποσταίην τοῦ πολλάκις δεῖσθαί σου τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁδὸν τῆς ἑτέρωσε προκρῖναι, κἂν εἰ μηδὲν δι' ἄλλο (τί γὰρ ἂν καὶ σοφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκῶν ἀφίκοιο;) τὴν γε παλαιὰν συνήθειαν, καὶ τὸν ἀέρα, μετριώτατον ὄντα πρὸς ἣν λέγεις σώματος ἀσθένειαν. Κἂν ἄλλό τι τύχῃς οἰηθεὶς,

ſa erant; quam Epiſtolam ipſe inſcripſit DE PLOTINI PHILOSOPHANDI RATIONE. Ego vero, communi tantummodo inſcriptione contentus, ſimpliciter opuſculum hoc meum EPISTOLAM ADVERSUS AMELIUM indigitavi.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. *Edit. Baſil.*

Ac tu quidem, ubi commodum erit, libros illos mittes: quin potius ipſe adfer. Non enim rogare te ſæpius deſinam, ut hoc ad nos iter omni alteri antepo-nas: etiamſi nulla alia de cauſa (quid enim ſapientiæ adventu tuo apud me lucraturum te ſperes?) certe et ob veterem noſtram conſuetudinem, et ob aerem, qui temperatus eſt, *et utilis* ad eam corporis imbecillitatem, qua te dicis *affectum eſſe.* Et ſi quid aliud, quod

παρ' ἐμοῦ δὲ μηδὲν προσδοκῶν καινότερον, μηδ' οὖν τῶν παλαιῶν, ὅσα φῂς ἀπολωλεκέναι· τῶν γὰρ γραφάντων τοσαύτη σπάνις ἐνταῦθα καθέστηκεν, ὥστε, νὴ τοὺς θεοὺς, πάντα τὸν χρόνον τοῦτον τὰ λειπόμενα τῶν Πλωτίνου κατασκευάζων μόλις αὐτῶν ἐπεκράτησα, τὸν ὑπογραφέα τῶν μὲν εἰωθότων ἀπάγων ἔργων, πρὸς ἑνὶ δὲ τούτῳ τάξας γενέσθαι. Καὶ κέκτημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα καὶ τὰ νῦν ὑπὸ σοῦ πεμφθέντα· κέκτημαι δὲ ἡμιτελῶς, οὐ γὰρ μετρίως ἦν διημαρτημένα. Καίτοι τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ᾤμην ἀναλήψεσθαι τὰ τῶν γραφέων πταίσματα· τῷ δ' ἦν ἄλλα προὐργιαίτερα τῆς τοιαύτης προσεδρείας. Οὐκ οὖν ἔχω τίνα χρὴ τρόπον αὐτοῖς ὁμιλῆσαι, καίπερ ὑπερεπιθυμῶν τά τε ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ καὶ τὰ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ἐπισκέψασθαι· ταῦτα γὰρ οὖν

cogitas, nanciſcaris, at a me ne quid recentius expectes, imo nec veterum quidem quidquam *ſcriptorum* quæ periiſſe dicis: tanta namque hic loci ſcribarum eſt inopia, ut toto hoc tempore vix, ita me dii ament, librarium nanciſci potuerim, qui mihi Plotini quæ deerant colligenti deſcriberet; quem ego ab conſueto opere abductum huic uni curæ intentum eſſe juſſi. Cuncta vero jam, ni fallor, ſcripta ejus comparavi, atque etiam illa quæ mihi recens ſubmiſiſti: attamen imperfecta ea ſunt, quæ nactus ſum; non enim mediocriter erant corrupta. Quamquam ſodalem ego noſtrum Amelium ſcribarum errores emendaturum fuiſſe exiſtimaveram: ſed alia illi potiora fuiſſe video, quam ut huic ſeſe curæ dederet. Quare non eſt ut iis uti poſſim, tametſi percupidus illa DE ANIMA et DE ENTE accuratius conſiderandi: nam et hæc vitioſiſſime deſcripta

καὶ μάλιστα διημάρτηται. Καὶ πάνυ βουλοίμην ἂν ἐλθεῖν μοι παρά σου τὰ μετ᾽ ἀκριβείας γεγραμμένα, τοῦ παραναγνῶναι μόνον, εἶτα ἀποπέμψαι πάλιν. Αὖθις δὲ τὸν αὐτὸν ἐρῶ λόγον· ὅτι μὴ πέμπειν, ἀλλ᾽ αὐτὸν ἥκειν ἔχοντα μᾶλλον ἀξιῶ, ταῦτά τε, καὶ τῶν λοιπῶν εἴτι διαπέφευγε τὸν Ἀμέλιον· ἃ μὲν γὰρ ἤγαγεν, ἅπαντα διὰ σπουδῆς ἐκτησάμην. Πῶς δ᾽ οὐκ ἔμελλον ἀνδρὸς ὑπομνήματα πάσης αἰδοῦς ἄξια καὶ τιμῆς κτήσεσθαι; Τοῦτο γὰρ οὖν καὶ παρόντι σοι, καὶ μακρὰν ἀπόντι, καὶ περὶ τὸν Τύρον διατρίβοντι, τυγχάνω δήπουθεν ἐπεσταλκὼς, ὅτι τῶν μὲν ὑποθέσεων οὐ πάνυ με τὰς πολλὰς προσιέσθαι συμβέβηκε· τὸν δὲ τύπον τῆς γραφῆς, καὶ τῶν ἐννοιῶν τἀνδρὸς τὴν πυκνότητα, καὶ τὸ φιλόσοφον τῆς τῶν ζητημάτων διαθέσεως ὑπερβαλλόντως ἄγαμαι καὶ φιλῶ, καὶ μετ

ſunt. Ergo rem mihi longe omnium gratiſſimam feceris, ſi mihi quam emendatiſſime deſcripta tranſmiſeris: ſolum ut *mea cum tuis exemplaria* conferam, atque illa ad te poſtea remittam. Attamen repeto id, quod ſuperius dixi: mittas nolim, verum ipſe potius huc illa afferas; tum et ſi quæ forte alia Amelium fugere: nam cuncta, quæ ille attulit, ſummo ſtudio *a me exquiſita* poſſideo. Quidni enim viri illius Commentationes omni veneratione et honore dignas avidiſſime mihi conquiram? Hoc autem et præſenti tibi, et cum longe abeſſes, vel cum Tyri commorarere, ſemper ſcilicet ſignificavi, quod mihi accideret multis *ejus* argumentis non aſſentiri: ſcribendi vero formam, et ſententiarum hujus viri denſitatem, ac Philoſophicam quæſtionum tractationem immane quantum admirari et amare;

τ̃ ἐλλογιμωτάτων ἄγειν τὰ τȣ́τȣ βίβλια φαίην ἂν δεῖν τȣ̀ς ζητητικȣ́ς.

VII. Ex Eusebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. *Edit. Paris.*

Συνελόντι δ' εἰπεῖν, πόῤῥω μοι δοκοῦσιν ἀφεστηκέναι τȣ̃ τὰ δέοντα λογίζεσθαι πάντες ἑφεξῆς, ὁπόσοι τὴν ψυχὴν σῶμα ἀπεφήναντο· πῶς γὰρ ὅλως ἐγχωρεῖ παραπλήσιον εἶναί τινι τῶν στοιχείων τὸ κατ' αὐτὴν θεῖναι; πȣ̃ δὲ ἐπὶ τὰς κράσεις καὶ μίξεις ἀνενεγκεῖν; αἳ κατὰ πολλȣ̀ς γιγνόμεναι τρόπȣς, ἄλλων μὲν ἀμυθήτων ἰδέας σωμάτων ἀπογεννᾷν πεφύκασιν· ἐν οἷς, εἰ καὶ μὴ συνεχῶς, ἀλλ' ȣ̓ν πόῤῥωθεν ἰδεῖν ἔνι τ̃ στοιχείων αἰτίαν, καὶ τὴν πρὸς τὰ δεύτερα καὶ τρίτα τ̃ πρώτων ἀφορμήν. Τῶν δὲ περὶ ψυχὴν, ἴχνος

quin et ab iis, qui in rerum veritatem inquirunt, libros illius inter præstantissimos dico referri oportere.

VII. Ex Eusebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. *Edit. Par.*

Ut autem rem paucis expediam, longe mihi illi omnes a vera rationis via recessisse videntur, quicunque animam corpus esse statuere: qui enim fieri potest, ut de ipsa statuamus illam alicui ex elementis similem esse? aut qua ratione *illam* ad concretiones et mixtiones referamus? quæ cum variis fiant modis, innumeras aliorum corporum species producere solent: in quibus, etsi non e proximo, certe non ita remote licet videre elementorum *existentiæ* causam, primorumque ad secunda tertiaque *efficienda* conatum. At in his, quæ ad Animam pertinent,

οὐδὲν, οὐδὲ τεκμήριον ἐν τοῖς σώμασιν εὑρίσκεται· κἂν εἰ φιλοτιμοῖτό τις, ὡς Ἐπίκουρος καὶ Χρύσιππος, ἅπαντα λίθον κινεῖν, καὶ πᾶσαν ἐρευνᾶν δύναμιν σώματος, εἰς γένεσιν τῶν περὶ ψυχὴν πράξεων. Τί γὰρ ἡ τοῦ πνεύματος ἡμῖν λεπτότης πρὸ ἔργου γένοιτ' ἂν εἰς φαντασίας καὶ λογισμούς; τί δὲ τῶν ἀτόμων σχῆμα τοσαύτην παρὰ τὰ ἄλλα ἔχει δύναμιν καὶ ῥοπὴν, ὥστε φρόνησιν γεννᾶν, ὅταν εἰς ἑτέρου πλάσιν ἐγκαταμιχθῇ σώματος; Οἶμαι μὲν ὡς οὐδ' εἰ τῶν Ἡφαίστου τις ἂν τύχοι τριπόδων καὶ θεραπαινῶν, ὧν φησιν Ὅμηρος τοὺς μὲν αὐτομάτους εἰς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, τὰς δὲ συνεργάζεσθαι τῷ δεσπότῃ, καὶ μηδενὸς, οἵων ζῶντες ἔχουσι, πλεονεκτημάτων ἀπολείπεσθαι, μή τι γε δὴ τῶν ἐκ ταυτομάτου ψηγμάτων, καὶ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν

ne veſtigium quidem *originis*, aut indicium in corporibus reperitur: etiamſi quis, ad Epicuri et Chryſippi exemplum, omnem movere lapidem ſedulo voluerit, omnemque exquirere corporis potentiam, unde animæ actiones naſcantur. Quid enim ſpiritus illa tenuitas ad viſiones et ratiocinationes conferre poſſit? et unde atomorum figura tantam præ cæteris vim atque mutandi poteſtatem habeat, ut, quum in alterius conformationem corporis inter ſe variantur, prudentiam progignant? Equidem exiſtimo, quod (vel ſiquis Vulcani tripodas et ancillas poſſideat, de quibus Homerus fabulatur, illos ſuapte ad Deorum miniſteria accurrere, haſce vero una cum domino *ſuo* laborare, neque ullis, quas vivi habent, facultatibus carere,) nulla ſane ex illis ſponte ſe moventibus machinis *prudentiam progigneret*, et quod ſimilis eſſet illis, qui ſunt in litoribus,

προσέοικε λίθοις εἰς τὸ δύνασθαί τι περιττότερον ποιεῖν πρὸς αἴσθησιν. Ζήνωνι μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθει νεμεσήσειέ τις ἂν δικαίως, οὕτω σφόδρα ὑβριστικῶς περὶ αὐτῆς διαλεχθεῖσι, καὶ ταυτὸν ἀμφοῖν τοῦ στερεοῦ σώματος εἶναι τὴν ψυχὴν ἀναθυμίασιν φήσασι. Τί γάρ, ὦ πρὸς θεῶν, κοινὸν ὅλως ἀναθυμιάσει καὶ ψυχῇ; πῶς δὲ ἐγχωρεῖ, νομίσαντας τούτῳ προσεοικέναι τήν θ' ἡμετέραν, καὶ τὴν τῶν ἄλλων ζώων οὐσίαν, τοῦτο μὲν φαντασίας καὶ μνήμας οἵους τε εἶναι σώζειν διαρκεῖς, τοῦτο δὲ ὁρμὰς καὶ βουλήσεις τῶν λυσιτελούντων εἰς σύνεσιν πραγμάτων; Ἦτ' ἄρα καὶ τοὺς θεούς, καὶ τὸν διὰ πάντων παρήκοντα ὁμοίως ἐπιγείων τε καὶ οὐρανίων, εἰς ἀναθυμίασιν καὶ καπνὸν καὶ τοιαύτην φλυαρίαν καταθήσομεν; Καὶ οὐδὲ τοὺς ποιητὰς αἰσχυνούμεθα, οἳ, καίπερ

lapillis, quoad potentiam ejus præclari alicujus ad ſenſum *producendum* efficiendi. Neque enim immerito Zenoni quis atque Cleanthi ſuccenſeat, quod tam contumelioſe uterque de anima ſenſerit; nihilque illam aliud niſi ſpiſſi corporis eſſe exhalationem ſtatuerit. Quid enim (Dî boni!) exhalationi omnino cum anima commune eſt? aut qui fieri poteſt, ut cum huic rei et noſtram et cæterorum omnium animantium eſſentiam ſimilem eſſe cenſent, vel viſiones et recordationes continuas, vel earum rerum appetitiones atque voluntates, quæ ad intellectum faciunt, queant defendere? Ergone et Deos, atque ipſum illum qui cuncta tam terreſtria quam cœleſtia pervadit, *ſummum Jovem*, ad exhalationem et fumum et cætera id genus deliria referemus? Nec Poetas ſaltem reverebimur, qui, quamvis accu-

ἀκριβῆ σύνεσιν τῶν θεῶν οὐκ ἔχοντες, ὅμως, τὰ μὲν ἐκ τῆς κοινῆς ἐπινοίας τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἐξ ἐπιπνοίας τῶν Μουσῶν, ἣ κινεῖν αὐτοὺς ἐπὶ ταῦτα πέφυκε, σεμνότερα εἰρήκασι περὶ αὐτῶν, καὶ οὐκ ἀναθυμιάσεις, οὐδ᾽ ἀέρας, οὐδὲ πνεύματα, καὶ λήρους——

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. *Edit. Ald.*

Ὅσα σχήματα τῶν ἐννοιῶν ὠνόμασαι, οἷον προδιόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἀποσιώπησις, παράλειψις, εἰρωνεία, ἠθοποιΐα, ἅπαντα ταῦτα οὔ μοι δοκοῦσι δικαίως σχήματα καλεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἔννοιαι, καὶ ἐνθυμήματα, καὶ λογισμοὶ τοῦ πιθανοῦ χωρίου, καὶ πίστεως εἴδη. Τὰ μὲν γὰρ προοιμίων ἔχει δύναμιν ἐπιδιόρθωσίς τε καὶ προδιόρθωσις,

rata Deum notitia caruerint, partim tamen e communi hominum ſenſu, partim ex Muſarum afflatu, qui illos ad hæc ſolet excitare *effata*, honeſtiora de illis dixerunt; neque exhalationes eas eſſe, aut vapores, aut ſpiritus, nugaſque——

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. *Ed. Ald.*

Quæ Schemata Sententiarum appellari ſolent, velluti, Prævia Correctio, Correctio, Reticentia, Præteritio, Ironia, Morum effictio, ea parum idoneam mihi videntur ſortita eſſe appellationem: quum potiore jure ſint Sententiæ et Enthymemata, et Argumenta a probabili, et Probationum genera. Quædam enim ex iis, ut Correctio et Prævia Correctio, habent Proœmiorum vim; (Præteritio autem in eo verſatur, ut quid ſit fide

ἡ δὲ παράλειψις τὸ ἀξιόπιστον ἐκδείκνυται, καὶ μέρη ἂν εἴη τῆς παθητικῆς τε καὶ ἠθικῆς ἀποδείξεως, τῇ τῆς ὑποκρίσεως ἀρετῇ πρέποντα.

dignum oſtendat,) et poſſint partes eſſe probationum ab affectibus et moribus ductarum, quæ Pronuntiationis virtuti conveniunt.

DAVIDIS RUHNKENII

EMENDATIONES

IN LONGINUM.

DAVIDIS RUHNKENII

EMENDATIONES

IN LONGINUM.

Sect. I.

ΤΑΠΕΙΝΟΤΕΡΟΝ ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως] Pearcio ſcriptum videtur: ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὕλης ὑποθέσεως, ex imitatione, ut ait, Dionyſii Halicar. in Cenſura veter. Script. p. 68. Sed Longinus Platonem, Demoſthenem, et Similes, imitatur, non Dionyſium Halicarnaſſenſem. Nec ulla opus eſt mutatione. Nam ὑπόθεσις, idem eſt, quod ὕλη ὑποθέσεως, *materia, argumentum operis*. Polybius, i. 5. ἵνα μὴ ἀνυπόστατος ἡ τῆς ὅλης ὑποθέσεως ἀρχὴ γένηται. Sed notior eſt hæc vocis ſignificatio, quam ut exemplis confirmari debeat.

δευτέρου δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριωτέρου] Imitatur Demoſthen. Olynth. iii. p. 23. τὸ γὰρ πράττειν τοῦ λέγειν καὶ χειροτονεῖν ὕστερον ὂν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρεῖττόν ἐστι.

συνεπικρινεῖς ἀληθέστατα] Forte lacuna, quam Franciſcus Portus hic eſſe ſuſpicatur, ita ſupplenda; συνεπικρινεῖς φιλοφρονέστατα καὶ ἀληθέστατα, ut εὐεργεσία ad φιλοφρονέστατα referatur, ἀλήθεια ad ἀληθέστατα. Anonymus Scriptor in Catalogo Bibl. Mediceæ, tom. ii. p. 294. σὺ δὲ μετ' ἐπιμελοῦς ἀναγνώσεως κρίναι τὰ κείμενα, καὶ εἴ τι παρεῖται, δήλωσον ἀσμενέστατα. Dictum Pytha-

goræ, quod Longinus reſpexit, commemoratur ab Æliano V. H. xii. 59.

ταῖς ἑαυτῶν περιέβαλον εὐκλείαις τὸ αἰῶνα] Ut facilis et vera Langbænii emendatio ὑπερέβαλον, ſic duræ et contortæ aliorum explicationes. Formam loquendi Longinus duxit e Platone, Menex. p. 408. B. ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλείᾳ. Himerius Declam. p. 46. ὦ μόνοι ταῖς μεγάλαις πράξεσιν χρόνον καὶ φθόνον νικήσαντες.

Sect. II.

ὡς ἐπικινδυνότερα &c.] Expreſſit locum Platonis, multorum imitatione celebratum, Theæt. p. 115. B. καὶ ἄττοντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα· quæ Themiſtius, Orat. i. p. 17. ad verbum deſcripſit. Plutarch. t. ii. p. 501. D. ἀλλ' ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάτιστος— εἴς τι ναυάγιον φοβερὸν ἐξέπεσε. Dio Caſſius, lii. p. 672. ὥσπερ ὁλκὰς χωρὶς κυβερνήτου σαλεύει τε καὶ ἄττει δεῦρο κἀκεῖσε, καθάπερ ἀνερμάτιστος οὖσα. Eodem reſpexit Hermog. Form. p. 238. qui, quod ad ſententiam attinet, cum Longino convenit: ἴσως ἂν αὐτὸν καὶ σφάλλοι μᾶλλον τὰ τῆς φύσεως πλεονεκτήματα χωρὶς τέχνης τινὸς ἀλόγως ἄττοντα πρὸς ὅ, τι καὶ τύχοι. Suidas: Ἀνερμάτιστον· ἀστήρικτον, ἄοπλον, ἀπαρασάλευτον. Pro ultima voce ſcribe ἀπαρασκεύαστον, ut habet Lex. Sangerm. MS. Plutarchus, tom. ii. p. 454. A. ἄνθρωπος ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ σαλεύων, ἂν μὴ παρεσκευασμένον ἔχῃ τὸ οἰκεῖον λογισμόν. Ex Suida ſuſpicetur aliquis, tollendum eſſe ἀστήρικτα, ut explicationem vocis ἀνερμάτιστα. Sed ſæpe a Longino vocabula idem ſignificantia junguntur.

Sect. III.

καὶ καμίνου] Quod T. Faber de conjectura vidit, Æſchyli fragmentum eſſe, planiſſime confirmat Jo-

annes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem, quem Parisiis excussimus in bibliotheca Camilli Falconeti V. C. φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία τοῦ ποιητοῦ (Æschyli, cujus ante mentionem fecerat) ἐν τῷ τῆς Ὠρειθυίας δράματι, ὅπου ταῖς δυσὶ σιαγόσι φυσσῶν ὁ Βορέας κυκᾷ τὴν θάλασσαν· οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβικὰ, ἐπιλαθόμενος· διὸ καὶ Σοφοκλῆς μιμεῖται· λέγει δὲ περὶ τούτων Λογγῖνος ἀκριβέστερον ἐν τῷ κα τῶν φιλολόγων. Unus, quod sciam, Siceliota est, qui Æschyli *Orithyiam* commemorat; in quo pro Σοφοκλῆς μιμεῖται scribendum Σοφοκλῆς οὐ μιμεῖται, ut sensus sit, Sophoclem in ejusdem argumenti dramate non imitatum esse Æschylum. Nam Sophocles etiam *Orithyiam* dederat, ut e Strabone, vii. p. 452. colligere licet. Ante hic Æschyli locus vix intelligi poterat. Nunc, ubi ex *Orithyia* ductum ostendimus, clara omnia. Loquitur Boreas iratus ac fremens, quod Erechtheus ipsi Orithyiam negarat, minaturque adeo, se regiam Erechthei incensurum, etiamsi caminum restinxerint:

Εἰ καὶ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας·
Εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι ψόλον.

Sic enim hunc locum egregie restituit vir præstanti ingenio et eruditione, Samuel Musgravius, in literis ad me datis. ψόλος ἑστιοῦχος dicitur, ut πῦρ ἑστιοῦχον apud Plutarch. tom. ii. p. 158. C. ut et ψόλος ἐπιβώμιος in Æschyli fragmento apud Scholiast. in Nicand. Theriac. p. 38. Ceterum vix dubito, quin Æschylum ob oculos habuerit Ovidius, Met. vi. 677.

Μίαν παρείρας] Cur *unam* potius, quam *plures*? Lege:

Βίᾳ παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον.

Γύπες, ἔμψυχοι τάφοι] Non satis assecuti sunt viri docti ad hunc locum, et H. Columna ad Ennium p. 142. quid a Longino reprehendatur. *Bustum* et *sepulchrum* recte et eleganter dicitur de ventre, in quo cibi conduntur et consumuntur. Nec ita dicere præ-

ſtantiſſimi quique ſcriptores dubitarunt. Vide Pricæum ad Apul. Met. v. p. 100. Sed *vivum buſtum* dicere ineptum eſt, propterea quod *vivum* de *buſto* dici nulla ratione poteſt, ut pulchre vidit cl. Erneſtus, Init. Rhetor. p. 846. Hæ tamen ineptiæ non uni Gorgiæ placuerunt. Lucret. lib. v. 291.

> *Viva videns* VIVO *ſepeliri viſcera* BUSTO.

Sidon. Apollinar. Carm. ix. 109.

> *Fratris crimine qui miſer voratis*
> VIVUM *pignoribus fuit* SEPULCHRUM.

Etiam Lucianus, quod mireris, Dial. Deor. vi. p. 347. Senem decrepitum vocat ἔμψυχον τάφον, ubi vide Hemſterhuſium. Similes aliquot laſcivientis ingenii nugas e Demade collegit Athenæus, iii. p. 99. multo plures ex aliis Tzetzes Commentario verſibus politicis ſcripto in Hermogenem, qui ineditus ſervatur in Bibliotheca Leidenſi :

> Πόῤῥω δὲ λαμβάνονται (μεταφοραὶ) ὥσπερ ποιεῖ Χοιρίλλος,
> Καλῶν τοὺς λίθους, γῆς ὀστᾶ, τοὺς ποταμοὺς, γῆς φλέβας·
> Ὡς τὴν Σελήνην, οὐρανοῦ πάλιν Αἰσχρίων σίγανα.
> Οὕτω γὰρ λέξεσιν αὐταῖς αὐτὸς Αἰσχρίων λέγει·
> Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγανα.
> Τὸν λόγον ἐκτραχύνουσι, σκληρύνουσι δὲ πλέον,
> Ἢ μᾶλλον εἰς ψυχρότητα σύρουσι γελαστέαν·
> Ὡς καὶ ὁ γράψας τὰ ψυχρὰ ταυτὶ τῶν ἰαμβείων·
> Στενὸν κατ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,
> Ναύται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες.
> Καὶ πολλαχοῦ δύστηνα τοιαυτὶ λέγει·
> Ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα φορτίου ζώνην.
> Ἶρις δ' ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον
> Καὶ,
> Πίσσαν ἰφθὴν, ἣν θύραι μυρίζονται.

Pro σίγανα ver. 3. et 5. ſcribendum σίγμα. Sic enim Æſchrion *novam lunam* vocabat a figura ſigmatis Græci C. Ex quo loco refellitur, quod Iſaacus Voſ-

ſius et Ez. Spanhemius ſtatuebant, hanc ſigmatis figuram ſerius in Græcorum conſuetudinem veniſſe. Nam Æſchrion, ſive Samius ſit, ſive Mitylenæus, certe venuſtus ſcriptor eſt. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. ii. 2. p. 124.

'Αμφικράτης] Amphicrates, Sophiſta Athenienſis, patria ejectus, primum Seleuciæ exulavit, deinde in Tigranis aula vixit, et ibi inedia periit. Hæc et alia de eo narrat Plutarch. Lucull. p. 506. C. Recte Jonſius de Script. Hiſt. Phil. ii. 15. p. 179. ei tribuit librum περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, quem laudant Athenæus, xiii. p. 576. C. et Diog. Laert. ii. 101. Obiter caſtigandus ridiculus Langbænii error, qui ex male accepto Athenæi loco Amphicratis librum verſibus ſcriptum putabat. Quod ab Athenæo laudatur,

'Αβρότονον Θρῇσσα γυνὴ γένος· ἀλλὰ τεκέσθαι
Τὸν μέγαν Ἕλλησιν φασὶ Θεμιστοκλέα.

non Amphicratis diſtichon eſt, ſed incerti Epigramma in Abrotonum, quod ita ſcribitur in Anthologia inedita:

'Αβρότονον Θρῇσσα γυνὴ πέλον· ἀλλὰ τεκέσθαι
Τὸν μέγαν Ἕλλησιν φημὶ Θεμιστοκλέα.

Idem Epigramma laudat Plutarchus in Themiſtocl. et eo alludit, tom. ii. p. 753. D. Amphicratem iterum perſtringit Longin. Sect. IV.

μεγάλως ἀπολισθαίνειν] Jo. Columbus ad Lactant. de M. P. 13. recte legit: μεγάλων ἀπολισθαίνειν· quod confirmat Codicis Pariſini ſcriptura μεγάλω. Sed ut ſenarius rectis pedibus incedat, ſcribendum:

Μεγάλων ἀπολισθάνειν ἁμάρτημ' εὐγενές.

οἱ χαῦνοι κ̀ ἀναλήθεις] Nihil verius T. Fabri eleganti conjectura, οἱ χαῦνοι κ̀ ἀναλθεῖς. Sed vocis ἀναλθὴς ratio, vulgo minus cognita, paulo uberius explicanda videtur. Ab ἄω, *ſpiro*, eſt ἄλω vel ἅλω, Latinum *ha-*

lare et *halere*, unde *halitus*, et ἀλέα *vapor calidus*, et ἀλεαίνειν, *calefacere*. Ab ἄλω etiam derivatur ἄλσθω et ἄλθα. Hesychius: Ἄλθα· θερμασία, ἢ θεραπεία. In quibus prima vis est *calefaciendi*, altera *sanandi*, quam habent derivata ἀλθάω, ἀλθαίνω, ἐπαλθὴς, εὐαλθὴς, δυσαλθὴς, ἀναλθής. Hesychius: Ἀναλθές· ἀνίατον, ἀνυγίαστον. Vide Fœsium, Œcon. Hippocr. Hoc sensu ἀναλθὴς magnus Hemsterhusius reddebat Luciano Tragopod. ver. 8.

Τίς τὴν δυσώνυμόν σε δαιμόνων ἄρα
Εἰς φῶς ἀνῆκ', ἀναλθὲς ἀνθρώποις βλάβος;

Quod quanto elegantius est scriptura, quæ vulgo circumfertur: Εἰς φῶς ἀνῆκεν; ἦλθες ἀνθρώποις βλάβος? Sed ἄλω, et inde ducta, præter vim *sanandi*, habent etiam vicinam *augendi* potestatem, quam satis ostendit Latinum *alere*. Hesychius: Ἀλθαίνει· αὔξει. Galenus Gloss. Hippocrat. Ἀναλθὲς (ἀναλδὲς idem) ἄτροφον, ἀναυξές. Quo sensu animalia strigosa, quæ nullum ex alimentis incrementum capiunt, ἀναλθῆ dicuntur. Unde Longinus, aliique Rhetores hanc vocem traduxerunt ad *orationem macram et exilem, quæ ad copiam et magnitudinem ali et augeri non potest.* Dionys. Halic. in Dinarcho, p. 115. Οἱ δὲ Ἰσοκράτην καὶ τὰ Ἰσοκράτους ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες, ὕπτιοι, καὶ ψυχροὶ, καὶ ἀσύστροφοι, καὶ ἀναλήθεις. Omnino legendum ἀναλθεῖς, etiamsi Tollius hinc præsidium petat vulgatæ lectioni. Eadem corruptela in Dionysii Demost. p. 166. ταῦτα μέντοι πολλαχῆ μακροτέραν τε αὐτὴν (περίοδον) ποιεῖ, καὶ ἀληθεστέραν, ἀπαθῆ τε. Sic vulgo editur. At MS. Regius, teste Jo. Capperonerio V. C. in Comment. Acad. Inscr. tom. xxiv. p. 19. pro ἀληθεστέραν exhibet ἀναληθεστέραν, ex quo facile est veram lectionem ἀναλθεστέραν elicere. Oratorem ἀναλθῆ *strigosum* vocat Cicero, Brut. 16. *Quanquam in Lysia sæpe sunt etiam lacerti, sic ut fieri nihil possit valentius: verum est certe genere toto strigosior.*

ἐποκέλλοντες δὲ εἰς τὸ ῥοπικὸν καὶ κακόζηλον] Pearcius pro

ſua Græcæ linguæ intelligentia ῥοπικὸν exponit *humile.* Quod ut Græce doctis novum et inauditum eſt, ſic nihil verius Voſſiana conjectura ῥωπικὸν, quæ nec Tollio diſplicet. Proprie quid ſit ῥωπικὸν copioſe docet Salmaſius ad Vopiſci Aurelian. 45. Longinus ſic vocat genus dicendi, *quod non naturali pulchritudine commendetur, ſed lenociniis et ineptiis fucatum ſit, nitorem fucatum et adſcititium habeat.* Appoſite Heſychius: Ῥωπικόν· τὸ ἐπίκτητον καὶ ὡραϊσμένον. Sic ſcribimus pro ὡραῖον. Nam Rhetores hoc vitii genus ὡραϊσμὸν vocant. Vide cl. Pierſonum ad Mœrid. Attic. p. 76.

SECT. IV.

πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος, οὐκ ἄφορος] Male, quæ recta et plana ſunt, pervertit Pearcius: οὐκ ἄφορος eſt ἐπίφορος, εὐεπίφορος, κατάφορος, εὐκατάφορος. Sect. 5. ἐπίφορον εἰς συνταγμάτων κατόρθωσιν τά τε κάλλη &c. Plutarch. tom. ii. p. 623. D. εἴς τε ποίησιν μελῶν καὶ μέτρων, ὡς οὐδὲν ἄλλο πάθος, ἐπίφορος καὶ καταντής. Idem. p. 703. C. ταῦτα γὰρ οὐ ποιεῖ πρὸς δεισιδαιμονίαν ἐπιφόρους. Neſcio an ἐπίφοροι etiam legendum Sect. xliv. μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι. Sed vulgatam confirmat Dionyſ. Halicarn. Τέχνη. p. 36. εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν.

τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένων] Non ſolus Longinus ita in Xenophonte legit, ſed etiam Stobæus, Serm. xlii. p. 287. Vulgati quidem Stobæi libri habent ἐν τοῖς θαλάμοις, ſed ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς in Codd. Regiis reperit Hugo Grotius, cujus collatio eſt in Bibliotheca Leidenſi. Quid? utroque vetuſtior ſcriptor, Aretæus Cappadox, imitatione ſua oſtendit, ſic ſe in Xenophonte legiſſe, de Cauſ. Morb. i. 7. p. 34. τάδε πάσχει ἄμφω τὰ εἴδεα, καὶ ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖσι παρθένος. Qui locus inprimis notandus.

ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων] Non Timæo, ſed Rhetori cuidam frigidum dictum tribuit Plutarchus

de Vitioſo Pudore, tom. ii. p. 528. ὅθεν ὁ μὲν ῥήτωρ τὸ ἀναίσχυντον ἐκ ἔφη κόρας ἐν τοῖς ὄμμασιν ἔχειν, ἀλλὰ πόρνας· quem locum P. Petitus ad Aret. Cappad. p. 177. per errorem, ut Rufi Epheſii, laudat. Bernardus Martinus, Var. Lect. iv. 13. *Rhetorem* apud Plutarch. intelligit *Demoſthenem.* Sed cum hoc, tum alia, quæ ibi diſputat, refellere non eſt tanti. Equidem intelligam Hegeſiam, quem alii quoque ob ſimile ineptiarum ſtudium cum Timæo confuderunt. Vide quæ notavimus ad Rutil. Lup. i. p. 26. Inter frigida Timæi, quæ, Longino teſte, Cæcilius poſuerat, ſine dubio hoc etiam fuit, apud Plutarch. tom. ii. p. 717. C. γενομένε μὲν (Εὐριπίδε) ἡμέρᾳ καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες ἐναυμάχεν ἐν Σαλαμῖνι πρὸς τὸν Μῆδον, ἀποθανόντος δὲ καθ' ἣν ἐγεννήθη Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων· ἅμα τῆς τύχης, ὡς Τιμαῖος ἔφη, τὴν μιμητὴν ἐξαγέσης τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγέσης.

SECT. VII.

Καὶ γαῦρόν τι ἀνάστημα λαμβάνεσα πληρῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας] MS. Pariſ. habet ἀνάθημα, ſcribendum vero ἀνάστημα. Suidas: Ἀνάστημα ψυχῆς· τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα. Frequentius dicitur παράστημα ψυχῆς, quod hic intruſit Manutius. Vide L. Bos, Animadv. p. 94. Longinus vero colorem duxit e Platonis Lyſide, p. 107. B. οἱ καλοὶ, ἐπειδάν τις αὐτὸς ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, φρονήματος ἐμπίπλανται καὶ μεγαλαυχίας.

τοῖς ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων] Pearcius, cum, quid λόγοι ſignificarent, non videret, ſententiam interpungendo corrupit. Λόγοι ſunt *ſermones, linguæ,* ut Dacierius vidit. Polyb. ix. 17. εἰς οὐ νόμος, ἐκ ἔθος, οὐ λόγος, ἐχ ἕτερον ἐδὲν ἦν κοινόν. Themiſt. Orat. viii. p. 105. C. ἐδὲ ὁμόγλωττον ὄντα τοῖς λόγοις τοῖς ἡμετέροις.

Sect. VIII.

τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον] Etsi hæc vox nullo dum exemplo confirmata est, tamen viris doctis non minus proba videtur quam μεγαλεπήβολος. Sed Longinus, ni fallor scripserat: τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρὰς ἐπήβολον. Error facile e scribendi compendio nasci potuit.

Sect. IX.

οὐδὲ γὰρ οἷόν τε &c.] Hæc sumpsit a Demosthene de Rep. Ord. p. 126. ἔστι δὲ οὐδέποτ' οἶμαι δυνατὸν μικρὰ καὶ φαῦλα πράττοντας, μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν· ὥσπερ οὐδὲ καλὰ καὶ λαμπρὰ πράττοντας, μικρὸν καὶ ταπεινὸν φρονεῖν. Quæ maximus orator ita probavit, ut totidem fere verbis repeteret, Olynth. iii. p. 39. Eundem locum expressit Cicero de Amicit. 9. *Nihil enim altum, nihil magnificum ac divinum suspicere possunt, qui suas omnes cogitationes abjecerunt in rem tam humilem, tamque contemptam.*

ἀνατροπὴν δὲ ὅλου] Locus ita corrigendus: ἀνατροπὴν δὲ διόλου καὶ διάστασιν τοῦ κόσμου λαμβάνοντος, πάνθ' ἅμα, οὐρανὸς, ᾅδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, τῇ τότε συμπολεμεῖ καὶ συγκινδυνεύει μάχῃ.

δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος] In animo habebat Herodot. vii. 46. ὁ μὲν θάνατος μοχθηρῆς ἐούσης τῆς ζώης, καταφυγὴ αἱρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε. Incertus poeta, vel Sophocles, ut placet cl. Valckenario ad Eurip. Hippol. 1372. apud Plutarchum, tom. ii. p. 106. D. Ὦ θάνατε παιὰν ἰατρὸς μόλοις· λιμὴν γὰρ ὄντως ἀΐδας ἀν' αἶαν· ubi legendum puto: λιμὴν γὰρ ὄντως ἀΐδας ἀνιῶν. Æschyl. Suppl. 408. Κοὐδαμοῦ λιμὴν κακῶν. Critias apud Athenæum, x. p. 433. D. πρὸς θ' ὕπνον ἥρμοσαι τῶν καμάτων λιμένα. Sed hæc satis illustrata ab aliis.

Ταύτῃ καὶ ὁ τῶν Ἰουδαίων θεσμοθέτης &c.] Fr. Portus hunc locum ab aliena manu venisse putat, propterea quod parum verisimile sit, Longinum in sacris literis versatum esse, aut usurum fuisse exemplis Christianis. Priore ratione nihil levius. Nam omnes fere hujus ætatis philosophi, quibus sæpe cum Christianis pugnandum esset, libros Christianorum cognitos habebant. Narravit mihi aliquando J. J. Wetstenius, se in Catena Patrum MS. Longini judicium de verbis D. Joannis, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος, reperisse. Sed vereor, ne qui hoc judicium commemoravit, Longinum cum Amelio, philosopho Longini æquali, confuderit; cujus de his ipsis verbis sententia est apud Eusebium, Præp. Evang. xi. 19. p. 540. Paulo probabilior est altera Porti ratio: quanquam ne ea quidem magnopere movemur. Est denique vir longe doctissimus, qui totum hoc abruptius positum existimat, quam ut a Longino profectum esse videtur. Quod si fraudem hic versatam esse statuamus; idem ejus auctor est, qui in alio Longini loco, de quo ad Rutil. Lup. ii. p. 88. disputavimus, D. Pauli nomen satis impudenter inculcavit. Ceterum sublime illud, quod in Moysis loco est, et sensit, et imitando expressit Hermes apud Stobæum, Ecl. Phys. i. p. 123. ubi postquam, Platonis exemplo, summum Universi auctorem induxisset ad reliquos deos orationem habentem, hæc subjecit: εἶπε, καὶ εὐθέως κοσμικῶς τῆς ἔτι γενέσεως διάστασις ἐγένετο, καὶ ἐφάνη μὲν ὁ οὐρανὸς ἄνω. Sed proxime ad illam magnificentiam accedit Epigramma vetus de Xerxe, mare in terram, terram in mare vertente, Anthol. Lat. ii. 13. p. 194.

Hoc terræ fiant, hoc mare, dixit: erant.

Sic enim J. F. Gronovius divinitus emendavit quod vulgabatur: *Hoc terræ fiat: hac mare, dixit, eat.* Vide cl. Valckenarium ad Herodot. iii. 135. [At vero longe melior et simplicior emendatio nostra:

Quale fuit regnum, mundo nova ponere jura!
Hic terræ fiant, hac mare, dixit, eat.

TOUPIUS.]

ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ] Tolle putidum gloſſema, quod quis adſcripſerat ad explicanda verba ἐν ἀπράκτῳ σκότει. Ἄπρακτος ὥρα eodem ſenſu eſt apud Heſych. v. Ἀωρία.

περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημωμένου] Iſaacus Voſſius in margine libri, qui eſt in Bibl. Leidenſi, notat aliud exemplar habere περὶ τ' ἀΐδνα τέλματα. Quod Tollius, cui Voſſiani libri copia fuit, perperam de Codice Pariſino exhibente lectionem, quam poſuimus, accepit. Cum vero quicquid librorum ſupereſt, e Codice Pariſino fluxerit, dubitari non debet, quin lectio, quam Voſſius commemorat, potius ex eruditi hominis conjectura, quam ex libro antiquo, venerit. Hic vero locus ita legendus: περὶ τὰ ἴδια τέρματα ἡμερωμένου. Ut ἀγριαίνεσθαι mare dicitur, ſic etiam ἡμεροῦσθαι. Ariſtides, tom. i. 96. προβαίνει γὰρ μέχρι πλείστου, τὴν θάλασσαν ἡμεροῦσα. Mox Pearcius bene corrigit: κἂν τοῖς μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις πλάνοις. Sic μῦθον et πλάνον jungit Plato, Ep. vii. p. 720. C.

SECT. X.

ὅστις ἐναντίος τοι &c.] Hunc locum præter alios multos expreſſit Xenophon, Epheſ. ii. p. 25. τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν, καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν ἐκείνῃ, καὶ ἀκούειν λαλούσης. Vide Ti. Hemſterhuſium, Miſcell. Obſerv. tom. iv. p. 287. qui recte legit: ἁδὺ φωνούσας ἐπακούει.

ἀλογιστεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν] Corruptum et interpolatum locum ſic reſtitue: ἀλογιστεῖ, φρονεῖ, πτοεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν. Voces ἢ γὰρ natæ ſunt ex ſequentibus ἢ παρ'. Πτοεῖται reſpicit verba Sapphonis: Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν. Notum eſt, πτοεῖσθαι in vehementi amore quaſi domicilium

habere. Vide Erneſtum ad Callim. H. in Dian. 190. Φοβεῖται ſi quis retinere malit, referendum ad verba: τρόμος δὲ πᾶσαν ἀγρεῖ. Et ſic Ariſtænet. ii. 5. Sapphus odarium ob oculos habens: Πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας, καὶ δεινῶς ἐκπηδᾶν καὶ φλέγεσθαί μοι δοκεῖ—— θεωροῦσα δὲ τὸν καλὸν, αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, ὑφ' ἡδονῆς πνευστιῶ. In quo loco pro φθέγγεσθαι ſcripſimus φλέγεσθαι cum Valckenario noſtro. Plutarchus, tom. ii. p. 550. E. quanquam in alia re: μηδ' ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαδάζει Πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω, ex Euripide, ut opinor.

σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι] Σπλάγχνα ἀνάβαλλειν dicuntur *nauſeantes*. Plutarch. tom. ii. p. 831. C. ἐμοῦντος τοῦ ἑτέρου, καὶ λέγοντος τὰ σπλάγχνα ἐκβάλλειν. Forte etiam Græci ἀναβάλλειν ſimpliciter dixerunt pro *vomere*, ut Latini *rejicere*. Sueton. Aug. 77. *Si excepiſſet ſenos ſextantes*, rejiciebat. ubi vide Burmann.

ἤγουν ἀπείργει] (Vulgo, οὐκοῦν ἀπείργει) eſt explicatio verbi ἐρύκει, quam recte omittit editio prima, Tollio etiam judice, p. 385.

τὰς ἐξοχὰς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες] Comparatur, ut ſimilis, locus Platonis, Polit. ii. p. 423. C. ὡς ἐῤῥωμένως ἑκάτερον τοῖν ἀνδροῖν, ὥσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις. Ubi quid ſit ἐκκαθαίρειν, rectius quam Pearcius, intellexerunt, qui eundem locum imitati ſunt, Syneſius, Dione, p. 56. D. et Eunapius, Liban. p. 173. Sed loci Platonici diverſa ratio eſt. Ibi dicitur ἐκκαθαίρειν τι ὡς ἀνδριάντα· hic ἐκκαθαίρειν τι ἀριστίνδην, quod recte dici poſſe nego. Ne multa; Longinus ſcripſerat: τὰς ἐξοχὰς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀριστίνδην ἐπικρίναντες. Philo Judæus, de Vita Moſ. iii. p. 516. F. τὰς δὲ τῶν ὑφασμάτων ὕλας ἀριστίνδην ἐπέκρινεν. Plura exempla dedimus ad Timæi Lex. Plat. p. 35. Supereſt tamen una ratio vulgatæ lectionis defendendæ, ut ἀριστίνδην non cum ἐκκαθήραντες, ſed cum ἐπισυνέθηκαν, jungatur.

Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα &c.] Difficilis locus, et vehe-

menter vexatus, veruntamen posthac non amplius vexandus. Lege: Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα, ἃ εἰς ἀραιώματα ἐμβύεται, τὰ μεγέθη συνοικοδομούμενα. *Hæc enim omnino, veluti ramenta, quæ rimis inculcantur, deformant magnificum et bene structum dicendi genus.* Nunc de mutationis, quam fecimus, ratione singulatim dicamus: τὸ ὅλον est *omnino, prorsus*, ut τὸ συνόλον, §. xii. et xvii. ἀραιώματα sunt *rimæ, fissuræ* parietum. Strabo, iv. p. 297. διόπερ οὐ συνάγουσι τὰς ἁρμονίας τῶν σανίδων, ἀλλ' ἀραιώματα καταλείπουσι. Monstrum vocis ἀραρινώματα Longino obtrudebat Tan. Faber, deceptus vitiosa Hesychii glossa: Ἀραρινοί· ὅσα παρασφηνοῦται λιθάρια εἰς τὰς ῥαγάδας· ubi nemo dubitet, quin corrigendum sit Ἁρμοί. Nam quæ Latini *coagmenta lapidum, lignorum*, &c. Græci ἁρμοὺς et ἁρμονίας dicunt, ut Strabo l. c. Euripides apud Lycurg. c. Leocr. p. 219.

Ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείς.

Charax apud Schol. ad Aristoph. Nub. 508. καταλείψαντες ἁρμὸν λίθου. Joseph. Antiq. i. 3. p. 13. λάρναξ τοῖς ἁρμοῖς ἰσχυρῶς ἐνδεδεμένη. Eadem vox restituenda Agatharcidi apud Phot. p. 1344. ἀναθέμενοι πέτρους αὐτοπαγεῖς ἐπὶ τῆς κοιλίας, οἱονεί τινας ἀραιούς. Scribe, vix litera mutata: οἱονεί τινας ἁρμούς. Verbum ἐμβύειν in hac re proprium est. Ulpian. ad Demost. c. Timocrat. p. 815. ἐν παραβύστῳ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παραπληρωμάτων τῶν ἐμβαλλομένων ἐν ταῖς οἰκοδομίαις. Eadem translatione, Lucian. tom. ii. p. 38. μεταξὺ εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο. Cicero, Orat. 69. *Apud alios autem, et Asiaticos maxime, numero servientes, inculcata reperies inania quædam verba, quasi complementa numerorum.* Et mox: *neque inferciens verba, quasi rimas expleat:* τὰ μεγέθη intellige *magnificam orationem*, ut sect. iii. et xii. et aliis locis. Denique συνοικοδομούμενα scripsimus pro συνοικονομούμενα. Sic sect. xi. ἐποικοδομίαν ἔργων ἢ παθῶν· ut Fr. Portus bene emendat. et sect. xxxix. τῇ τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει.

SECT. XI.

εἴτε δείνωσιν, ἢ πραγμάτων ἢ κατασκευῶν ἐπίῤῥωσιν] Hæc Portus et Pearcius parum feliciter tentarunt. Lege: εἴτε δείνωσιν, ἢ πραγματικῶν κατασκευῶν ἐπίῤῥωσιν. Quam emendationem ipſe Longinus confirmat Τέχνῃ Ῥητορικῇ, p. 713. πολλὰ γὰρ τὰ κηλοῦντα τὸν ἀκροατὴν ἄνευ τῆς διανοίας, καὶ τῆς πραγματικῆς κατασκευῆς, καὶ τῆς ἠθικῆς πιθανότητος. Infra, ſect. xv. φαντασία κατακιρναμένη ταῖς πραγματικαῖς ἐπιχειρήσεσιν.

εὐθὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενοῦται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν] Semper in verbo κενοῦται hæreo. Quid ſi legamus? εὐθὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ σβέννυται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν. Sect. xxi. ὡς τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον—ἄκεντρον προσπίπτει καὶ ἔσβεσται.

SECT. XIII.

χεύματι ἀψοφητὶ ῥέων] Sumſit locutionem a Platone, Theæt. p. 115. B. οἷον ἐλαίου ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος. Ex eodem fonte Dionyſ. Halic. in Demoſt. p. 175. ἡ δὲ λέξις ἐστὶν ὑγρὰ καὶ ὁμαλὴ, καὶ ὥσπερ ἔλαιον ἀψοφητὶ διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα. Plutarch. Fabio, p. 185. C. ὑπὸ ποταμοῦ κατὰ μικρὸν ὑποῤῥέοντος ἀψοφητί.

SECT. XV.

ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως προφαινομένου] Reſpicit Sophoclis *Polyxenam*, ex qua initium orationis, ab Achille ſuper tumulo habitæ, conſervavit Porphyrius apud Stob. Ecl. Phyſ. i. p. 129.

Ὦ τὰς ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμφαεῖς
Λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχοῦσας γόοις
Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος ἄρσενας χοάς.

Sic illud fragmentum conſtituerunt Grotius, Excerpt. Stob. p. 165. et amiciſſimus Valckenarius ad Eurip. Phœniſſ. 1017.

Sect. XVI.

εἰς ὑπέρβαλλον ὕψος κ̀ πάθος] Πάθος ab hoc loco alienum. Repone: ὕψος κ̀ βάθος. Utrumque conjungit ſect. ii. εἰ ἔϛιν ὕψȣς τις ἢ βάθȣς τέχνη.

τὸν ἀκροατὴν φθάνων εὐθὺς ὑποφέρει] Scribe ἐπιφέρει. Semper hoc ſenſu dicitur ἐπιφέρειν et ἐπάγειν, nunquam ὑποφέρειν et ὑπάγειν. Demet. Phaler. de Elocut. ſect. 122. κ̀ τ̀ παροιμίαν ἐποίσομεν. Sic Tib. Hemſterhuſius emendabat vulgatum, κ̀ τ̀ παροιμίαν ἐποιήσαμεν.

Sect. XVII.

ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς] Non dubito, quin Longinus ſcripſerit: ἡγεμόνας ἐν ἐπαρχίαις· *præſides provinciarum.* Sic enim Græci loquebantur de magiſtratibus Romanorum provincialibus. Plutarch. Caton. maj. p. 346. A. ἐτύγχανε μὲν οὖν ἡγούμενος ὑπατικῆς ἐπαρχίας.

καί πως παραληφθεῖσα ἡ τȣ̃ πανȣργεῖν τέχνη] Repone καί πως παρακαλυφθεῖσα. Nihil hac emendatione certius. Δέδυκε τοῖς κάλλεσιν exquiſitam elegantiam habet. Plutarch. de Herodot. Malign. p. 874. B. δεῖ φυλάττεσθαι τ̀ βλασφημίαν κ̀ μικρολογίαν λείοις κ̀ ἁπαλοῖς σχήμασιν ὑποδεδυκυῖαν.

Sect. XVIII.

παροξυνθέντες ἐκ τȣ̃ παραχρῆμα] Vulgo, παροξυνόντες.

Sect. XXI.

τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει τοῦ δρόμου] Malim ἀποκωλύει.

Sect. XXIII.

τὸ πανταχοῦ κώδωνας ἐξῆφθαι] Sumsit locutionem a Demosthene c. Aristog. i. p. 495. ἃ τῶν ἄλλων τῶν ἠτυχηκότων ἕκαστος ἀψοφητὶ ποιεῖ, ταῦθ' οὗτος μονονοὺ κώδωνας ἐξαψάμενος διαπράττεται. Taylorus V. C. cum hanc formulam, tum ipsam Orationem, Demosthene parum dignam censet. Sed aliter sensisse haud paulo meliorem Tayloro Criticum, Longinum, non solum ex formulæ imitatione intelligitur, sed multo magis ex sect. xxvii. ubi ut Demosthenis oratio diserte laudatur. Propria significatione hæc formula est apud Agatharcidem in Photii Biblioth. p. 1360. Κώδωνας δὲ ἐξέδησαν ἐκ τῶν κεράτων τῶν ἀῤῥένων πάντων, ὅπως ὁ ἀπ' αὐτῶν ψόφος διώκῃ τὰ θηρία· quem locum descripsit Strabo, xvi. p. 1122. Lucianus Asino, p. 617. καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσικώτατον ἐκφωνοῦντες. Ex quibus exemplis, quæ translationis ratio sit, facile intelligitur.

Sect. XXVIII.

φυσῶδές τι καὶ ἄμουσον] Scripsit, ni fallor, more suo: φλοιῶδές τι. Sect. x. οὐδὲν φλοιῶδες ἢ ἄσεμνον. Sect. iii. φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνήρ. Plutarch. tom. ii. p. 16. B. τὸ σοβαρὸν καὶ φλοιῶδες ἀποτίθενται. Idem, p. 610. F. ὁ Λακωνικὸς λόγος οὐκ ἔχει φλοιόν. Persius, Sat. i. 96.

—Nonne hoc spumosum et cortice pingui.

Ubi vide Casaubonum.

ἣν ψιλὴν λαβὼν τῇ λέξει ἐμελοποίησε] Vulgo, ἢ ψιλὴν λαβὼν τ̃ λέξιν ἐμελοποίησε.

Sect. XXIX.

ἐν τοῖς Νόμοις] Locus eſt Libro vii. p. 632. G. quem de memoria ſic laudat Clemens Alex. Pæd. ii. p. 189. ὡς ὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον ὔτε χρυσοῦν ἀσκεῖν. Sed ridiculi ſunt iſti Platonis reprehenſores, quorum ineptias Longinus non debebat tanti putare, ut commemoraret; nam πλοῦτος non *divitias* ſignificat, ſed perſonam, i. e. *Deum divitiarum præſidem*; reſpiciturque ad morem ſtatuas Diis ponendi: id quod ſatis declarant verba ἐνοικεῖν et ἱδρυμένον, quorum alterum de *perſonis*, alterum de *ſtatuis* dicitur. Nobiſcum ſentit vir eruditus, qui nuper Platonis *Leges* Gallice vertit.

Sect. XXX.

ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἐπιτήδευμα] Una voce tranſpoſita ſcribendum: ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσιν ἄκρον κατεπιτήδευμα. Compoſitum nomen κατεπιτήδευμα occurrit apud Dionyſ. Halic. in Cenſura Veter. p. 70. καὶ κατεπιτήδευμα μὲν αἱ κυκλικαὶ περίοδοι· ubi male diviſim ſcribitur κατ' ἐπιτήδευμα. Apud eundem in Thucyd. p. 157. eſt verbum κατεπιτηδεύω. Ὡς τὸ μὴ βεβασανίσθαι, μηδὲ κατεπιτηδεῦσθαι.

Sect. XXXII.

ὑποτίμησις] Unus Boilavius recte vertit *excuſatio*. Dio Chryſ. Orat. xxxii. p. 390. B. τῆς δὲ ψυχῆς ἠνδραποδισμένης καὶ ἀπολωλυίας, εἰρωνεύεσθαι καὶ ὑποτιμᾶσθαι. Ælian. Hiſt. Anim. iv. 43. ἄνευ τινὸς ὑποτιμήσεως ἐθε-

λοκακάσης, κ) σκήψεως. Rationem vocis, paucis cognitam, explicuit. T. Hemsterhusius ad Hesych. v. Ὑποτιμήσεως, ubi nomen ejus operarum negligentia omissum est.

ἀπόχρη δὲ τάδε δηλῶν μὲν] Lege et distingue: ἀπόχρη δὲ τάδε. Δῆλον μὲν ὡς μεγάλαι.

τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν, ὅμως αὐτόθεν &c.] Scriptura Codicis Parisini sic habet, τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὅμως αὐτὸ ὁ Καικίλιος; ex qua, si minus verum, certe quod intelligi possit, elicimus: τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὠμότατα ὁ Καικίλιος.

τὸ δ' ἦν ἄρα οὐχὶ τοιοῦτον, οὐδὲ ὀλίγου δεῖ] Formula negandi frequens Demostheni, c. Leptin. p. 44. ἔστι δὲ οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχοντα, οὐδὲ ὀλίγου δεῖ· c. Timocr. p. 435. οὐ προῖκα, ὦ Τιμόκρατες· πόθεν; οὐδ' ὀλίγου δεῖ. de Coron. p. 523. τὸ δὲ οὐ τοιοῦτόν ἐστι· πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Tayloro ad Demosth. tom. ii. p. 666. inficetum et molestum videtur, πόθεν et πολλοῦ γε κ) δεῖ conjungi. Sed virum doctissimum ratio fefellit. Nam formula totidem verbis occurrit apud Dionys. Halicar. v. p. 286. vi. p. 400. Lucian. Pseudol. p. 136. Dion. Cass. xliv. p. 399.

Sect. XXXIV.

τῶν ἰδιωτῶν] Longinus quidem ob oculos habuit Platonem, Theag. p. 6. B. veruntamen rem suo extulit modo, ut frustra Tan. Faber ejus verba in sensum, quem Platonica habent, torqueat, et inauditam vocis ἰδιώτης notionem confingat. Ἰδιώτης est *artis expers*, opponiturque *artifici*. Sic Plato, Protag. p. 200. D. ἰδιώτας opponit αὐληταῖς. Polit. iii. p. 433. D. ἰατροῖς. Xenophon, Cyrop. i. p. 24. B. ἀγωνισταῖς, ut hoc loco Longinus. Iterum Xenophon, Hieron. p. 909. et Pausan. vi. 1. ἀθληταῖς. Porphyr. de Abst. An. i. §. 47. γυμνασταῖς· ubi vocis vim minus ceperunt viri eruditi. Vide Kuhnium ad Pausan. l. c. et Hemsterhus. ad Lucian. Necyom. p. 484.

ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀςεϊσμοὶ] Hanc urbanitatem Lysiæ quoque tribuit Dionys. Halicar. in Censur. Vet. p. 70. καὶ κομψὸς καὶ ἀληθὴς, καὶ τῷ ἀςεϊσμῷ εὔχαρις. sic enim refingimus quod vulgo circumfertur: καὶ τῶν Ἀττικισμῶν εὔχαρις. Contra alii Rhetores apud eundem Dionysium in Demost. p. 196. requirebant τοὺς ἀςεϊσμοὺς ἐν τοῖς Δημοσθένους λόγοις. Eunapius in Liban. p. 173. e correctione H. Valesii, Emend. iii. 19. οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τὴν κοινὴν ἔντευξιν ἡδὺ καὶ κεχαρισμένον —οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἀςεϊσμὸν αὐτὸ καλοῦσι· qui locus imprimis ad rem pertinet. Sæpe vox ἀςεϊσμὸς abiit in Ἀττικισμὸς, tanquam apud Donatum in Terent. Eunuch. ii. 3. 50. ut vidit Richardus Bentleius. Eadem commutatio facta est in Alciphron. ii. 4. p. 248. καὶ ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θέλων Ἀττικισμοῖς σε διατωθάζειν. Repone, ἀςεϊσμοῖς· ut etiam conjecerat is, cujus acumen nulla menda fallebat, T. Hemsterhusius. Sic alibi confunduntur ἀςικὸς et Ἀττικός. Athenæus, xiii. p. 577. E. ἦν δὲ ἡ Λάμια σφόδρα εὔθικτος καὶ Ἀττικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις· ubi H. Stephanus, Ind. Thes. Ἀττικὴ capit pro *dicax, lepida*. Male. Nam Ἀττικὸς simpliciter non dicitur *facetus*, sed *Atticis peculiaris*, ut χάρις Ἀττικὴ, ῥήτωρ Ἀττικὸς &c. Legendum ἀςικὴ, quod ipse Athenæus, p. 578. E. confirmat: ἦν καὶ ἀςεία τις ἀποκρίνασθαι· et p. 585. B. ἐμμελὴς ἦν πάνυ ἡ Γνάθαινα, καὶ οὐκ ἀνάςειος φθέγξασθαι. Eadem corruptela in Dion. Laert. v. 86. ὑπέρογκος ἦν τὸ σχῆμα, ὥςε αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν πομπικὸν καλεῖσθαι. Scribendum: ὑπὸ τῶν ἀςικῶν· pro quo alii Scriptores, quos laudat elegantissimus Piersonus ad Mœrid. Atticist. p. 74. dicunt: ὑπὸ τῶν ἀςεϊζομένων. Forte ἀςικὸς etiam revocandum in Alciphrone, iii. 43. p. 368. ἀνάπαιςα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῷ, σκομμάτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἱμυλίας γέμοντα. Legerim partim de conjectura, partim fide MS. Regii: ἀνάπαιςα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτοσκωμμάτων ἀςικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν καὶ αἱμυλίας γέμοντα. Ammonius quidem, p. 26. distinguit ἀςεῖος et ἀςικός. Sed promiscue dici multis

exemplis certum eſt. Lex Sanget. MS. Ἀςεῖος καὶ Ἀςικὸς διτ]ῶς. Μένανδρος· προποιήσεις ἀςικὸν σαυτόν· πάλιν Ἀλκαῖος Πασιφάῃ· νῦν γένοιτ' ἀςεῖος οἰκῶν ἐν πόλει· quam gloſſam aliis corrigendam relinquo. Liceat his unum et alterum locum addere, ubi Ἀτ]ικὸς et ἀςικὸς, etſi alia poteſtate poſita, tamen eodem errore permutata reperiuntur. Alciphron. iii. 25. p. 332. σὺ δὲ ὑμῖν μειράκιον Ἀτ]ικὸν ἀνεφάνης. Repone ἀςικόν. Nam ruſticus Atticus, ſive in regione Attica natus, Athenis natum non Ἀτ]ικὸν, ſed ἀςικὸν, appellat. Sic iii. 1. p. 274. ἀςικὸς ἔφηϐος· et iii. 71. p. 448. ἀςικὰ μειράκια. At rectiſſime legitur iii. 58. p. 420. οὐ γάρ ἐςι τῶν Ἀτ]ικῶν τούτων εἷς τῶν χαύνων μειρακίων, quod Ἀτ]ικὰ μειρακία ibi opponuntur militi, qui Ἰλιεὺς dicitur in editionibus vulgatis, Μαλιεὺς in MS. Regio. Satis de hoc loco. Apud eundem, iii. 11. p. 304. Scripti editique libri ſic habent: οὐ σωφρονεῖς, ὦ γύναι, ἀλλ' ἁμιλλᾷ ἐν ταῖς Ἀτ]ικαῖς ταυταισὶ ταῖς ὑπὸ τρυφῆς διαῤῥεούσαις. Erit fortaſſe, qui hanc ſcripturam ſervandam putet, quod veteres Grammatici docent, feminas Athenis natas non Ἀθηναίας, ſed Ἀτ]ικὰς vocatas eſſe, ne nomen Deæ cum mortalibus communicaretur. Vide Suidam, v. Ἀθηναίαν, et ibi Kuſterum. Ego vero non dubito, quin Alciphron hic quoque, ubi mulierem *ruſticam* diſerte opponit *urbanis*, ſcripſerit: ἀλλὰ ἁμιλλᾷ ταῖς ἀςικαῖς ταυταισί. Eadem de cauſa, iii. 70. p. 444. Ἀτ]ικῆς ςωμυλίας, quod alibi recte dicitur, commutandum in ἀςικῆς ςωμυλίας. Nam *dicacitas urbana* apponitur *ruſticæ ſimplicitati*. Ad hanc normam ei, qui animum attenderit, facile erit, alia aliorum loca, in quibus idem error eſt, corrigere.

μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια] Similiter Plutarch. de Herodot. Malign. p. 860. E. εὔρυθμός τε καὶ πολιτικὸς ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως. Quibus locis πολιτικὸν non intelligo *civilem* vel *forenſem*, ſed *lepidum*, *urbanum*, ἀςεῖον. Heſychius: Πολιτικός· ἀςεῖος μετὰ τέχνης τινός. Polyb. Excerpt. Peireſc. p. 117. ἐν μὲν ταῖς ὁμιλίαις εὔχαρις καὶ πρόχειρος ἦν, παρά τε τὰς συνουσίας εὐτράπελος καὶ πολιτικός.

Vide Pierson. ad Mœr. Attic. p. 75. Ἀττικὸν μυκτῆρα dicit Lucianus, Prometh. p. 24. Pro εὐγένεια, quod merito suspectum habet Fr. Portus, legendum ἐμμέλεια. Sic enim dicitur *lepos et venustas in jocando.* Plato, Theæt. p. 127. F. Θαλῆν Θρᾶττά τις ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα Θεραπαινὶς ἀποσκῶψαι λέγεται· quem locum imitatur Plutarch. tom. ii. p. 456. A. p. 544. A. et p. 633. A. Aristoteles, Nicom. iv. p. 75. οἱ δὲ ἐμμελῶς παίζοντες, εὐτράπελοι προσαγορεύονται. Hermias Commentario MS. in Platonis Phædrum: οὐ γὰρ τῆς ἐμμελείας καὶ εἰρωνείας ἦν Σωκράτης.

σκώμματα οὐκ ἄμουσα &c.] Legendum: σκώμματα οὐκ ἄμουσα, οὐδ' ἀνάγωγα, ἀλλὰ, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἐπιεικῆ. Particulam ἀλλὰ transponendam esse, Tollius quoque vidit. At qui sunt Ἀττικοὶ ἐκεῖνοι? Lysias, Plato, et Socratici omnes, veteres denique Comici, quorum jocis nihil fingi potest venustius. Scio, Aristotelem, Nicom. iv. p. 75. Plutarchum in Compar. Aristophanis et Menandri, et tom. ii. p. 711. item Artemidorum, i. 58. p. 50. antiquæ Comœdiæ jocos illiberales, novæ liberales tribuisse. Sed non omnium idem sensus fuit, idem judicium. Plato quidem quanti Aristophanem, veteris Comœdiæ principem, fecerit, satis constat. Cum Platone suo sentit Cicero de Offic. i. 29. "Duplex est omnino jocandi genus: unum illiberale, petulans, flagitiosum, obscœnum: alterum elegans, urbanum, ingeniosum, facetum: quo genere non modo Plautus noster, et Atticorum antiqua Comœdia, sed etiam Philosophorum Socraticorum libri referti sunt." Non Menandrum, sed Aristophanem, χαριεντισμοῦ καὶ ἱλαροῦ λόγου exemplum ponit Demetrius Phaler. de Elocut. §. 128. Non ex nova sed ἐκ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας Libanius hauserat leporem et venustatem suam, teste Eunapio in ejus Vita, p. 173. Platonius denique de differ. Comœd. ita judicat de Aristophane: ὁ Ἀριστοφάνης ἐπιτρέχειν τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ· qui locus inprimis ad rem pertinet: σκώμματα ἐπιεικῆ, ut emen-

davimus, τοῖς ἀναγωγοῖς opponuntur. Plutarch. t. ii. p. 74. D. ὅτε οἱ νουθετοῦντες ἀστείως, τὸ πικρὸν καὶ δηκτικὸν προσβάλλοντες ἀποτρέχουσιν, ἀλλ' ὁμιλίαις ἑτέραις καὶ λόγοις ἐπιεικέσιν ἐκπραΰνουσι. Idem, tom. ii. p. 855. B. δυσχερεστάτοις ῥήμασιν opponit ἐπιεικῆ. Marcellinus in Hermog. p. 42. εἰ μὲν ἄδοξον εἴη τὸ πρόσωπον, καταφορικώτερος ὁ λόγος ἔσαι, εἰ δὲ εὐδοξότερον εἴη, ἐπιεικέστερος.

Sect. XXXV.

ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν] Nobilis Pythagoræ ſententia, quam a multis expreſſam eſſe docet Hemſterhuſius ad Lucian. Dial. Mort. xxvi. p. 434.

τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίας τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῇ] Vulgo, τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆς. Phil. Jud. tom. i. p. 229. ὡς μηδὲ κατὰ τὰς ἀκραιφνεῖς καὶ ἀσωμάτους τῆς διανοίας ἐπιβολὰς ψαύσασθαι. Idem, tom. ii. p. 416. τῆς διανοίας εὐθιξίαις καὶ εὐσκόποις ἐπιβολαῖς προσγανουμένης. Charito, ii. p. 32. βαλοῦσα πρὸς τὸ πρᾶγμα τὴν διανοίαν· ubi vide Dorvillium.

καὶ ποταμοὺς ἐνίοτε τοῦ γηγενοῦς ἐκείνου καὶ αὐτοῦ μόνου προχέουσι πυρός] Vulgo, τοῦ γένους. Marklandus autem ad Lyſ. p. 577. veriſſime legit τοῦ γηγενοῦς. Strabo, xiii. p. 932. Χώραν ἐμπρησθῆναι ὑπὸ γηγενοῦς πυρός. Heraclides, Alleg. Homer. p. 447. ἐνταῦθα γὰρ ἀνίενται γηγενοῦς πυρὸς αὐτόματοι φλόγες. Sed quod ſequitur, αὐτοῦ μόνου, non minus vitioſum. Vix dubito, quin totus locus ita ſit refingendus: καὶ ποταμοὺς ἐνίοτε τοῦ γηγενοῦς ἐκείνου καὶ αὐτόχθονος προχέουσι πυρός. Sic ἔγγειος et αὐτόχθων conjungitur a Plutarcho, tom. ii. p. 500. D. κακῶν οὐκ ἔξωθεν ἐπιρρεόντων, ἀλλ' ὥσπερ ἐγγείους καὶ αὐτόχθονας πηγὰς ἐχόντων, ἃς ἀνίησιν ἡ κακία.

Sect. XXXIX.

καὶ βάσιν ἐνδοὺς] Apparent veſtigia imitationis Platonis Polit. iii. p. 437. G. μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν

μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις, ἀλλὰ βίε ῥυθμὲς ἰδεῖν κοσμίε τε καὶ ἀνδρείε τίνες εἰσίν· ὃς ἰδόντας, τὸν πόδα τῷ τοιέτῳ λόγῳ ἀναγκάζειν ἕπεσθαι ϗ τὸ μέλος, ἀλλὰ μὴ λόγον πόδι τε καὶ μέλει.

ἀλλ' εἴη ϗ μανία] Cod. Parisin. ἀλλ' εἰ ϗ μανία, ex quo viri docti recte fecerunt : ἀλλ' ἔοικε μανίᾳ. Plato, Euthyd. p. 229. B. ὥςε μοι δοκεῖν μανίαν εἶναι τὸ ἕνεκα τῶν παίδων, ἄλλων μὲν πολλῶν σπεδὴν ἐσχηκέναι. Demosth. adv. Mid. p. 112. μανία γὰρ ἴσως ἐςὶν, ὑπὲρ δύναμίν τι ποιεῖν. Liban. tom. i. p. 581. A. εἰ δὲ τὲς κοσμίως τραφέντας, πορνοβοσκὲς ὀνομάζεσιν, μανία τὸ χρῆμα.

Sect. XL.

γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογεν] Scribendum : τῇ πλάσει ἀναλόγῳ.

Sect. XLI.

ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ] Corrigendum : ῥυθμὸς κεκλασμένος ὅλως.

Sect. XLII.

ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην &c.] A Longino sic scriptum videtur : ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀποψύχεται, εἰς ἄκαιρον μῆκος ἀναχαλώμενα. Quod reposuimus ἀποψύχεται, Valckenarii ingenio debetur : ἀναχαλώμενα confirmatur ab ipso Longino, sect. 38. τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμενα χαλᾶται· et sect. 39. ὅτι τῷ μήκει τῶν ἄκρων χρόνων συνεκλύεται ϗ διαχαλᾶται τὸ ὕψος τὸ ἀπότομον. Pearcius, cum pro vulgato ἀνακαλέμενα Dionysium Halicarnassensem laudat, errorem errore defendit. Locus est de Struct. p. 23. ταῦτα ἀνακέκληταί τε τοῖς χρόνοις, ϗ διαβέβηκεν ἐπὶ τὸ πολὺ ταῖς ἁρμονίαις· ubi Graece doctus facile legendum videat : ταῦτα ἀναβέβληταί τε τοῖς χρό-

νοις. Sic Dionyſ. I. c. p. 15. ἀναβεβλημένȢς ϗ βραδεῖς χρόνȢς, p. 23. ἀναβολήν τε ποιεῖ ϗ ἐγκοπὴν τ ἁρμονίας. Idem in Demoſt. p. 190. εἰ τὰ μὲν ἀναβεβλημένας ἔχει τὰς ἁρμονίας καὶ διεςώσας. Photius, Bibl, p. 630. σχολαῖον μὲν, ἀλλ' ἐκ ἀναβεβλημένου βάδισμα.

Sect. XLIII.

πολλοὶ δὲ θύλακοι] Vulgo, πολλοὶ δ' οἱ θύλακοι. Hic autem Theopompi locus etiam laudatur ab Athenæo, ii. p. 67. F. ubi recte abeſt articulus οἱ. Pro θύλακοι Athenæi Epitome MS. Pariſ. exhibet θύλακες· quæ forma, ut rarior, præferenda. Eandem redde Artemidoro, i. 57. ex Suida, v. Θύλακες, quamvis diſſentiente Kuſtero, et ex MS. Polluci, x. 149. Vide Heſych. v. Μαλάγας, et ibi Interpretes. Alteram formam θυλὰς reſtituimus Callimacho Fragm. 360. nec pœnitet conjecturæ.

Sect. XLIV.

οἷον ἐκτρίβεται ϗ τοῖς πράγμασι—συνεκλάμπει] Duxit tranſlationem a Platone, Polit. iv. p. 451. C. ϗ τάχα ἂν παράλληλα σκοπȢντες, ϗ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τ δικαιοσύνην. Platonem non tam imitatus eſt quam deſcripſit Philo Jud. tom. i. p. 683. Τρίβοντες γὰρ ἀεὶ τȢς περὶ ὁσιότητος λόγȢς, καθάπερ ἐκ πυρείων τὸ θεοειδέςατον εὐσεβείας φέγγος ποιȢσιν ἐκλάμπειν· item Syrianus, Comment. MS. in Ariſtotelis Metaphyſica : καὶ ὥσπερ ἐκ πυρείων τῶν ἐπιςημονικῶν θεωρημάτων παρατριβομένων φῶς ἀναλάμψαι νοερόν. Vide Petrum Weſſelingium, Epiſt. ad Hen. Venem. p. 22.

ἄγευςοι—λόγων νάματος] Hanc locutionem derivavit e Platone, Polit. vii. p. 490. D. ὅταν τοπρῶτον λόγων γεύωνται· et Tim. p. 545. E. τὸ δὲ λόγων νᾶμα ἔξω ῥέον,

ϗ ὑπηρετῶν φρονήσει, κάλλιστον ϗ ἄριστον πάντων ναμάτων. Sæpe illud λόγων νᾶμα expreſſit Philo Jud. tanquam tom. i. p. 325. 693. ubi vide Mangeium.

εὐθὺς γὰρ ἀναζεῖ &c.] Hic locus manifeſta veſtigia habet imitationis Platonis Theætet. p. 127. C. τὴν γὰρ αὔξην ϗ τὸ εὐθύ τε ϗ τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων δουλεία ἀφήρηται. Sed reliqua etiam comparanda. Eundem locum non tam imitando expreſſit, quam ad verbum deſcripſit Themiſt. Or. xxi. p. 249.

ἀεὶ κεκονδυλισμένον] Mirum ni hunc Longini locum ob oculos habuerit Herennius Commentario inedito in Ariſtotelis Metaphyſica: οὐ θαυμαστὸν, εἰ πεφορημένος ϗ μέγας ὄχλος, ἐθῶν ϗ νόμων τῶν ὁπωσοῦν εἰσηγμένων ἀκλεῆς δοῦλος, ἀπ' αὐτῶν ἔτι σπαργάνων ὑπακούειν, ὡς ἂν δεσποτῶν ἢ τυράννων, ἐκμαθὼν, κατακεκονδυλισμένος τὴν ψυχὴν, ϗ μέγα ϗ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν μὴ δυνάμενος, πιστεύει τοῖς παραδοθεῖσιν ἅπαξ, ϗ τὸν νοῦν ἐάσας ἀγύμναστον, ἀδιερευνήτοις καὶ ἀνεξετάστοις συνέσεσί τε ϗ ἀρνήσεσι χρῆται. Potuit tamen uterque communem aliquem fontem ſecutus eſſe, ſicut Longinus infra, ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ &c. eundem Scriptorem imitando expreſſit, quem Lucianus, Timon. p. 141. Sic ſtatuere magis conſentaneum eſt, quam credere, Longinum Luciani rivulis hortos ſuos irrigaſſe. [Scribendum opinor, συναινέσεσί τε ϗ ἀρνήσεσι. Quæ plane oppoſita ſunt. Toupius.]

ἀλλὰ καὶ συνάγειν] Codex Pariſinus συνάροι, quod in apographis, quæ inde fluxerunt, mutatum eſt in συνάγει, idque placet viro præſtantiſſimo ad Herodot. vii. p. 538. Malim e Codicis veſtigiis legere: ἀλλὰ ϗ συναιρεῖ. Plutarch. tom. ii. p. 966. F. ταχὺ συναιρεῖν εἰς ταῦτα ϗ συνάγειν τὸ θήρατρον. Philo de Telor. Conſtr. p. 50. αὔξοντάς τε ϗ συναιροῦντας τὸν τοῦ τρήματος κύκλον. Damaſcius apud Suid. v. Σαραπίων· συνάγων ἑαυτὸν ἀεὶ ϗ συναιρῶν, ὡς οἷόν τε, πρὸς τὸ εἴσω.

νεοττοποιεῖται] Tranſlatio ſumpta a Platone, Polit. ix. p. 503. C. ἆρα οὐκ ἀνάγκη μὲν τὰς ἐπιθυμίας βοᾶν πυκνάς τε ϗ σφοδρὰς ἐννενεοττευμένας;

ἀλαζόνειάν τε γεννῶσι] Vulgo, ἀνάλεξον ἔν τι γεννῶσι. Isaacus Vossius in libri margine emendat: ἀλαζονείαν γεννῶσι: quod Tollius pro Codicis Parisini lectione temere arripuit. Possis etiam scribere: πλεονεξίαν γεννῶσι. Simillimus locus Plutarchi in Agide, p. 796. C. ἐπεὶ παρεισέδυ πρῶτον εἰς τὴν πόλιν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ζῆλος, καὶ συνηκολούθησε τοῦ πλούτου τῇ μὲν κτήσει πλεονεξία καὶ μικρολογία, τῇ δὲ χρήσει καὶ ἀπολαύσει, τρυφὴ καὶ μαλακία καὶ πολυτέλεια. Sed Vossiana conjectura præferenda. Nam πλεονεξία simul cum πολυτελείᾳ ingredi debet, sequi ἀλαζονεία, τῦφος et τρυφή.

μηκέτι τοὺς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, μηδὲ πέρα φήμης εἶναί τινα λόγον.] μηδ᾽ ἕτερα vero habet unicus ille Codex Parisinus, teste Isaaco Vossio; quod deinde inepte mutarunt in μηδὲ πέρα. Sed codicis antiqui, quamvis corrupta, scriptura nos quasi manu ducit ad lectionem verissimam et pulcherrimam: μηδ᾽ ὑστεροφημίας εἶναί τινα λόγον. Plutarchus, tom. ii. p. 58. C. οὐδενὸς αὐτῷ τὰ πράγματα πλὴν ὑστεροφημίας ἐνδεῖν οἰόμενος. Ipse Longinus, sect. xiv. πρὸς τὸν τῆς ὑστεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορουμένα χρόνον. Dio Chrys. Orat. xxxi. p. 316. A. περὶ πλείονος τοῦ ζῆν ἡγούμενοι τὴν ὕστερον εὐφημίαν. Est autem imitatio Demosthenis de Coron. p. 547. εἴπερ ἢ δόξης, ἢ προγόνων, ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον.

Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μέν τις δεκασθεὶς &c.] MS. Parisinus: οὐ γὰρ ἐπικρήσει μέν τις δεκασθείς· ex quo Isaacus Vossius faciebat, οὐ γὰρ ἐπικρινεῖ μέν τις δεκασθείς. Sed vir doctissimus nesciebat, locum sumtum esse ex Demosthene de fals. Legat. p. 117. ἡγούμενος τὸν ἅπαξ λαβόντα, καὶ διαφθαρέντα ὑπὸ χρημάτων, οὐδὲ κριτὴν ἔτι τῶν συμφερόντων ἀσφαλῆ μένειν τῇ πόλει.

ἕκαστος πρὸς τὰς ἑαυτοῦ ἡδονῆς ἠνδραποδισμένοι] Vulgo, ἕκαστος πρὸς τὰς ἠνδραποδισμένοι. Turbatum locum integritati suæ sic restituo: ἕκαστος πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας ἠνδραποδισμένοι. Cum librarius verba τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας suo loco omisisset, mox errore animadverso, in extrema periodo ponere maluit, quam prorsus omittere. Hac emendatione nihil verius puto.

ἀφεθεῖσαι τὸ σύνολον &c.] Cl. Marklandus ad Max. Tyr. Differt. xxxiii. p. 711. tollit vocem ἄφετοι, velut ex gloffemate natam. Sed nihil ejiciendum, modo corrigatur: ἐπείτοιγε ἀνεθεῖσαι τὸ σύνολον, ὡς ἐξ εἱρκτῆς ἄφετοι. Philo Jud. tom. i. p. 279. ϗ τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεὶς δεσμὰ, ἄφετον εἴασε τὴν διάνοιαν.

κράτιστον δ' εἴη ταῦτ' ἐᾶν] Hoc eft e conjectura Tan. Fabri, quæ mihi probabilis videbatur. Vulgo, κράτιστον δ' εἰκῆ ταῦτ' ἐᾶν. Lucian. Encom. Demofth. p. 497. Ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἴη ϗ ταῦτα ἐᾶν ἐν ἀσαφεῖ κείμενα. Sed nihil mutandum. Eft enim verfus Euripidis ex Elect. 379. vel ex Auge, apud Diog. Laert. ii. 33.

Κράτιστον εἰκῆ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα.

et commode particula δὲ, quod metro officit, a MS. Parifino abeft, tefte Ifaaco Voffio.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN LONGINUM.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN LONGINUM.

SECT. I.

KAIKIΛIOY] Vulgo, Κεκιλίȣ, ſcribendum potius Καικιλίȣ· αι et ε in libris ſcriptis paſſim confunduntur. Sic Romani CÆCILIUS. Erat autem Cæcilius iſte, rhetor Siculus, domo Calactinus, homo in arte ſua non incelebris. Ejus meminere complures, Dionyſius Halicar. Harpocratio, Plutarchus, Quintilianus, Euſebius, Photius, alii. Vixit ſub Julio et Auguſto, ϗ μετέπειτα. Romæ eloquentiam non ſine laude docuit, et Dionyſio Halicarn. uſus eſt familiariſſime. Vide Dionyſ. Halic. in Epiſt. ad Cn. Pompeium. Suid. v. Καικίλιος, Ἑρμαγόρας et Τιμαγένης. Quod vero dicit Suidas, eum ſub Adriano docuiſſe, verum eſſe non poteſt. Mihi veriſimile eſt, confudiſſe Suidam, ut ſolet, duos Cæcilios, unum ſub Auguſto, alterum ſub Adriano; quibus et tertium adjunxit, Q. Cæcilium nempe, famoſiſſimum illum Verris quæſtorem. Atque de hoc poſtremo intelligendus Suidas, cum dicit fuiſſe Judæum. Erat enim religioni iſti addictus Q. Cæcilius, ut liquet ex celeberrimo illo joco Ciceronis, *Quid Judæo cum verre?* quem ita narrat Plutarchus in Cicerone: Ὅμως δὲ πολλὰ χαρίεντα διαμνημονεύεται ϗ περὶ ἐκείνην αὐτȣ͂ τ̃ δίκην. Βέῤῥην γὰρ

οἱ Ῥωμαῖοι τ̃ μὴ ἐκτετμημένον χοῖρον καλῦσιν. Ὡς ἦν ἀπελευθερικὸς ἄνθρωπος ἔνοχος τῷ Ἰυδαΐζειν, ὄνομα Καικίλιος, ἐβύλετο παρωσάμενος τὺς Σικελιώτας κατηγορεῖν τ̃ Βέῤῥυ, Τί Ἰυδαίῳ πρὸς χοῖρον; ἔφη ὁ Κικέρων. Scripsit autem Cæcilius noster plurima, quæ hodie desiderantur omnia. Nonnullorum titulos, qui ad notitiam nostram pervenerunt, hic operæ pretium recensere duxi. ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ· *de Rhetorice.* Quintilian. de Institut. iii. 1. *Theophrastus quoque Aristotelis discipulus* de Rhetorice *diligenter scripsit; atque hinc vel studiosius philosophi quam rhetores, præcipueque Stoicorum ac Peripateticorum principes. Fecit deinde velut propriam Hermagoras viam, quam plurimi sunt secuti; cui maxime par atque æmulus videtur Athenæus fuisse. Multa post Apollonius Molon, multa Areus, multa* Cæcilius, *et Halicarnasseus Dionysius.* ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ· *de Figuris.* Quintilian. ix. 3. *Hæc omnia* (de Figuris) *copiosius sunt executi, qui non ut partem operis transcurrunt, sed proprie libros huic operi dedicaverunt,* sicut Cæcilius. Idem, ix. 3. *Verborum autem concinna transgressio, id est, hyperbaton,* quod Cæcilius quoque putat schema, *a nobis est interposita.* Atque de hoc libro passim Quintilianus. ΠΕΡΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΡΗΤΟΡΩΝ· *de Charactere decem oratorum.* Suidas. Atque hic ipse liber est, contra quem scripsit Lysimachides. Ammonius de Voc. Differ. v. Θεωρός. Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τ̃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων· ubi legendum censeo, περὶ τ̃ ι' παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων· *de decem Atticis Oratoribus adversus Cæcilium:* nam egregie fallitur vir eruditissimus Gerardus Vossius de Histor. Græc. iv. 16. qui putavit Lysimachidem libellum de Atticis rhetoribus Cæcilio nuncupasse. Quare non erat cur istos scriptores συγχρόνυς faceret vir doctissimus. Ceterum pæne oblitus sum monere virum præclarum Lud. Casp. Valckenarium in Animadvers. ad Ammonium reponere voluisse, Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τ̃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἑορτῶν· *Lysimachides de Festis Atticis contra Cæcilium.* Sane

Lyſimachidem, ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν laudat Harpocratio. Sed obſtat Suidæ auctoritas, quod non animadvertit vir doctiſſimus. ΥΠΕΡ ΛΥΣΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ· *Commentarius de Lyſia.* Longinus. Plutarchus in vit. decem Rhetorum. Huc reſpexit Photius in Lyſia: Καικίλιος δὲ ἁμαρτάνει, εὑρετικὸν μὲν τὸν ἄνδρα (Lyſiam) εἴπερ ἄλλον τινὰ συνομολογῶν, οἰκονομῆσαι δὲ τὰ εὑρεθέντα οὐχ οὕτως ἱκανόν. Idem tamen ſentit cum Cæcilio Dionyſius Halicar. in Lyſia, §. 15. ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑ· *Commentarius de Antiphonte.* Plutarchus in Vit. decem Rhetorum. Photius in Antiphonte. ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ· *Comparatio Demoſthenis et Ciceronis.* Suidas. Plutarch. in Præfat. ad Vit. Demoſth. et Ciceronis: Τὸ δὲ τοὺς λόγους ἀντεξετάζειν, καὶ ἀποφαίνεσθαι πότερος ἡδίων ἢ δεινότερος εἰπεῖν, ἐάσομεν. Κἀκεῖ γὰρ, ὥς φασιν ὁ Ἴων, δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία. Ἣν ὁ περιττὸς ἐν ἅπασι Καικίλιος ἀγνοήσας ἐνεανιεύσατο σύγκρισιν τοῦ Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος ἐξενεγκεῖν. Ubi Ionis verba multum ſollicitant viri eruditi. Sed nihil mutandum. Verſus ita fuerat conceptus:

> Κἀκεῖ γὰρ ἡ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.
> *Ibi enim tanquam piſces in ſicco ſumus.*

In ſilvis delphinus. Δελφῖνος βία eſt *delphis*, ut βία Ὀδυσσέως, *Ulyſſes.* Recte autem κἀκεῖ. Ita locutus eſt, ut alios taceam, Theophraſtus, Charact. 9. Κἀκεῖ οὐδεμία σοὶ χάρις. *No thanks to you for that.* Ita ſcribendus iſte locus, quem minus intellexerunt doctiſſimi editores. Haud aliter Latini. Terent. Andr. ii. 3.

> *—Ibi culpam in te transferet.*

Ceterum ad hunc librum Cæcilii tacite, opinor, reſpexit Longinus noſter in Συγκρίσει ſua Demoſthenis et Ciceronis. Quod lector eruditus notabit. ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΙΣΧΙΝΟΥ· *Comparatio Demoſthenis et Æſchinis.* Suidas. ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΟΙΟΙ ΑΥΤΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΝΟΘΟΙ· *de Demoſthenis orationibus germanis et ſpuriis.*

Suidas. ΤΙΝΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ Ο ΑΤΤΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ ΤΟΥ ΑΣΙΑΝΟΥ· *Quænam sit differentia inter Atticum dicendi genus et Asiaticum.* Suidas. ΠΕΡΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ· *de Historia.* Athenæus, lib. xi. Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς ἐν τῷ περὶ Ἱστορίας. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ Η ΠΑΡ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ ΤΟΙΣ ΡΗΤΟΡΣΙ· *de iis quæ ab oratoribus vel secundum vel præter historiæ veritatem dicta sunt.* Suidas. ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ· *de bellis servilibus.* Athenæus, lib. vi. Σύγγραμμά τε ἐκδέδωκε περὶ τῶν δουλικῶν πολεμῶν Καικίλιος ὁ ῥήτωρ, ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς. Strabo, lib. v. Καὶ ὁ Καικίλιος ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεὺς τοῦτο τίθεται σημεῖον τοῦ Ἑλληνικὸν εἶναι κτίσμα τὴν Ῥώμην, τὸ παρ' αὐτῇ τὴν πάτριον θυσίαν Ἑλληνικὴν εἶναι τῷ Ἡρακλεῖ. Cl. Vossius in opere præclaro de Histor. Latin. i. 8. ita reddit, *Cæcilius rerum Romanarum scriptor*; quin et de nostro Cæcilio intelligit, et ad hunc librum *de bellis servilibus* refert. Sed pace viri eruditissimi, ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεὺς est *Romanus Scriptor.* Quare legendum videtur apud Strabonem, ὁ τῶν Ῥωμαϊκῶν συγγραφεύς· *rerum Romanarum scriptor.* Et hoc verum. ΚΑΤΑ ΦΡΥΓΩΝ· ΔΥΟ· *Contra Phryges, duos libros.* Suidas. ΕΚΛΟΓΗ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ· *Vocabulorum delectus ordine alphabetico.* Suidas. Et sic legitur in Catalogo Scriptorum, ex quibus Suidas sua depromserit: Καικίλιος Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχεῖον· quod notandum. ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ· *de Sublimitate:* contra quem scripsit Longinus. Atque hæc de scriptis Cæcilii, quæ nobis saltem comperta sunt.

ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως] Hunc locum perperam sollicitavit vir doctissimus. Quod et recte adnotavit cl. Ruhnkenius. Nihil tritius phrasi illa, τῆς ὅλης ὑποθέσεως. Polybius, i. 5. Ἀνυπόστατος ἡ τῆς ὅλης ὑποθέσεως ἀρχὴ καὶ θεωρία. Aristides, vol. ii. p. 270. Τῶν πρώτων ἐπιλαθόμενος, μᾶλλον δὲ καὶ τῆς ὑποθέσεως ὅλης. Jamblichus de Myster. cap. 26. Τῆς ὅλης ὑποθέσεως φαινομένης παρὰ τοῖς γόησιν. Vis autem τοῦ ταπεινότερον, quod nunc hoc, nunc illo sensu gaudet, paulo

exquisitior est. Sensus est, quod et dudum vidit Dacerius: *Cæcilii liber exilior et jejunior est visus, quam* TOTA *res postularet. TOTUM argumentum haud complexus est.* Vides jam τὸ ὅλης plane esse necessarium. Mentem autem Longini extra dubium ponit Photius, Epist. 137. Ἀλλὰ ταῦτα μέν σοι πρὸς ὑποτύπωσιν διεχάραξα, ΤΗΣ ΜΕΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΤΑΠΕΙΝΟΤΕΡΟΝ, τῆς δὲ κατ' ἐπιστολὴν χρείας ἴσως οὐκ ἐνδεέστερον· *Hæc ego tibi paucis delineavi, multo quidem jejunius quam argumentum postularet, sed satis fortasse pro modulo atque usu epistolæ.* Qui locus inprimis notandus.

οὐ πολλὴν ὠφέλειαν] Vulgo, οὐ πολλήν τε ὠφέλειαν, sed delenda vocula illa τὲ, quæ ortum habuit ex inscitia alicujus librarii, jungentis ea quæ non erant conjungenda. Locus ita scribendus: Ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἥκιστα τῶν καιρίων ἐφαπτόμενον, οὐ πολλὴν ὠφέλειαν, ἧς μάλιστα δεῖ στοχάζεσθαι τὸν γράφοντα, περιποιεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν· *Cæcilii liber jejunior est visus, et cum præcipuas res minime attigerit, non multam utilitatem legentibus afferre.* Sic recte procedit argumentatio, quæ prius nulla erat. Ceterum ante oculos habuit Noster Dionysium Halicar. Antiq. Roman. in Procemio: Πρῶτον μὲν ὑποθέσεις δεῖ αἱρεῖσθαι καλὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς, καὶ ΠΟΛΛΗΝ ΩΦΕΛΕΙΑΝ τοῖς ἀναγνωσομένοις φερούσας.

εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν] *Ad faciendos aliquot in sublimitate progressus:* ita vertendus est iste locus. Deinde legitur, ὡς αὐτῆς τῆς ἐπινοίας καὶ σπουδῆς ἄξιον ἐπαινεῖν. Quæ non male vertit vir doctissimus, *ob ipsam ejus cogitationem studiumque laudare.* Sensus est: Sed Cæcilius non tam eo nomine, quod nonnulla prætermiserit, est reprehendendus, quam quod opus hujusmodi susceperit, et in eo studium laboremque posuerit, laudandus. Nempe Cæcilius primus, ut videtur, ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ scripserat. Quod nescio an aliis observatum. Ceterum haud aliter locutus est Plutarchus de Educat. p. 1. Πάνυ δὲ ΑΞΙΟΝ ΕΠΑΙΝΕΙΝ καὶ Λακεδαιμονίους ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΣΥΝΗΣ.

φέρε, εἴ τι δὴ] Elegantissimam illam voculam δὴ mi-

nus cepere Interpretes. *Age, si quid et nos,* quod Cæcilium fugiſſet, *obſervaverimus, videamus.* Sed haſce elegantias non adſequitur lingua Latina. Deinde recte vir doctiſſimus ex MS. Pariſ. ὡς πέφυκας καὶ καθήκει. Iſocrates, Orat. ad Philippum: Διόπερ ἐπιχειρῶ συμβουλεύειν τοῦτον τὸν τρόπον, ὃν ἐγὼ ΠΕΦΥΚΑ καὶ δύναμαι. Arrian. Epictet. iii. 24. Οὐ γὰρ συνταπεινοῦσθαι ΠΕΦΥΚΑΣ, οὐδὲ συνατυχεῖν, ἀλλὰ συνευτυχεῖν. Locus ita vertendus eſt: *Ipſe autem nobiſcum, amice, de ſingulis hujus commentarii partibus ingenue, ut ſoles, et te decet, judicabis. Præclare enim ille, qui cum declararet, quid Diis ſimile haberemus, Beneficentiam dixit et Veritatem.* Ceterum de hoc dicto, quod ad Pythagoram refertur, vide Ælian. Var. Hiſt. xii. 59. Themiſt. Orat. xv. p. 192. et, ut alios taceam, Damaſcium apud Suidam noſtrum v. Ἀγαθοεργία.

ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη] Habuit a Plutarcho, tom. ii. p. 444. ἡ μὲν ἀπροσδεὴς τοῦ ἀλόγου, καὶ περὶ τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἀπαθῆ νοῦν συνισταμένη σοφία καὶ φρόνησις, αὐτοτελής τις ἐστὶν ΑΚΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ καὶ δύναμις.

περιέλαβον εὐκλείαις τὸν αἰῶνα] Vulgo, περιέβαλον. Langbænius vir eruditiſſimus et Oxonii noſtri quondam decus, legebat ὑπερέβαλον. Quod et probat cl. Ruhnkenius. Sed neutrum verum. Scribendum proculdubio, περιέλαβον. *Suiſque laudibus ſæcula circumdederunt.* Eulogius apud Photium, Biblioth. p. 760. Παῦλον τὸν ΠΕΡΙΛΑΒΟΝΤΑ τὴν οἰκουμένην τῷ τῆς εὐσεβείας κηρύγματι. Quæ plane gemella ſunt.

Εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν] Perperam hæc ſollicitavit vir doctiſſimus. Locus ita diſtinguendus eſt: πάντη δέ γε σὺν ἐκπλήξει τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον· εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν &c. Rationem enim reddit Noſter, cur τὸ πιθανὸν ſuperent τὰ ὑπερφυᾶ. Quod et recte animadvertit cl. Morus. Quod ſequitur, πάντα διεφόρησεν, καὶ τὴν τοῦ ῥήτορος εὐθὺς ἀθρόαν ἐνεδείξατο δύναμιν, optime vertit non optimus Interpretum Petrus Paganus: *Res omnes fulminis inſtar disjicere, et univerſam ſtatim oratoris vim patefacere ſolet.* Nam iſtam eſſe

aliquando hujus temporis vim verissime monuit eruditissimus Grævius, Lect. Hesiod. cap. 5. et ante eum ὁ μέγας Casaubonus ad Laertii Chilonem et Aristophanis Equites. Ita locutus est Demosthenes, Olynth. ii. p. 6. Ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τὶς ὥσπερ ἅτος ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν. Cujus loci elegantiam minus adsecuti sunt Interpretes.

SECT. II.

γεννᾶται γὰρ, φασὶ] Vulgo, φησί. Scribe cum Manutio, φασί· præcedit enim, ἐπεί τινες ὅλως ΟΙΟΝΤΑΙ· et mox legitur, χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς ΟΙΟΝΤΑΙ. Sed ad hæc levia non adtenderunt editores. Confer nos infra ad sect. 29. 47.

Καὶ ὡς ἐπικινδυνότερα] Locus elegans, sed neutiquam sanus. Oratio enim scabra est et invenusta. Equidem cum Tollio censeo nonnulla deesse: nam comparationem hic initam esse plane evincunt ista verba, δίχα ἐπιστήμης ἐαθέντα—ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα. Adde quod Manutius habet, οὕτω τὰ μεγάλα, quod haud spernendum. Quare totum locum ita legendum et refingendum esse puto: Καὶ ὡς ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΤΕΡΑ ΤΑ ΠΛΟΙΑ αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν δίχα ἐπιστήμης ἀστήρικτα καὶ ἀνερμάτιστα ἐαθέντα, ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ἐπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα. Sed hoc hariolari est. Respexit autem Noster, ut nemo non vidit, ad Platonem in Theætet. p. 115. Ἀλλ' οἵ τε ὀξεῖς καὶ ἀγχίνοι καὶ μνήμονες ὡς τὰ πολλὰ καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύῤῥοποί εἰσι, καὶ ἄττοντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα. Quem secutus est Philo, tom. ii. p. 343. necnon Dio Cassius, lib. lii. p. 672. quem hic in transitu emendabo: Καὶ διὰ ταῦτα ἡ πόλις ἡμῶν ὥσπερ ὁλκὰς ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ, πλήρης ὄχλου παντοδαποῦ, χωρὶς κυβερνήτου πολλὰς ἤδη γενεὰς ἐν κλύδωνι φερομένη, σαλεύει τε καὶ ἄττει δεῦρο κἀκεῖσε, καθάπερ ἀνερμάτιστος οὖσα.

Ita scribendus est iste locus. Confer nos infra ad sect. 35. Huc facit Plutarchus in Lycurgo. Αἰωρουμένη γὰρ ἡ πολιτεία καὶ ἀποκλίνουσα νῦν μὲν ὡς τοὺς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, οἷον ἕρμα τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν ἐν μέσῳ θεμένη καὶ ἰσορροπήσασα, τὴν ἀσφαλεστάτην τάξιν ἔσχε καὶ κατάστασιν. Qui locus elegans, et ex Polybio adumbratus, vi. 8.

Ὅπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης] Respexit Demosth. contra Aristocrat. p. 297. ed. Tayl. Δυοῖν ἀγαθοῖν ὄντοιν πᾶσιν ἀνθρώποις, τοῦ μὲν ἡγουμένου καὶ μεγίστου πάντων ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΕΙΝ, τοῦ δὲ ἐλάττονος μὲν τούτου, τῶν δὲ ἄλλων μεγίστου, ΤΟΥ ΚΑΛΩΣ ΒΟΥΛΕΥΕΣΘΑΙ, οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις ἀμφοῖν παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις. Quem locum vide quantum immutaverit et ad suum usum adcommodarit Longinus. Sed sic solet noster Criticus. Deinde lego et distinguo, τὸ δὲ κυριώτατόν τε καὶ αὐτὸ τὸ εἶναί τινα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, οὐκ ἄλλοθέν ΠΟΘΕΝ ἡμᾶς ἢ παρὰ τῆς τέχνης ἐκμαθεῖν δεῖ. Quæ elegantia singularis est. Noster supra, Οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδε ΠΟΘΕΝ. Thucydides, i. 22. τοῖς ΑΛΛΟΘΕΝ ΠΟΘΕΝ ἐμοὶ ἀπαγγέλλουσιν. Locus ita vertendus est. *Et quod imprimis notandum, neque id ipsum, inesse scilicet nonnulla in oratione quæ soli naturæ sunt adsignanda, aliunde discere poterimus quam ex arte.* Quod sequitur, νομίσαιτο θεωρίαν, manifesto pravum est. Aliud est νομίζειν, aliud νομίζεσθαι, quod non animadvertit vir doctissimus. Quare haud inconsulte, opinor, cl. Boivinus, ἡγήσαιτο. Quod omnino verum. Verbum non semel usurpat Longinus.

Sect. III.

—Καὶ μὴ καμίνου] Vulgo, καὶ καμίνου. Assentior vero Tollio legenti,

Καὶ μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας.

Quod et sensus loci postulare videtur. Deinde lego,

Εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον.

Ἑστιοῦχος est *magister domus* sive *Custos puellæ*, quam

adamavit Boreas, de quo Æſchylus in fabula Orithyia. Heſychius: Ἑστιοῦχος· οἰκουρος, οἰκώναξ. Jamblichus in Babylonicis apud Suid. v. Ἄβρα. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν καὶ σπάνιόν τι, τῆς ΟΙΚΟΥΡΟΥ φυλαττούσης, καὶ ἄβρας τινὸς ἄλλης συμπαρούσης, ἀναπείθει τὴν κόρην λαθοῦσαν τοὺς γονεῖς ἀποδράναι. *Quoniam autem acceſſus ad puellam rarus ac difficilis erat, cum diligenter cuſtodiretur, et alia ancilla una adeſſet, perſuadet puellæ ut clam parentibus aufugiat.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, quem non intellexit Interpres. Quare minatur Boreas apud Æſchylum, *Si vel cuſtodem ſolum puellæ viderit, ſe totas ædes, niſi ignem reſtinxerint, peſſundaturum.* Sed in his quiſquiliis nihil certi. Ceterum, ut recte monuit Tanaq. Faber, nonnulla hic interciderunt: nam illud πρὸς οὐρανὸν ἐξεμεῖν, quod vituperat Longinus, in hoc loco non comparet. Eadem locutio occurrit apud Attium, quem laudat Cicero, Nat. Deor. ii. 35.

> *Aut forte Triton fuſcina evertens ſpecus,*
> *Subter radices penitus undanti in freto*
> *Molem ex profundo ſaxeam* AD CŒLUM EVOMIT.

Ad quem locum conſulendus Daviſius. Quod ſequitur, ὑπονοστεῖ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον, elegantiſſimum eſt. Plutarchus de Repub. gerend. p. 811. Καὶ τὸ θαυμαζόμενον αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιμελείας εἰς χλευασμὸν ΥΠΟΝΟΣΤΕΙ καὶ γέλωτα. Quod plane gemellum eſt.

καί τινα τῆς Καλλισθένους] MS. Vat. καί τινα τῶν Περσῶν Καλλισθένους. Scribe, τῶν Περσικῶν. Calliſthenis Περσικὰ laudat Photius in Lexico inedito, et ex eo Suidas et Apoſtolius. De eo plurima, ut ſolet, cl. Hemſterhuſius ad Polluc. ix. 93. Eum vituperat Cicero ad Quintum, ii. 12. *Calliſthenes quidem vulgare et notum negotium, quemadmodum Græci aliquot locuti ſunt.*

φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα] Locus Sophoclis extat integrior apud Cicer. ad Atticum, ii. 16. *Cneus quidem noſter jam plane quid cogitat neſcio.*

Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
Ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ.

Librarii vero ex duobus optimis verſibus unum fecere non malum.

Σμικροῖς μὲν αὐλίσκοισι, φορβειᾶς δ' ἄτερ.

Sed dum ſenario conſulerent, ſenſum plane peſſundederunt. Particula enim negativa omnino deſideratur, quod et recte animadverterunt viri eruditi. Longinus proculdubio ſcripſit, nulla metri ratione habita, οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἄτερ. *Non parvis quidem tibiis, ſed ſine capiſtro.* Quod de Clitarcho omnino verum videtur. Huc facit Plutarchus de Adulat. p. 56. Πτολεμαίῳ δὲ τί περιῆψεν ἄλλο ΦΟΡΒΕΙΑΝ ΚΑΙ ΑΥΛΟΥΣ; οὐχ ὁ κολακευόντων ἔπαινος;

Ἀμφικράτους τοιαῦτα, καὶ Ἡγησίου] Fraterculorum iſtorum, Amphicratis et Hegeſiæ, meminiſſe videtur Lucianus in Rhet. Præcept. p. 9. Εἶτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν, ΗΓΗΣΙΟΥ καὶ τὸν ἀμφ' ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΝ καὶ Νησιώτην. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur τὸν ἀμφὶ Κράτητα. Per Νησιώτην vero intelligendus, ut recte vidit Græviu, Gorgias Leontinus, rhetor antiquiſſimus, de quo ſupra Noſter: et ſic intelligendus, opinor, Athenæus, lib. ii. p. 70. Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας περιηγήσει, εἰ γνήσιον τοῦ συγγραφέως τὸ βιβλίον, Καλλίμαχος γὰρ αὐτὸ ἀναγράφει ΝΗΣΙΩΤΟΥ. Sed de hoc viderint eruditi.

καὶ Μάτριδος] De Matride iſto parum compertum habuerunt Interpretes. Intelligendus autem videtur Matris *Thebanus*, qui encomium in Herculem ſcripſit, idque ſoluta oratione, ſi Langbænio credideris. Athenæus, lib. x. p. 412. Μάτρις δὲ ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐγκωμίῳ, καὶ εἰς πολυποσίαν φησὶ τὸν Ἡρακλέα προκληθῆναι ὑπὸ τοῦ Λεπρέως, καὶ πάλιν νικηθῆναι· ad quem locum conſulendus Caſaubonus. Idem, lib. ii. p. 44. *Athenienſem* vocat. Μάτρις δὲ ὁ Ἀθηναῖος ὅσον ἐβίω χρόνον οὐδὲν ἐσιτεῖτο

ἢ μυρσίνης ὀλίγον. Verum Ptolemæus Hephæstio apud Photium, unde hanc fabulam mutuatus est Athenæus, *Thebanum* vocat. Μάτρις ὁ Θηβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐσιτεῖτο. Quare corrigendus videtur Athenæus ex Photio, et legend. Μάτρις ὁ Θηβαῖος. Nam de eodem uterque accipiendus, Ὑμνογράφῳ scilicet, qui hymnum in Herculem scripserit, qui et ipse erat Thebis oriundus. Huc accedit Diodorus Sicul. i. 24. Τὸν δὲ ἐξ Ἀλκμήνης γενόμενον ὕστερον πλείοσιν ἔτεσιν ἢ μυρίοις Ἀλκαῖον ἐκ γενέτης καλούμενον, ὕστερον Ἡρακλέα μετονομασθῆναι, οὐχ ὅτι δι' Ἥραν ἔσχε κλέος, ΩΣ ΦΗΣΙΝ Ο ΜΑΤΡΙΣ, ἀλλ' ὅτι τὴν αὐτὴν ἐζηλωκὼς προαίρεσιν Ἡρακλεῖ τῷ παλαιῷ, τὴν ἐκείνου δόξαν ἅμα καὶ προσηγορίαν ἐκληρονόμησε. Ubi fragmentum hujus Matridis deprehendisse videor :

——ὅτι δι' Ἥραν
Ἔσχε κλέος——

Vel forsan versus ita fuerat conceptus,

Ἡρακλέα καλέεσκον ὅτι κλέος ἔσχε δι' Ἥραν.

Μεγάλων ἀπολισθαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἁμάρτημα] Vulgo, Μεγάλως ἀπολισθαίνειν ἁμάρτημ' εὔγενες. "Vitiosa Manutii in hoc loco lectio nata videtur ex eo quod versum hunc Iambicum esse censuit : sed ut cl. Boivinus notavit, nullibi occurrit versus Iambicus duobus Anapæstis incipiens." *Pearce.* De pedibus Iambici nihilo certiores sunt viri doctissimi, quam de iis quæ apud Antipodas. Nec melius quidem hic se gessit noster Ruhnkenius. Nihil autem certius quam Senarium istum ex veteri aliquo Comico, nam Comici in re metrica minus religiosi sunt, esse desumptum, atque ita esse scribendum :

ΜΕΓΑΛΩΝ ἀπολισθαίνειν ἁμάρτημ' εὐγενές.

Huc respexit Plutarchus in Crasso. ΗΜΑΡΤΕ μὲν, ὠρέχθη δὲ ΜΕΓΑΛΩΝ. Quocum facit Herodotus, viii. 100. Καλῶς τελευτῆσαι τὸν βίον, ὑπὲρ ΜΕΓΑΛΩΝ αἰωρηθέντα. Quod imprimis notandum. Dicitur autem

ἀπολισθαίνειν, ἀπολισθάνειν et ἀπολισθεῖν, ut ἀλφαίνειν, ἀλφάνειν et ἀλφεῖν, Οἰδαίνειν, οἰδάνειν, et οἰδεῖν, et si quæ alia. Negat quidem non nemo in Miscellaneis Criticis aliam fuisse hujus verbi formam, quam ἀπολισθάνειν. Sed obstare videtur, ut alios permultos taceam, Musæi, si qua demum, auctoritas:

—ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκος ΟΛΙΣΘΑΙΝΕΙ —

Quod non animadvertit vir doctissimus. Ceterum, dum hoc agimus, restituendum hoc verbum Alciphroni, iii. 11. Οἶδα ἀκούσας ἄλλα τινα δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολεῖσθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. Quæ expedire non potuit cl. Berglerus. Reponendum absque controversia: ΑΠΩΛΙΣΘΕ μοι τῆς μνήμης. *Memoria mea exciderunt.* Cyrillus contr. Julian. p. 288. Καὶ ΑΠΩΛΙΣΘΕ μὲν τῆς πρὸς Θεὸν οἰκειότητος, ὡς κυριοκτόνος, ὁ Ἰσραήλ. Leonidas in Epigrammate,

—— ΑΠΩΛΙΣΘΟΝ δὲ βίοιο
Κάλλαισχρος, Λιβυκοῦ μέσσα θέων πελάγευς.

χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις] Legebat Tanaq. Faber, ἀναλθεῖς. Quod et nescio quomodo probat Ruhnkenius. Sed nihil mutandum: χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις, *in quibus nihil veri atque solidi.* Dionysius Halicar. in Dinarcho, p. 184. Οἱ δὲ Ἰσοκράτην καὶ τὰ Ἰσοκράτους ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες, ὕπτιοι, καὶ ψυχροὶ, καὶ ἀσύστροφοι, καὶ ΑΝΑΛΗΘΕΙΣ. Idem in Demosth. p. 270. ubi de Isocratis dictione agit. Ταῦτα μέν τοι πολλαχῆ μακροτέραν τε αὐτὴν (περίοδον) ποιεῖ καὶ ΑΝΑΛΗΘΕΣΤΕΡΑΝ, ἀπαθῆ τε καὶ πανηγυρικὴν μᾶλλον ἢ ἐναγώνιον. Ita scribendus iste locus ex MS. Reg. Paris. Vulgo nullo sensu legitur ἀληθεστέραν. Idem error tollendus infra, p. 299. Ἡ μὲν γὰρ οὐδὲν ἔξω τῆς εὐμορφίας ἐπιτηδεύει, καὶ παρὰ τοῦτ' ἔστιν αὐτῆς τὸ καλὸν ἐν ΑΝΑΛΗΘΕΣΙ· ἡ δὲ οὐδὲν ὅτι οὐκ ἐπὶ τὸ χρήσιμον καὶ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ἄγει. *Platonis enim dictio nihil præter elegantiam et venustatem sectatur, et proinde causis non veris convenit: Demosthenis autem dictio nil, nisi quod utile et*

verum eſt, quærit. Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Quod ex Antitheſi ſatis liquet. Vocem ἀναλήθης uſurpat etiam Plutarchus in Coriolano. Ὅτι τοί νυν ἁπλῦς τις ὁ Μάρκιος ὑπείληπται τῷ τρόπῳ γεγονέναι καὶ αὐθέκαςος, ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης πανῦργος ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ΑΝΑΛΗΘΗΣ, ὐκ ἄδηλόν ἐςιν. Item Arrian. Epict. p. 541. Ὀμόσαι δύναμαι, ὅτι ὐδεὶς ὕτως ἐςὶν ἀναίσθητος ἢ ΑΝΑΛΗΘΗΣ, μὴ ἀποδύρασθαι τὰς αὐτῦ συμφορὰς ὅσῳ ἂν ᾖ φίλτερος. Quem locum perperam ſollicitavit doctiſſimus editor. Hinc Ἀναλήθως M. Antonino, ii. 16. Ὑβρίζει ἑαυτὴν ἡ τῦ ἀνθρώπυ ψυχὴ, ὅταν ὑποκρίνηται, καὶ ἐπιπλάςως καὶ ΑΝΑΛΗΘΩΣ τι ποιῇ ἢ λέγῃ. His contraria Ἐναλήθης et Ἐναλήθως. Longinus, ſect. 15. τῆς δὲ ῥητορικῆς φαντασίας κάλλιςον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ΕΝΑΛΗΘΕΣ.

Καὶ δήποτε περιϊςάντες ἡμᾶς εἰς τὐναντίον] Vulgo, μήποτε. Manutius vero καὶ δήποτε· quod placet. *Et quæ non raro etiam in contrarium deducunt.* Damaſcius apud Suid. v. Σεβηριανός. Δικάζων δὲ πικρότατος ἦν, ΚΑΙ ΔΗΠΟΤΕ ἐξαγόμενος ὑπὸ θυμῦ φόνυς εἰργάσατό τινας ὐκ εὐαγεῖς ὐδὲ εὐτυχεῖς. Noſter infra, ſect. 38. ΕΣΘ' ΟΤΕ δὲ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπεριΐςαται. Quod perinde eſt. Quæ ſequuntur ſenarium redolent, qui ita a Poeta, quicunque demum fuerit, profectus videtur,

Οὐκ ἐςὶν ὐδὲν ξηρότερον ὑδρωπικῦ.

Quod Atticæ elegantiæ eſt. Ariſtoph. Av. 1342.

Οὐκ ἐςὶν ὐδὲν τῦ πέτεσθαι γλυκύτερον.

Menander in Adelph. p. 6. ed. Cler.

Οὐκ ἐς' ἀνοίας ὐδὲν τολμηρώτερον.

Quæ ita erant corrigenda ex Stobæo, p. 98. ed. Franc.

Οὐκ ἐς' ἀνοίας ὐδὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
Τολμηρότερον ——

Τί ποτ' ὖν τὸ μειρακιῶδές ἐςιν; ἢ δῆλον, ὡς] Vulgo, ᾗ δῆλον. Scribe cum Fabro, ἢ δῆλον. *Quidnam eſt igitur quod puerile appello? Nihil aliud profecto quam ſenſus ſcholaſticus.*

Plato, Apol. Socrat. §. 26. Ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι; ἦ δῆλον ὅτι τῆς ἀξίας. Porphyrius de Abſtin. lib. iii. Ἀλλ' εἰ πάντες τούτοις πεισθεῖεν τοῖς λόγοις, τί ἡμῖν ἔσται; ἦ δῆλον ὡς εὐδαιμονήσομεν. Atque ad hanc normam corrigendus Demoſthenes contr. Leptin. p. 27. ed. Tayl. Πῶς ποτ' ἂν ἔχοιτε πρὸς τοὺς ταῦτα λέγοντας; ἦ δῆλον ὅτι φωνὴν οὐκ ἀνάσχοισθε ὡς συκοφαντούντων. Nec non Julianus, Orat. v. p. 179. ed. Spanh. Ἀλλὰ τί πέρας ἔσται μοι τῶν λόγων; ἦ δῆλον ὡς ὁ τῆς μεγάλης ὕμνος θεοῦ. Vulgo male ſcribitur, ἢ δῆλον. Sed in his ſæpius peccatum. Deinde ſequitur, ὑπὸ περιεργίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα. Ubi libri meliores ὑπὸ περιεργασίας· quod mire placet. *Senſus ſcholaſticus, eo quod nimis elaboratus ſit, in frigidum deſinens.* Hæc mens Longini. Vocem elegantiſſimam uſurpat Schol. ad Euripidis Hippol. 521. Τὴν Ἀφροδίτην δὲ ἐπικαλεῖται ὡς παραστατοῦσαν ταῖς τοιαύταις ΠΕΡΙΕΡΓΑΣΙΑΙΣ. Atque hic notanda verba Περιεργάζεσθαι et Προσπεριεργάζεσθαι: quod verbum reſtituendum Straboni, lib. i. p. 30. Καὶ ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΡΓΑΖΕΤΑΙ γε, πυνθανόμενος τί συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν ποιητοῦ, πολλῶν ὑπάρξαι τόπων ἔμπειρον. *Et præterea curioſe admodum agit, quærens quid ad virtutem poeticæ faciat multorum locorum peritia.* Ita ſcribendus eſt iſte locus. Vulgo, προσεργάζεται. Sed MSS. προσεπεργάζεται· unde veram lectionem elicuimus. Philo Jud. de Virtut. p. 556. ὁ δὲ ἠλίθιος, οὐδὲ πενθερὸς ὢν ἔτι, τὰ μὴ καθ' ἑαυτὸν ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΙΡΓΑΖΕΤΟ. Syneſius in Dion. p. 60. τῷ παντὶ ἂν ἔχοι καλῶς, μηδὲν ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΡΓΑΖΕΣΘΑΙ.

ὑποκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικὸν] Vulgo, ἐποκέλλοντες δὲ εἰς ῥοπικόν. Editio princeps Robortelliana, ὑποκέλλοντες. Omnino vere atque eleganter. Noſter ſupra, φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀσθενείας καὶ ξηρότητος κατάγνωσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦθ' ΥΠΟΦΕΡΟΝΤΑΙ. Quod plane geminum eſt. Quod ſequitur, εἰς ῥοπικὸν, omnino exſibilandum eſt. Nos reſcripſimus cum MS. Ven. εἰς τὸ ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον. Quod et magno Caſaubono placuiſſe intellexi. Ni-

mirum quod minutum, et affectatum, et nullius fere pretii est, ῥῶπον sive ῥωπικὸν vocant Græci: de quo Hesych. Suidas, Photius in Lex. inedito, alii. Polybius, in Excerptis Valesii, p. 1434. ed. Gronov. Τὸν δὲ πραγματικὸν τρόπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον, ἣν δὲ ψευδεπίγραφος καὶ ΡΩΠΙΚΟΣ. Plutarch. de Amore prolis, p. 495. Πανταχοῦ μὲν γὰρ ἡ φύσις ἀκριβὴς, καὶ φιλότεκνος, καὶ ἀνελλιπὴς, καὶ ἀπερίτμητος, οὐδὲν, ὡς ἔφησεν Ἐρασίστρατος, ἔχουσα ΡΩΠΙΚΟΝ. Idem, in Lycurgo: Τὸ γὰρ σιδηροῦν ἀγώγιμον οὐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, οὐδ' εἶχε τιμὴν καταγελώμενον, ὥστε οὐδὲ πρίασθαί τι τῶν ξενικῶν καὶ ΡΩΠΙΚΩΝ. Quæ bona fide exscripsit Porphyrius de Abstin. lib. iv. Hinc Ῥωποπώλης, *a haberdasher of small wares*, et Ῥωπογράφος, *a sign painter*: de quo cl. Salmacius ad Spartiani Adrianum, et Lampridii Heliogabalum. Eleganter Leonidas in Epigrammate:

Ἁ μάτηρ ζῶον τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρὰ,
Βάκχῳ δωρεῖται, ΡΩΠΙΚΑ γραψαμένα.
Βάκχε, σὺ δ' ὑψώσῃς τὸν Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον
ΡΩΠΙΚΟΝ· ἃ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία.

Πολλὰ γὰρ] Ita locutus est Diod. Sic. i. 4. Πολλὰ γὰρ παρὰ τὰς ἀγνοίας τῶν τόπων διήμαρτον οὐχ οἱ τυχόντες μόνον τῶν συγγραφέων, ἀλλά τινες καὶ τῶν τῇ δόξῃ πεπρωτευκότων. Confer D. Jacobum, iii. 2. et cl. Gronovium ad Ælian. Var. Hist. iii. 8. Addas Dionys. Halic. Art. Rhet. x. 6. et Hierocl. p. 296. edit. Needham: ubi rem minus recte administrarunt cl. editores. Atque hinc obiter vindicandus Callimachus in Dian. 27.

——Πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας.

ubi idem est πολλὰς χεῖρας et πολλὰ χεῖρας. Quomodo locutus est Auctor Arimaspiorum a Longino nostro infra laudatus:

Ἦ που ΠΟΛΛΑ θεοῖσι φίλας ἀνὰ ΧΕΙΡΑΣ ἔχοντες.

πρὸς οὐδὲν πεπονθότας ἀκροατὰς ἀσχημονοῦσιν· εἰκότως] Quod adeo elegantioribus placuit, ut nihil supra. Lycurgus

contra Leocrat. Οὐδ' αἱ παρὰ τ̃ θεῶν ἐπικȣρίαι τοῖς προδόταις βοηθȣ̃σιν. ΕΙΚΟΤΩΣ· ȣ̓δὲν γὰρ πρότερον ἀδικȣ̃σιν ἢ περὶ τȣ̀ς θεȣ̀ς ἀσεϐȣ̃σι. Diodor. Sic. in Excerpt. p. 568. Ἕκαςος ἐθαύμαζε τ̃ τἀνδρὸς ἀρετήν. ΕΙΚΟΤΩΣ· παράδοξον γὰρ ἐφαίνετο πᾶσιν. Ita conſtituendus eſt iſte locus, quem male mulctavit cl. Weſſelingius. Ceterum Plutarchum ſuum de Audit. p. 39. ob oculos habuiſſe videtur Noſter: Οἱ δὲ εὐθὺς ἀντικόπτοντες, ȣ̓́τε ἀκȣ́οντες ȣ̓́τε ἀκȣόμενοι, λέγοντες δὲ πρὸς λέγοντας ΑΣΧΗΜΟΝΟΥΣΙ.

Sect. IV.

Τίμαιος] De Timæo iſto, hiſtorico Siculo, alii aliter, ut ſolent: nam laudatur ab his, culpatur ab illis. De eo Polybius, Diodorus, Plutarchus, Suidas, alii. Quæ ſequuntur male accepit vir doctiſſimus. Nos revocavimus diſtinctionem priſtinam: Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος ȣ̓κ ἄφορος. Quo nihil verius. Sic Noſter infra, ſect. 44. καὶ μάλιςα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι· quod gemellum eſt. Haud aliter Dionyſ. Halic. Art. Rhet. cap. 3. a Ruhnkenio laudatus: Πόλις μεγάλη, πολυάνθρωπος, ΕΥΦΟΡΟΣ πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν. Eleganter Julius Capitolinus in Marco: *Poſt Veri obitum Marcus Antoninus ſolus rempublicam tenuit, multo melior et* FERACIOR AD VIRTUTES. Ceterum mentem Longini optime expreſſit Tollius, *Scriptor ſane cetera egregius, et ad orationis granditatem non raro aſſurgens.*

Ἑρμοκράτην τὸν Ἕρμωνος] Eandem fabulam tangit Plutarchus in Nicia. Ὥσπερ ὅταν λέγῃ Τίμαιος τοῖς Ἀθηναίοις οἰωνὸν ἡγήσασθαι, γεγονέναι τὸν ἀπὸ τ̃ νίκης ἔχοντα τȣ̀ὔνομα ςρατηγὸν ἀντείποντα πρὸς τ̃ ςρατηγίαν· Καὶ ΤΗι ΠΕΡΙΚΟΠΗι ΤΩΝ ΕΡΜΩΝ προσημαίνειν αὐτοῖς τὸ δαιμόνιον, ὡς ὑπὸ ΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΕΡΜΩΝΟΣ πλεῖςα πείσονται παρὰ τ̃ πόλεμον.

καὶ τί δεῖ περὶ Τιμαίȣ λέγειν; ὅπȣ γε] Manutius, Καί τοι τί δεῖ. Uterque cod. Vat. Καὶ τί δεῖ· quæ vera lectio.

Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 278. Καὶ τί δεῖ περὶ ἀσπίδος κ̀ πηδαλίȣ λέγειν; ὅπȣ γε— Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. i. Καὶ τί δεῖ περὶ τ̃ ἄλλων λέγειν; ὅπȣ γε— Joſephus contr. Appion. p. 439. Καὶ τί δεῖ λέγειν περὶ τ̃ κατὰ πόλεις κ̀ βραχυτέρων; ὅπȣ γε περὶ τ̃ περιηγήσεως τῆς Περσικῆς ςρατείας οἱ δοκιμώτατοι διαπεφωνήκασι. Ita ſcribendus iſte locus cum Euſebio. Vulgo omittitur γε, non ſine elegantiæ detrimento.

ὄμματα μεταςρέψαις] Sic legunt Manutius et MSS. nonnulli. Quomodo etiam legitur apud Xen. Laced. Republ. p. 679. Quod et neſcio quomodo elegantius videtur. Deinde MS. Elienis, τ̃ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΗΜΩΝ παρθένων. Sic mox Longinus, τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΗΜΩΝ κόρας. Ceterum quod dixit Xenophon, dixit etiam Aretæus Cappadox de Cauſ. Morb. lib. vii. p. 34. Τάδε πάσχει ἄμφω τὰ εἴδεα, καὶ Η ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ. Quod et Ruhnkenium noſtrum animadvertiſſe video.

τὰς ἁπάντων ἑξῆς κόρας] Inepte Morus, *in poſterum omnes pupillas:* imo, *omnes omnino pupillas.* Confer nos ad finem, ſect. 33. Quæ ſequuntur, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἰταμὸν, corrupta ſunt et male diſtincta. Equidem ſcribendum arbitror: ὅπȣ φασὶν ȣ̉δενὶ ȣ̃τως ἐνσημαίνεσθαι τήν τινων ἀναίδειαν, ὡς ΤΩι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΙΤΑΜΩι. *Nulla re magis declarari aliquorum impudentiam, quam oculorum torvitate..* Quod planum et perſpicuum eſt. Huc facit Plutarch. in Amator. p. 767. ΙΤΑΜΟΥ μὲν ἤθȣς καὶ ἀκολάςȣ κ̀ διεφθορότος σημεῖα ΤΟΙΣ ΕΙΔΕΣΙ τ̃ γυναικῶν ἐπιτρέχει.

ὡς φωρίȣ τινὸς ἐφαπτόμενος] Græca ſunt ſana, ſenſus obvius. Nil novi fecit Timæus; fecit quod fures ſolent, qui quicquid in manus venerit, prædam ſuam ducunt. Haud aliter locutus eſt Alciphro, iii. 52. Ἀλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τ̃ οἰκίας σκεύη καθ' ἓν ΩΣΠΕΡ ΦΩΡΙΑ λαμβάνȣσι. *Quin et ſupellectilem ex domo quaſi prædam ſuam convaſant et exportant.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, qui viros doctiſſimos fruſtra exercuit. Themiſtius, Orat. vii. ad Valent. Ὑπὸ μάλης

ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας ΩΣΠΕΡ ΦΩΡΙΑ κακοῦργοι. Dio Chryſoſt. p. 411. Περιςέλλων ΚΑΘΑΠΕΡ ΦΩΡΙΑ κλέπτης. Priſcus in Excerptis Hœſchelii, p. 43. Τὰς φιάλας ἐνέχυρα, καὶ οὐ ΦΩΡΙΑ λαβών. Atque hinc obiter emendandus Plutarchus in Demetrio: Ἐξορμήσαντος ἐπὶ Θράκην τοῦ Δημητρίου, ὥσπερ ἔρημα καταληψομένου. Legendum proculdubio: ὥσπερ ΕΥΡΗΜΑ καταληψομένου. Xenoph. Exped. vi. p. 404. Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, ΕΥΡΗΜΑ ἐδόκει εἶναι. Sirachides, xxix. 4. Πολλοὶ ὡς ΕΥΡΗΜΑ νομίζουσι δάνος. Ariſtides, tom. ii. p. 47. Οὐδ', εἰ μετέχει τέχνης, ΕΥΡΗΜΑ ποιεῖσθαι· ad quem locum vide Scholiaſtam. Iſæus, Orat. viii. p. 540. Ἡγεῖται γὰρ αὐτῶν ἑκάτερος ΕΥΡΗΜΑ ἔχειν ὅ, τι ἂν τῶν Ἀςυφίλου λάβῃ. Lyſius contr. Archebiadem apud Dionyſ. Halicar. in Iſæo, p. 170. Ἐγὼ οὖν σε ἀξιῶ μὴ ΕΥΡΗΜΑ ΗΓΕΙΣΘΑΙ τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν, ἀλλὰ παραλαβόντα τοὺς ἐμοὺς φίλους καὶ τοὺς σαυτοῦ, διηγήσασθαι περὶ τοῦ χρέους, ὅθεν γεγένηται· κἂν δοκῇς ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοις, οὐδέν σοι δεήσει πραγμάτων, ἀλλὰ λαβὼν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. Quæ poſtrema corruptiſſima ſunt, et viris doctiſſimis fraudi fuerunt. Scribendum ſine controverſia: ἀλλὰ λαβὼν ΑΠΙΘΙ τὰ σαυτοῦ. Locus ita vertendus eſt: *Quod ſi illis videberis id quod res eſt proferre, nullum exinde tibi negotium faceſſam, quin tu rebus tuis repetitis abeas.* Nos Angl. *Take that thine is, and go thy way.* Xenoph. Exped. lib. vii. Ταῦτα ΛΑΒΩΝ καὶ τοὺς τῶν ἀδικησάντων σε ὁμήρους προσλαβὼν ΑΠΙΘΙ. Plato in Epiſt. ad Dionis amicos, p. 301. ΑΠΙΘΙ ΛΑΒΩΝ τὰ χρήματα ταῦτα. Ælian. Var. Hiſt. ix. 25. Εἰ μέν σοι τέθνηκε ζεῦγος, παρ' ἐμοῦ ΛΑΒΩΝ ΑΠΙΘΙ. Ceterum ut Lyſias, μὴ εὕρημα ἡγεῖσθαι, ſic D. Paulus ad Philipp. ii. 6. οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο. Quod perinde eſt.

ἐκ τῶν ἀνακαλυπτηρίων] Reddunt, *poſtridie nuptiarum*: vereor ut recte. Diſerte grammaticorum doctiſſimus, Heſychius: Ἀνακαλυπτήριον, ὅτε τὴν νύμφην πρῶτον ἐξάγουσι Τῌ ΤΡΙΤῌ ΗΜΕΡᾼ. Confer viros doctiſſimos ad Callimachi Dian. 74. et imprimis cl. Weſſeling. ad Diodor. lib. v. 2. Latini *Repotia* dicunt.

Gloſſæ Nomicæ Labbei: Ῥεπώτια, ἡ τρίτη τῶν γάμων ἡμέρα. Quocum et facit Philoxenus in Gloſſis. Huc reſpexit Petronius, Satyr. cap. 26. loco venuſtiſſimo, ſed cujus mentem nemo interpretum adſecutus eſt: *Jam Pſyche puellæ caput involverat flammeolo; jam Embaſicoetas præferebat facem; jam ebriæ mulieres longum agmen plaudentes fecerant, thalamumque inceſta* (leg. *ingeſta*) *exornaverant veſte. Tum Quartilla jocantium quoque libidine accenſa, et ipſa ſurrexit, correptumque Gitona in cubiculum traxit. Sine dubio non repugnaverat puer, ac ne puella quidem triſtis expaverat nuptiarum nomen. Itaque quum incluſi jacerent, conſedimus ante limen thalami, et in primis Quartilla per rimam improbe diductam adplicuerat oculum curioſum, luſumque puerilem libidinoſa ſpeculabatur diligentia. Me quoque ad idem ſpectaculum lenta manu traxit.—Venerat jam* TERTIUS DIES, *id eſt, expectatio liberæ cœnæ.* Hæc ſatis eleganter Petronius. Fruſtra autem viri docti de *Saturnalibus* et *cœna libera* hic diſputant. Intelligit Arbiter *tertium poſt nuptias diem*, ſive Ἀνακαλυπτήρια, quo flammeolo novæ nuptæ amoto, amici affineſque convivio excipiebantur, atque adeo laute et libere genio litabant. Atque ita intelligendus D. Joannes, ii. 1. Καὶ ΤΗι ΗΜΕΡΑι ΤΗι ΤΡΙΤΗι γάμος ἐγένετο ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας. *Et tertio poſt nuptias die*, ſive Ἀνακαλυπτηρίοις, *erat convivium nuptiale in Cana Galileæ.* Qui locum aliter accipiunt, falluntur.

Τί δέ; ὁ τ' ἄλλα θεῖος Πλάτων;] Codd. omnes, Τί δὲ ὁ τἄλλα. Diſtinguo, τί δέ; ὁ τἄλλα θεῖος Πλάτων τὰς δέλτους θέλων εἰπεῖν, Γράψαντες, φησὶν, ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσι κυπαριττίνας μνήμας. Sic ſæpius Noſter. Atque ita locutus eſt Dio Chryſoſt. p. 408. Τί δέ; ὁ Περσεὺς οὐκ ἂν ὄντως ὑπερπτῆναι δοκεῖ τὴν πόλιν; Ita diſtinguendus iſte locus. Deinde quod legitur Herodoteum de Perſarum legatis, τὰς καλὰς γυναῖκας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν, idem fere tradit de Alexandro Plutarchus, p. 676. τὰς δὲ ἄλλας αἰχμαλώτας ὁρῶν ὁ Ἀλέξανδρος κάλλει καὶ με-

γήθει διαφερέσας, ἔλεγε παίζων, ὡς εἰσὶν ΑΛΓΗΔΟΝΕΣ ΟΜΜΑΤΩΝ ΑΙ ΠΕΡΣΙΔΕΣ.

Sect. V.

Ἀφ' ὧν γὰρ ἡμῖν τἀγαθὰ, σχεδὸν ἀπ' αὐτῶν τέτων κ̣ τὰ κακὰ γεννᾶσθαι φιλεῖ] Ita se habet MS. Par. Non male. Vulgo, γίνεσθαι. Vulgatam autem lectionem firmare videtur Democritus sive nescio quis apud Stobæum Eclog. Ethic. p. 205. Ἀφ' ὧν ἡμῖν τἀγαθὰ ΓΙΓΝΕΤΑΙ, ἀπὸ τ̃ αὐτῶν τέτων κ̣ τὰ κακὰ ἐπαυρισκοίμεθα. Ad quem locum respexisse videtur Longinus.

Sect. VII.

ἔχοι τοιαύτην] Sic MS. Par. recte. Scil. qualem supra memoratam. Vulgo, τε ταύτην. Deinde distingue, ἀναπτυσσόμενα δὲ, ἄλλως εὑρίσκοιτο χαῦνα. *Quæ si forte explicueris, tumida omnino atque inania inveniantur.* Ἄλλως χαῦνα, *non nisi tumida atque inania.* Maximus Tyr. xxvii. 2. Καὶ πόλεως τὸ καλέμενον δὴ τῦτο νόμος ἄνευ πειθῦς τ̃ χρωμένων συγγραμμά ἐςιν ΑΛΛΩΣ ΚΕΝΟΝ. Idem, xii. 5. καὶ μόνος ἂν εἴη ἇτος νόμος, οἱ δὲ ΑΛΛΩΣ καλέμενοι δόξαι ψευδεῖς. Ita scribendus iste locus, cujus elegantiam minus perspectam habuerunt viri eruditissimi. Artemidorus in Procemio: Τὰς ἀντιλογίας δεδιὼς τ̃ ἀνθρώπων—λεγόντων ὅσα λέγεσιν, ἢ ΑΛΛΩΣ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ κ̣ διατριβὰς ἑαυτοῖς ποριζομένων. Quem locum minus intellexit cl. Reiskius: ἄλλως γυμνάσματα, *non nisi exercitia et disputandi argumenta.* Lucian. in Prometh. Τέρψις ΑΛΛΩΣ κ̣ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Aristides, ii. p. 281. Εἰ μὲν γὰρ ΑΛΛΩΣ ταῦτ' ἐςὶ λόγε χάρις κ̣ ἡδονὴ, τί τ̃ ῥητορικῆς ταῦτα κατηγορεῖ; Ita scribendus iste locus ex Codd. MSS. Atque una opera corrigendus Aristides, i. p. 135. Ἐπὶ μὲν Σάμῳ δέκατος

αὐτὸς ϛρατηγῶν, ἀποκρύψας τὲς ἄλλες ἅπαντας ϛρατηγὲς, κ̀ δείξας ὄνομα ἄλλες ὄντας. Reponendum omnino: ὄνομα ΑΛΛΩΣ ὄντας. Ita locutus eſt Ariſtides, ii. p. 502. ὁ δὲ Κῦρος ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑ ἐϛιν αὐτῷ· ubi recte Interpres, *Cyrus autem illi inane quoddam nomen eſt.* Thucydides, viii. 78. Τῦ μὲν ἐκ ἐθέλοντος—ἄλλα τὰς παρὰ Τισσαφέρνες Φοινίσσας ναῦς μένοντες, [leg. μένοντος,] ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑ κ̀ ἐκ ἔργον, κινδυνεύειν διατριβῆναι. Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus, in quo expedire ſe non poterat eruditiſſimus Dukerus. Nimirum Aſtyochus pugnam detrectando, et Phœniſſas naves fruſtra præſtolando, ſe ſuoſque in ſummum periculum conjecerat. Hæc mens Thucydidis. Eandem locutionem uſurpat Menander in Hypobolimæo apud Stobæum.

Εἰ μή τις ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑΣΙ χαίρει κενοῖς.

Item Sophocles, Trachin. 827.

Ὄγκον γὰρ ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑΤΟΣ τί δεῖ τρέφειν;

Callimachus in Epigrammate,

—— χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρὸς, ἐγὼ δ' ΑΛΛΩΣ ΟΥΝΟΜΑ τύμβος ἔχων.

Philo Jud. adv. Flaccum, p. 541. ὁ δυνάμεις πολλὰς πεζὰς κ̀ ἱππικὰς κ̀ ναυτικὰς, ἐκ ΑΡΙΘΜΟΝ ΑΛΛΩΣ, ἀλλ' ὅσον δοκιμώτατον ἐν ὑπηκόοις ἔχων. Ita legendus iſte locus, quem non intellexit cl. Mangeius. Euripides, Troas, 476.

Κἀνταῦθ' ἀριϛεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα,
ΟΥΚ ΑΡΙΘΜΟΝ ΑΛΛΩΣ, ἀλλ' ὑπερτάτες Φρυγῶν.

Ad quem locum manifeſto reſpexit Philo. Confer etiam Ariſtoph. Nub. 1205. et nos Epiſt. Crit. p. 80. Sed hæc explicatiora atque uberiora ſunt quam pro more atque inſtituto noſtro.

ἐπαίρεται τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ, κ̀ γαῦρόν τι ανάϛημα λαμβάνεσα] MSS. complures, ἀνάθημα· quod vel furca expellendum. MS. Ambroſ. ἀνάϛημα. Omnino vere.

Hesych. Ἀνάστημα, ὕψωμα. Suidas, Ἀνάστημα ψυχῆς· τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα. Idem, Ἀνεστηκὼς, ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπιος· Ἐλεύθερος δὲ ὢν, καὶ ἀνεστηκὼς ἐκ παιδὸς τὴν τύχην γενόμενος. Scribe, τὴν ΨΥΧΗΝ γενόμενος, quomodo recte legitur apud Suid. v. Αἰλιανός. Eſt autem vox ἀνάστημα rarior et exquiſitior. Quid quod iſta verba ἀνάθημα et ἀνάστημα non ſemel permutari novimus. Vide Joſeph. Jud. Antiq. p. 449. ed. Havercamp. Locus autem ita vertendus eſt: *Natura enim neſcio quomodo animus noſter vera atque genuina ſublimitate elevatur, ſpiritumque quendam alacriorem nactus, geſtit atque exultat quaſi ipſe peperiſſet, quod ab aliis modo acceperat.* In quo imitatus eſt Noſter Quintilianum ſuum, Inſtit. Orat. viii. 2. *Sed auditoribus etiam nonnullis grata ſunt hæc, quæ cum intellexerint, acumine ſuo delectantur, et gaudent* NON QUASI AUDIVERINT, SED QUASI INVENERINT.

Μηδ' ἐγκαταλείπῃ τῇ διανοίᾳ πλεῖον τοῦ λεγομένου τὸ ἀναθεωρούμενον—οὗ πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις] Expreſſit manifeſto noſter rhetor Diod. Sic. xiii. 35. Ἔστι δὲ καὶ κατὰ τὴν λέξιν σύντομος, καὶ ΠΟΛΛΗΝ τοῖς ἀναγινώσκουσιν ΑΠΟΛΙΠΩΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ. Ita quoque locutus eſt Plutarchus in Lycurgo: Ἐδίδασκον δὲ τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χάριτι, καὶ ΠΟΛΛΗΝ ΑΠΟ ΒΡΑΧΕΙΑΣ ΛΕΞΕΩΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ. Quod ſequitur, πίπτῃ δ' ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῆς, in vulg. leviter corruptum eſt. Scribendum, ἐπισκοπῇ. *Si paulo diligentius perpendat.* Scil. homo iſte ἔμφρων, de quo ſermo eſt. Nihil verius hac emendatione.

ἀδύνατος ἡ κατεξανάστασις] Ita recte dedit vir doctiſſimus ex Robortello et libris MSS. Eſt autem κατεξανάστασις vox elegans, et quam non adſequitur lingua Latina. Eam non male exponit Pearcius. *Cui impoſſibile eſt obſiſtere. Quod deprimere vel deminuere nequeas.* Reſpondet enim iis quæ ſupra leguntur, πίπτῃ δὲ ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῇ εἰς ΑΠΑΥΞΗΣΙΝ. Quod miror non vidiſſe Interpretes. Vocem uſurpat Jamblichus de Vit. Pythag. cap. 16. Δόξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων

ἀνεπιτήδευτον καταφρόνησιν τε καὶ ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΣΙΝ. Idem, cap. 31. Δόξης τε ϗ πλέτε ϗ τ̃ ὁμοίων ἀνεπιτήδευτος ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. Ubi vide quæ adnotavit eruditiſſimus Kuſterus. Hinc Sextus Empiric. p. 710. καταφρονητικὰ μὲν τῦ ἤδε͡ος, ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ δὲ τῶν ἀλγηδόνων· ad quem locum conſulendus Fabricius. Illud autem κατεξανάστησις, quod in pleriſque Editis eſt, ne Græcum quidem eſt, et prælo, non Manutio, acceptum referendum eſt.

ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων, ἕν τι] Hæc male adminiſtravit vir doctiſſimus. Nos veram diſtinctionem cum Manutio et Robortello reſtituimus. Dicit autem noſter rhetor eam demum veram eſſe ſublimitatem, quæ viris omnium ætatum atque linguarum placeat; quippe quæ, in quemcunque ſermonem verteris, permanebit. Quod et recte adnotavit cl. Dacerius. Equidem ſolus Interpretum, quod mireris, rem vidit Paganus: *Quando enim unum quiddam et idem ſimul de iiſdem rebus viſum fuerit omnibus, qui inſtitutis, vita, ſtudiis, ætate, LINGUA, inter ſe differant, tunc* &c. Ceterum non diſſimili argumentandi ratione utitur Polybius, xi. 17. de Hannibale. Εἶχε γὰρ Λίβυας, Ἴβηρας, Κελτὲς, Φοίνικας, Ἰταλὲς, Ἕλληνας, οἷς οὐ νόμ͡ος, ἐκ ἔθος, οὐ ΛΟΓΟΣ, ἐχ ἕτερον ἐδὲν ἦν κοινὸν ἐκ φύσεως πρὸς ἀλλήλες· ἀλλ' ὅμως ἡ τ̃ προεστῶτος ἀγχίνοια τὰς τηλικαύτας ϗ τοιαύτας διαφορὰς ἑνὸς ἐποίει προστάγματ͡ος ἀκέειν, ϗ μιᾷ πείθεσθαι γνώμῃ. Quæ bona fide vertit Livius, lib. xxviii. 12.

ὡς κρίσις ϗ συγκατάθεσις] Hæc perperam ſollicitavit vir doctiſſimus. Plutarchus, adverſus Colot. p. 1123. Ποίαν δὲ ἐκ ἄνω ϗ κάτω ποιεῖ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΙΝ ΚΑΙ ΚΡΙΣΙΝ. Nemeſius de Nat. Hom. cap. 12. Τῦ δὲ διανοητικῦ εἰσὶ γενικῶς μὲν αἵτε ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ. Optime et ad rem noſtram Quintilian. v. 11. *Adhibetur extrinſecus in cauſam et auctoritas. Hæc, ſecuti Græcos a quibus* Κρίσεις *dicuntur,* judicia *aut* judicationes *vocant; non de quibus ex cauſa dicta ſententia*

est, nam ea quidem in exemplorum locum cedunt, sed si quid ita visum gentibus, populis, sapientibus viris, claris civibus, illustribus poetis, referri potest. Quae Longinum nostrum illustrant egregie.

Sect. VIII.

ἧς ὅλως χωρὶς οὐδὲν] Legebam, ἧς ΟΦΕΛΟΣ χωρὶς οὐδέν· *sine qua nihil utique profeceris.* Ὅλος et Ὄφελος in libris scriptis non raro confunduntur. Dionysius Halicar. Epist. ad Pomp. in re non dissimili, p. 209. Πρώτη τῶν ἀρετῶν γένοιτ' ἄν, ΗΣ ΧΩΡΙΣ ΟΥΔΕΝ τῶν ἄλλων τῶν περὶ τοὺς λόγους ΟΦΕΛΟΣ· ad quem locum respexisse videtur Longinus. Idem, Antiq. Rom. iv. 80. ΩΝ ΧΩΡΙΣ ΟΥΔΕΝ ἂν γένοιτο τῆς ἀνθρωπίνης σπουδῆς καὶ προνοίας ΟΦΕΛΟΣ. Damascius apud Photium, Biblioth. p. 1033. Ὡς ΟΥΔΕΝ γένοιτ' ἂν ΟΦΕΛΟΣ ἄνευ εὐμοιρίας. Lucian. i. p. 736. ΟΥΔΕΝ γὰρ ἂν εἴη ΟΦΕΛΟΣ ὑμῶν, μὴ οὕτω διακειμένων. Dio Chrysost. Orat. iii. p. 49. Ἥδιστον ὁραμάτων φῶς, ΟΥ ΧΩΡΙΣ οὐδὲ τῶν ἄλλων ΟΦΕΛΟΣ ΟΥΔΕΝ τῶν καλῶν. Sed nihil muto. Deinde legitur, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον. Ubi libri nonnulli, ἁδρεπίβολον. Sic solent scilicet. Idem, ἐπήβολος et ἐπίβολος· εὐεπήβολος et εὐεπίβολος· δυσεπήβολος et δυσεπίβολος· μεγαλεπήβολος et μεγαλεπίβολος. Qua de re vide, praeter viros doctos ad Longinum, cl. Wesseling. subtiliter agentem ad Diodor. i. 19. Emendandus hac occasione Phurnutus sive Cornutus de Nat. Deor. c. 22. Πάντας τοὺς βιαίους καὶ ΜΕΓΑΛΕΠΙΒΟΛΟΥΣ γενομένους Ποσειδῶνος ἐμύθευσαν ἐκγόνους εἶναι. Vulgo male legitur, μεγαλεπιβούλους.

ἀλλ' εἰ μὲν ὡς ἕν τι ταῦτ' ἄμφω] Legebam, ἀλλ' εἰ μὲν ἕν τι ταῦτ' ἄμφω ΕΝΟΜΙΣΘΗ, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ. Quomodo locutus est Dionysius Halicar. Antiq. Rom. i. p. 23. Πολλοῖς γέ τοι γένος ἓν ἄμφω ταῦτ' ΕΝΟΜΙΣΘΗ. Sed nihil necesse. Locus ita vertendus: *Sed si haec duo, quasi unum idemque essent, coexistere etiam illi,*

et connata esse viderentur, fallitur. Quæ plena sententia.

Sect. IX.

τίνα, φήσεις, τρόπον;] Vulgo, τίνα, φήσει, τρόπον; MS. Vat. φήσεις. Non male. *At inquies*, amicissime Terentiane, *Quomodo hoc fieri possit.* In iis quæ sequuntur, γέγραφά πε κ̀ ἑτέρωθι, τὸ τοιῦτον ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα, rescripsimus cum Tollio, ὅτι τὸ τοιοῦτον. Nempe illud ὅτι, quod postulat sententia, absorptum erat a literis præcedentibus. Qui fons erroris uberrimus. Subintelligitur autem ἐςί· quod Longino familiare. Egregie autem et signanter, μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Æschines in Axiocho: Καὶ ταῦτα δὲ ἃ λέγω Προδίκε ἐςὶ τ̃ σοφε̃ ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ. Eleganter Basilius M. Homil. in Mart. Julit. p. 148. Πεφύκασι γάρ πως αἱ καθ' ὕπνον φαντασίαι ὡς τὰ πολλὰ ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ εἶναι τ̃ μεθημερινῶν φροντίδων. Quæ imitatus videtur Isidorus, Epist. i. 9. Αἱ νυκτεριναὶ φαντασίαι, ὡς γέγραφας, φιλομαθέςατε, οὐ μόνον τ̃ μεθημερινῶν εἰσι συντυχιῶν κ̀ ὁμιλιῶν ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ, ἀλλὰ κ̀ τ̃ ῥαθύμε συνηθείας γεννήματα. Confer etiam Damascium apud Suid. v. Χαλδαϊκοῖς ἐπιτηδεύμασι· de quo nos in Cur. Noviss. p. 143. Deinde notandum illud, ἡ τε̃ Αἴαντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπὴ μέγα, κ̀ παντὸς ὑψηλότερον λόγε. Quo respexit Plutarchum suum in elegantissimo libello de Educat. p. 10. Σοφὸν γὰρ εὔκαιρος σιγὴ, κ̀ παντὸς λόγε κρείττων. Scribe ex Longino, κρεῖττον.

Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέσθην [εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην—ἐπὶ χθονὶ βαίνει] Quæ uncis inclusa sunt, non male suppeditavit ex Homero et Plutarcho vir bonus Gabriel de Petra. Sed et MS. Vat. exhibet ἠρκέσθην το. Unde una voce auctiorem Longinum præstabo. Rescribo, Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέσθην ΤΟΥΤΟΙΣ. *Ego quidem hisce conditionibus acquiescerem.* Quæ Græcis solennis locutio. Paulus in prima ad Timoth. vi. 8. Ἔχοντες δὲ διατροφὰς κ̀ σκε-

πάσματα, ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΡΚΕΣΘΗΣΟΜΕΘΑ. Josephus, Antiq. Jud. p. 777. Ἡρώδης δὲ ϗ ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΡΚΕΣΘΕΙΣ—πάντας ἀπ' ἐκείνȣ τοὺς Ἐσσήνȣς τιμῶν διετέλει. Polybius in Excerpt. Valesii, p. 1402. Ἀλλ' ὅμως ȣ̓κ ΗΡΚΕΙΤΟ ΤΟΥΤΟΙΣ.

——μὴ οἱ ἔπειτα
Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων]

Locus exstat in Iliad. Υ. 61. ubi legitur, μὴ οἱ ὕπερθε· quod melius. Huc respexit etiam Plutarchus de Audiend. Poet. p. 16. Οὐδὲν πείσεται δεινὸν, ȣ̓δὲ πιςεύσει φαυλόν· ἀλλ' ἐπιλήψεται μὲν τȣ̃ [Ἀϊδωνέος] φοβȣμένȣ τὸν Ποσειδῶνα, ϗ ταρβȣ̃ντος μὴ τὴν γῆν ἀναῤῥήξῃ, ϗ ἀπογυμνώσῃ τὸν ᾅδην. Ita scribendus iste locus. Deinde notanda repetitio, Πάνθ' ΑΜΑ, ȣ̓ρανὸς, ᾅδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ΑΜΑ τῇ τότε συμπολεμεῖ ϗ συγκινδύνευει μάχῃ. Sic solent Græci. Haud dissimiliter Noster, sect. 40. ΟΜΩΣ κοινοῖς ϗ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι συγχρώμενοι—ΟΜΩΣ ὄγκον ϗ διάςημα περιεβάλοντο. Quæ frustra sollicitant. Denique libri meliores. Ἀλλὰ ταῦτα φοβερὰ μέν· πλὴν ΑΛΛΩΣ εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, παντάπασιν ἄθεα, ϗ οὐ σώζοντα τὸ πρέπον. Quod Græcæ abundantiæ est. Locus ita vertendus: *Hæc quidem terribilia sunt; sed nisi allegorice accipias, impia omnino et præter decorum.*

οὐ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἀτυχίαν] Eleganter supprimitur μόνον. Quod tum Græcis, tum Latinis familiare. Noster supra, Οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τȣ̀ς ἀκροωμένȣς, ἀλλ' εἰς ἔκςασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ. Atque hinc castigandus Diodorus in Excerptis Valesii, p. 581. ed. Wessel. Ἀπελύθη τῆς ἀγωνίας ὁ ὕπατος, ἔχων ΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΥΙΟΝ, ἀλλὰ καθάπερ ἐρωμανῆ τινὰ διάθεσιν πρὸς τὸ μειράκιον. *Cura atque anxietate liberatus est consul, quippe qui non paterna tantum benevolentia, sed perdito quodam amore adolescentem prosequebatur.* Ita legendus est iste locus, quem perperam administravit doctissimus Valesius. Quin et una opera vindicandus Catullus in elegantissimo carmine de coma Bereniçes.

At tu non orbum luxti deserta cubile,
Sed fratris cari flebile dissidium.

Quem locum minus intellexit Isaacus Vossius.

ἄχραντόν τι—καὶ ἄκρατον.] Corrigunt viri docti, ἀκήρατον· quomodo exhibet margo MS. Eliensis. Cyril. contr. Julian. lib. viii. p. 287. ἡ ΑΧΡΑΝΤΟΣ καὶ ἡ ΑΚΗΡΑΤΟΣ φύσις. Jamblichus de Myster. p. 120. Οὐδὲ χραίνονται αὐτοὶ (θεοὶ) ἀπὸ τῆς ἡμετέρας κηλῖδος. ΑΧΡΑΝΤΟΙ γάρ εἰσι πάντη καὶ ΑΚΗΡΑΤΟΙ. Confer Clem. Alexand. Cohort. p. 50. Proclum in Platon. Theolog. lib. v. p. 321. Plutarch. tom. ii. p. 820. Heliodor. Æthiop. lib. ii. p. 120. Schol. ad Euripid. Hippolyt. 73. Apollon. Rhod. iv. 1025. Sed libri omnes ἄκρατον, quod neutiquam sollicitandum. Philo, tom. i. p. 506. Τὸ γὰρ Θεῖον ἀμιγὲς, ΑΚΡΑΤΟΝ καὶ ἀμερέστατον ὑπάρχον, ἅπαντι τῷ κόσμῳ γέγονεν αἴτιον μίξεως, κράσεως, πολυμερίας. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 61. ed. Squire: τὸ δὲ Θεῖον οὐκ ἀμιγὲς οὐδ' ΑΚΡΑΤΟΝ ἔχοντας. Idem, in Pericle: ΝΟΥΝ ἐπέστησε ΚΑΘΑΡΟΝ καὶ ΑΚΡΑΤΟΝ. Atque hinc emendandus Lucian. in Hermotimo, Καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Hercules) ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ ΚΑΘΑΡΟΝ τε καὶ ΑΚΡΑΤΟΝ φέρων τὸ ΘΕΙΟΝ ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Ita legendus videtur et distinguendus iste locus. Quin et restituenda ista vox Synesio in Dion. p. 44. Οὐ γάρ ἐσμεν ὁ ἀκήρατος νοῦς, ἀλλὰ νοῦς ἐν ζώου ψυχῇ. Legendum, ὁ ΑΚΡΑΤΟΣ ΝΟΥΣ. Confer Xenoph. Instit. Cyri, lib. viii. p. 237. et cl. Markland. ad Max. Tyr. xxviii. 7. ubi locum Longini tangit.

ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ] Vulgo, αὐτοῦ; scribendum potius αὐτῷ. Quomodo recte legitur apud Hom. Il. N. 27. Ὑπάταλλε αὐτῷ, *illi subblandiebantur, blandimentis regem suum agnoscebant.* Non intellexerunt Interpretes. Quin et sic quoque laudat Maxim. Tyr. xxxii. 7. Ceterum hunc locum imitatus videtur Q. Calaber, v. 93.

—Τοὶ δ' ἑκάτερθεν ἀολλέες ἀμφὶς ἄνακτα

Ἀγρόμενοι δελφῖνες ἀπειρέσιον κεχάροντο,
ΣΑΙΝΟΝΤΕΣ βασιλῆα———

ἐχώρησε, κἀξέφηνεν] Libri alii, ἐχώρησε, alii ἐγνώρισε. Lego et distinguo: Ἐπειδὴ τ̓ τȣ̃ θείȣ δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησεν, ἐγνώρισε κ̣ ἐξέφηνεν. *Cum Dei majestatem pro dignitate concepisset, agnovit et indicavit.* Γνωρίζειν est utrumque, et cognoscere, et facere ut alius cognoscat: de quo Casaubonus ὁ πάνυ ad Strab. i. p. 52. Quæ sequuntur, ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐθίζει, ita reddit Petrus Paganus, *Quo pacto scilicet ad Heroicas amplitudines ingredi soleat:* nempe una cum heroibus de quibus agit. Quod συνεμπνεῖν τοῖς ἀγῶσι vocat infra Longinus.

νὺξ ἄπειρος αὐτῷ] Vulgo, ἄπορος, sed Manutius habet, νὺξ ἄπειρος. Quocum facit MS. Eliensis. Recte. ἄπειρον σκότον vocat Pindarus apud Plutarch. de Aud. Poet. p. 17. Confer cl. Lennep. Animad. ad Coluth. i. xi. Deinde recte αὐτῷ· *apud illum:* quomodo et Noster alibi locutus est. Restituenda hæc vox Dionysio Halicarn. de Struct. Orat. c. 16. Ἅπας ἐςὶν ὁ κατάλογος ΑΥΤΩι τοιȣ̃τος· ita scribendum, non αὐτῶν. Confer Dionysium, cap. 22. p. 46. Atque ita quoque corrigendus Maximus Tyrius, xxix. 1. Οἱ δὲ μακάριοι ΑΥΤΩι ἄνδρες, ȣ̔̃ς ἐκεῖνος ἐπαινῶν χαίρει, ἕτεροί εἰσιν ἐξ ἑτέρων ἐπιτηδευμάτων κ̣ ἔργων. Quod et recte animadvertisse jam video doctissimum Davisium.

πολλῶν ἕνεκα προσεπιθεωρητέον] Non male Gabriel, *multorum causa:* quem et secutus est Tollius. Quæstio nempe erat celeberrima, utrum poema prius scripserit Homerus, Odysseam an Iliadem. Lucian. Ver. Hist. lib. ii. Καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμȣν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τ̓ Ὀδύσσειαν τ̓ Ἰλιάδος, ΩΣ ΠΟΛΛΟΙ ΦΑΣΙΝ. Seneca de Brevit. Vitæ, cap. 13. *Græcorum iste morbus fuit, quærere quem numerum remigum Ulixes habuerit: prior scripta esset Ilias an Odyssea: præterea an ejusdem essent auctoris. Alia deinceps hujus notæ; quæ sive contineas, nihil tacitam conscientiam juvant; sive*

proferas, non doctior videberis sed molestior. Illud autem προσεπιθεωρητέον minus cepisse videntur Interpretes. Tu verte, *Hæc enim insuper non una de causa observanda atque monenda duxi.* Προσεπιθεωρεῖν est *insuper* sive *auctarii vice observare.* Socrates, Epist. vi. Χρὴ δὲ μὴ τȣ̃το μόνον, ἀλλὰ ϗ τὸν ἄλλον ἡμῶν ΠΡΟΣΕΠΙΘΕΩΡΕΙΝ βίον. *Verum non hoc solum, sed et præterea reliquum vitæ nostræ institutum examinandum est.* Deinde sequitur, ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἴδιόν ἐςιν ἐν γήρᾳ τὸ φιλόμυθον· ubi notanda vox ὑποφερομένης, quæ non ex trivio est. Max. Tyrius, xvi. 5. Πᾶν γὰρ σῶμα ῥεῖ ϗ φέρεται ὀξέως, Εὐρίπȣ δίκην, ἄνω ϗ κάτω, νῦν μὲν ἐκ νηπιότητος εἰς ἥβην οἰδαῖνον, νῦν δ' ἐξ ἥβης εἰς γῆρας ὑπονοςȣ̃ν ϗ ΥΠΟΦΕΡΟΜΕΝΟΝ. Qui locus elegans est.

οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ τ̃ Ἰλιάδος ἐπίλογος] Vulgo, ἄλλ'; MS. Paris. vero habet, οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ. *Non enim nisi epilogus Iliadis est Odyssea.* Quod elegantius. Deinde sequitur, ὅλον τὸ σωμάτιον δραματικὸν ὑπεςήσατο. Hesychius: Ἰλιάς· τὸ Ὁμήρȣ ΣΩΜΑΤΙΟΝ. Atque huc nescio an referendus D. Judas in Epist. ver. 9. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος περὶ ΤΟΥ ΜΩΣΕΩΣ ΣΩΜΑΤΟΣ, ȣ̓κ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας. Sed de hoc viderint Theologi. Quæ paulo infra leguntur exquisita sunt: ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ παρεικάσαι τις ἂν καταδυομένῳ τ̃ Ὅμηρον ἡλίῳ, οὗ δίχα τ̃ σφοδρότητος παραμένει τὸ μέγεθος. Haud dissimiliter Strato in Epigrammate hactenus inedito.

> Ἐξεφλέγην ὅτε Θεῦδις ἐλάμπετο παισὶν ἐν ἄλλοις
> Οἷος ἐπαντέλλων ἄςρασιν ἠέλιος.
> Τȣ̃νεκ' ἐπιφλέγομαι ϗ νῦν ὅτε νυκτὶ λαχνȣ̃ται,
> ΔΥΟΜΕΝΟΣ γὰρ ὅμως ΗΛΙΟΣ ἐςὶν ἔτι.

ἰζήματα μηδαμȣ̃ λαμβάνοντα] Ita locutus est Plutarchus de Orac. Defect. p. 434. Τῆς γῆς ὑποσάλȣ γινομένης ϗ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΗΣ ΙΖΗΜΑΤΑ. Sed Plutarchum in ore et oculis semper habuit noster Rhetor. Deinde MS. Par. ϗ ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις. Quod minus animadvertit cl. Pearcius.

περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημȣμένȣ] Doctissimus Pricæus, ἡμερȣμένȣ· quomodo et legit cl. Ruhnkenius. Ego quidem malim, περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἠπειρȣμένȣ. Quod verbum elegans. Aristot. de Mundo: Ἐπιδρομαί τε κυμάτων ϗ ἀναχωρήσεις, πολλάκις ϗ ἠπείρȣς ἐθαλάτlωσαν, ϗ θάλατlας ΗΠΕΙΡΩΣΑΝ. Philo, i. p. 298. Τὰ γὰρ ἀμποτίζοντα πελάγη ποτὲ μὲν μετὰ συρμȣ̃ ϗ πατάγȣ βίᾳ φέρεται, ϗ ἀναχεόμενα λιμνάζει τ̃ τέως χέρσον, ποτὲ δὲ ἐξαναχωρȣ̃ντα πολλὴν θαλάτlης μοῖραν ΗΠΕΙΡΟΙ. Idem, ii. p. 510. Πρὸς δὲ τȣ́τοις μεγάλων πελαγῶν μεγάλȣς κόλπȣς ϗ βαθεῖς ἀναξηρανθέντας ΗΠΕΙΡΩΣΘΑΙ. Sed nihil muto. Dicitur mare περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημȣ̃σθαι, cum *fines suos deserit*, sive *intra suos fines* (*high water mark*) *longius recedit*. Quod ὑπονοςεῖν et ὑποφέρεσθαι vocant Græci. Ælian. de Animal. x. 43. Ὁ δὲ Νεῖλος ὑπονοςεῖ ϗ εἰς ΤΑ ΕΑΥΤΟΥ ΜΕΤΡΑ ὑποςρέφει. Non potuit melius aut expressius noster Rhetor. Deinde scribe, ΤΑΙΣ μυθώδεσι ϗ ἀπίςοις ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΑΙΣ. Ὀδυσσέως πλάνη omnibus nota. Strabo, lib. i. p. 38. Ὅπερ καὶ Πολύϐιός φησι περὶ ΤΗΣ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΗΣ. Idem, lib. i. p. 43. Ταῦτα δὲ προοικονομησάμενος ȣ̓κ ἐᾷ τ̃ Αἴολον ἐν μύθȣ σχήματι ἀκȣ́εσθαι, ȣ̓δ' ὅλην ΤΗΝ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΗΝ. Libanius de Ulciscend. Juliani nece: Ἐγκαλεῖται δὲ ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ΕΝ ΤΑΙΣ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΑΙΣ. Nihil verius hac emendatione. Sed oratio neutiquam integra est. Deficit enim ἀπόδοσις, sive posterior pars sententiæ; quod et vidit vir acutissimus Tanaquillus Faber. Equidem locum ita refingendum et supplendum esse censeo: Ἀλλ' οἷον ὑποχωρȣ̃ντος εἰς ἑαυτὸν ὠκεανȣ̃, ϗ περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημȣμένȣ, τὸ λοιπὸν φαίνονται τȣ̃ μεγέθȣς ἀμπώτιδες· ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ κἂν ταῖς μυθώδεσι ϗ ἀπίςοις Ὀδυσσέως πλάναις. *Sed velut oceani recedentis, et suos fines deserentis, apparent tamen magnitudinis recessus, ita et Homeri apparet magnitudo in fabulosis illis Ulyssis erroribus.*

ἐκ Κίρκης συοφορϐȣμένȣς] Vulgo, ἐν. Libri omnes, ἐκ Κίρκης· quod neutiquam sollicitandum. Idem, ἐκ Κίρ-

κης et ὑπὸ Κίρκης· quomodo non raro loquuntur Græci, Ælianus in primis et Herodotus. Quod et recte obſervavit cl. Weſſelingius. Confer Suid. v. Σωμασκία. Eadem locutio reſtituenda Plutarcho, ii. p. 62. Ἅπαντας, ὥσπερ ἐκ Κίρκης μεταμορφωθέντας, ἀμουσία καὶ λήθη καὶ εὐήθεια κατέσχε. Ita ſine dubio legendus et diſtinguendus iſte locus. Recte Interpres, *Univerſos veluti a Circe transformatos.* Ὑπὸ τῆς Κίρκης μεταμορφωθέντας vocat Schol. ad Theocrit. ix. 35. Huc facit Crates in Epiſt. p. 347. ταῦτα γὰρ τοὺς γέροντας ἀποθηριοῖ, ὥσπερ τὰ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΚΙΡΚΗΣ φάρμακα. Quod perinde eſt. Illud autem συοφορβουμένους rarum et feſtiviſſimum eſt. Reſpexit Noſter ad Homer. Odyſſ. Κ. 241.

—— τοῖσι δὲ Κίρκη
Πάρ ῥ' ἄκυλον, βαλανόν τ' ἔβαλεν, καρπόν τε κρανείης
Ἔδμεναι, οἷα ΣΥΕΣ χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.

Sect. X.

Φέρε νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχομεν—ἐπισκεψώμεθα] Vulgo, ἔχοιμεν. Manutius autem cum nonnullis libris ſcriptis, ἔχομεν. Recte. Noſter, ſect. 1. φέρε, εἴ τι δὴ ΔΟΚΟΥΜΕΝ ἀνδράσι πολιτικοῖς τεθεωρηκέναι χρήσιμον, ΕΠΙΣΚΕΨΩΜΕΘΑ. Deinde recte Tollius, τῶν ἐμφερομένων ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ καιριώτατα. Τὰ ἐμφερόμενα ſunt *quæ in re inſunt.* Longin. ſect. 12. τῶν ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ τοῖς πράγμασι μορίων. Hierocles de Provid. p. 242. Ἀλλὰ γὰρ ταῦτα μέν ἐστιν ἰδεῖν τῷ τοῦ ἀνδρὸς ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΑ γράμματι. Erotian. in Proœmio ad Hippocrat. ΤΑΣ ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΑΣ αὐτοῦ τοῖς συγγράμμασι λέξεις. Sozomen, Eccleſ. Hiſt. lib. ii. p. 79. τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ΕΜΦΕΡΕΤΑΙ ΤΟΙΣ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΙΣ.

ὃ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ] Manutius, τὸ μὲν—τὸ δὲ. Quare locus ita conſtituendus videtur: τὸ μὲν γὰρ ἡ ἐκλογὴ τῶν ἄκρων λημμάτων, τὸ δὲ ἡ πύκνωσις τῶν ἐκλελεγμένων τὸν ἀκροατὴν προσάγεται. *Partim enim delectus circumſtantiarum,*

partim constipatio electarum auditorem conciliat: τὸν ἀκροατὴν προσάγεσθαι est *auditorem allicere, conciliare.* Aristides, tom. ii. p. 130. τὰς ψυχὰς ΠΡΟΣΑΓΕΣΘΑΙ τῶν ἀκουόντων. Polybius, x. 18. Καὶ τοὺς μὲν παῖδας καθ' ἕνα ΠΡΟΣΑΓΟΜΕΝΟΣ καὶ καταψήσας θαῤῥεῖν ἐκέλευε. Athenæus, lib. iv. p. 188. Ὥσπερ γὰρ ὅταν φέγγος ἐν νυκτὶ παρῇ, πάντων ΠΡΟΣΑΓΕΤΑΙ τὰ ὄμματα, οὕτω καὶ τὸ Αὐτολύκου κάλλος πάντων ἐφέλκεται ὄψεις ἐφ' ἑαυτό. Ceterum hic locus glossema olet: quæ ratio fuit, quod eum uncis incluserimus.

Πῶς δὲ τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυται;] Sic se habet in vulg. sed recte Faber, ταύτην τὴν ἀρετήν. Dionysius Halicarn. in Lysia: Νῦν δὲ ὁ πλοῦτος τῶν κυρίων ὀνομάτων ἐκ πολλῆς αὐτῷ περιουσίας ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΤΑΙ ΤΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΡΕΤΗΝ.

Φαίνεταί μοι] Ad hanc oden, qua nihil elegantius vidit Græcia, manifesto respexit Lucian. in Amoribus. Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν. In sequentibus Robortellus, Καὶ γελᾷς δὴ ἱμερόεν: unde fecimus, καὶ γελαΐς δ' ἱμερόεν· nam vocula ista in hoc odario sæpius utitur Sappho, quod et Faber observavit. Deinde legimus cum MSS. et Boivino, τό μοι 'μὰν καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν· quod cum non caperent imperiti, reponebant τό μοι τὰν. Atqui illud μοι eleganter παρέλκει. Auctor Arimaspiorum infra:

Θαῦμ' ΗΜΙΝ καὶ τοῦτο μέγα φρεσὶν ΗΜΕΤΕΡΗΙΣΙΝ.

Quod male sollicitant. Verbum autem ἐπτόασεν usitatissimum in rebus hujusmodi. Apollon. Rhod. i. 1232.

——— τῆς δὲ φρένας ΕΠΤΟΙΗΣΕΝ
Κύπρις ———

Recte etiam scripsimus, με φωνᾶς οὐδὲν ἔτ' ἴκει. MSS. fere omnes εἴκει, quod Æolice dicitur pro ἥκει. Sed ἥκει nullum locum hic habet. Quare nullus dubito quin scripserit Sappho ἴκει· quod secundum morem atque consuetudinem Æolum est, qui leni spiritu

gaudent. Puella doctiſſima apud Philoſophum in Rhetor. i. 9.

Αἰ δ' ΙΚΕ σ' ἐσλῶν ἵμερος ἢ καλῶν.

Ita legendus iſte verſiculus, atque ita laudat Joſephus Scaliger ad Euſebium et in Catalectis. In proximo verſu legimus cum Manutio,

Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἐάγη, ἂν δὲ λεπτὸν &c.

Nec aliter edidit Urſinus: quin et Plutarchus ita legiſſe videtur, tom. ii. p. 81. Lucretius, *infringi linguam*, quod ex Sappho mutuatum. Ceterum notanda hic συνίζησις, de qua nos in Curis Noviſſ. ad Suidam. Deinde recte ſcripſimus,

Ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦσ'
Ἐν δ' ἀκοαί μοι.

i. e. ἐμβομβεῦσί μοι. Syneſius, Epiſt. 123. ΕΜΒΟΜΒΕΙ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστὴ σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. Plato in Critone: ΕΝ ΕΜΟΙ ἡ αὕτη ἠχὴ τούτων τῶν λόγων ΒΟΜΒΕΙ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν. Denique ſcripſimus cum Manutio, Φαίνομαι ἄπνους· quem et ſecutus eſt Urſinus: nam Iſaaci Voſſii emendatio ineptiſſima eſt. Poteris quidem, idque opinor verius, ſcribere,

Φαίνομαι ——
Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα.

Ut nomen alicujus exciderit. Sed in his Reliquiis, quas magis magiſque corruperunt viri docti et indocti, nihil certi definiri poteſt.

Dum omnia, quæ in amore inſunt mala, percurrimus, ſuccurrit locus Plauti in Curculione, ubi *morbi hepatarii* mentio eſt; de quo variæ fuerunt hominum ſententiæ. Eſt autem, Act. ii. Sc. 1.

Pa. *O ſcelerum caput,*
Salveto: quid agis? Ca. *Vivo.* Pa. *Nempe ut dignus es.*
Sed quid tibi eſt? Ca. *Lien necat, renes dolent,*
Pulmones diſtrahuntur, cruciatur jecur,

Radices cordis pereunt, hiræ omnes dolent.
PA. *Tum te igitur* MORBUS *agitat* HEPATARIUS.
CA. *Facile est miserum irridere.*

Ad quem locum nonnulla scripsit Tan. Faber in Epistolis, quæ plane ἀπροσδιόνυσα sunt, et nullius pretii. Morbus hepatarius est *morbus amatorius:* nam ἧπαρ sive *jecur* est sedes amoris: de quo Schol. ad Horat. lib. iv. od. 1. Atque hinc intelligenda pœna Tityi, cujus meminit Horatius, iii. 4.

Incontinentis nec Tityi JECUR
Relinquit ales, nequitiæ additus
Custos ——

Huc facit Theocritus, xi. 15.

—— ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριδος ἐκ μεγάλης, ἥ οἱ ΗΠΑΤΙ πᾶξε βέλεμνον.

Ita scribendus iste locus ex libris MSS. Quod et in Curis Posterior. ad Theocritum notavimus.

ὑπ' αὐτὸ] Recte Langbænius, *Sub idem tempus, simul.* Quod vel ex sensu loci manifestum. Idem, ὑπ' αὐτὸ et ὑπὸ τὸ αὐτό· quomodo locutus est Plutarchus in Quæst. Roman. p. 284. Ἐμήνυσε βαρβάρου τινὸς ἱππικοῦ θεράπων τρεῖς παρθένους τῶν ἑστιάδων, Αἰμυλίαν καὶ Λικινίαν καὶ Μαρτίαν ΥΠΟ ΤΟ ΑΥΤΟ διεφθαρμένας· ubi recte Interpres, *Sub idem tempus vitiatis.* Κατ' αὐτὸ vocat Herodian. i. 37. et Hesychius, v. Γενεά. Κατὰ τὸ αὐτὸ, Lucas, Act. Apost. xiv. 1. quocum facit Ælian. Var. Hist. xiv. 8. Quod perinde est. Subintelligitur autem χρόνου sive καιροῦ. Herodian. i. 44. ἐγένοντο δέ τινες ΚΑΤ' ΕΚΕΙΝΟ ΚΑΙΡΟΥ διοσημίαι. Polyænus, Strat. vii. 41. ἔτυχε δὲ βασιλεὺς ΚΑΤ' ΕΚΕΙΝΟ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ἑστιώμενος. Suetonius in Nerone: *Quare nunquam postea se publico* illud horæ *sine tribunis commisit.* Ceterum corrigendus hac occasione Hesychius: Εὐήθης γυνή· ἡ καλὰς ὑπ' αὐτὸ ἔχουσα διατριβάς. Scribendum sine dubio, ἡ καλὰς ΥΠ' ΑΣΤΥ ἔχουσα διατριβάς. *Quæ amœna haberet loca suburbana.* Poteris etiam legere, Εὐήθης

γύη· quod cl. Hemſterhuſio viſum: qui omnino ad Heſychium conſulendus eſt.

Θαῦμ' ἡμῖν] Vox ἡμῖν eleganter παρέλκει. Sic non ſemel Sappho: de quo nos ſupra. Deinde legitur, Δυςηνοί τινές εἰσιν. Atque hinc commendanda doctiſſimi Marklandi emendatio ad Max. Tyr. i. 1. Οὐδὲ πείσεται ὅπερ τῶν πλεόντων οἱ ΔΥΣΤΗΝΟΙ ΤΙΝΕΣ καὶ θαλάττῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες· οὓς ἐὰν καὶ σμικρὸς ὑπολάβῃ κλύδων, ἐκπλαγέντες τῇ ἀηθείᾳ, καὶ καταλιπόντες τὴν ναῦν, καὶ ἀμελήσαντες τῆς σωζούσης τέχνης, παρέδωκαν ἑαυτοὺς τῷ κύματι, καὶ προαναλώθησαν τῆς νεώς. Ita legendus videtur iſte locus, qui ſane elegans eſt. Quod ſequitur,

— σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι

neutiquam ſollicitandum eſt. Idem, ἀναβαλλόμενος et ἀναπαλλόμενος. Quod de *cordis ſubſultatione* ſive *præcordiorum tremore* intelligendum eſt. Confer Schol. ad vocem Ἀφοβόσπλαγχνος apud Ariſtoph. Ran. 499. Vopiſcus in Caro: *Eo uſque gravata eſt noſtra reſpublica Punicis bellis ac terrore Pyrrhi, ut mortalitatis mala* PRÆCORDIORUM TREMORE *ſentiret.* Reſpexit autem Auctor Arimaſpiorum ad Homer. Il. Ο. 627.

——Τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες——

Quare non male Petrus Paganus,

Tendentes duplices ad cœli ſidera palmas
Orant ſæpe deos, formidine membra ſoluti.

Quod nautis ſolenne eſt. Jonas, i. 5. Καὶ ΕΦΟΒΗΘΗΣΑΝ οἱ ναυτικοὶ, καὶ ἀνεβόησαν ἕκαςος πρὸς τὸν Θεὸν αὐτοῦ. Atque hac occaſione corrigendus Anaxandrides Comicus apud Athenæum, lib. xv. p. 688.

——ὦ πονηρὰ καρδία,
Ἐπιχαιρέκακον ὡς εἶ μόνον τοῦ σώματος,
Ὀρχῇ γὰρ εὐθὺς ἂν μ' ἴδῃς δεδοικότα.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi, quorum mentem minus perſpexit vir doctiſſimus ad Ammonium. Huc

referendus Plautus in Aulularia,

Continuo meum cor cæpit artem facere ludicram,
Atque in pectus emicare——

Confer omnino Hom. Iliad. K. 94. qui harum venustatum fons et origo est. Ceterum Ruhnkenius noster de *nausea* sive *vomitu* intelligebat, quod et Langbænio et Pearcio placebat.

Παντὶ μὴν, οἶμαι, δῆλον] Legendum forsan, παντὶ μὲν, οἶμαι, δῆλον. Dio Chrysost. in Euboica: Οὐκοῦν τόδε ΜΕΝ ΟΙΜΑΙ ΠΑΝΤΙ ΔΗΛΟΝ. Sed illud μὴν non agnoscunt libri nonnulli. Deinde scribe, ὡς πλέον ἄνθος ἔχει τὰ λεγόμενα ἢ ΔΕΟΣ. *Plus in his inesse venustatis quam terroris.* Nihil verius. Longinus infra, Πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ ΓΛΑΦΥΡΟΝ ἐποίησεν ἀντὶ ΦΟΒΕΡΟΥ. Quod tantundem est. Denique legitur, ὁ δὲ Ὅμηρος πῶς; quomodo locutus est Dio Chrysostom. Orat. xxxiii. p. 399. Ἀρχίλοχος μὲν οὕτως εἶπεν, Ὅμηρος δὲ πῶς;

τὰς ἐξοχὰς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες] Hunc locum frustra suspectum habuit Ruhnkenius: ἀριστίνδην ἐκκαθαίρειν est *pro dignitatis ratione seligere et castigare. Delectu habito expurgare.* Quod ex sequentibus patet. Albini Introduct. in Dialog. Platon. Δεῖ πρῶτον ἐκκαθᾶραι τὰς ψευδεῖς δόξας τῶν ὑπολήψεων. Μετὰ δὲ τὸ ἐκκαθᾶραι, ἐπεγείρειν καὶ προκαλεῖσθαι δεῖ τὰς φυσικὰς ἐννοίας, καὶ ταύτας ΕΚΚΑΘΑΙΡΕΙΝ καὶ εὐκρινεῖς ἀποφαίνειν ὡς ἀρχάς. Quæ verba notanda. Poteris etiam legere, ἀριστίνδην ἐκλέξαντες καὶ ἐκκαθήραντες· quomodo locuti sunt Polybius, Philo, alii: de quo vir doctissimus ad Timæum. Sed nihil, opinor, necesse. Ceterum, dum hoc agimus, sublevandus Polybius, vi. 8. qui a glossemate misere laborat: Οἱ κατ' ἐκλογὴν ἀριστίνδην κεκριμένοι πάντες ἔμελλον ἀεὶ τῷ δικαίῳ προσνέμειν ἑαυτούς. Scribendum omnino: Οἱ ἀριστίνδην κεκριμένοι. Illud κατ' ἐκλογὴν est non nisi interpretamentum vocis sequentis. Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 651. Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογήν.

Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον] Locus plane concla-

matus. Nonnulla, opinor, exciderunt, quæ frustra ex ingenio suppleveris. Interea rescribo: Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ΤΑ ΕΜΠΟΙΟΥΝΤΑ ΜΕΓΕΘΟΣ συνοικοδομούμενα, τῇ τε πρὸς ἄλληλα σχέσει συντετειχισμένα. Quæ non male vertit Petrus Paganus: *Hæc enim, quasi ramenta ac rimæ, omnino labefactant ea, quæ simul coagmentata et mutua convenientia communita magnitudinem efficiunt.* Τὸ ὅλον est *omnino:* est et *totum corpus:* quod melius. Respexit enim Noster, quod nemo vidit, ad Demosth. de Coron. p. 584. ταῦτα ἅμα ἐλυμήνατο τοῖς ὅλοις, ἕως ἀνέτρεψε. Quem locum perperam sollicitavit cl. Taylorus. Duo sunt, inquit Longinus, quæ orationem non minus quam ædificium deformant et labefactant, rimæ et ramenta. Τὰ ἀραιώματα sunt *rimæ* sive *interstitia.* Heliodorus, Æthiop. lib. ix. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιβρίσαν τὸ ὕδωρ εἰς ὕψος τε ἤρετο, καὶ διὰ τῶν ΑΡΑΙΩΜΑΤΩΝ τῆς γῆς, οἷς μέλαινα καὶ εὔγειος οὖσα πρὸς τῆς θερινῆς ὥρας κατέσχιστο, πρὸς τὰ βάθη κατεδύετο. *Angustias inanes* vocat Seneca, Epist. 100. *Cum circumspexeris omnia, nullas videbis* ANGUSTIAS INANES. Non potuit melius Græcam vocem exprimere. Recte autem emendavimus, τὰ ἐμποιοῦντα μέγεθος. Hermogenes de Form. i. 5. Διὰ δὲ τὸ κινδυνεύειν ἕνεκα ταύτης ἐκπίπτειν αὐτῷ τὸν λόγον εἰς τὸ εὐζωνότερον, κατέμιξεν αὐτῇ ΤΑ ΠΟΙΟΥΝΤΑ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ. Est etiam qui legat, τὰ ἓν ποιοῦντα μεγέθη. Quod speciem quidem habet. Sed Græca nondum complanata sunt.

SECT. XI.

ἀρετὴ, καὶ ἣν καλοῦσιν Αὔξησιν] MS. Ambros. ἣν καὶ καλοῦσιν· quod perinde est. Deinde lege et distingue: τοῦτο δὲ εἴτε διὰ τοπηγορίαν—(μυρίαι γὰρ ἰδέαι τῆς αὐξήσεως) ΓΙΝΟΙΤΟ. *Hoc autem sive per communis loci tractationem, sive—(innumera enim sunt genera Exaggerationis) fiat.* Verbum εἰσὶ reticetur: quod Longino solenne est. Quæ sequuntur, ὡς οὐδὲν ἂν τούτων καθ' αὐτὸ συσταίη χωρὶς ὕψους τέλειον, non recte reddit vir doctissimus,

Quod nihil ex his per ſe ſine ſublimitate conſtituat aliquid perfectum. Non cepit vim verbi συςαίη. Vertendum, *Quod nihil ex his per ſe perfectum eſſe poſſit.* Hermog. de Form. Orat. lib. i. cap. 1. Πρῶτον δὲ ἐξ ὧν ἅπας λόγος πέφυκε γίνεσθαι, καὶ ὧν οὐκ ἄνευ ποτὲ ΣΥΣΤΑΙΗ τι λόγων εἶδος, ῥητέον. Quæ paululum inquinata ſunt. Vir doctus ad oram Hermogenis, quem mecum communicavit humaniſſimus Heathius, adſcripſerat ὧν ἄνευ οὐ. Sed ne ſic quidem locus integer erit, qui ita ſine dubio legendus eſt: ὧν ἄνευ οὐκ ΑΝ ποτὲ ΣΥΣΤΑΙΗ τι λόγων εἶδος. *Sine quibus ne conſtare quidem poſſit oratio.* Noſter in Prolegomen. ad Hephæſt. Ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ ἄνευ ταύτης ΟΥΚ ΑΝ ΣΥΣΤΑΙΗ τὸ μέτρον.

εὐθὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενοῦται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν] Notandum verbum κενοῦται· *languet et inane exit.* Nihil melius aut exquiſitius. Heſychius: Κενεὸν, κενὸν, ΑΠΡΑΚΤΟΝ. Quo reſpexit Lexicographus ad Homer. Iliad. Β. 398.

Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.

Ubi Schol. Κενεόν· κενὸν, ΑΠΡΑΚΤΟΝ. Deinde legitur, τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα. *Solius perſpicuitatis cauſa. Ut res ita clarius percipi poſſit.* Laertius in Diogene. Ἔπειτα ἐν τῇ παλαίςρα οὐκ ἐπέτρεπε τῷ παιδοτρίβῃ, ἀθλητικῶς ἄγειν, ἀλλ' ΑΥΤΟΥ ΕΡΥΘΗΜΑΤΟΣ χάριν καὶ εὐεξίας. Ita proculdubio ſcribendus iſte locus. Recte Interpres, *Ruboris tantum et bonæ valetudinis gratia.*

Sect. XII.

ὡς τύπῳ περιλαβεῖν] Recte Petrus Paganus, *ut formam ejus quodammodo adumbremus. Ut formula quadam,* ſive *paucis, complectar.* Eadem locutione uſus eſt Dionyſius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 1. Τοιαυτὶ μὲν δή τινά ἐςιν, ΩΣ ΤΥΠΩι ΠΕΡΙΛΑΒΕΙΝ, ὑπὲρ ὧν μέλλω λέγειν. Item Theophraſtus, περὶ Εἰρωνείας. Ἡ

μὲν εἰρωνεία δόξειεν ἂν εἶναι, ΩΣ ΤΥΠΩι ΛΑΒΕΙΝ, προσποίησις ἐπὶ χεῖρον πράξεων ϗ λόγων· ubi recte notarunt viri docti, Τύπον five ὡς τύπῳ λαβεῖν, *accuratiori et uberiori disquifitioni opponi.* Suidas: Ὡς τύπῳ εἰπεῖν· ἀντὶ τȣ̃, ὡς κοινότερον ϗ καθόλȣ εἰπεῖν. Philofophus ad Nicomach. ii. 2. Πᾶς ὁ περὶ τ̃ πρακτῶν λόγος ΤΥΠΩι ΚΑΙ ΟΥΚ ΑΚΡΙΒΩΣ ὀφείλει λέγεσθαι. Plutarchus in Pyrrho, οἷον ἐν ΕΙΚΟΝΙ. Longinus fupra, ὡς εἰπεῖν ἐν ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΙ. Quod perinde eft. Deinde fcribe cum Porto, ἐμφερομένων τοῖς πράγμασι μορίων. Nofter, fect. 10. Ἐπειδὴ πᾶσι ΤΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙ φύσει συνεδρεύει τινὰ ΜΟΡΙΑ ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γένοιτ' ἂν ἡμῖν ὕψȣς αἴτιον, τὸ τῶν ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ καιριώτατα. Nihil verius hac emendatione.

ὅθεν, οἶμαι, κατὰ λόγον ὁ μὲν ῥήτωρ—πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει, ϗ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον] Κατὰ λόγον. *Ita uti par erat: ut jure expectes.* Quod et recte vidit cl. Morus. Deinde notanda vox θυμικῶς, quæ paulo rarior eft, et reftituenda Auctori Vitæ Homer. p. 321. Ed. Gale. Ἁρπαγὴν δὲ ἅμα μυθικῶς ϗ ἰταμῶς πρασσομένην λύκοις εἴκασεν. Scribendum, θυμικῶς ϗ ἰταμῶς. Aliam viam infiftebat vir doctiffimus ad Ammonium. Sed noftra emendatio veriffima eft. Confer cl. Ruhnken. Epift. ad Erneft. p. 48. Mox fequitur, ȣ̓κ ἔψυκται μὲν, ἀλλ' ȣ̓χ ȣ̔́τως ἐπέςραπ]αι. Ubi Bentleius ὁ πάνυ legebat, ȣ̓χ ȣ̔́τως ἀπαςράπ]ει. Sed nihil muto. Philoftrat. Vit. Sophift. p. 504. Σεμνότης δὲ ἡ μὲν Δημοσθένȣς ΕΠΕΣΤΡΑΜΜΕΝΗ μᾶλλον, ἡ δὲ Ἰσοκράτȣς ἁβροτέρα τε ϗ ἡδίων. Huc facit Quintilian. ix. 4. *Neque enim Demofthenes fulmina tantopere vibraffe diceretur, nifi numeris* CONTORTA *ferrentur.*

σκηπ]ῷ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἢ κεραυνῷ] Vox σκηπ]ὸς nunc de *turbine* nunc de *fulmine* dicitur: de quo pluribus, ut folet, illuftriffimus Spanhemius ad Julianum. Confer et cl. Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 212. ubi de hoc loco agit. Ceterum legebat cl. Ruhnkenius, σκηπ]ῷ τινι ἢ χειμάῤῥῳ· quomodo locutus eft Demofthenes de Coron. p. 527. edit. Taylor.

"Ωσπερ ΣΚΗΠΤΟΣ ἢ ΧΕΙΜΑΡΡΟΥΣ ἂν ἅπαν τȣτο τὸ πρᾶγμα εἰς τ̄ πόλιν εἰσέπεσε. Ita ſcribendus iſte locus ex Ariſtide, tom. ii. p. 445. Sed Longinus neutiquam ſollicitandus eſt. Agit enim hic Noſter de eo, quod *urat* ſimul et *disjiciat*, quod de *torrente* ſive χειμάῤῥῳ verum eſſe non poteſt. Adſcribam locum Auctoris de Mundo, qui rem plane confectam et dilucidatam dabit: τὸ δὲ ἀςράψαν, ἀναπυρωθὲν, βιαίως ἄχρι τ̄ γῆς διεκθέον, ΚΕΡΑΥΝΟΣ καλεῖται· ἐὰν δὲ ἡμίπυρον ἦ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως ϗ ἀθρόον, Πρηςὴρ· ἐὰν δὲ ἄπυρον ἦ παντελῶς, Τυφών· ἕκαςον δὲ τȣτων, κατασκῆψαν εἰς τὴν γῆν, ΣΚΗΠΤΟΣ ὀνομάζεται.

καιρὸς δὲ τȣ̃ Δημοσθενικȣ̃ μὲν ὕψȣς ϗ ὑπερτε[ταμένȣ] " Vox " ὑπερτεταμένου ſubſtantive hic accipitur et ſignificat " idem quod ὕψος." *Pearce.* Nihil minus: τὸ Δημοσθενικὸν ϗ ὑπερτεταμένον ὕψ☉ eſt *Sublime illud, quo nihil ſublimius, et in quo ſolus regnat Demoſthenes.* Τὸ ὑπέρβαλλον ὕψ☉ vocat infra Longinus. Quod perinde eſt.

Sect. XIII.

τὸν τύπον ȣ̉κ ἀγνοεῖς] Nota locutio, τὸν τύπον νοεῖν· τὸν τύπον ȣ̉κ ἀγνοεῖν. Damoxenus Comicus apud Athenæum, lib. iii. p. 103.

'Αρμονικὸς οὐ μάγειρος. Β. 'Επιτεινον τὸ πῦρ,
'Ομαλιζέτω τις τοῖς ςάχεσι· πρώτη λόπας
Ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς ȣ̉χὶ συμφώνως· ΝΟΕΙΣ
ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ ——.

Ita ſcribendus iſte locus. Recte autem Caſaubonus, νοεῖς τ̄ τύπον. *Jam formam tenes meorum imperiorum, et artis totius.* Syneſius, Epiſt. 67. ἃ δὲ ȣ̉ν ἐν ταῖς τέτρασιν ἡμέραις διῳκησάμην, ἃς ἐν τοῖς τῆδε τόποις διέτριψα, τȣ́των ΟΥΚ ΑΓΝΟΗΣΕΙΣ ὅντινα ΤΥΠΟΝ ἕκαςον εὕρατο. Quare locum, qui noſtris editoribus valde ſuſpectus eſt, ita reddiderim: *Quod vero ad Platonem attinet,*

qui fluminis ad instar late et sine strepitu decurrens, non minus tamen assurgit et elevatur; tu qui in Republica ejus ista legisti, formam ejus atque morem scribendi ignorare non potes.

ῥῆγμά ἐςι γῆς ὃ ἀναπνεῖν φασὶν ἀτμὸν ἔνθεον] Vulgo, ῥῆγμά ἐςι γῆς ἀναπνεῖν ἀτμὸν ἔνθεον. "Vocem ῥῆγμα in "ῥῆγμ' mutavi, ut appareat versum hunc ex veteri "quodam ignoto poeta adductum, esse Iambicum "trimetrum." *Pearce*. Versus, quem nobis hic propinat vir doctissimus, graviter laborat, nam Spondeus in quarto loco stare nequit. Illud autem ἀναπνεῖν pro ἀναπνέον festivissimum est. MS. Ambros. ὃ ἀναπνεῖν φασίν. Quod cum cl. Schurzfleischio verum esse puto. Deinde lego, Τί; μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο; Plutarchus de Garrul. p. 506. Τί; δέδοικας, εἶπε, μὴ μόνος ἐκ ἀκέσῃς τῆς σάλπιγγος; Ita scribendus iste locus. Lucas, Act. Apost. xxvi. 8. Τί; ἄπιςον κρίνεται παρ' ὑμῖν, εἰ ὁ Θεὸς νεκρὲς ἐγείρει; Nihil verius aut elegantius.

ὡς ἀπὸ καλῶν ἠθῶν] Hæc non intellexit vir doctissimus. Idem, ἀπὸ καλῶν ἠθῶν ἀποτύπωσις et ἀποτύπωσις καλῶν ἠθῶν· de quo cl. Jensius, in Epist. ad Grævium. Recte omnino Gabriel, *Sed tanquam ab honestis et præclaris moribus efficta expressaque forma.* Deinde non male Manutius ex ingenio, καὶ ἐδ' ἂν ἐμβιβάσαι μοι δοκεῖ. Sed libri scripti omnes cum Robortello, ἐπακμάσαι· quod frustra defendit Pearcius. Equidem aut fallor aut legendum: Καὶ ἐδ' ἂν ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΙ μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχῆ ΣΥΝΕΜΒΗΝΑΙ καὶ φράσεις. *Neque sane videtur Plato tam multa hujusmodi Philosophiæ placitis immiscuisse, et in poeticas silvas toties cum Homero ingressus fuisse, nisi*—. Laertius in Platone: Ὅθεν καὶ μυθικώτερος ἐνίοις ὑπελήφθη τοῖς συγγράμμασιν ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΣ τὰς τοιαύτας διηγήσεις. Philostratus, Vit. Apollon. i. 2. Πλάτων τε βαδίσας ἐς Αἴγυπτον, καὶ πολλὰ τῶν ἐκεῖ προφητῶν καὶ ἱερέων ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΣ τοῖς ἑαυτῦ λόγοις. Basilius in Psalm. Τὸ ἐκ τῆς μελῳδίας

τερπνὸν ΤΟΙΣ ΔΟΓΜΑΣΙΝ ΕΓΚΑΤΕΜΙΞΕΝ. Quod inprimis notandum. Confer etiam Dionyſ. Halic. de Struct. Orat. cap. 25. Recte autem vir doctiſſimus ex MS. Par. εἰς ποιητικὰς ὕλας συνεμβῆναι· *una ingredi:* cum Homero ſcilicet, quocum contentio erat. Noſter ſupra, εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη ΣΥΝΕΜΒΑΙΝΕΙΝ ἐθίζει. Quæ ſequuntur, ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ οἱονεὶ διαδορατιζόμενος, elegantiſſima ſunt. Διαδορατίζεσθαι eſt *haſta velitari: haſta cum aliquo contendere.* Verbum uſurpat Polybius, lib. v. 84. Ἐποίουν ἀγῶνα καλὸν οἱ πυργομαχοῦντες, ἐκ χειρὸς ταῖς σαρίσσαις ΔΙΑΔΟΡΑΤΙΖΟΜΕΝΟΙ καὶ τύπτοντες ἀλλήλους. Confer cl. Salmaſium ad Solin. p. 27. et doctiſſimorum Batavorum patrem ac principem Tiberium Hemſterhuſium ad Xenoph. Epheſium.

Sect. XIV.

καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἄν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσεν, ἢ ἐν ἱστορίᾳ Θουκυδίδης;] Vulgo, ὕψωσαν. Recte vir doctiſſimus, ὕψωσεν. Epictet. Enchirid. cap. 33. Πρόβαλε σαυτῷ, τί ἂν ἐποίησεν ἐν τούτῳ Σωκράτης ἢ Ζήνων; Reſpexit autem Longinus, ut ſolet, ad Plutarchum ſuum, vol. ii. p. 85. Ἤδη δὲ τοῖς τοιούτοις παρέπεται, τοῖς βαδίζουσιν ἐπὶ πράξεις τινὰς, τίθεσθαι πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς ὄντας ἀγαθοὺς ἢ γεγενημένους, καὶ διανοεῖσθαι τι δ' ἂν ἔπραξεν ἐν τούτῳ Πλάτων, τί δ' ἂν εἶπεν Ἐπαμινώνδας, ποῖος δ' ἂν ὤφθη Λυκοῦργος ἢ Ἀγησίλαος, οἷόν τι πρὸς ἔσοπτρα κοσμοῦντας ἑαυτοὺς ἢ μεταῤῥυθμίζοντας. Quod ſequitur, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν ἢ Δημοσθένης, minus intellexerunt noſtri Editores. Τόδε τι eſt *hoc vel illud.* Euſebius, Præp. Evang. lib. vi. p. 243. Εἰ γὰρ ἐξ εἱμαρμένης ΤΟΔΕ ΤΙ γενήσεσθαι νομίζοι—πῶς οὐκ ἄν τις ἐθελήσειε τὸ ῥᾷον αἱρεῖσθαι; Idem, p. 244. ΤΟΔΕ ΤΙ βούλεσθαι καὶ μὴ βούλεσθαι. Confer Suid. v. Νοσοκομεῖον· et v. Προσκλήσεις.

ὑπέχειν—εὐθύνας, καὶ μὴ παῖξαι.] Hæc eſt lectio Manutii. *Idque ſerio et citra omnem jocum.* Quæ Gabrielis interpretatio eſt. Haud incommode. Sed MSS. plerique omnes, ὑπέχειν εὐθύνας πεπαῖχθαι· quæ vera lectio, ſed editoribus noſtris parum perſpecta. Ὑπέχειν εὐθύνας πεπαῖχθαι eſt *fingi* ſive *fingere te rationes reddere.* Nam hic non vera res agitur, ſed ficta ſcilicet et πεπαιγμένη. Sic modo ſupra Noſter, ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς—τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιμεν—ὑποτίθεσθαι δικαστήριον. Quæ quidem omnia ejuſdem virtutis ſunt. Athenæus, lib. xi. p. 501. Τίμαρχος δὲ ἐν τετάρτῳ περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ, ΠΕΠΑΙΧΘΑΙ τις ἂν οἰηθείη φησὶ τὴν λέξιν. Pollux, iii. 109. ὁ δὲ Εὔπολις πλοῦταξ ΠΕΠΑΙΚΤΑΙ. *Vox autem* πλοῦταξ *apud Eupolidem ludo jocoque ficta eſt.* Syneſius in Dion. p. 42. Ὅσα Μουσῶν ἑταίροις ἀνδράσιν ἐρραθύμηταί τε καὶ ΠΕΠΑΙΚΤΑΙ. *Quæ a poetis animi gratia conficta ſunt.* Sic ſæpius παίζει Plautus et Comici Græci: de quo paſſim Scholiaſtes ad Ariſtophanem. Suidas: Ἀναβλυστωνῆσαι, ἀναβλῦσαι. Εὔπολις Δήμοις· πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιοῦσι ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ. *Hujuſmodi verba a Comicis multa pro libitu finguntur.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus cum magno Pearſono. Huc referendus Origen. cont. Celſum, p. 310. Παραπλήσιόν τι ποιῶν οἷς ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ ἀνεγράψαντο. Deinde recte vir doctiſſimus, Εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου ΟΥ φθέγξαιτό τι ὑπερήμερον. Vocula οὐ amiſſa erat in præcedentibus literis. Particula autem iſta negativa omnino deſiderari videtur. Ita locutus eſt Dio Chryſoſt. in Trojan. pag. 179. Ὡς δὲ ἑώρα αὐτὸν οὐ δυνάμενον βαστάσαι τὸ δόρυ, τὰ ἄλλα ἐδίδου, καὶ οὐκ ΕΦΟΒΕΙΤΟ ΜΗ ΟΥ δύνηται φέρειν αὐτά. Plutarch. tom. ii. p. 548. Ἔφη γὰρ Βίας πρός τινα πονηρὸν, ὡς οὐ ΔΕΔΙΕ ΜΗ ΟΥ δῷ δίκην, ἀλλὰ μὴ οὐκ αὐτὸς ἐπίδῃ. Maximus Tyr. xxvi. 3. ΔΕΔΙΑ δὲ ΜΗ ΟΥ τοιοῦτον ᾖ πᾶσιν ἑξῆς. Quem locum minus recte reddunt. Reſtituenda iſta locutio Callimacho in Epigrammate celeberrimo, in quo quidem emendando viri magni Voſ-

sius, Salmasius, Bentleius, operam suam et oleum perdiderunt. Quin et nuper admodum magis magisque corrupit cl. Ernestus. Carmen ita scribendum est. Est autem in Arati Phænomena.

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔσχατον, ἀλλ' ΟΚΝΕΩ ΜΗ ΟΥ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο· χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσιες, Ἀρήτου σύντονος ἀγρυπνίη.

Sensus est: *Hesiodum non postremum poetarum imitatus est Aratus: sed vereor ut suavissimos ejus versus expresserit.* Hæc est mens Epigrammatis. Crasis autem illa poetis familiaris. Sophoc. Aj. 540.

Τί δῆτα μέλλει ΜΗ ΟΥ παρουσίαν ἔχειν;

Denique recte scripsimus, σύντονος ἀγρυπνίη. Theophylact. Epist. 54. ἡ ΣΥΝΤΟΝΟΣ ΑΓΡΥΠΝΙΑ παρῴχηκε. Nilus, Epist. 24. Ἀλλὰ καὶ εὐχῆς ἅψαι λοιπὸν, καὶ ψαλμῶν νηφαλίων, καὶ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ ΣΥΝΤΟΝΟΥ.

ἀτελῆ καὶ τυφλὰ ὥσπερ ἀμβλοῦσθαι] Ita locutus est Themistius, Orat. xxxii. ΤΥΦΛΑΣ τε εὐθὺς καὶ ἀγόνους ΤΑΣ ΩΔΙΝΑΣ λαχὼν βαρύνεται. Deinde non male Manutius, τῆς ὑστεροφημίας ὅλης. *Cum non adeo perfecta nascantur, ut in æternum vivant.* Sic Noster supra, Πῶς ἂν ἐμοῦ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ ΠΑΣ ἀκούσειεν ΑΙΩΝ. Τὴν ΜΗΚΙΣΤΗΝ ΥΣΤΕΡΟΦΗΜΙΑΝ vocat M. Antoninus, iii. 10. Suetonius in Nerone: *Erat illi æternitatis* PERPETUÆQUE FAMÆ *cupido.*

Sect. XV.

ὁπωσοῦν παριστάμενον] Τὸ παριστάμενον est *quod menti objectum est: quod animo occurrit.* Confer cl. Hemsterhus. ad Luciani Contempl. p. 507. Addo Isidor. Epist. v. 92. Οὐκ ἀποστήσομαι ΤΟ ΠΑΡΙΣΤΑΜΕΝΟΝ εἰπεῖν. *Non desinam quod sentio dicere.* Deinde Manutius, ἰδίως δὲ ἐπὶ τούτων κεκράτηκε τοὔνομα· quod haud

ſpernendum. Suidas: Λείριον· ΚΟΙΝΩΣ τὸ ἄνθος, καὶ ΙΔΙΩΣ τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου καλοῦσιν οἱ Ἀττικοί. Ceterum haud diſſimiliter locutus eſt Philo adverſ. Flaccum, p. 520. Ταραξιπόλιδες, τοῦτο γὰρ ΚΕΚΡΑΤΗΚΕ πως τοὔνομα· et ante eum Herodotus, iv. 149. Καί πως τὸ οὔνομα τοῦτο ΕΠΕΚΡΑΤΗΣΕ. Qui fundus locutionis.

τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν ἔκπληξις] Vulgo, ἔμπληξις. MS. Pariſin. ἔκπληξις. Recte. Aliud eſt ἔμπληξις aliud ἔκπληξις. Ἔμπληξις eſt *inſania*. Ἔκπληξις *perterrefactio*. Finis autem viſionis poeticæ eſt ἐκπλῆξαι ſive *perterrefacere*. Max. Tyr. xxiii. 4. Οὐδὲν γὰρ εἰκῆ, οὐδὲ ἐκ τοῦ προστυχόντος, παρέλθοι ἂν εἰς τοιαύτην πόλιν, ὥστε καὶ δεηθῆναι Ὁμήρου τὰς οὔσας περὶ θεῶν δόξας ἐμμελῶς μεγαλύνοντος καὶ τρέποντος τὰς τῶν πολλῶν ψυχὰς ἐκ ταπεινῆς ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΕΚΠΛΗΞΙΝ. Adpoſite Polybius, ii. 56. Δεῖ τοιγαροῦν οὐκ ἐπιπλήττειν (leg. ἐκπλήττειν) τὸν συγγραφέα τερατευόμενον διὰ τῆς ἱστορίας τοὺς ἐντυγχάνοντας καθάπερ οἱ τραγῳδιογράφοι. Τὸ γὰρ τέλος ἱστορίας καὶ τραγῳδίας οὐ ταὐτὸν, ἀλλὰ τοὐναντίον· ἐκεῖ μὲν γὰρ δεῖ διὰ τῶν πιθανωτάτων λόγων ΕΚΠΛΗΞΑΙ καὶ ψυχαγωγῆσαι κατὰ τὸ παρὸν τοὺς ἀκούοντας· ἐνθάδε δὲ διὰ τῶν ἀληθινῶν ἔργων καὶ λόγων εἰς πάντα τὸν χρόνον διδάξαι καὶ πεῖσαι τοὺς φιλομαθοῦντας. Vocem uſurpat Noſter ſupra, Σὺν ΕΚΠΛΗΞΕΙ δὲ τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον.

ἀμφότεραι δ' ὅμως τοῦτ' ἐπιζητοῦσι] Robortellus et libri ſcripti, τότ' ἐπιζητοῦσι. Legendum opinor: ἀμφότεραι δ' ὅμως ΤΑΥΤΟΝ ἐπιζητοῦσι. *Utraque vero unum idemque quærunt.* Longinus, ſect. 24. Αἴτιον δ' ἐπ' ΑΜΦΟΙΝ τοῦ κόσμου ΤΑΥΤΟΝ οἶμαι. Ariſtides in Minerv. p. 16. Περὶ παντὸς αἰεὶ ΤΑΥΤΟΝ ΑΜΦΟΙΝ δοκεῖ. Qui ſequuntur verſiculi ſunt ex Euripidis Oreſte, quorum primum, ſuum fecit Alexis Comicus apud Athenæum, lib. viii. p. 339.

Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
Τὸν Μισγόλαν, οὐ γὰρ κιθαρῳδὸς εἴμ' ἐγώ.

Sic ſolent Comici: de quo nos ad Suid. i. p. 116.

Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχίον ἀμφοτέρωθεν
Μαςίεται——]

Scribendum, πλευράς τε καὶ ἰσχία· quomodo exſtat apud Homer. Iliad. Υ. 170. Quocum facit Etymologus, Euſtathius, alii. Nonnus Dionyſ. lib. xiv. p. 396.

Ἱππείη δ' ἀνέτελλε δι' ἰξύος ὄρθιος ὀρὴ,
ΙΣΧΙΑ ΜΑΣΤΙΖΟΥΣΑ——

Ceterum ad hunc locum reſpexit Nicander. Theriac. 476.

Παντόθι μαςίζων οὐρῇ δέμας——

Nec non Quintilian. x. 7. *Rurſus illa prior exercitatio plus confert, vocis firmitatem, oris facilitatem, motum corporis, qui et ipſe, ut dixi, excitat oratorem, et jactatione manus, pedis ſupploſione,* ſicut cauda leones facere dicuntur, *hortatur.*

εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας] Scribendum videtur,

Τοσαυτ' ἀκούσας χέρσ' ἔμαρψεν ἡνίας.

Eurip. Hippolyt. 1188.

Μάρπτει δὲ ΧΕΡΣΙΝ ἡνίας ἀπ' ἄντυγος.

Idem in Heraclid. 846.

Λαβὼν δὲ ΧΕΡΣΙΝ ἡνίας Εὐρυσθέως
Πώλοις ἐπεῖχε——

Ovid. Metam. ii. 150.

Occupat ille levem juvenili corpore currum
Statque ſuper, manibuſque datas contingere habenas
Gaudet——

Atque hæc ſcripſeram, cum magnum Salmaſium in Exercitationibus ad Solinum ita legiſſe reperi.

Κρούσας δὲ πλευρὰν πτεροφόρων ὀχημάτων] MS. Pariſ. πλευρὰ. Quod ſuavius. Lego et diſtinguo,

Κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων,
Μεθῆκεν.——

Ita locutus est Sophocles, Electr. 741.

ΚΑΡΑ προβάλλων ΙΠΠΙΚΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ.

Pinnatos currus vocat Arnobius, lib. iii. p. 117. *Nam quid de ipso dicemus Jove, quem solem esse dictitavere sapientes agitantem* PINNATOS CURRUS, *turba consequente divorum?* Quæ hausta sunt ex loco celeberrimo Platonis in Phædro: Ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς ἐλαύνων ΠΤΗΝΟΝ ΑΡΜΑ πρῶτος πορεύεται, τῷ δὲ ἕπεται στρατιὰ θεῶν καὶ δαιμόνων. Confer Schol. ad Hom. Odyss. M. 63. Athenagor. Apol. p. 214. Ed. Lips. Origen. Philosoph. p. 117. ubi mire hallucinatus est Wolfius. Deinde recte,

Πατὴρ δ' ὄπισθε νῶτα σειρίου βέβως
Ἵππευε ———

Pater autem pone, dorso canis sideris invectus, equitabat. Quod et cl. Salmasio placebat. Singulum enim sidus suum habebat equum: unde *sidere vehi* est idem ac *sidereo equo vehi.* Notat autem egregie Euripides anni tempus fervidissimum, cum sol et sirius una circumferebantur. Adscribam locum Q. Calabri viii. 28. qui rem plane dilucidabit.

Οἷος δ' ἐκ περάτων ἀναφαίνεται ὠκεανοῖο
ΗΕΛΙΟΣ, θνητὸν ἐπὶ χθόνα πῦρ ἀμαρύσσων,
Πῦρ, ὅτε οἱ πώλοισι καὶ ἅρμασι συμφέρετ' ἀστὴρ
ΣΕΙΡΙΟΣ ———

Qualis vero ex oceani terminis emicat
SOL, *igni super terra radians admirando,*
Quando cum equis et curru illius circumfertur SIRIUS.

Confer Schol. ad Arati Phænom. p. 22. et p. 45. et Eunap. in Jamblic. p. 24. ubi legendum, ΗΛΙΟΣ μὲν ἐφαίνετο πρὸς τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ ὅρια, ἡνίκα συνανατέλλει τῷ καλουμένῳ ΚΥΝΙ. Quod et vidit Theodorus Canterus.

Ἀλλ', ὦ φίλιπποι Τρῶες—] Ex Euripidis Alexandra

ſive Caſſandra, cujus meminere Heſychius, Schol. ad Ariſtoph. Ranas, Stobæus non ſemel. Huc referenda ſunt quæ leguntur apud Plutarch. Polit. Præcept. p. 821. Ὥσπερ οὖν τῆς Κασάνδρας ἀδοξούσης ἀνόνητος ἦν ἡ μαντικὴ τοῖς πολίταις·

> Ἄκραντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεὸς,
> Καὶ πρὸς παθόντων κἂν κακοῖσι κειμένων,
> Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

Ubi notandum illud ἄκραντα. Quippe Teucris haud credita Caſſandra. Atque hinc emendandus Orpheus ſive Auctor de Lapid. xx. 7.

> ——— Κεχολωμένος Ἀργυρότοξος
> Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκούντεσσιν ἅπαντα
> ΘΕΣΠΙΖΕΙΝ Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέουσαν.

Legendum proculdubio, ΑΚΡΑΝΤΑ θεσπίζειν. Ad Euripidem reſpexit Orpheus. Confer cl. Merrick. ad Tryphiodor. p. 63. Huc ſpectat etiam Cicero ad Attic. viii. 11. Προθεσπίζω *igitur, noſter Attice, non ariolans*, ut illa cui nemo credidit, *ſed conjectura proſpiciens*. Deinde οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ſunt *ſeptem illi duces, qui ad Thebas militarunt :* de quibus Æſchylus in cognomine tragœdia. Quod ex ſequentibus patet.

Δειναὶ δὲ καὶ ἔκφυλοι αἱ παραβάσεις] Hujus loci Græciſmus pleroſque Interpretes fefellit. Recte Pearcius : *Egregiæ vero digreſſiones ſunt etiam alienæ.* Quod non erat mutandum. Deinde legitur, καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες βλέπουσιν ἐριννύας· in quibus Quintilianum ſuum ob oculos habuiſſe videtur Noſter, ix. 2. *Novi vero et præcipue declamatores audacius, nec mehercule ſine motu quodam IMAGINANTUR.* Quæ ſequuntur, ὁ λέγων Ὀρέστης φαντάζεται ταῦθ', ὅτι μαίνεται, expreſſa ſunt ex Plutarcho de Placit. Philoſoph. p. 900. Ὁ γοῦν τραγικὸς Ὀρέστης ὅταν λέγει,

> Ὦ μῆτερ ἱκετεύω σε ———

λέγει μὲν αὐτὰ ΩΣ ΜΕΜΗΝΩΣ, ὁρᾷ δὲ οὐδὲν, ἀλλὰ δοκεῖ μόνον.

ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῶς ἐπιχειρεῖν] Vulgo, πραγματικῷ. Lege, πραγματικῶς· quod et viro docto ad Longinum placuiſſe video. Quæ paulo infra leguntur, ἀεὶ δ' κρείττονος ἀκέομεν, recte reddit cl. Morus, *Id, quod majorem vim habet, attendimus. Quod fortius eſt,* MOST STRIKING.

SECT. XVI.

Καὶ δὴ διέξιμεν] Hæc non nemini corrupta ſunt viſa. Sed nihil minus. Ita locutus eſt Demoſthenes, Philipp. i. Καὶ τἄλλα ὡς ἂν μοι βέλτιςα ϗ τάχιςα δοκῇ παρασκευασθῆναι, ΚΑΙ ΔΗ πειράσομαι λέγειν. Quomodo non ſemel loquitur Plutarchus. Huc accedit Heſych. Καὶ δὴ, ἐπὶ τȣ ἤδη.

τὸν κατὰ τῶν ἀριςέων τῆς Ἑλλάδος ὅρκον] Vulgo, τὸν τῶν ἀριςέων &c. MS. Elienſ. τὸν κατὰ τῶν ἀριςέων· quod unice placet. Ariſtides, vol. ii. p. 440. Τὸ δὲ καὶ ΟΜΟΣΑΙ ΩΣ ΚΑΤΑ ΘΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ, τȣ̃το ἔχει τὴν ὑπερβολὴν τῆς σεμνότητος· οὐ μὰ τȣ̀ς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων. Schol. ad Ariſtoph. Av. 1613. Τȣ̃το ὁ Ποσειδῶν λέγει μηδέπω ἐμφανίσας ἑαυτὸν, καὶ γελοίως ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥ ΟΜΝΥΣΙ. Auctor Epiſtolæ ad Hebræos, vi. 13. τῷ γὰρ Ἀβραὰμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεὸς, ἐπεὶ ΚΑΤ' ΟΥΔΕΝΟΣ εἶχε μείζονος ΟΜΟΣΑΙ, ΩΜΟΣΕ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥ. Eximie Æſchines, περὶ Παραπρεσβ. p. 294. Ἡγεῖται δὲ, ὅταν τι ψεύδηται, τῶν λόγων ΟΡΚΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ. Ita ſcribendus iſte locus: quod et recte obſervavit cl. Caſaubonus ad Theophraſtum. Jurare per oculos haud inuſitatum. Haud aliter Cyclops apud Theocritum, vi. 22.

—Οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
Εἰς τέλος—

ὡς κȣφιζομένȣς—παρίςασθαι φρονεῖν] Aſſentior Hudſono legenti κȣφιζομένοις· quod elegantius. Dionyſius Halicar. Antiq. Rom. x. 28. ΡΩΜΑΙΟΙΣ δὲ ἄρα, οἷς

ἑτέρων ἄρχειν πάτριόν ἐστι, οὐ ΠΑΡΑΣΤΗΣΕΤΑΙ ταῦτα περὶ ἑαυτῶν ΦΡΟΝΕΙΝ. Confer cl. Dorvil. ad Charit. p. 391. Sed nihil muto. Anonymus, Orat. Funeb. in Conſtantin. p. 703. Ed. Haverc. Καὶ τί ΠΑΡΙΣΤΑΤΑΙ ΦΡΟΝΕΙΝ ΥΜΑΣ ἐπὶ τοῖς ἄρτι συμβεβηκόσι; Quod inprimis notandum. Huc facit Polybius, ii. 59. Καίπερ ὁ συγγραφεὺς βουλόμενος αὔξειν αὐτοῦ τὴν δόξαν, καὶ ΠΑΡΑΣΤΗΣΑΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΑΚΟΥΟΝΤΑΣ εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῷ συναγανακτεῖν ἐφ' οἷς ἔπαθεν.

παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τοῦ ὅρκου τὸ σπέρμα φασὶν εὑρῆσθαι] Ita locutus eſt non ſemel Dionyſius Halicarnaſſeus, et Auctor vitæ Homeri, p. 323. Ed. Gale. Quintil. iii. 6. *Tranſlationem hic primus omnium tradidit, quanquam* SEMINA *ejus quædam citra nomen ipſum* APUD ARISTOTELEM REPERIUNTUR. Deinde ſequuntur Eupolidis verba,

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Quæ ita feſtiviſſime vertit, verus Muſarum ſacerdos, Gulielmus Smith, Decanus Ceſtrenſis:

No, by my labours in that glorious field,
Their joy ſhall not produce my diſcontent.

Atqui, mi homo, χαίρων eſt *impune.* Ariſtoph. Acharn. 562.

Ἀλλ' οὐδὲ ΧΑΙΡΩΝ ταῦτα τολμήσει λέγειν.

Verum haud impune hæc audebit dicere.

Atque ita intelligendus Herodotus, ix. 106. cujus mentem minus perſpectam habuerunt viri doctiſſimi: Ἴωνας οὐδεμίην ἐλπίδα ἔχον ΧΑΙΡΟΝΤΑΣ πρὸς τῶν Περσέων ἀπαλλάξειν. Ubi χαίροντας ἀπαλλάξειν eſt *impune laturos.* Xenophon. Expedit. lib. v. Ὁμοῦ μὲν ὄντες πολλοὶ ὥσπερ νυνὶ, δοκεῖτε ἄν μοι καὶ ἔντιμοι εἶναι, καὶ ἔχειν τὰ ἐπιτήδεια·—διασπασθέντες δὲ, καὶ κατὰ μικρὰ γενομένης τῆς δυνάμεως, οὔτ' ἂν τροφὴν δύναισθε λαμβάνειν, οὔτε ΧΑΙΡΟΝΤΕΣ ΑΝ ΑΠΑΛΛΑΞΑΙΤΕ. Item Celſus apud Origen.

lib. viii. p. 404. Τὸν Διόνυσον ἢ τ̃ Ἡρακλέα παρόντα εἰ ἐλοιδόρησας, ἐκ ἂν ἴσως ΧΑΙΡΩΝ ΑΠΗΛΛΑΞΑΣ. Confer nos ad Theocritum, viii. 40. Ceterum locus iſte,

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν ——
Χαίρων τις αὐτῶν τἀμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ,

totidem verbis legitur apud Euripid. in Medea, 398. unde mutuatus eſt Eupolis. Qui mos iſtorum hominum eſt, de quo nos ſupra ad ſect. 15.

δι' ἀσφαλείας ἄγει ϗ ὀνόματα] Elegans locutio. Xenophon. Memor. iv. 6. Ὁπότε δὲ αὐτός τι τῷ λόγῳ διεξίοι, διὰ τ̃ μάλιςα ὁμολογȣμένων ἐπορεύετο, νομίζων ταύτην τ̃ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ εἶναι λόγȣ· τοιγαρȣ̃ν πολὺ μάλιςα, ὧν ἐγὼ οἶδα, ὅτε λέγοι, τȣ̀ς ἀκȣ́οντας ὁμολογȣ̃ντας παρεῖχε· ἔφη δὲ ϗ Ὅμηρον τῷ Ὀδυσσεῖ ἀναθεῖναι τὸ ΑΣΦΑΛΗ ῥήτορα εἶναι, ὡς ἱκανὸν αὐτὸν ὄντα διὰ τ̃ δοκȣ́ντων τοῖς ἀνθρώποις ΑΓΕΙΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Plutarchus, Polit. Præcept. p. 803. Μάλιςα μὲν ȣ̃ν ἐσκεμμένῳ πειρῶ ϗ μὴ διακένῳ τῷ λόγῳ χρῆσθαι πρὸς τȣ̀ς πολλȣ̀ς μετ' ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ. Locutionis fundus Homerus, Odyſſ. Θ. 171.

—— ὁ δ' ΑΣΦΑΛΕΩΣ ἀγορεύει.

Atque ad hunc locum reſpexit Xenophon. Ceterum reſtituendus hac occaſione Ælianus, Var. Hiſt. iii. 26. Γελάσαντά φασι τ̃ Κροῖσον τοῖς μὲν Ἐφεσίοις συγχωρῆσαι τ̃ μετ' ἐλευθερίας ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ. Ita ſcribendus iſte locus, qui viros doctiſſimos plurimum torſit.

ȣ̀ς ἅπαντας ἔθαψε δημοσίᾳ ἡ πόλις] Hic locus laudatur Plutarcho, de Gloria Athenienſ. p. 350. laudatur et Tiberio Rhetori, p. 182. Ed. Gale. Deſumptus eſt autem ex Demoſth. de Coron. p. 550. ad quem locum conſulendus Taylorus.

Sect. XVII.

συμμαχεῖ τε τῷ ὕψει] Libri ſcripti, συμμαχεῖται. Scribendum, συμμαχεῖ τε τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ πάλιν

ἀντισυμμαχεῖται. *Et sublimitatem adjuvant figuræ, et ab ea vicissim adjuvantur.* Quod et præclare vidit Schurzfleischius, et ante eum nescio quis in margine Codicis Eliensis. Nihil verius hac emendatione. Deinde recte, ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς. *Summos magistratus. Summa vi et potestate præditos.* Ἐξουσίας ὑπερεχούσας vocat D. Paulus. Quod perinde est. Huc facit Auctor de Causis corrupt. Eloquent. cap. 19. *At hercule pervulgatis jam omnibus, cum vix in cortina quisquam assistat, qui elementis studiorum etsi non instructus, at certe imbutus sit, novis et exquisitis eloquentiæ itineribus opus est, per quæ orator fastidium aurium effugiat, utique apud eos* JUDICES, QUI VI AUT POTESTATE, *non jure et legibus cognoscunt, et nec accipiunt tempora, sed constituunt; nec expectandum habent oratorem, dum illi libeat de ipso negotio dicere, sed sæpe ultro admonent, atque alio transgredientem revocant, et festinare se testantur.*

Καί πως παραληφθεῖσα] Locus vexatissimus. Lego et distinguo: Καί πως ΠΑΡΑΛΕΙΦΘΕΙΣΑ ἡ οὖ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι, τὸ λοιπὸν ὑποδέδυκε καὶ πᾶσαν ὑποψίαν ἐκπέφευγεν. Vox fluit non a παραλείπειν *prætermittere*, sed a παραλείφειν *illinere, obtegere, dealbare.* Metaphora ducta a parietibus *dealbatis* sive *calce obductis.* Notum proverbium: Δύο τοίχους ἀλείφεις· de quo Pausanias in Eliacis, et nos ad Suidam v. Εὐφεγγέας. Verbum παραλείφειν usurpat Aristophanes in Eccles. et Aristoteles in Rhetoricis. Idem παραλείφειν et παραχρίειν. Suidas: Κονιάται, οἱ τοὺς τοίχους παραχρίοντες. Haud dissimiliter locutus est Demades in Orat. p. 180. ΑΛΕΙΨΑΝΤΕΣ λόγοις εὐπρεπέσι Θηβαίων τοὺς παρόντας. Quomodo Philo, ii. p. 310. Εὐπρεπέσιν ὀνόμασι τὰ αἰσχρὰ ἐπικοσμεῖν. Non potuit elegantius Longinus. Nostram autem emendationem unice firmant quæ sequuntur: Τίνι γὰρ ἐνταῦθ' ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ σχῆμα; δῆλον ὅτι ΤΩ, ΦΩΤΙ ΑΥΤΩ,. Quæ verba in primis notanda.

Sect. XVIII.

Τί γὰρ ἂν γένοιτο τέτε καινότερον, ἢ] "Vocem τέτε "ejiciendam esse censeo, quia sequitur ἢ post καινό-"τερον, quæ particula satis comparativo respondet." *Pearce*. Fallitur vir doctissimus. Istiusmodi Pleonasmis delectantur Attici. Lysias cont. Theomnest. p. 183. Τί γὰρ ἂν ΤΟΥΤΟΥ ἀνιαρώτερον γένοιτο αὐτῷ, ἢ τεθνᾶναι μὲν ὑπὸ τ̃ ἐχθρῶν, αἰτίαν δὲ ἔχειν ἀπὸ τ̃ παίδων; ad quem locum consulendus cl. Marklandus. Confer etiam Euripid. Heraclid. 298. Ceterum hunc locum Demosthenis, qui illustris est, imitatus videtur Heliodorus, Æthiop. lib. i. p. 46. Καὶ τί γένοιτ' ἂν, ἔφη ὁ Θεαγένης, καινότερον, ἢ τί ἀθεμιςότερον, ἢ ὅρκων μὲν ϗ σπονδῶν παραβαινομένων, Χαρικλείας δὲ λήθην ἐμȣ̃ λαβȣ́σης, καὶ πρὸς ἄλλων γάμȣς ἐπινευȣ́σης. Ubi notanda locutio, καινότερον ἢ ὅρκων· de qua nos in Epist. ad cl. Warton. p. 334.

τὰ σαθρὰ τῶν—πραγμάτων] Quicquid *vitiosum* et *male sanum* sit, σαθρὸν vocant Græci. Demosth. Olynth. ii. p. 7. Ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ἕως μὲν ἂν ἐῤῥωμένος ᾖ τις, ȣ̓δὲν ἐπαισθάνεται τ̃ καθ' ἕκαςα ΣΑΘΡΩΝ· ἐπὰν δὲ ἀῤῥώςημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται κἂν ῥῆγμα, κἂν ςρέμμα, κἂν ἄλλο τι τ̃ ὑπαρχόντων ΣΑΘΡΟΝ ᾖ. Quem locum ante oculos habuit Josephus, Bell. Jud. lib. vi. p. 392. Ed. Haverc. nec non Plutarchus de Adul. p. 69. Confer etiam Demosth. p. 66. ubi eadem leguntur. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. xi. 20. Καὶ ταῦτα ἅπαντα διαπραξάμενος, ϗ εἴ τι ϗ ἄλλο ΣΑΘΡΟΝ ἦν τ̃ πολιτείας ἐπανορθωσάμενος, ἀπέθετο τὰς ῥάβδȣς. Hinc σαθρὸν φθέγγεσθαι, *vitium sonare*: de quo cl. Casaubonus ad Persium, iii. 21. Damascius in vit. Isidori apud Photium, p. 1036. Ἦν δὲ ἱκανὸς διϊδεῖν, ὅπη τε ΣΑΘΡΟΝ ΦΘΕΓΓΕΤΑΙ ὁ λόγος, ϗ ὅπη ὑγιές. *Facile autem perspicere poterat, ubi oratio esset vitiosa, et ubi sana.* Ita scribendus iste locus, qui et paulo auctior legitur

apud Suid. v. Πρόσοιτο. Hinc eleganter Dio Chryſoſt. Orat. xlviii. p. 535. Οὐ μέν τοι παρ' ὑμῖν τύχον ὀδείς ἐςι κηφὴν ἄγριος, ΒΟΜΒΩΝ ΣΑΘΡΟΝ, γευόμενος τοῦ μέλιτος. Quod vero Græci σαθρὸν, Latini *ægrum*, vocant. Tacitus, Hiſt. i. 4. *Quid in toto terrarum orbe validum, quid* ÆGRUM *fuerit.* Suetonius in Tiberio: *Forte in quodam diſponendo die mane prædixerat, quicquid* ÆGRORUM *in civitate eſſet, viſitare ſe velle: id a proximis aliter exceptum eſt; juſſique ſunt omnes* ÆGRI *in publicam porticum deferri, ac per valetudinum genera diſponi.* Locus longe elegantiſſimus et feſtiviſſimus, ſed cujus mentem nemo, quod ſciam, hactenus perſpexit. Per *ægra* intelligenda ſunt τὰ σαθρὰ τῆς πόλεως, quicquid diuturnitate temporis vel attritum vel labefactatum eſſet. Hæc aiebat ſe viſitare velle Tiberius, ut inſtauranda curaret. Ceterum ad hunc Demoſthenis locum reſpexit Ariſtides, vol. i. p. 498. Ὑμέτερον τοίνυν ἐςὶν ὁρῶντας τὸν φόβον αὐτοῦ, καὶ ΟΠΗ ΣΑΘΡΟΣ ΕΣΤΙ, μηδὲν ἀνεῖναι ῥώμης, ἀλλ' ἐπικεῖσθαι καὶ παρελέσθαι τὰς λαβὰς, καὶ μὴ τἀκείνῳ συμφέροντα προκρῖναι.

παροξυνθέντες ἐκ τοῦ παραχρῆμα] Vulgo, παροξυνόντες. Hæc manifeſto corrupta ſunt. Scribendum ſine dubio, ΠΑΡΟΞΥΝΘΕΝΤΕΣ. Quod et vidit cl. Ruhnkenius. Schol. ad Theocrit. xiv. 10. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα ὀξυνόμενος. Haud aliter corruptus Euripides, Heraclid. 16.

— φεύγομεν δ' ἀλώμενοι,
Ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.

Scribendum, ΕΞΟΡΙΣΘΕΝΤΕΣ. Deinde MS. Pariſ. ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας. Recte. Quæ ſequuntur ſcabra ſunt et invenuſta. Robortellus et Manutius cum MSS. nonnullis, ἀπάγει καὶ παραλογίζεται. Omnino vere. Τὸν ἀκροάτην ἀπάγειν eſt *Auditorem ab re abducere, atque adeo fallere.* Lucianus de Domo: Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ΑΠΑΓΕΙ ΜΕΝ ΤΟΝ ΑΚΡΟΑΤΗΝ, καὶ πρὸς τὴν θέαν ἀποςρέφει. Quare totum locum ita refingendum eſſe cenſeo: Σχέδον γὰρ

ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι, ΠΑΡΟΞΥΝΘΕΝΤΕΣ ἐκ τȣ͂ παραχρῆμα, πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν· ἕτω τὸ σχῆμα τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, ΕΚ ΤΟΥ ΔΟΚΕΙΝ ἕκαστον τῶν ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογυίȣ κεκινῆσθαι τε καὶ λέγεσθαι, ΤΟΝ ΑΚΡΟΑΤΗΝ ΑΠΑΓΕΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΟΓΙΖΕΤΑΙ. *Quemadmodum enim illi, qui ab aliis quid interrogati ſunt, ſubita illa interrogatione commoti atque excitati, ei quod dicitur celeriter atque adeo ex ipſa veritate reſpondent; ſic figura interrogationis et reſponſionis, eo quod videtur unumquodque eorum, quæ meditata ſunt, extempore proferri, auditorem fallit et ludificatur.* Quæ plana et perſpicua ſunt.

Sect. XIX.

ἐμποδιζȣ́σης τι καὶ συνδιωκȣ́σης] Sic ſcribendum eſt cum Fabro. Longini auctoritas ſexcentis librariis anteferenda. Ita enim sect. xxi. Τȣ͂ πάθȣς τὸ ΣΥΝΔΕΔΙΩΓΜΕΝΟΝ καὶ ἀποτραχυνόμενον—Τὸ πάθος ὑπὸ τῶν συνδέσμων ΕΜΠΟΔΙΖΟΜΕΝΟΝ. Nihil verius hac emendatione.

Sect. XX.

ὅταν δύο ἢ τρία, οἷον κατὰ συμμορίαν ἀνακιρνάμενα, ἀλλήλοις συνερανίζῃ τὴν ἰσχὺν] Vulgo, συμμορίας. Robortellus et Manutius cum nonnullis MSS. κατὰ συμμορίαν. Recte. Joſephus, Antiq. Jud. lib. v. 7. καὶ δειπνȣ͂ντες κατὰ συμμορίαν. Deinde legendum, ἀλλήλοις συνερανίζῃ, non ut in vulg. ἐρανίζῃ· quomodo locutus eſt Appian. de Bell. Civil. lib. ii. p. 716. Καὶ ΤΡΕΙΣ οἵδε τὸ μέγιστον ἐπὶ πᾶσι κράτος ἔχοντες ΤΑΣ ΧΡΕΙΑΣ ΑΛΛΗΛΟΙΣ ΣΥΝΕΡΑΝΙΖΟΝ. Quæ plane gemella ſunt.

Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν—τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ] Nobilis locus ex Demoſthenis Midiana, cujus

meminit Plutarchus in Platon. Quæſt. p. 1010. meminit et Muſonius apud Stobæum, Serm. xix. Huc facit Claudius Saturninus de pœnis Paganorum, lib. xvi. §. 6. qui hac occaſione corrigendus eſt: *Non enim plaga repræſentat contumeliam ſed dedecoratio: neque verberari liberis eſt malum, quamvis eſt malum, ſi in contumeliam: multa enim utique facit qui verberat, quorum qui patitur quædam neque annunciare poterit alii, ſchemate, aſpectu, voce.* Scribendum ſine dubio: NISI *in contumeliam.* Quod ex ſenſu loci patet. Confer cl. Taylor. ad Demoſthenis Midianam. Ceterum haud aliter locutus eſt, ut Xenophonta taceam, Plutarchus in Ageſilao: Εἰ δέ τις ὑπ' ἀνάγκης προέλθοι, καὶ ΣΧΗΜΑΤΙ καὶ ΦΩΝΗι καὶ ΒΛΕΜΜΑΤΙ ταπεινὸς ἐφαίνετο καὶ συνεςαλμένος. Cicero, Offic. i. 29. *Licet ora ipſa cernere iratorum, et eorum, qui aut libidine aliqua, aut metu commoti ſunt, aut voluptate nimia geſtiunt, quorum omnium* VULTUS, VOCES, MOTUS, STATUSQUE *mutantur.* Ita ſcribendus iſte locus. Atque hinc illuſtrandus et firmandus locus Ciceronis, Tuſcul. Quæſt. iii. 22. *Hi* (Corinthii) *poterant omnes eadem illa de Andromacha deplorare,* Hæc omnia vidi: *ſed jam decantaverant fortaſſe: eo enim erant* VULTU, ORATIONE, *omni reliquo* MOTU *et* STATU, *ut eos Argivos aut Sicyonios diceres: magiſque me moverant Corinthi ſubito adſpectu parietinæ quam ipſos Corinthios.*

ἐν ςάσει γὰρ τὸ ἠρεμοῦν] Manutius ἐν τάξει· quod neutiquam ſpernendum. Confer cl. Schurtzfleiſch. ad locum. Quod ſequitur, ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησίς ἐςι, ſumptum eſt ex Plutarcho, ii. p. 375. Τὴν νόησιν καὶ τὴν φρόνησιν ὡς ΝΟΥ ΦΟΡΑΝ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΝ οὖσαν.

SECT. XXII.

μέσα τινὰ παρεμβαλόντες ἀλόγως] Inepte reddunt, *Quædam in medio contra rationem ponentes.* Idem παρ-

εμβαλόντες ἀλόγως et παραλόγως ἐμβαλόντες. Quomodo locutus est infra: ΠΑΡΑΛΟΓΩΣ διὰ μακρȢ τὸ πάλαι ζητȢμενον ἐπὶ τέλει πȢ προσαποδȢς. Quæ sequuntur, ἀγχιστρόφως ἀντισπώμενοι τὰς λέξεις, minus recte administravit vir doctissimus. Nos pristinam distinctionem revocavimus. Πρὸς τῆς ἀγωνίας ἀντισπώμενοι. *Quoquoversum ab animi impetu, velut instabili quodam vento, nunc huc, nunc illuc jactati.* Philo de Vit. Mosis, lib. iii. Ἀνθελκόμενος δὲ καὶ ΑΝΤΙΣΠΩΜΕΝΟΣ πρὸς ἑκατέρȢ μέρȢς ὧδε κἀκεῖσε, τί χρὴ δρᾶν ἠπόρει. *Itaque utraque ex parte huc et illuc varie distractus, quid facto opus esset, nescire.*

προεισέβαλε γȢν εὐθὺς] Sensus manifestus, verba fortasse non item. Tu verte: *Exorsus est statim ab ipso metu, adeo ut ne compellarit quidem auditores, prius quam istum metum incussisset.* Ita vertendus iste locus, quem minus intellexit cl. Morus. Græca suaviora et elegantiora sunt. Notandum illud, πρὸς τὸ ἐφεστὼς δέος· *ob imminentem timorem.* Plutarch. in Alexandro. Ὁ δὲ πατὴρ καὶ δακρῦσαί τι λέγεται ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ. *Pater autem ob gaudium illachrymasse etiam dicitur. Wept for joy.* Restituenda ista vocula Tatiano, Orat. ad Græcos. Sect. vi. Ἐχρῆν δὲ μήτε βασιλέας προλήματι θεραπεύειν. Ad quem locum insigniter nugantur viri eruditi. MS. Reg. Par. προσλήμματι. Legendum proculdubio: πρὸς λῆμμά τι. *Reges neutiquam colendi sunt ob lucellum aliquod.* Schol. ad Aristoph. Pac. 980. Ἀλλὰ κατέλαβόν σε ὑπέχοντα ἑτοίμην χεῖρα ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΗΜΜΑ.

ὁ δὲ Δημοσθένης ȣχ ȣτως μὲν αὐθάδης] Hæc vulgo non recte reddunt. Verte, *Demosthenes autem non tantum sibi sumit quantum Thucydides. Non adeo audax est in iis divellendis, quæ natura sunt unita, ac Thucydides.* Hæc est mens Longini. Quod ex sequentibus manifestum est. Deinde legitur, ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσȢ καὶ ἔξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν. Qui locus elegans. Noster supra: Ἕτερα ἑτέροις ΕΠΕΙΣΚΥΚΛΟΥΜΕΝΑ. Dionysius Halicarn. Art. Rhet. cap. 10. Καὶ οὐ δεῖ ἔξωθεν λόγȢς φαντασίαις ΕΠΕΙΣΚΥΚΛΕΙΣΘΑΙ· *Nec visionibus*

ſermones importuni ſunt ingerendi. Ita ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus. Reſtituendum hoc verbum Ariſtophani, Veſp. 1466.

> Νὴ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα
> Δαίμων τις ΕΙΣΚΕΚΥΚΛΗΚΕΝ εἰς τὴν οἰκίαν.

Vulgo, εἰσκέκληκεν. Sed alterum eſt rotundius et elegantius. Agnoſcit etiam Scholiaſtes: Εἰσκεκύκληκεν, εἰσήνεγκεν, εἰσήγαγεν. Quare nulla eſt dubitatio, quin ita ſcripſerit Comicus. Quæ paulo infra leguntur, τὸ πάλαι ζητούμενον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει τοῦ προσαποδοὺς, non recte accepit vir doctiſſimus. Ἐπὶ τέλει προσαποδοῦναι eſt *in fine tandem proferre.* Dionyſius Halic. Art. Rhet. cap. 2. Ποτὲ μὲν ἐν ἀρχῇ χρηστέον τῷ τύπῳ τούτῳ, ποτὲ δὲ καὶ ΕΠΙ ΤΕΛΕΙ· *Hac dicendi forma nunc in principio, nunc in* FINE *utendum eſt.*

SECT. XXIII.

Αὐτίκα (φησὶ) λαὸς ἀπείρων] Lego et diſtinguo, Αὐτίκα φησὶ,

> —— Λαὸς ἀπείρων
> Θῦνεν, ἐπ' ἠϊόνεσσιν δ' ἱστάμενοι κελάδησαν.

Αὐτίκα eſt *Exempli gratia.* Quod neſcio an primus obſervarit Tanaquillus Faber ad Lucretium. Confer cl. Markland. ad Lyſiam, Orat. xix. et cl. Erneſt. ad Xenoph. Memor. iv. 7. Idem autem ἀπείρων et ἄπειρος· quomodo locutus eſt Joſephus, Bell. Jud. ii. ΚΑΤΕΙΣΙ μὲν ΑΠΕΙΡΟΣ ἐκ τῆς χώρας ΛΑΟΣ ἐπὶ τὴν θρησκείαν. Ceterum vocem θύνων ſive θύννων de *Thynnorum ſtrepitu* accepit vir doctiſſimus ad Plutarch. de Sera Num. Vindict. p. 53. quod et ante eum fecerat homo omnium Interpretum futiliſſimus Dominicus Pizimentius. Ita enim reddit: *Statim inquit, populus infinitorum thynnorum in arenis diſpoſiti obſtrepebant.* Reſpexit autem, opinor, poeta, quiſquis fuit, ad

Homer. Il. K. 524.

> Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς
> ΘΥΝΟΝΤΩΝ ἄμυδις ——

Quæ ſequuntur, Ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξια, manifeſto corrupta ſunt, atque ita certo certius refingenda: Ἀλλ' ΕΚΕΙΝΟ μᾶλλον παρατηρήσεως ΑΞΙΟΝ. *Sed illud potius obſervatu dignum, quod Pluralia non nunquam ſplendidiora exeunt et magnificentiora, et granditatem aliquam ob ſolum numerum præ ſe ferentia..* Sopater, Prolegom. in Ariſtidem, ΕΚΕΙΝΟ ΔΕ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΕΟΝ, ὅτι Πλάτων οὐκ εὐθὺς οὐδ' ἐκ προοιμίων ἦλθεν ἐπὶ τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνδρῶν. Demoſthenes cont. Neæram. ΑΞΙΟΝ ΔΕ ΚΑ,ΚΕΙΝΟ ἐνθυμηθῆναι, ὅτι Ἀρχίαν τὸν ἱεροφάντην γενόμενον ἐκολάσατε ὑμεῖς. Emendandus, dum hoc agimus, Julianus, p. 292. ed. Spanh. Κἀκεῖνο δεξιὸν ἐννοεῖν, ὅσοι παρὰ τῶν ἔμπροσθεν ἀνάλωνται λόγοι περὶ τοῦ φύσει κοινωνικὸν εἶναι τὸ ζῶον τὸν ἄνθρωπον. Scribe, Κἀκεῖνο Δ' ΑΞΙΟΝ ἐννοεῖν.

Ὦ γάμοι, γάμοι] Ita locutus eſt Sophocles, Trachin. 1096.

> ——Ὦ χέρες, χέρες.

et Neophon in Medea apud Stobæum Grotii, p. 107.

> ——Ὦ χέρες, χέρες,
> Πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα; φεῦ
> Τάλαινα τόλμης, ἣ πόλυν πόνον βραχεῖ
> Διαφθερῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Ita ſcribendus iſte locus. Quæ ſequuntur, Πάντα γὰρ ταῦτα ἓν ὄνομά ἐστιν, mutila ſunt. Aliud Tollius, aliud Pearcius. Sed neuter ſcopum tetigit. Nos eleganter refinximus: Πάντα γὰρ ταῦτα, ΤΑ ΜΕΝ ἓν ὄνομά ἐστιν, Οἰδίπους· ἐπὶ δὲ θατέρων, Ἰοκάστη· *Omnia enim hæc de uno homine Œdipo, illa de Jocaſta, dicuntur.* Noſter ſupra, ſect. viii. Δισσὰ δέ που ΤΑΥΤΑ, ΤΑ ΜΕΝ νοήσεως, ΘΑΤΕΡΑ δὲ λέξεως. Poteris etiam legere, ἐπὶ δὲ θατέρου, ut μέρους ſubintelligatur. Confer Suid. v. Κυζικηνοὶ στατῆρες.

Sed illud, opinor, verius. Ceterum huc respexit Tertullian. Apolog. cap. 9. *Persas cum suis matribus misceri Ctesias refert. Sed et Macedones suspecti, quia cum primum Œdipum tragœdiam audissent, ridentes incesti dolorem,* Ἤλαυνε, *dicebant,* τὴν ματέρα. Nil novi fecit Œdipus, dicebant Macedones; Matrem suam inivit. Ἐλαύνειν τ̀ μητέρα est *matrem suam subagitare.* Aristoph. Eccles. 39.

Τὴν νύχθ' ὅλην ΗΛΑΥΝΕ μ' ἐν τοῖς ςρώμασιν.

Ad quem locum vide Tanaquillum Fabrum. Ceterum quod fecit Œdipus, fecit etiam Cordopio apud Comicum, de quo nos ad Theocritum, i. 105. Confer etiam Sextum Empir. p. 724. et cl. Fabricium ad locum.

συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας] Ita MS. Par. Recte. Quocum facit Robortellus. Auctor nescio quis apud Suidam: Χειμὼν ἐξαίσιος νυκτὸς γενόμενος τὸ ῥεῦμα ΣΥΝΕΠΛΗΘΥΣΕ. Dio Cassius in Augusto: Καὶ τὰ ἐκ τῶν ἁγιωτάτων ἱερῶν ἀναθήματα ἡ Κλεοπάτρα ἀνελομένη, ΣΥΝΕΠΛΗΘΥΣΕ τὰ λάφυρα τοῖς Ῥωμαίοις.

ἐφ' ὧν δέχεται τὰ ὑποκείμενα αὔξησιν] Sic vero scribendum, non ut in vulg. ὑπερκείμενα. *Subjecta materia.* Noster, sect. 1. Προτέρε μὲν τε δεῖξαι τί τὸ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. Plutarch. de Orac. defectu: Οὐ γὰρ ἴσως οἰκεῖα ταῦτα ΤΟΙΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙΝ. Quod sequitur, τὸ πανταχε κώδωνας ἐξῆφθαι, elegans est, et petitum ex Demosth. contr. Aristogit. i. p. 493. Ταῦτα τοίνυν Ἀριςογείτων τὰ καλῶς ἔτω πεπηγότα τῇ φύσει ϗ τοῖς ἤθεσι τοῖς ὑμετέροις κινεῖ ϗ ἀναιρεῖ ϗ μεταῤῥίπτει, καὶ ἃ τ̀ ἄλλων τ̀ ἠτυχηκότων ἕκαςος ΑΥΦΘΗΤΙ ποιεῖ, ταῦτ' ἔτος μονονε ΚΩΔΩΝΑΣ ΕΞΑΨΑΜΕΝΟΣ διαπράττεται. Hinc Κωδωνοφορεῖν, *tintinnabula ferre:* de quo Aristophanes in Av. 843. et Ἐκκωδωνίζειν, *divulgare.* Athenæus, lib. v. p. 219. Ἀλλὰ μὴν ἐδ' ὧν (leg. ἐδὲν ὧν) ὁ Πλάτων εἴρηκε περὶ Σωκράτες, τ̀ Κωμικῶν τις εἴρηκεν, ἔθ' ὅτι μαίας βλοσυρᾶς υἱὸς ἦν, ἔθ' ὅτι Ξανθίππη χαλεπὴ ἦν γυνὴ, ἥτις καὶ νιπτῆρας αὐτε κατέχει τ̀ κεφαλῆς, ἔθ' ὡς

Ἀλκιβιάδης συνεκοιμήθη ὑπὸ τ̄ αὐτὴν γενόμενος χλαῖναν. Καί τοι ἀναγκαῖον ἦν τοῦτο ΕΚΚΩΔΩΝΙΣΘΗΝΑΙ ὑπὸ Ἀριστοφάνους τ̄ καὶ ἐν τῷ συμποσίῳ κατὰ Πλάτωνα. Qui locus in primis elegans.

Sect. XXIV.

Καὶ δὴ Φρυνίχῳ] De Phrynicho, Tragico antiquiſſimo, conſulendus Suidas: conſulendus et cl. Bentleius in Diſſert. ad Epiſt. Phalar. p. 256. Mox recte legitur, ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέητρον. Ita locutus eſt Anonymus in Argument. ad Iſocratis Buſir. Καὶ νοῆσαν τὸ θέατρον ἅπαν ἐδάκρυσε. Huc reſpexiſſe videtur Libanius in Antioch. p. 362. Ἀγομένων δ' ἐπὶ τὰς σφαγὰς, ΕΠΕΣΕ μὲν ὁ δῆμος ΕΣ ΔΑΚΡΥΑ. Ita ſcribendus iſte locus. Quod et recte animadvertit doctiſſimus Reiſkius. Deinde non male legeris, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ παρὰ δόξαν ΕΜΠΑΘΕΣ. Quod et Moro placebat.

Sect. XXV.

ὁ δὲ σφαδάζων ἀποσείεται τ̄ Κῦρον] De verbo σφαδάζειν pluribus, ut ſolet, vir doctiſſimus ad Timæi Lexicon. Confer etiam cl. Pierſonum ad Mœrin. Verbum non ſemel uſurpat Philo Judæus adverſus Flaccum. Corrigendus hac occaſione Heſychius: Σφαδάζει· βράζει, δυσθανατοῖ, μετὰ δόλου πολλοῦ ἢ μετὰ σπασμοῦ πηδᾷ. Scribendum ſine dubio, μετὰ πόνου πολλοῦ. Nam πόνος eſt *dolor*. Plutarch. in Artaxerxe: Ἀποθνήσκουσα γοῦν ἡ γυνὴ ΜΕΤΑ ΠΟΝΩΝ μεγάλων καὶ σπαραγμῶν. Latini, *ſe jactare*. Cicero, Tuſcul. ii. 18. *His tu præſentibus gemere et* te jactare *non audebis profecto*. Ceterum ad hunc locum Xenophontis reſpexiſſe videtur Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. v. 15. Καὶ οἱ ἵπποι τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ΑΠΟΣΕΙΟΝΤΑΙ. Item, ille venerum omnium conſarcinator, Heliodorus, Æthiop.

ix. p. 435. Παράδοξον δὲ ἔδρων ϗ ἐλυμαίνοντο ΤΗΝ ΙΠΠΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΑΣΤΕΡΑ κατὰ τ̃ διεξέλασιν τοῖς ξίφεσι ἀνακόπ]οντες· ὥςε ἔπιπ]ον μὲν ἐκ ὀλίγοι τ̃ ἵππων πρὸς τ̃ ἀλγηδόνα τ̃ χαλινὸν ὑπερορώντων, ϗ ΤΟΥΣ ΑΝΑΒΑΤΑΣ ΑΠΟΣΕΙΟΝΤΩΝ.

Sect. XXVI.

Φαίης κἀκμῆτας] Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 24. Ὁ δὲ λόγος ὡς πρὸς τινά ἐςι λεγόμενος· ὡς ϗ Ὅμηρος·

Φαίης κἀκμῆτας καὶ ἀτείρεας ——

Καὶ, Ἔνθ' ἐκ ἂν ὑϐρίζοντα ἴδοις. Scribe, ΒΡΙΖΟΝΤΑ. Reſpexit Homer. Il. Δ. 223.

Ἔνθ' ἐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον.

Ubi Schol. Βρίζοντα, νυςάζοντα, καὶ ἠρεμῆντα, ἐξ οὗ ἀμελῆντα. Hinc mire corruptus Heſychius: Καμϐρίζοντα, ἀμελῆν]α· ubi portentum illud Καμϐρίζοντα, quod non novit Græcia, ex tribus iſtis vocibus, ΟΥΚ ΑΝ ΒΡΙΖΟΝΤΑ, ridicule conflatum eſt. Quod ex Scholiaſta liquet. Confer Schol. ad Arati Dioſ. p. 90. ubi de hoc loco agit. Deinde ſequitur Herodoti locus, πλεύσεαι δύ' ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἥξεις εἰς πόλιν μεγάλην, ᾗ ὄνομα Μερόη. Ubi omnes codices Herodoti, πλεύσεαι δυώδεκα ἡμέρας· quod verum. Nimirum ſcripſerat Longinus, πλεύσεαι ιβ' ἡμέρας. Hinc error exſcriptoris. Quo nihil ſolennius. Ceterum, quod nemo vidit, hunc Herodoti locum tangit Lucianus, Ver. Hiſt. ii. 27. Ἐπειδὰν δὲ ταύτας ΠΑΡΑΠΛΕΥΣῌΣ, τότε δὴ ΑΦΙΞῌ ἐς τ̃ μεγάλην ἤπειρον—ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, χρόνῳ ποτὲ ΗΞΕΙΣ εἰς τ̃ ἑτέραν ἤπειρον. Sic ſolet iſte nebulo. Confer etiam Ariſtoph. Ran. 137. Quæ ſequuntur apud Longinum, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεσι ἐξεγειρόμενον, Quintilianum redolent, ix. 3. *Hæc ſchemata et his ſimilia convertunt in ſe auditorem, nec languere patiuntur, ſubinde aliqua notabili figura* EXCITATUM.

Sect. XXVII.

Καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐμβολή τις πάθους] Sic ſe habent libri ſcripti fere omnes cum Manutio et Robortello. Quæ quidem lectio quantivis pretii eſt, neque erat ſollicitanda. Noſter ſupra: Εἶτ' ἐντεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταιγίδες, ἄλλην ποιούμενος ΕΜΒΟΛΗΝ. Dicitur autem ἐμβολὴ πάθους, ut ἐμβολὴ πνεύματος· de quo nos infra. Max. Tyrius, i. 3. Αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι ὁλκάδες ξυνενικάμεναι τὰ ἱστία πρὸς τὸν κλύδωνα ἡμιλλῶντο, καὶ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ἔφερον, καὶ ΤΗΝ ΕΜΒΟΛΗΝ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ ἀπεμάχοντο. Deinde recte Tollius, Διὸ καὶ ἡ πρόσχρησις τοῦ σχήματος τότε, ἡνίκα ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν ΔΙΑΜΕΛΛΕΙΝ τῷ γράφοντι μὴ διδῷ. Reſpexit Longinus ad Ariſtoph. Plut. 225.

Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ ΚΑΙΡΟΣ ΟΥΧΙ ΜΕΛΛΕΙΝ.

Ad quem locum conſulendus Spanhemius. Huc facit Philo Jud. de Agricult. p. 313. ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΜΕΛΛΕΙΝ οὐκ ἐπιτρεπόντων, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς ἱσταμένων ἀκμῆς. Ceterum notanda vox Πρόσχρησις· quæ ex rarioribus eſt. Occurrit tamen apud M. Antonin. vii. 5. Προσπαραλαβὼν τὸν δυνάμενον κατὰ ΠΡΟΣΧΡΗΣΙΝ τοῦ ἐμοῦ ἡγεμονικοῦ ποιῆσαι τὸ εἰς τὴν κοινωνίαν νῦν καίριον καὶ χρήσιμον· nec non apud Stobæum, Eclog. Phyſic. lib. i. p. 102. τὸ μὲν μετὰ ΠΡΟΣΧΡΗΣΕΩΣ ὀργάνων, τὸ δὲ ἄνευ ΠΡΟΣΧΡΗΣΕΩΣ· quæ loca Lexicographis commendanda ſunt.

τοὺς Ἡρακλείδας ἐκχωρεῖν] Schol. ad Apollon. Rhod. iv. 277. Ἡρακλεῖδαι λέγονται οὐ μόνον οἱ Ἡρακλέους παῖδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκείνων ἀπόγονοι. Cetera Hecatei ad mentem Tanaquilli Fabri reformavimus. Locus ita vertendus eſt. *Ceyx autem hæc ægre ferens, protinus Heraclidas finibus ſuis emigrare juſſit. Neque enim vobis opitulari poſſum. Ne igitur et vos ipſi pereatis, et mihi quoque damnum inferatis, ad alium quendam populum abite.*

Ceterum idem ſchema, quod in Homero et Hecatæo hic laudat Longinus, uſurpat non minus venuſte Lucas, cap. v. 14. Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ΑΛΛΑ ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ.

ἔμπαθες τὸ πολυπρόσωπον κ̀ ἀγχίστροφον παρέστησεν] Græca non recte accepit vir doctiſſimus. Optime Tollius, *Ceterum Demoſthenes alio quodam modo in Ariſtogitonem hac perſonarum commutatione uſus eſt, eamque et ſumme verſatilem fecit, et egregio affectu implevit.* Deinde ſequuntur verba Demoſthenis ex Orat. prima in Ariſtogit. p. 474. ed. Tayl. in qua plenius legitur, ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς κ̀ ἀναιδὴς ἄνθρωπος ἐτοσὶ βιάζεται τὲς νόμες. Ubi βιάζεσθαι τὲς νόμες eſt *Vim legibus inferre, Leges violare.* Joſeph. Antiq. Jud. p. 220. Τὴν ἀνδρίαν ὑπολαμβάνεσιν ἐκ ἐν τῷ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ, ἀλλ' ἐν τῷ μὴ εἴκειν ταῖς ἐπιθυμίαις, εἶναι. Quem locum fruſtra ſollicitant. Sophocles, Antig. 678.

Ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ ΝΟΜΟΥΣ ΒΙΑΖΕΤΑΙ.

Atque hinc intelligendus locus Herodoti in Calliope, p. 712. qui noſtros Interpretes eluſit. Τά τε σφάγια τὰ Ἡγησιστράτε ἐᾶν χαίρειν, μηδὲ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ, ἀλλὰ νόμῳ τῷ Περσέων χρεωμένες συμβάλλειν. *Sinamus*, inquit, *Hegeſiſtrati extiſpicia multum valere, neque contra morem et conſuetudinem noſtram quid agamus, ſed ritu tandem Perſarum confligamus.* Ita vertendus iſte locus. Confer Homer. Iliad. Λ. 557. et Cur. Poſter. ad Theocrit. xxii. 9. Ceterum hunc locum Demoſthenis, ut alios taceam, laudat Ariſtides, vol. ii. p. 470.

τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποστρέψας] De hoc loco in diverſum abeunt Interpretes. Aliud eſt τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποστρέψαι, aliud τ̀ λόγον ἀποστρέψαι πρὸς τ̀ Ἀριστογείτονα. Quod in primis notandum. Quare recte vir doctiſſimus, *Cum ſermonem, quo jam Ariſtogitonem allocutus fuerat, ab illo avertiſſet.* Quod vel ex ſenſu loci manifeſtum eſt. Deinde ſcribe, ἐκ ἄλλως ἡ Πενελόπη. *Ita quoque loquitur Penelope.* Quod et Faber monuit. Sic Noſter, ſect. 10. ἐκ ἄλλως ὁ

Ἀρχίλοχος. Nihil verius. Mox ſequitur Homeri locus, Οἱ θ' ἅμ' ἀγειρόμενοι. Sed vera lectio eſt, Οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι. Huc reſpexit Themiſtius, Orat. xxiv. p. 301. Ed. Hard. Μὴ ἂν δὴ καὶ ὑμεῖς ὑπερίδοιτε τοῦ ξενίζειν ἐπιχειροῦντος οὐ λίαν κεχαρισμένοις ξενίοις, οὐδὲ γοητεύειν δυναμένοις τὰς ἀκοὰς, ΟΙΩΝ ΘΑΜΑ ΑΠΟΛΑΥΕΤΕ ΣΥΛΛΕΓΟΜΕΝΟΙ, καὶ τοὺς ἑστιάτορας ἀγαπᾶτε, ὅτι δὴ δέξιοι καὶ φιλάνθρωποι καὶ οὐ σμικρολόγοι ταῖς παρασκευαῖς.

SECT. XXVIII.

Καὶ μέν τοι καὶ ἡ Περίφρασις] Sic legit Manutius; quod placet. In lectione enim vulgata articulus deſiderari videtur. Deinde libri veteres, ὡς οὐχ ὑψηλοποιὸν οὐδεὶς ἂν οἶμαι διστάσειεν. Recte. Particula enim negativa ſæpius παρέλκει apud Græcos. Ita locutus eſt Euſebius, Eccleſ. Hiſt. lib. viii. p. 401. Τίς δ' ἂν τὴν τῶν τοσούτων διερευνώμενος αἰτίαν, ΔΙΣΤΑΞΑΙ ΜΗ ΟΥΧΙ τὸν καθ' ἡμῶν διωγμὸν ἀποφήνασθαι· *Quis eſt porro, qui cum tantorum malorum cauſam inquiſiverit, affirmare dubitet, perſecutionem adverſus nos concitatam horum omnium fontem extitiſſe?* Confer etiam eruditiſſimum Dukerum ad Thucyd. i. 101. Mox ſequitur locus longe elegantiſſimus, e Muſica petitus: Ὡς γὰρ ἐν Μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται. Ubi notanda vox Παραφώνων· cujus meminit Gaudentius, Harmon. Introduct. p. 11. ad quem conſulendus cl. Meibomius. Confer etiam cl. Walliſ. ad Ptolem. Harmonic. p. 284. Sed de hoc viderint Μουσικῶν παῖδες.

Ἔργῳ μὲν ἡμῖν] Τὸ ἡμῖν eleganter abundat. Haud aliter Sappho et Auctor Arimaſpiorum, de quo nos ſupra. Sed has venuſtates non adſequitur Lingua Latina. Deinde MS. Par. προπεμφθέντες ΥΠΟ τῆς πόλεως—ΥΠΟ τῶν προσηκόντων. Recte omnino. Quæ paulo infra ſequuntur, corrupta admodum ſunt. Scribendum; Ἆρα δὴ τούτοις μετρίως ὤγκωσε τὴν νόησιν, ΗΝ ψιλὴν

λαϐὼν ΤΗι ΛΕΞΕΙ ἐμελοποίησε, καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ ΤΗΝ ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεάμενος εὐμέλειαν; *Num mediocriter his extulit ſententiam, quam nudam nactus, oratione ſuaviorem longe et ſonantiorem effecit, modulatione ex Periphraſi ducta, tanquam harmonia quadam circumfuſa?* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Quod et recte monuit Ruhnkenius. Ceterum quod hic ψιλὴν νόησιν, ſupra ψιλὴν ἔννοιαν vocat Noſter, ſect. ix. Ὅθεν καὶ φώνης δίχα θαυμάζεταί ποτε ΨΙΛΗ καθ' ἑαυτὴν Η ΕΝΝΟΙΑ δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον.

θήλειαν νοῦσον] Hujus morbi meminerunt Philo Judæus, Clemens Alexandrinus, Origen. cont. Celſum, Dio Chryſoſtom. Schol. ad Hephæſt. p. 41. alii permulti. Verum per θήλειαν νόσον aliud, ut videtur, Herodotus, aliud recentiores intellexerunt. Confer Hieronym. Mercur. Var. Lect. iii. 7. Quocum facit cl. Weſſeling. ad Herodot. i. 105. Adde Leopard. Emend. vii. 10. et cl. Tollium ad locum, qui tamen Mercurialis Scrinia compilaſſe videtur. Ceterum huc facit Syneſius de Regno, p. 25. Σκύθας δὲ τούτους Ἡρόδοτός τε φησὶ, καὶ ἡμεῖς ὁρῶμεν, κατεχομένους ὑπὸ νόσου πάντας δειλίας. Scribendum proculdubio: ὑπὸ ΝΟΣΟΥ πάντας ΘΗΛΕΙΑΣ. Ad hunc ipſum Herodoti locum manifeſto reſpexit Syneſius.

Sect. XXIX.

Ἐπίκαιρον μέν τοι] Nam vulgatum illud ἐπίκηρον nihil eſt aliud quam corruptio τοῦ Ἐπίκαιρον. Quæ Longino vox uſitata. Noſter, ſect. xviii. ἡ δὲ ἐρώτησις ἡ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται τοῦ πάθους ΤΟ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ. Schol. ad Soph. Ajac. 1425. Ἐπίκαιρον, εὔκαιρον. Quare lectionem Manutianam revocavimus. Quæ ſequuntur, εὐθὺς γὰρ ἄϐλεμὲς προσπίπτει, male accepit vir doctiſſimus. Ἀϐλεμὲς προσπίπτειν eſt *molle et remiſſum quid ſonare. Sine viribus exire.* Noſter ſupra, ἄκεντρον ΠΡΟΣΠΙΠΤΕΙ. Quod perinde eſt. Strabo, lib. i. p. 38.

ΠΡΟΣΠΙΠΤΕΙ γὰρ, ὡς εἰκὸς, πιθανώτερον, ἂν ὕτω τις ψεύδοιτο, εἰ καταμίσγοι τι ϗ αὐτῶν τ̃ ἀληθινῶν. *Verisimilius enim sonat, si quis ita mentiatur, ut vera falsis admisceat.* Ita scribendus iste locus, ad quem consulendus Casaubonus. Eodem sensu verbo ἀποβαίνειν utuntur Græci. Damascius in Vita Isidori apud Suid. v. Ῥυθμίζει. Ὅσα ΑΜΕΤΡΟΝ ΑΠΕΒΑΙΝΕ, καὶ ἄλλως οὐ κατὰ τ̃ πρεπώδη ῥυθμὸν, ἐμοὶ ἐπανορθῦσθαι ἐπέτρεπε. *Quæ minus* numerosa exibant, *et cæteroqui decenti rythmo carebant, mihi corrigendi potestatem fecit.* Quæ perperam sollicitavit cl. Kusterus.

δεινὸς γὰρ ἀεὶ περὶ σχῆμα, εἰ κἂν τισιν ἄκαιρος] Vulgo, κἂν τισιν ἀκαίρως. MS. Ambros. habet εἰ κἂν τισιν. Repono, εἰ κἂν τισιν ἄκαιρος. Sic Noster supra, sect. xv. Κἀν τύτοις, ὡς ὐκ οἶδ᾽, εἴ τισιν ἑτέροις, ἐπιτυχέςατος. Locus ita vertendus est: *Figuram enim istam amat Plato, et in ea formanda præstat, quanquam in usu peccat.* Ista est vis τ̃ Δεινός· qua nulla vox in omni Græcia vel plures, vel facundiores elegantias gignit. Ælian. Epist. 10. Εἰμὶ δὲ ἐγὼ περὶ ταῦτα δεινός. Cebes, p. 5. Ed. Gron. Ἀνὴρ ἔμφρων ϗ δεινὸς περὶ σοφίαν. Lysias contr. Theomnest. p. 174. Περὶ τῦτο γὰρ δεινὸς εἶ, καὶ μεμελετήκας καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν. Quem locum frustra suspectum habuit cl. Editor.

εἰ πρόβατά φασιν] Vulgo, φησιν. Manutius cum MSS. nonnullis; Διαχλευάζυσιν—ΦΑΣΙΝ. Recte. Sic Noster, sect. xxxii. Πλάτωνα ὐχ ἥκιςα διασύρυσι—νήφοντα γὰρ ΦΑΣΙ θεόν. Sed hoc leve. Deinde scribe cum Schurtzfleischio, Ἀλλὰ γὰρ ἅλις—τοσαῦτα ΠΕΦΙΛΟΛΟΓΗΣΘΩ· *sed hæc disputata sufficiant.* Demetrius Phal. de Elocut. §. 181. Ταῦτα μὲν δὴ παρατεχνολογίσθω ἄλλως. Scribendum, παρατεχνολογήσθω ΑΛΙΣ. Opportune Eusebius, Præp. Evang. p. 61. Ἀλλὰ γὰρ ΤΟΣΑΥΤΑ ϗ ἀπὸ τ̃ Ἑλλήνων θεολογίας ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ ΑΠΟΤΕΤΜΗΣΘΩ.

Sect. XXX.

Ἴθι δὴ, αὐτῦ τῦ φραςικῦ] Lego, ἴθι δὴ αὖ, τῦ φραςικῦ μέρυς. *Age nunc viciſſim.* Deinde recte legitur, ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ᾽ ἄκρον ἐπιτήδευμα. *Id agunt in primis omnis generis ſcriptores, ut verborum delectum faciant.* Haud aliter locutus eſt Athenæus, lib. xiv. p. 661. ἡ μαγειρικὴ τέχνη ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ καὶ ἐλευθέρων. Atque ita intelligendus Dionyſius Halicar. in Cenſur. Vet. p. 125. Πονηρὰ δὲ καὶ πολλή τις τῶν φωνηέντων ἡ σύγκρυσις, καὶ ΚΑΤ᾽ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ μὲν αἱ κυκλικαὶ περίοδοι καὶ ὁμοειδεῖς τῶν σχηματισμῶν. *Eſt autem in eo* (Theopompo) *frequens et vitioſa vocalium colliſio, nec non de induſtria circumductæ periodi et ſimilis verborum exitus.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, quem minus perſpectum habuerunt viri eruditiſſimi.

εὐπίνειαν] Vox elegantiſſima, et quam alibi fruſtra quæſiveris. Eſt autem ſumpta a re ſtatuaria: nam πίνος eſt *rubigo illa antiquitatis*, quæ veterum artificum opera commendabat maxime. De eo pluribus cl. Salmaſius et Kuſterus; hic ad Jamblichi Pythagoram et Heſychium v. Εὐπινῆ, ille in Plinianis et ad Tertulliani Pallium. Sed uterque parum accurate et in tenebris micans. Dionyſius Halicarn. in Epiſt. ad Pompeium, p. 204. ὅτε ΠΙΝΟΣ αὐτῇ καὶ χνῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει. Ubi ineptit Interpres, neque enim quid ſit πίνος ſatis intellexit. Optime Scholion margini codicis Sylburgiani adſcriptum: Πίνος, ὁ ῥύπος, ἤτοι ὁ ἐπικείμενος ΧΝΟΥΣ ὡς ἐπὶ μήλων καὶ ἀπίων καὶ δαμασκηνῶν. Quod undequaque verum eſt, et in primis notandum. Hinc χνῦς ἀρχαιοπινής. Dionyſius Halicarn. in Demoſth. p. 303. Πολλῆς δέ τινος ἐνταῦθα δεῖ τῆς τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακόφωνον μηδὲ ἀηδὲς ἐνεγκάμεναι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι, ἀλλ᾽ ἐπανθῇ τις αὐταῖς ΧΝΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΠΙΝΗΣ καὶ χάρις ἀξίαςος. Ubi notandum verbum ἐπανθεῖν. Nam πίνος

five χνᾶς ἀρχαιοπινῆς eft *rubigo illa* five *flos antiquitatis*, quæ in veterum ftatuis quafi ἐπανθεῖν dicebatur. Hinc mox Longinus: Μέγεθος, κάλλος, εὐπίνειαν τοῖς λόγοις, ὥσπερ ΑΓΑΛΜΑΣΙ καλλίστοις, δι' αὐτῆς ΕΠΑΝΘΕΙΝ παρασκευάζουσα. Quæ egregia funt, et noftram fententiam mire confirmant. Atque hinc intelligenda vox Εὐπίνεια apud Noftrum, et oratio εὐπινὴς five πεπινωμένη, quæ *antiquitatem redolet*, et *vetuftatis flore* commendatur: de qua Cicero, Dionyfius Halicarnaffeus, Damafcius apud Suid. v. Σαλλούστιος, alii. Illuftris locus eft apud Jamblich. Vit. Pythag. cap. 29. quem, quia egregie huc facit, et cl. Editori non nihil fufpectus fuit, hic integrum adfcribam. Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτοῦ, ὡς μὲν ἁπλῶς εἰπεῖν, μέγιστον ἔστω τεκμήριον τὰ γραφέντα ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα, περὶ πάντων ἐχόμενα τῆς ἀληθείας, καὶ στρογγύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα, ἀρχαιοτρόπου δὲ καὶ παλαιοῦ ΠΙΝΟΥ διαφερόντως, ὥσπερ τινὸς ΑΧΕΙΡΑΠΤΗΤΟΥ ΧΝΟΥ, προσπνέοντα. *Antiquitatis colorem, tanquam intactum et illibatum quendam florem, redolentia.* Nihil melius aut expreffius. Dicitur autem χειραπτεῖν et χειράπτητος ut χειραλειπτεῖν et χειραλείπτητος· de quo Suidas nofter confulendus. Idem autem χειραπτεῖν et χειραπτάζειν· quod verbum ufurpat Herodotus, ii. 90. Οὐδὲ ψαῦσαι ἔξεστιν αὐτοῦ οὐδένα οὔτε τῶν προσηκόντων, οὔτε τῶν φίλων, ἀλλά μιν οἱ ἱρέες αὐτοὶ οἱ τοῦ Νείλου, ἅτε πλέον τι ἢ ἀνθρώπου νεκρὸν, ΧΕΙΡΑΠΤΑΖΟΝΤΕΣ θάπτουσι. Ubi MSS. nonnulli, χειραπάζοντες, quod tantundem eft.

SECT. XXXI.

πλικώτατον, καὶ γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος] Legendum videtur, ποιητικώτατον καὶ γόνιμον. Error ortus ex compendio fcripturæ. Deinde fequitur Theopompi locus laudatus, Δεινὸς ὢν ὁ Φίλιππος ἀναγκοφαγῆσαι πράγματα. Quomodo locutus eft Cicero in Bruto, §. 236. *Is laborem, quafi curfum forenfem, diutius non tulit, quod et corpore erat infirmo, et hominum ineptias et ftultitias,* quæ devorandæ nobis funt, *non ferebat.*

ὅλον καταχορδεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν] Hæc ſunt verba Herodoti, vi. 75. Ad Herodotum reſpexit Ariſtides, vol. i. p. 567. Καὶ τὴν Κλεομένους τοῦ Λακωνικοῦ νίκην ἀναμένειν, ὃς τὸ αὐτοῦ σῶμα ΚΑΤΕΧΟΡΔΕΥΣΕΝ ἐκ ποδῶν ἀρξάμενος. Huc referendus etiam Scriptor, neſcio quis, apud Suidam: Κατεχόρδησεν, ἀνεῖλεν, ἐξενάριξεν. Εἶτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε καὶ μανεὶς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ ΚΑΤΕΧΟΡΔΗΣΕ. Ubi nihil muto. Idem, Καταχορδῆσαι, καταχορδίσαι, et Καταχορδεῦσαι. Sed de hoc viderit Suidas. Ceterum verbo utitur Themiſtius, Orat. xxi. p. 261. Ed. Hard. Καὶ ταῦτα ἐρεῖ παρεστηκότων ἔτι τυχὸν μειρακίων, ἃ ἀνηλεῶς ΚΑΤΕΧΟΡΔΕΥΣΕΝ ἐν ταῖς βασάνοις, ὅτι ῥύπου τι προσῆν τῷ νομίσματι.

Sect. XXXII.

ὁ γὰρ Δημοσθένης ὅρος καὶ τῶν τοιούτων] Hunc locum recte intellexit cl. Pearcius. Senſus eſt: Quod ad multitudinem metaphorarum attinet, Cæcilius quidem videtur ſtare ab iis, qui binas tantum vel ad ſummum ternas una adhibendas eſſe docent. In quo quidem auctoritatem Demoſthenis eſt ſecutus. Is enim in hujuſmodi rebus norma et canon eſt. Iſta eſt mens Longini. Huc facit Plinius, Epiſt. ix. 26. *Sed Demoſthenes ipſe ille* norma oratoris et regula, *num ſe cohibet et comprimit, quum dicit illa notiſſima?* ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες. Atque hunc locum ob oculos habuiſſe videtur Longinus.

τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες—τὴν δ' ἐλευθερίαν—ἀνατετροφότες] Inſignis hic locus, quem, ut alios taceam, laudat Theo. Progymn. cap. 7. depromptus eſt ex Demoſth. Orat. de Coron. p. 582. ed. Taylor. Sed oratio manifeſto vitioſa eſt et parum curata. Scribendum proculdubio: Ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ ἀλάστορες καὶ κόλακες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νυνὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ. *Homines impuri, nefarii, et adulatores, qui ſuam quiſque pa-*

triam fœde lacerarunt, propinatam olim Philippo, nunc vero Alexandro. Τὰς πατρίδας προπεπωκότες· *Qui patriam ſuam prodiderunt.* Plutarchus in Arato: Ἦν μὲν ἂν μέγα κ̀ τὸ χρήματα τοσαῦτα πορίσαι τοῖς πολίταις, ὅσων σμικρὸν μέρος ἄλλοι ςρατηγοὶ κ̀ δημαγωγοὶ λαμβάνοντες παρὰ βασιλέων, ἠδίκȣν κ̀ κατεδȣλȣ̃ντο κ̀ ΠΡΟΕΠΙΝΟΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ. Accedit Photius in Lex. inedito, atque ex eo Suidas v. Προπίνει. Δημοσθένης δὲ τȣ̀ς προδόντας ΤΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ τοῖς ἐχθροῖς, ΠΡΟΠΙΝΕΙΝ ἔφη τοῖς ἐχθροῖς. Qui locus in primis notandus. Deinde legitur τὴν δ᾽ ἐλευθερίαν ἀνατετροφότες· ubi Tollius ἀνατετραφότες· quomodo Æſchines contr. Timarch. p. 80. Πλείςȣς δ᾽ ἂν εὕροιτ᾽ ἐκ τῶν τοιȣ́των ἀνθρώπων πόλεις ΑΝΑΤΕΤΡΑΦΟΤΑΣ. Idem, contr. Cteſiph. p. 245. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Ἀθηναῖοι, ȣ̓κ αἰσχύνεσθε, εἰ ἐπὶ μὲν τȣ̀ς πορθμέας τȣ̀ς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας νόμον ἔθεσθε, ἐάν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῷ πόρῳ ΠΛΟΙΟΝ ΑΝΑΤΡΕΨΗι, τȣ́τῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι, ἵνα μηδεὶς αὐτοσχεδιάζῃ εἰς τὰ τ῀ Ἑλλήνων σώματα· τ῀ δὲ τ῀ ΠΟΛΙΝ ἄρδην ΑΝΑΤΕΤΡΑΦΟΤΑ, τȣ̃τον ἐάσετε πάλιν ἀπευθύνειν τὰ κοινά; Cum Demoſthene facit Andocides de Myſter. p. 238. Πάντες ἴςε ὅτι παρὰ τοῖς παιδαρίοις τοῖς μικροτάτοις καὶ τοῖς γυναίοις κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατέσχεν, ὅτι Ἱππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει, ὃς αὐτȣ̃ τ῀ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ· μέμνησθε ταῦτα, ὦ ἄνδρες· πῶς ȣ̃ν ἡ φήμη ἡ τότε ȣ̃σα δοκεῖ ὑμῖν ἀποβῆναι; οἰόμενος γὰρ Ἱππόνικος υἱὸν αὐτῷ τρέφειν, ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὃς ΑΝΑΤΕΤΡΟΦΕΝ ἐκείνȣ τ῀ πλȣ̃τον, τ῀ σωφροσύνην, τ῀ ἄλλον βίον ἅπαντα.

Ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τ῀ προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τȣ̃ ῥήτορος θυμός] Elegantiſſimum verbum ἐπιπροσθεῖ nobis conſervavit Robortellus, ſed quod nemo Interpretum intellexit. Ita autem vertit vir doctiſſimus: *Hic multitudine metaphorarum ira rhetoris in proditores proruit.* Quem et ſecutus eſt cl. Morus. Atqui ἐπιπροσθεῖν non eſt *proruere.* Ἐπιπροσθεῖν τῷ πλήθει τ῀ τροπικῶν eſt *multitudinem troporum obnubilare et abſcondere.* Suidas: Ἐπιπροσθεῖ, ἐπισκιάζει. Theodoret. Eccleſ. Hiſt. lib. v. 18. ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙ ἡ ἐξȣσία τῷ λο-

γισμῷ· *Rationi tenebras offundit licentia.* Idem, Græc. Affect. lib. ii. p. 24. Οὐ μόνον ἄρα ἡμεῖς τὸ τ̃ οἰήσεως ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙΝ ὑμῖν εἰρήκαμεν πάθος· *Non igitur nos soli inanem quendam fastum vobis officere diximus.* Ita scribendus et vertendus iste locus. Quod et jampridem vidit Sylburgius. Philoponus apud Suid. v. Διαφανές. Καὶ αἱ μὲν σφαῖραι διαφανεῖς εἰσι, τὰ ἄστρα δὲ ἐκέτι· ὅθεν καὶ ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΣΙΝ ἀλλήλοις. *Et sphæræ quidem pellucidæ sunt; sed astra non item. Quæ causa est ut se invicem obscurent.* Heraclides, Alleg. Hom. p. 427. Οὐ γὰρ ἀκήρατον φῶς, ἐδ' ἀμιγὲς ἀχλύος μελαίνης ὑφίσαται τὸ τ̃ ἡλίε, νυκτὶ δὲ αὐτὸν ἐθόλωσεν, ὁποία σχεδὸν εἴωθεν ἐν τοῖς λοιμικοῖς πάθεσι ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙΝ τῷδ' ἡμέρας φέγγει· *Neque enim sincerum solis lumen, nec atræ caliginis expertem exhibet, sed nocte quadam obscurat, qualis fere solet pestilentiæ tempore diurnum lumen obumbrare.* Strabo, lib. viii. p. 534. Τὸ δὲ Ποσείδειον ἄλσος ἐςὶ πρὸς τῇ θαλάττῃ· τέτῳ δὲ ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙ τὸ Σαμικὸν, ὥςε ἐκ θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι· *Neptuni lucus ad mare est, quem ita Samicum abscondit, ut e mari cerni non possit.* Plutarch. in Pericle: Οὕτως ἔοικε πάντη χαλεπὸν εἶναι καὶ δυσθήρατον ἱςορίᾳ τἀληθὲς, ὅταν οἱ μὲν ὕςερον γεγονότες τὸν χρόνον ἔχωσιν ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΝΤΑ τῇ γνώσει τ̃ πραγμάτων. Philo Jud. de Special. Leg. p. 344. Μηδενὸς ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΝΤΟΣ ἡλίῳ τὸ παράπαν, ἀλλ' ὡς ἐν αἰθρίᾳ καθαρᾷ ὁλοςὸν ἀναφαίνοντι. Ita scribendus iste locus. Hesych. Ὁλοςὸς, ὅλος ὡς ἐςίν. Et notanda vox, nam rarior est. Eleganter Plutarch. de Audit. p. 41. Ὁ μὲν γὰρ Μελάνθιος, ὡς ἔοικε, περὶ τ̃ Διογένες τραγῳδίας ἐρωτηθεὶς, ἐκ ἔφη κατιδεῖν αὐτὴν ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΜΕΝΗΝ. Quem locum imperite admodum sollicitavit cl. Reiskius. Atque hinc Ἐπιπρόσθησις· *Obtentus: Obtegumentum.* Polybius, iii. 71. Εἶναι δὲ ΕΠΙΠΡΟΣΘΗΣΕΙΣ ἱκανὰς ἐν τοῖς πλείςοις τόποις· *Esse autem in plurimis locis idonea obtegumenta.* Plutarch. de Consol. ad Apollon. p. 121. Ταῦτα δὲ αὐτοῖς πάντα ΕΠΙΠΡΟΣΘΗΣΙΣ γίνεται, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀμφιάσματα, καὶ τὰ τ̃ κρινομένων. Ita scribendus iste locus. Vocem non semel usurpat Plutarchus.

Ὑποτίμησις] Recte Gabriel, *Etenim EXCUSATIO, inquiunt, remedium est contra nimiam in metaphoris audaciam.* Quocum facit Petrus Paganus. Hesych. Ὑποτιμήσεως, προφάσεως· ad quem locum consulendus ὁ πάνυ Hemsterhusius. Arrian. Epictet. iii. 4. Διὰ τοῦτο οὐδὲν παρέβη τῶν πρεπόντων ἀνδρὶ ἀγαθῷ, οὔτ᾽ ἀπολογούμενος, οὔθ᾽ ΥΠΟΤΙΜΩΜΕΝΟΣ. Ἡμεῖς δὲ πάσης ΠΡΟΦΑΣΕΩΣ πρὸς τὸ ἀγεννεῖς εἶναι εὐποροῦμεν. Ita scribendus iste locus. Quod et recte animadvertit cl. Wolfius. Ælian. Nat. Anim. iv. 43. Τὸ ἐθελόπονον πάρεστι ΑΠΡΟΦΑΣΙΣΤΩΣ, καὶ ἄνευ τινὸς ΥΠΟΤΙΜΗΣΕΩΣ. Quem locum, qui illustris est, tangit Ruhnkenius.

τῇ τοῦ θυμοῦ ἐπεγέρσει] Manutius, ἐγέρσει. Non male. Quocum et facit MS. Vat. Philosophus ad Nicomachum, lib. iii. Πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα ἔοικε σημαίνειν ΤΗΝ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ ΕΓΕΡΣΙΝ. Deinde recte libri veteres, ὅποιον μάλαγμα. *Ad instar malagmatis. Ut malagmatis loco subserviat.* Atque ita quoque scribendum apud Platonem in Timæo. Nam, τὸ, ἅλμα μαλακὸν, quod ibi legitur, ineptissimum est. Rem extra controversiam ponit Alcinous de Doctrin. Platon. cap. 23. Τὸν πνεύμονα δὲ ἐμηχανήσαντο τῆς καρδίας χάριν μαλακόν τε καὶ ἄναιμον, σηραγγώδη τε καὶ σπόγγῳ παραπλήσιον, ὅπως ἔχῃ ΜΑΛΑΓΜΑ πηδῶσα ἡ καρδία κατὰ τὴν ζέσιν τοῦ θυμοῦ. Quem locum a viris eruditis non animadversum fuisse miror. Huc spectat Rufus Ephesius, ii. 63. Κατεσκεύασται δὲ ὁ ἐπίπλους ὡς ἂν τοῖς ἐντέροις εἴη ΜΑΛΑΓΜΑ, πρὸς τὴν ἀπὸ περιέχοντος αὐτὰ σκληρίαν περιτοναίου. Est autem μάλαγμα verbum τακτικόν· de quo Casaubonus ad Æneam: est et verbum *nauticum*. Hesychius: Σπεῖραι, σειραὶ, δράγματα· καὶ τὰ ΜΑΛΑΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ. Ubi intelligit lexicographus *funes complicatos*, quos lateribus navium, cum in portu sunt, appendunt nautæ, ne attritu inter se detrimenti quid capiant. Angl. *fenders*. Interpretes non intellexerunt. Σύστρεμμα ἐκ σχοινίου vocat supra Hesychius. Quod perinde est. Huc alludere videtur Plutarchus, Sympos. lib. i. p. 618. Διΐστημι δὲ καὶ στραγγαλιῶντας, καὶ φιλο-

λοιδόρȣς, καὶ ὀξυθύμȣς ἀλλήλων, τινὰ παρεντιθεὶς μέσον, ὥσπερ ΜΑΛΑΓΜΑ τῆς ἀντιτυπίας. Quod elegantiæ ſingularis eſt.

τόν γε μὴν σπλῆνα τῶν ἔντος μαγεῖον] Non ut in vulg. μαγειρεῖον. MS. Vat. habet μαγεῖον. Recte. Idem μαγεῖον et ἐκμαγεῖον. Quomodo recte legitur apud Platonem in Timæo: Οἷον κατόπτρῳ παρεσκευασμένον καὶ ἕτοιμον ἀεὶ παρακείμενον ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ. Huc reſpexit Pollux, ii. 220. Περὶ μέν τοι τὴν κοιλίαν κατὰ τὰ λαιὰ ὑπὸ τὸ διάφραγμα, ὁ σπλὴν κεῖται, ὃν Πλάτων ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ γενέσθαί φησιν. Hinc Damaſcius in Vit. Iſiodori apud Phot. Bibl. p. 1064. τȣ̃ προσώπȣ ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ ἡμιτύβιον: ubi inepte interpres, *faciei ſimulachrum*. Imo, *deterſorium*. Schol. in Ariſtoph. Plut. 729. Ἡμιτύβιον, ἀντὶ τȣ̃ σȣδάριον· ῥάκος ἡμιτριβὲς λινȣ̃ν τι, οἷον ἐκμαγεῖον. Confer Iſaac. Voſſium ad Catullum, p. 96. et cl. Lindan. ad Heſych. v. Ἐκμαγειωθείς. Ceterum huc egregie facit Ariſto in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 571.

——— τόν τε ΜΑΓΗΑ
Σπόγγον ———

Ita ſcribendus iſte locus ex Suid. v. Μαγῆα. Potuit quidem Longinus, ut verum fatear, memoriæ vitio, ut alibi, erraſſe, atque adeo continuata metaphora ſcripſiſſe γυναικωνῖτιν—ἀνδρωνῖτιν—μαγειρεῖον. In locis enim Veterum laudandis parum accurati ſunt recentiores: ſed hoc contra mentem Platonis.

Τὴν σάρκα οἷον τὰ ΠΙΛΗΜΑΤΑ] Ita emendavimus ad Suidam, iii. p. 58. Quæ veriſſima lectio, et Platoni reſtituenda. Quod et me per literas monuit amiciſſimus Ruhnkenius. Confer cl. Jungerman. ad Polluc. vii. 171. ubi de hoc loco agit. Opportune Pollux, ii. 233. αἱ δὲ σάρκες ΠΙΛΗΜΑ ΜΑΛΑΚΟΝ. Ad hunc ipſum Platonis locum reſpexit.

ὡς ἔκ τινος νάματος ἐπιόντος, ἀραιȣ̃ ὄντος αὐλῶνος τȣ̃ σώματος, τὰ τῶν φλεβῶν ῥέοι νάματα] Hæc non recte ceperunt viri doctiſſimi. Αὐλὼν τȣ̃ σώματος eſt *ipſum corpus*.

Locus autem ita vertendus eſt: *Alimenti cauſa Dii rivulos per corpus duxerunt, canales tanquam in hortis ſecantes, ut venarum latices, velut e perenni quodam fonte, per corpus foraminoſum manarent.* Ἀραιȣ̃ ὄντος αὐλῶνος τȣ̃ σώματος. *Cum corpus ſit foraminoſum*, ſive *meatibus ſcateat.* Iſta eſt vis τȣ̃ ἀραιȣ̃. Lucian. in Gymnaſio: Καὶ κώλυμα γίνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ΑΡΑΙΟΙΣ τότε καὶ ἀνεωγόσι ΤΟΙΣ ΣΩΜΑΣΙΝ ἐμπιπτόντων. Deinde lego ex Platone, τὰ τῶν φλεϐῶν ῥέοι ΡΕΥΜΑΤΑ. Dionyſius Halicarn. in Vetur. Cenſur. p. 122. Καθάπερ ἐκ πολλῶν ΝΑΜΑΤΩΝ εἴ τις κομίσας ΡΕΥΜΑ τι, εἰς τὴν ψυχὴν ΜΕΤΟΧΕΤΕΥΣΕΙ. Quod ad hunc Platonis locum referendum eſt.

Ἀπόχρη δὲ ΤΑΔΕ ΔΗΛΟΥΝ ΜΕΝ, ὡς] *Sed hæc ſufficiunt oſtendere.* Sic certe ſcribendum. Dionyſius Halicarn. in Epiſt. ſecunda ad Ammæum. Βȣ́λεται γὰρ ΔΗΛΟΥΝ ὅτι μεγάλοι γενόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνάγκην παρέσχον τȣ̃ πολέμȣ. Deinde ſequitur Platonis locus celeberrimus, Οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἐπινοεῖν ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρος κεκραμένην; οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, κολαζόμενος δὲ ὑπὸ νήφοντος ἑτέρȣ θεȣ̃, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται. Quæ in uſum ſuum convertit Plutarchus, de Aud. Poet. vol. ii. p. 15. et deinde, p. 791. Διὸ καὶ τῶν νέων ἕνεκα δεῖ πολιτεύεσθαι τὸν πρεσϐύτην, ἵνα ὃν τρόπον φησὶ Πλάτων ἐπὶ τȣ̃ μιγνυμένȣ πρὸς ὕδωρ ἀκράτȣ, ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΝ θεὸν ἑτέρῳ θεῷ νήφοντι σωφρονίζεσθαι κολαζόμενον, ȣ̓́τως εὐλάϐεια γεροντικὴ κεραννυμένη πρὸς ζέȣσαν ἐν δήμῳ νεότητα, βακχεύȣσαν ὑπὸ δόξης καὶ φιλοτιμίας, ἀφαιρῇ τὸ μανικὸν καὶ λίαν ἄκρατον. Qui locus inſignis eſt.

ὅμως αὐτόθεν ὁ Καικίλιος] Sic legit Manutius: quocum faciunt MSS. Vat. et Ambroſ. recte. In vulg. legitur αὐτό. Vox tamen αὐτόθεν Longino familiaris eſt. Senſus eſt: *Hujuſmodi Platonis lapſus aggreſſus Cæcilius, quamquam revera non niſi lapſus ſunt, nihilominus tamen auſus eſt propterea Lyſiam Platoni anteferre.* Hæc mens Longini eſt. Oratio autem nonnihil elliptica eſt. Quod optimis ſcriptoribus ſolenne. Deinde MS. Pariſ. τὸ δ' ἦν ἄρα ȣ̓χὶ τοιȣ̃τον, ȣ̓δὲ ὀλίγȣ ΔΕΙ· *Quod*

utrumque tam a vero alienum eſt, quam quod maxime. Et hoc Fabro arriſit. Sed utraque lectio proba eſt. Οὐχὶ τοιῦτον, ὐδὲ ὀλίγυ ΔΕΙΝ τοιῦτον. Quod lectori erudito notandum.

Sect. XXXIII.

μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένον] Ita cum Manutio ſcribendum. *Sublimitas quæ in nonnullis peccat.* Quod elegantius. Quæ paulo infra leguntur, τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος, vereor ut ſana atque incorrupta ſint. Robortellus cum MSS. Pariſ. et Ambroſ. κίνδυνοι σμικρότητος. Lego, τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ σμικρότητος· *Id quod ubique accuratum eſt, in periculum humilitatis incurrat neceſſe eſt. Non longe abeſt ab eo quod minutum eſt.* Suidas: Κινδυνεύει· ἀντὶ τῦ ἐγγίζει. Jonas, i. 4. apud LXX. Καὶ τὸ πλοῖον ΕΚΙΝΔΥΝΕΥΕ τῦ συντριβῆναι· *And the ſhip was in danger of being loſt.* Paulo poſt legitur, ϰ ἥκιςα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος. Quomodo locutus eſt Philoſophus ad Nicomach. lib. iv. Καὶ τῷ Σιμωνίδῃ ΟΥΚ ΑΡΕΣΚΟΜΕΝΟΣ. Deinde diſtinguo, ὅμως δὲ—ὐδὲν ἧττον οἶμαι· *Etſi lapſibus ſcriptorum minime delector, nihilo minus tamen cenſeo.*

Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς] Robortellus cum MS. Par. ὁ τοῖς Ἀργοναύταις ποιητὴς. Scribendum proculdubio, ὁ τὺς Ἀργοναύτας ποιήσας· *Qui poema de Argonautis ſcripſerat.* Strabo, lib. xiv. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, ϰ Ἀπολλώνιος ὁ ΤΟΥΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΣ ΠΟΙΗΣΑΣ. Ἀλεξανδρεῖς μὲν, ἐκαλῦντο δὲ Ῥόδιοι. Deinde ſcribe, Ἆρ' οὖν Ἀπολλώνιος ἂν μᾶλλον ἢ Ὅμηρος ἐθέλοις γενέσθαι; *An igitur Apollonius eſſe malis, quam Homerus?* Nihil verius. Librarii in hiſce plurimum peccant. Quæ vero ſequuntur de Theocrito, nullum locum hic habent, et proinde inducenda ſunt. Confer Hiſtoire de l'Acad. Royale des Inſcript. et Belles Lettres, tom. ix. p. 330. ubi nonnulla leguntur, quæ ad hunc locum illuſtrandum apprime faciunt.

κἀκεῖνα τῇ ἐμβολῇ τȣ̃ δαιμονίȣ πνεύματος] Vulgo, τῆς ἐκβολῆς—ὁρμῇ: ſed MSS. meliores cum Manutio non agnoſcunt illud ὁρμῇ. Recte. Eſt enim nihil aliud quam interpretamentum τȣ̃ ἐμβολῇ. Heſychius: Ἐμβολὴν, ὁρμήν. Quare locus ita reſcribendus eſt: Κἀκεῖνα τῇ ἐμβολῇ τȣ̃ δαιμονίȣ πνεύματος, ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον· *Idque impetu divini ſpiritus, quem legi ſubjicere difficile eſt.* Noſter, ſect. xxvii. Καὶ ἔςι τὸ τοιȣ̃τον εἶδος ΕΜΒΟΛΗ ΤΙΣ ΠΑΘΟΥΣ. Plutarchus, quem ſæpius imitatur Longinus, de Placit. Philoſoph. iv. 16. Ἀλκμαίων ἀκȣ́ειν ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐντὸς τȣ̃ ὠτός· τȣ̃το γὰρ εἶναι τὸ διηχȣ̃ν κατὰ ΤΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΜΒΟΛΗΝ.

τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιτο ἑξῆς] Vox excidit. Legendum, ΕΝΟΣ δράματος τȣ̃ Οἰδίποδος ΕΙΣ ΤΑΥΤΟ συνθεὶς τὰ Ἴωνος ΑΠΑΝΤΑ ἀντιτιμήσαιτο ἑξῆς· *Nemo profecto, qui ſapit, univerſa ſimul Ionis opera cum una Sophoclis fabula Œdipo comparaverit.* Τὰ Ἴων◎ ἅπαντα ἑξῆς· *Univerſa ſimul Ionis opera. Tous les ouvrages d'Ion enſemble:* ut recte Boilavius. Eſt autem hæc formula loquendi uſitatiſſima. Noſter, ſect. iv. τὰς ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΞΗΣ κόρας. Idem, ſect. ix. Πλὴν ἐν ΑΠΑΣΙ τȣ́τοις ΕΞΗΣ. Item, ſect. xxxiv. ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΞΗΣ τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρ◎. Ceterum de Ione atque ejus ſcriptis, quæ plurima erant, copioſiſſime atque elegantiſſime pro more diſſeruit Bentleius ὁ πάνυ ad Malelam. Confer, ſi tanti eſt, et quæ nos ſcripſimus in Epiſt. Critic. p. 104.

SECT. XXXIV.

ὡς ὁ πένταθλος ὅς γε—λείπεται] MS. Par. ὥς γε λείπεσθαι. Scribendum cum Manutio, ὅς γε—λείπεται. Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. iv. 36. Πᾶσι τοῖς πολίταις, ΩΣ πατὴρ πρᾶος υἱοῖς αὐτȣ̃, χρώμενος, ΟΣ ΓΕ καὶ τὴν ἐξȣσίαν, ἣν ὑμεῖς ἐδώκατέ μοι, ȣ̓χ ἅπασαν ἐβȣλόμην ἔχειν. Lyſias, cont. Agorat. p. 253. Καί τοι εἰ ἐκεῖνος ἀπέθανεν,

ἢ πȢ Ἀγόρατός γε δικαίως ἀποθανεῖται, ΟΣ ΓΕ τόν τε Μενέϛρατον ἀπογράψας, αἴτιος ἐκείνῳ ἐϛὶ τȣ͂ θανάτȣ. Ita ſcribendum. Vulgo male legitur, ὥϛε. Ceterum Hyperidem hic comparat Longinus pentathlo, qui licet ſummis athletis, in ſuo cuique generi, par non ſit; δευτερεύει tamen, ſive ſecundas in ſingulis facile obtinet, atque adeo ceteros athletas nullo negotio ſuperat. Pentathlus enim cedit curſori, qua curſor, ſed tamen eundem curſorem, in quovis alio certamine, utpote ἰδιώτην, longe poſt ſe relinquit. Hæc mens Longini eſt, quam non male expreſſit Gabriel de Petra, non peſſimus rhetoris noſtri Interpres. Confer Platonem in dialogo, qui Ἐραϛαὶ ſive περὶ φιλοσοφίας inſcribitur, unde hæc quodammodo mutuatus eſt Noſter, quod et dudum vidit Tanaquillus Faber. Eadem quoque ſimilitudine utitur Anonymus apud Photium in Vit. Pythag. §. 15. Ὥσπερ ὁ πένταθλος πάσας ἔχων τὰς δυνάμεις ἐν ἑκάϛῃ ἥττων ἐϛὶ τȣ͂ ἕν τι ἐπιτηδεύοντος τῶν ἀθλημάτων· ȣ̓́τω καὶ ὁ ἄνθρωπος πάσας ἔχων τὰς δυνάμεις ἐν ἑκάϛῃ λείπεται. Elegantiſſime Syneſius, Epiſt. 148. Ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ τȣ͂τ᾽ ἐϛι ΤΟ ΕΚ ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΠΡΩΤΕΙΟΝ.

ἐκ περιττȣ͂] Recte Gabriel, *Lyſiacas inſuper virtutes venereſque adjecit*. Quod Græci ἐκ περιττȣ͂, Latini *inſuper* ſive *ex abundanti* vocant. Nos Angli, *over and above*. Gloſſæ Vet. Ἐκ περιττȣ͂, *Inſuper, amplius, ex abundanti*. Laertius in Zenone: ΕΚ ΠΕΡΙΤΤΟΥ δὲ τῆς ὁρμῆς τοῖς ζώοις ἐπιγενομένης, ᾗ συγχρώμενα πορεύεται πρὸς τὰ οἰκεῖα. Deinde lego, Καὶ γὰρ μαλακίζεται ἔνθα χρή· *Molleſcit* ſive *de impetu ſuo remittit, ubi opus eſt*. Noſter, ſect. viii. Οὐδὲν ȣ̓́τως, ὡς τὸ γενναῖον πάθος ΕΝΘΑ ΧΡΗ, μεγαλήγορον. Recte autem et eleganter, μαλακίζεται. Joſephus, de Bell. Jud. iv. 9. Ἔνθα δὴ τὰς μὲν προβολὰς ὀκνηροτέρας ἐποιεῖτο ὁ Σίμων, ΜΑΛΑΚΙΖΟΜΕΝΩΝ αὐτῷ τῶν πλειόνων· *Itaque tunc Simon ſegnius quidem ferebatur ad impreſſiones faciendas, quod ſuorum plerique de impetu ſuo remitterent*. Hinc μαλακώτερον γράφειν, et μαλακώτερος ἐν τοῖς λόγοις. Dionyſ. Halic.

in Demosth. Τὸ δὲ τῆς λέξεως λεῖον καὶ ΜΑΛΑΚΟΝ αἰτιῶμαι. Idem, in Lysia: Ἐν μὲν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΟΣ. Socrat. Epist. Alatii, p. 67. Ὑπὲρ ἐνίων δὲ διὰ τὴν ἡλικίαν ὁμολογῶν ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΟΝ ΓΡΑΦΕΙΝ, συγγνώμης ἀξιοῖ τυχεῖν. Quod sequitur, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἡδὺ, λιτῶς ἐφηδυνόμενον, optime expressit Cicero in Bruto: *Hic primus inflexit orationem, et eam* MOLLEM *teneramque reddidit: et* SUAVIS, *sicut fuit, videri maluit, quam gravis; sed* SUAVITATE *ea, quæ perfunderet animos, non perfringeret.*

μύκτηρ πολιτικώτατος, εὐγένεια] Secutus est, ut solet, Noster Plutarchum suum de Herodoti Malign. p. 860. Εὔρυθμός τε καὶ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ Ο ΜΥΚΤΗΡ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κᾶρας ὥσπερ εἰς κόρακας ἀποδιοπομπεμένου τὸν Ἰσαγόραν. Vocem autem εὐγένεια frustra suspectam habuerunt viri eruditi. Photius in Bibl. p. 525. Καὶ ἡ λέξις δὲ αὐτῷ καὶ ἡ συνθήκη τῆς Ἀττικῆς ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ οὐ φεύγει τὰς γονάς· *Dictio autem ejus atque adeo ipsa compositio nativam Atticam elegantiam sapit.* Optime Quintilian. x. 1. *At Messala nitidus et candidus, et quodammodo præ se ferens in dicendo* NOBILITATEM SUAM.

τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον] Ita recte exhibet MS. Vat. Aliud est εὐπάλαιστρος, aliud εὐπάλαιστος. Εὐπάλαιστος est *qui facile vincitur.* Epicharmus apud Laertium in Platone:

Δυσπάλαιστος αὐτὸς ἄλλους εὐπαλαίστους ἀποφανεῖ.

Invictus ipse alios facile superabit.

Ita scribendus iste versus, metro jubente. Εὐπάλαιστρος est *palæstræ peritus:* cui opponitur Ἀπάλαιστρος. Hesychius: Κυπρία πάλη· ἣν ἔνιοι πάμμαχον καλοῦσιν, οἱ δὲ ἄγροικον καὶ ΑΠΑΛΑΙΣΤΡΟΝ, διὰ τὸ τοὺς ἐν Κύπρῳ ἀτέχνως παλαίειν. Cicero, Orator ad M. Brutum: *Itaque qualis eorum motus,* quos ἀπαλαίστρους Græci vocant, *talis horum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias.* Quintilian. ix. 4. *Id quod Cicero optime vidit, atque testatur frequenter, se quod numerosum sit quærere: ut magis non* ἄῤῥυθμον, *quod esset inscitum et agreste, quam*

εὔρυθμον (ſcribe, ἔῤῥυθμον) *quod poeticum eſt, eſſe compoſitionem velit: ſicut etiam quos palæſtritas eſſe nolumus,* PERITOS TAMEN PALÆSTRÆ *eſſe volumus, non* ἀπαλαίστρους. Vocem uſurpat Meleager apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. ix. p. 473. nec non Strato in Epigrammate:

Ἀλλ' οὐκ ὢν ΑΠΑΛΑΙΣΤΡΟΣ ὁ δεσπόσυνος προσέειπε,
Παῦσαι· πνιγίζεις, φησὶ, τὸ παιδάριον.

Ita ſcribendus iſte locus, de quo nos ad Theocrit. v. 90.

σκώμματα οὐκ ἄμουσα, οὐδ' ἀνάγωγα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους] τὰ ἀνάγωγα σκώμματα ſunt *joci inurbani, laſcivi, atque homine libero minime digni.* Athenæus, lib. xiii. p. 585. Ἀριστόδημος δὲ ἐν δευτέρῳ γελοίων ἀπομνημονευμάτων, Γνάθαιναν, φησὶ, δύο ἐμισθώσαντο, στρατιώτης καὶ μαστιγίας. ΑΝΑΓΩΓΟΤΕΡΟΝ οὖν τοῦ στρατιώτου λάκκον αὐτὴν εἰπόντος· πῶς; ἔφησεν, ἢ ὅτι δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετέ μοι, Λύκος καὶ Ἐλεύθερος; Ceterum huc egregie facit Cicero, Epiſt. Famil. ix. 15. *Accedunt non Attici, ſed ſalſiores quam illi Atticorum, Romani veteres atque urbani ſales.* Qui locus in primis notandus: nam ad Longinum noſtrum intelligendum plurimum facit.

τὸν δ' ἐπιτάφιον] Hyperidis ἐπιτάφιος ſive *Oratio funebris* cum ceteris viri facundiſſimi ſcriptis diu multumque deſideratur. Eam egregie laudant præter rhetorem noſtrum Diodorus Siculus, Plutarchus, Photius, Harpocratio, alii complures. Extat fragmentum ejus ſane elegantiſſimum apud Stobæum, Serm. cxxiii. quod, quia ab hoc loco haud alienum eſt, et lectori erudito ſine dubio arridebit, hic integrum adſcribam, idque paulo emendatius quam vulgo legitur. Χαλεπὸν μὲν ἴσως ἐστὶ τοὺς ἐν τοῖς τοιούτοις ὄντας πάθεσι παραμυθεῖσθαι· τὰ γὰρ πένθη οὔτε λόγῳ οὔτε νόμῳ κοιμίζεται· ἀλλ' ἡ φύσις ἑκάστου καὶ ἡ φιλία πρὸς τὸν τελευτήσαντα ὁρισμὸν ἔχει τοῦ λυπεῖσθαι· ὅμως δὲ χρὴ θαῤῥεῖν, καὶ τῆς λύπης παραινεῖν (leg. παραιρεῖν) εἰς τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ μεμνῆσθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆς

ἀρετῆς ἧς καταλελοίπασιν· οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασι· εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν, εὐδαίμονές τε γεγόνασι κατὰ πάντα· ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδες τετελευτήκασι, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται· ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοίπασιν, ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια ἐπίτροπος αὐτοῖς τῶν παίδων καταστήσεται· πρὸς δὲ τούτοις, εἰ μέν ἐστι τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέσθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ νόσων καὶ λύπης καὶ τῶν ἄλλων τῶν προσπιπτόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον· εἰ δὲ ἔστιν αἴσθησις ἐν ᾅδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη (leg. εἰκὸς) τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείστης εὐδαιμονίας (Ruhnken. κηδεμονίας) ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχανεῖν. Hactenus Hyperides. Recte autem emendavit Gesnerus, τῆς λύπης παραιρεῖν· *dolorem diminuere.* Verbum occurrit apud Stobæum in Eclog. Ethicis, lib. ii. p. 205. et Schol. ad Aristoph. Pac. 481. Recte etiam emendavimus, ΕΙΚΟΣ τοὺς—τυγχάνειν. Polybius, viii. 9. Ὡς εἴπερ καὶ περὶ τοὺς ἀποιχομένους ἐστί τις αἴσθησις, ΕΙΚΟΣ εὐδοκεῖν αὐτὸν καὶ τῇ τῶν Ἀχαιῶν εὐχαριστίᾳ καὶ ταῖς ἐν τῷ ζῆν κακοπραγίαις. Plutarch. tom. ii. p. 560. Οὔσῃ δὲ τῇ ψυχῇ μετὰ τὴν τελευτὴν, μᾶλλον ΕΙΚΟΣ ἐστι καὶ τιμὰς ἀποδιδόσθαι καὶ τιμωρίας. Ceterum posterior pars hujus ἀποσπασματίου occurrit etiam in Collectaneis Maximi et Antonii a Gesnero editis, p. 906. ubi false Apollonio tribuitur.

ὅταν δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται] Sic vero legendum, non ἐπιχαρὴς, ut in vulg. ἐπίχαρις enim vult *festivus.* Joannes Stobæus in Eclog. Ethic. p. 194. Λέγεσθαι γὰρ χάριν καὶ τὴν ἐν ὄψει, ἢ ἐν λόγοις, καθ' ἣν μὲν τὸν εὔχαριν ὀνομάζεσθαι, τὸν δὲ ΕΠΙΧΑΡΙΝ. Plutarch. in Flaminio: Συγγενέσθαι πάντων ἥδιστος, καὶ εἰπεῖν ΕΠΙΧΑΡΙΣ μετὰ δεινότητος. Philostrat. in Apollon. v. 37. ΕΠΙΧΑΡΙΣ τε γὰρ τὰς διαλέξεις ἐδόκει, καὶ τὰς ἔριδας παρῃτεῖτο. Platonius in Prolegom. ad Aristoph. Ὥσπερ δὲ ἐστὶν ὑψηλος, οὕτω καὶ ΕΠΙΧΑΡΙΣ, καὶ περὶ τὰ σκέμματα λίαν εὔστοχος. Scribendum, περὶ τὰ ΣΚΩΜΜΑΤΑ. Scriptor nescio quis apud Suid. v. Ἀνασεσυρμένην. Καλοῦσι δὲ τὸν μὲν ΣΚΩΠΤΙΚΟΝ ΕΠΙΧΑΡΙΝ.

ϖερὶ ΦΡΥΝΗΣ] Non ut in vulg. φρυγίης. Quod et vidit cl. Schurzfleiſchius. Vidit etiam vir inſigni eruditione Henricus Valeſius ad Harpocrationem. Hyperidis orationem ὑπὲρ Φρύνης laudant Schol. ad Hermogenem, et Harpocratio non ſemel. Confer etiam Alciphron. Epiſt. i. 31. et cl. Bergler. ad locum. Quæ ſequuntur, καρδίῃ νήφοντος, leviter corrupta ſunt. Scribendum καρδία. Notum proverbium: Τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ νήφοντος ἐπὶ τῆς γλώτλης ἐςὶ τοῦ μεθύοντος· cujus meminit Plutarch. de Garrul. p. 503. Eſt autem καρδία νήφοντος, *Vere ſobrii. Sobrietate ipſa, ſi diis placet, ſobrioris.* Τῷ ὄντι νήφοντος vocat ſupra Longinus. Eleganter Plautus in Truculento, iv. 4.

Si alia membra vino madeant, cor ſit ſaltem ſobrium.

ὁ δὲ ἔνθεν λαβὼν τὰς μεγαλοφυεςάτους καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας] Vulgo legitur, ἑλὼν τοῦ μεγαλοφυεςάτου. Quæ vero ad hunc locum ſcripſerunt viri doctiſſimi, una litura corrigenda ſunt. Editio princeps cum MSS. nonnullis, Ἔνθεν λαβών. Quibuſcum facit Manutius. Recte omnino. Aliud eſt ἔνθεν λαβὼν, aliud ἔνθεν ἑλών. Homer. Odyſſ. Θ. 500.

ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ, ὡς οἱ μὲν ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν.

Ubi recte Schol. Ἔνθεν ἑλὼν, ἐντεῦθεν ἀρξάμενος. Hinc Philoſtratus in Apollonio, viii. 7. Ἔνθεν Πυθαγόρας ἑλών· *hinc orſus Pythagoras.* Idem in Alexandro: Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ διελέχθη. Dio Chryſoſt. p. 395. ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ ἄθρουν καὶ ϖολὺν ἀφήσει λόγον. Syneſius de regno: ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ φημὶ δεῖν, ἡγουμένου θεοῦ, τὸν βασιλέα ϖρῶτον αὐτὸν αὑτοῦ βασιλέα εἶναι. Vides jam τὸ Ἔνθεν ἑλὼν nullum locum hic habere. Deinde recte Robortellus et MS. Pariſ. ἀρετὰς συντετελεσμένας. Quare locus ita certo certius reſcribendus eſt: Ὁ δὲ ἔνθεν λαβὼν ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΣΤΑΤΟΥΣ καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας. Quæ locutio librario fraudi fuit. Τὰς μεγαλοφυεςάτους ἀρετάς· *Virtutes ſummas atque elatiſſimas.* Nihil verius hac emendatione. Ceterum

respexisse videtur Noster, ut solet, ad Dionysium Halicarn. de Thucyd. §. 53. Ῥητόρων δὲ Δημοσθένης μόνος Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἐγένετο κατὰ πολλὰ, καὶ προσέθηκε τοῖς πολιτικοῖς λόγοις παρ' ἐκείνου ΛΑΒΩΝ, ἃς οὔτε Ἀντιφῶν, οὔτε Λυσίας, οὔτε Ἰσοκράτης, οἱ πρωτεύσαντες τῶν τότε ῥητόρων, ἔσχον ΑΡΕΤΑΣ, ΤΑ ΤΑΧΗ λέγω, καὶ τὰς συστροφὰς, καὶ ΤΟΥΣ ΤΟΝΟΥΣ, καὶ τὸ στρυφνὸν, καὶ τὴν ἐξεγείρουσαν τὰ πάθη ΔΕΙΝΟΤΗΤΑ.

καταβροντᾷ καὶ καταφέγγει] Respexit illud Aristophanis de Pericle, quod legitur Acharn. 529.

> Ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὐλύμπιος
> ΗΣΤΡΑΠΤ', ΕΒΡΟΝΤΑ——

Ubi laudat Scholiastes versus celeberrimos Eupolidis, quos hic emendatos subjiciam.

> Κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν.
> Ὁπότε παρέλθοι δ' ὥσπερ οἱ 'γαθοὶ δρομεῖς
> ΕΚΔΕΚΑ ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας·
> Ταχὺς λέγειν μὲν, πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει
> Πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν.
> Οὕτως ἐκήλει· καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
> Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Ita scribendus iste locus, quem cl. Editor expedire non potuit. Confer Alciphron. Epist. p. 179. et doctissimum editorem ad locum. Huc respexit, quod nemo vidit, Themistius, Orat. xxvii. p. 339. Ed. Hard. Καὶ λέγων αἱρήσεις οὐκ ΕΚΔΕΚΑ μόνων ποδῶν, ἀλλ' ἓξ εἴκοσιν ἴσως, τυχὸν δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ σταδίου, τοὺς ῥήτορας τοὺς ἀλλαχόθεν· *Ita ut orationem habens, non solum sexdecim pedibus, sed viginti et sex, fortassis etiam integro stadio, omnes rhetores sis superaturus.* Ita scribendus et interpretandus est locus, qui elegantissimus est, et viros doctissimos elusit.

Sect. XXXV.

λειπόμενος ὁ Λυσίας] Scil. Πλάτωνος· cujus ſupra mentio eſt. Libanius, Epiſt. 78. Οὐκ ὢν νήπιος, ἀλλ' ἐδὲ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΛΕΙΠΟΜΕΝΟΣ. Deinde MSS. ὁ μὲν πλεῖον ἔτι. Quæ male diſtincta, et non leviter corrupta, ita ex vi et juſſu ſententiæ reſcribenda ſunt: Οὐ γὰρ μεγέθει τ̃ ἀρετῶν, ἀλλὰ ϗ τῷ πλήθει ΠΟΛΥ λειπόμενος ὁ Λυσίας, ΟΜΩΣ ΠΛΕΙΟΝ ἔτι τοῖς ἁμαρτήμασι περιτ]εύει, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται· *Etenim cum non ſolum magnitudine ſed et numero virtutum Platone multum inferior ſit Lyſias, eum tamen magis vitiis ſuperat, quam virtutibus ſuperatur.* Quod elegans et rotundum eſt. Noſter ſupra: Φιλῶν γᾶρ τ̃ Λυσίαν, ὡς ἐδ' αὐτὸς αὑτὸν, ΟΜΩΣ ΜΑΛΛΟΝ μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα ἢ Λυσίαν φιλεῖ. Et mox infra: Τȣ̃ ἀναμαρτήτȣ ΠΟΛΥ ἀφεςῶτες οἱ τηλικȣ̃τοι, ΟΜΩΣ πάντες εἰσὶν ἐπάνω τ̃ θνητȣ̃. Voculæ ὁ μὲν et ὅμως non raro permutantur. Poſſis etiam ſcribere, Τȣ̃ μὲν πλεῖον ἔτι. Quod et verius fortaſſe. Haud diſſimiliter locutus eſt Euripides in Ino apud Stobæum Grotii, p. 309. qui ita legendus eſt.

Φεῦ, ὅσῳ τὸ θῆλυ δυςυχέςερον γένος
Πέφυκεν ἀνδρῶν, ΩΝ τε ϗ τοῖσιν καλοῖς
Πολλῷ ΛΕΛΕΙΠΤΑΙ, ϗ ΕΤΙ τοῖς αἰσχροῖς ΠΛΕΟΝ.

οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον ἐδ' ἀγεννὲς ἔκρινε τὸν ἄνθρωπον] "Opinor vocem ἡμᾶς hic ejici debere: quid enim hic faciunt junctæ prope voces ἡμᾶς et ἄνθρωπον, quarum una ſenſui ſatis eſt?" *Pearce.* Viri doctiſſimi κρίσις minus ſatisfacit. Ita locutus eſt Clemens Alexand. Cohort. p. 74. Μόνος ὁ τ̃ ὅλων δημιȣργὸς, τοιȣ̃τον ἄγαλμα ἔμψυχον ΗΜΑΣ, ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ, ἔπλασεν. Deinde legitur, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παν]ὸς ἀεὶ τ̃ μεγάλȣ. Quæ ita vertenda: *Statim a principio natura noſtris animis invictum quendam amorem* τ̃ μεγάλȣ *inſevit, ut ſemper ejus deſiderio teneremur.*

Διόπερ τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίας τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῇ] Ita legit Ruhnkenius noster. Quo nihil verius. Huc facit Aristot. Epist. ad Alexandrum. Ἐφ' ἃ γὰρ ἂν ἐπισκοπῶν ΕΠΙΒΑΛΛΩ ΤΗι ΔΙΑΝΟΙΑι, πάντα μοι φαίνεται μεγάλα καὶ θαυμαστά. Ubi nescio an scribendum, τὴν διάνοιαν. Dicitur autem τὴν διάνοιαν ἐπιβάλλειν, ut τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν. Quæ locutio restituenda Diogeni apud Stobæum, p. 219. Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλουσίας γραίας προσποιούμενον ἐρᾶν, ἔφη, ταύτῃ οὐ ΤΟΝ ΟΦΘΑΛΜΟΝ, ἀλλὰ τὸν ὀδόντα ΕΠΙΒΕΒΛΗΚΕ. Ita scribendus iste locus, cujus acumen non cepit Interpres. Mox recte cl. Pearcius, καὶ μέγα καὶ καλόν. Istæ voces sæpissime conjunguntur. Arrian. Epictet. ii. 11. Καὶ πῶς οἷόν τε πόλιν μὲν ἢ οἶκον μὴ δύνασθαι διαμένειν μηδ' ὀλιγοστὸν χρόνον δίχα τοῦ διοικοῦντος καὶ ἐπιμελουμένου· τὸ δ' οὕτω ΜΕΓΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟΝ κατασκεύασμα εἰκῇ ὡς ἔτυχεν οὕτως ἀτάκτως οἰκονομεῖσθαι; Confer nos supra ad sect. ii. ubi istam phrasin Dioni Cassio restituimus. Deinde sequitur, ταχέως εἴσεται πρὸς ἃ γεγόναμεν. Quomodo locutus est Hierocles apud Stobæum, p. 398. Edit. Needham. Ὅθεν καλῶς ἡ φύσις, ὡς ἂν ΕΦ' Α ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ μὴ ἀγνοοῦσα, παρήγαγεν ἡμῶν ἕκαστον τρόπον τινὰ μετὰ συμμαχίας. Ita scribendus videtur iste locus.

Καὶ ποταμοὺς ἐνίοτε τοῦ γηγενοῦς ἐκείνου καὶ αὐτοῦ μόνου προχέουσι πυρός] Vulgo, γένους. Legebat doctissimus Pricæus, τοῦ ἐγγενοῦς ἐκείνου. Sed verior mihi semper visa est Marklandi nostri conjectura, τοῦ γηγενοῦς ἐκείνου· de quo consulendus cl. Ruhnkenius, qui nostra quodammodo occupavit. Accedit Justinus, iv. 1. *Est autem ipsa terra* (Siciliæ) *tenuis ac fragilis, et cavernis quibusdam fistulisque ita penetrabilis, ut ventorum tota ferme flatibus pateat; nec non et* IGNIBUS GENERANDIS *nutriendisque* SOLI *ipsius* NATURALIS MATERIA. Quod sequitur, αὐτοῦ μόνου πυρός elegantissimum est, et neutiquam sollicitandum: *fluvios subterranei istius et puri puti ignis.* Πυρὸς ἀγνοτάτας παγὰς vocat Pindar. Pyth. i. 39. Ad quem locum, qui omnino consulendus est, respexisse videtur Longinus.

τὸ χρειῶδες ἢ καὶ ἀναγκαῖον] Senſus hujus loci paulo obſcurior eſt, quem ita facile expediveris: *Sed de omnibus hujuſmodi rebus hoc dici poſſit; Quod utile ſit et neceſſarium, facile ab omnibus comparari poſſe, atque ea de cauſa minus admirationi eſſe; id vero admirationem movere, quod extraordinarium ſit, et præter opinionem expectationemque noſtram.* Huc egregie facit Plutarchus de Cupid. Divit. p. 527. Οἱ δὲ πολλοὶ τὸ τοῦ Τηλεμάχου πάσχομεν. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὑπὸ ἀπειρίας, μᾶλλον δὲ ἀπειροκαλίας, τὴν μὲν Νέστορος ἰδὼν οἰκίαν κλίνας ἔχουσαν, τραπέζας, ἱμάτια, στρώματα, οἶνον ἡδὺν, οὐκ ἐμακάριζε ΤΟΝ ΕΥΠΟΡΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΑΙΩΝ Η ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΝ· παρὰ δὲ τῷ Μενελάῳ θεασάμενος ἐλέφαντα καὶ χρυσὸν καὶ ἤλεκτρον ἐξεπλάγη. Quem locum ob oculos habuiſſe videtur noſter Criticus.

Sect. XXXVI.

ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ θνητοῦ] Alii πάντως, alii παντός. Neutrum verum. Libri omnes πάντες. Recte. Senſus eſt: *Etſi iſti homines multum abſint a perfectione, nemo tamen ex iis eſt, qui non ultra faſtigium humanum ſit evectus.* Hæc mens Longini. Quod noſtros Interpretes fugiſſe miror. In iis quæ ſequuntur, Καὶ τὸ μὲν ἄπταιστον οὐ ψέγεται, τὸ μέγα δὲ καὶ θαυμάζεται, imitatus eſt Noſter Plutarchum ſuum, Educat. p. 7. Τὸ μὲν γὰρ ἀσφαλὲς ἐπαινεῖται μόνον, τὸ δὲ ἐπικίνδυνον ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΖΕΤΑΙ.

οὐδὲ πολλοστημόριον ἂν εὑρεθείη τῶν ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντη κατορθουμένων] Dionyſius Halicarn. in Epiſt. ad Cn. Pompeium, cap. 2. Ἐγώ τέ φημι τῆς ὑψηλῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς καὶ παρακεκινδυνευμένης φράσεως ἐφιέμενον Πλάτωνα, μὴ περὶ πάντα τὰ μέρη κατορθοῦν, ΠΟΛΛΟΣΤΗΝ μέν τοι ΜΟΙΡΑΝ ἔχειν ΤΩΝ ΚΑΤΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ τὰ διαμαρτανόμενα ὑπ' αὐτοῦ. Ad quem locum manifeſto reſpexit Longinus. Quæ ſequuntur, Διὰ ταῦθ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος, οὐ δυνάμενος ὑπὸ τοῦ φθόνου παρανοίας ἁλῶναι, nemo in-

terpretum adſecutus eſt. Nulla tamen in omni Helleniſmo vel frequentior vel elegantior locutio. Locus ita vertendus eſt: *Quamobrem omnis ætas, omneſque mortales, quos vel ipſa Invidia delirare haud dixerit, palmam illis detulerunt, quam hodieque retinent, et ſemper retinebunt.* Παρανοίας ἁλῶναι eſt *Dementiæ argui.* Æſchines cont. Cteſiph. Μηδ' ΑΙΡΕΙΤΕ ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων· *Nolite coram Græcis delirationis atque inſaniæ populum Athenienſem damnare.* Idem cont. Cteſiph. Ὁ δὲ δῆμος ἐκ τῆς ἀθυμίας ὥσπερ παραγεγηρακὼς ἢ ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ΕΑΛΩΚΩΣ· *Populus autem tanquam ſenio aut dementia quadam captus.* Xenoph. Memor. i. 2. Φάσκων δὲ κατὰ νόμον ἐξεῖναι ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ΕΛΟΝΤΙ καὶ τὸν πατέρα δῆσαι· *Dicens lege permiſſum eſſe, ut aliquis patrem convictum amentiæ vinciat.* Hinc lux Ariſtophani, Nub. 843.

Οἴμοι· τί δράσω παραφρονοῦντος τοῦ πατρός;
Πότερον ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ αὐτὸν εἰσαγαγὼν ΕΛΩ;

Ἔςʼ ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ—] Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis in Midam, quod alii Homero, alii Cleobulo tribuunt: de quo Herodotus in Vit. Homeri, et Laertius in Cleobulo. Eleganter Libanius in Juliani necem, p. 259. Ὦ πολλὰ συγκινήσας ἐπὶ σαυτῷ δάκρυα, οὐκ ἐπ' ἤματι, κατὰ τὸ ἔπος, ὀλοφυρμοῦ τυχὼν, ἀλλ' ἐν τῷ πένθει κατέχων ἀνθρώπους, καὶ κατασχήσων γε,

Ὄφρ' ἂν ὕδωρ τε νάῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ.

ἐν ὑπεροχῇ, πλὴν] Manutius cum MSS. nonnullis, ἐν ὑπεροχῇ πολλῇ. Lego et diſtinguo, τὸ δ' ἐν ὑπεροχῇ πολλῇ, πλὴν οὐχ ὁμότονον. Vox altera alteram abſorbuit. Diodorus Sicul. xix. 81. Ἦν δὲ καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ μεγέθει διάφορος, ἔτι δὲ καὶ κεκοσμημένος ὅπλοις βασιλικοῖς εἶχε ΠΟΛΛΗΝ ΥΠΕΡΟΧΗΝ καὶ κατάπληξιν. Ita ſcribendus iſte locus. Confer Suid. v. Δημήτριος. Deinde recte Tollius, βοήθημα τῇ φύσει πάντῃ πορίζεσθαι τὴν τέχνην. Noſter ſupra: τῶν ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι ΠΑΝΤΗι κατορθουμένων. Idem, ſect. xxxii. ἐν τῷ γλαφυρῷ ΠΑΝΤΗι

κεκαλλιγραφημένοι. Nihil verius. Quod vero ad hunc locum ſcripſit cl. Pearcius, una litura corrigendum eſt.

Sect. XXXVIII.

καὶ αἱ τοιαῦται] Scribe, κάκιστοι ϗ αἱ τοιαῦται. Agit enim hic Noſter de Hyperbolis *vitioſis*. Deinde legitur vel Demoſthenis, vel neſcio cujus, nobilis locus, Εἰ μὴ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε· quem alii laudant, alii vituperant. Sic ſolent rhetores. Confer Libanii Argument. in Orat. de Haloneſo: cujus ſcrinia compilavit Tanaquillus Faber. Quæ ſequuntur, Διόπερ εἰδέναι χρὴ τὸ μέχρι τοῦ παροριστέον ἕκαστον, perperam accepit vir doctiſſimus. Non male Gabriel, *Quare ſcire oportet quouſque progrediendum ſit. Quouſque ferri poſſit non incommode Hyperbole.* Iſta eſt vis τοῦ Παρορίζειν apud Rhetorem noſtrum. Vide quæ adnotavit cl. Pearcius ad ſect. ii. Optime Quintilian. viii. 6. *Quamvis enim eſt omnis Hyperbole ultra fidem, non debet eſſe ultra modum.*

Ἐπεὶ δ' οἱ λόγοι τοσαύτην ἔχουσι δύναμιν—ἀρχαίως διεξελθεῖν] Hæc ſunt verba Iſocratis in Panegyrico, ubi legitur: Ἐπειδὴ δ' οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν—ἀρχαίως διεξελθεῖν. Quomodo laudat Harpocratio, v. Ἀρχαίως. Sed hoc leve. Huc reſpexit Libanius in Epiſt. ad Abureium: Πάνυ μοι βεβαιοῦν δοκεῖς τὸν λόγον, ὃν περὶ τῆς τῶν λόγων Ἰσοκράτης εἶπε φύσεως, ὅτι ἄρα οἷοί τέ εἰσιν ἆραι μικρὰ, ϗ μεγάλα καθελεῖν. Item Julianus, Orat. i. in Conſtantium: Οἱ δὲ τῆς τέχνης ἀπολαῦσαί φασιν ἐν τῷ δύνασθαι περὶ τῶν μικρῶν μειζόνως διελθεῖν, καὶ τὸ μέγεθος ἀφελεῖν τῶν ἔργων τῷ λόγῳ, ϗ ὅλως ἀντιτάττειν τῇ τῶν πραγμάτων φύσει δύνασθαι τὴν τῶν λόγων. Ad quem locum conſulendus illuſtriſſimus Spanhemius.

αἷμα ϗ πηλὸν πινόμενα ὅμως] Diſtingue, αἷμα ϗ πηλὸν πινόμενα, ὅμως εἶναι περιμάχητα ἔτι. Quod ſanguinem limumque biberent, et pro iis *Nihilo minus* dimica-

rent, *etiam credibile facit ipſa rei acerbitas et circumſtantia.* Ceterum hunc Thucydidis locum ante oculos habuiſſe videtur Herodian. viii. 13. Ὁ γὰρ ἦν μόνον ἐκ τȣ͂ παραῤῥέοντος ποταμȣ͂ ποτὸν, αἵματι καὶ φόνοις μεμιασμένον ΕΠΙΝΕΤΟ. Huc adludit etiam Lucian. in libello; Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria: Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων φοβήσει αὐτὸν, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱςορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένȣς λῆψιν, καὶ τὴν Νικίȣ τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ ΟΙΟΝ ΤΟ ΥΔΩΡ ΕΠΙΝΟΝ, καὶ ΩΣ ΕΦΟΝΕΥΟΝΤΟ ΟΙ ΠΟΛΛΟΙ.

χερσὶ καὶ ςόμασι] Hunc locum Herodoti, quo nullus elegantior, perperam ſollicitavit Tanaquillus Faber. Ita locutus eſt Dio Caſſius, xxxviii. 49. Καὶ πολλοὶ καὶ τῆς τῶν βραχυτέρων ξιφῶν χρήσεως ςερηθέντες, ΤΟΙΣ ΤΕ ΧΕΡΣΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΣΤΟΜΑΣΙ ἀντ' ἐκείνων ἠγωνίζοντο, καταςπῶντες τȣ̀ς ἀντιπάλȣς, δάκνοντες, σπαράττοντες, ἅτε καὶ τῷ μεγέθει τῶν σωμάτων πολὺ αὐτῶν ὑπερέχοντες. Item neſcio quis apud Suid. v. Ἐμφύς. Ὁ δὲ Κελτὸς προθυμίαν εἶχεν, ἐμφὺς τῷ πολεμίῳ, ΚΑΙ ΧΕΡΣΙ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΤΙ δίκην θηρίȣ διασπάσαι αὐτόν. Huc accedit Cicero in Tuſculanis, lib. v. 27. *Adoleſcentium greges Lacedæmone vidimus ipſi incredibili contentione certantes* PUGNIS, CALCIBUS, UNGUIBUS, MORSU *denique; cum exanimarentur priuſquam ſe victos faterentur.* Quod ſequitur, κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες, reſpexiſſe videtur Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. ix. 21. Καὶ τελευτῶντες ΕΓΚΑΤΕΧΩΣΑΝ αὐτȣ̀ς τῷ πλήθει ΤΩΝ ΒΕΛΩΝ.

πλὴν ὁμοίως] Lego cum Schurtzfleiſchio, πλὴν ὅμως ἔχει πίςιν· *Nihilominus tamen credibile eſt.* Nilus, Epiſt. 102. Ἀμήχανον χωρὶς λύπης παρελθεῖν τὸν ἐμπαιδευόμενον τοῖς πειρασμοῖς· ΠΛΗΝ ΟΜΩΣ—. Heraclid. Allegor. Homer. p. 420. ΠΛΗΝ ΟΜΩΣ τὸν ἀριθμὸν ȣ́̕τω πολὺν ὄντα τῶν ἔργων, ȣ̕κ ἄπιςον ἡ θέρειος ὥρα πεποίηκεν· *Verum etſi tantus ſit rerum geſtarum numerus, propter æſtivi tamen diei longitudinem credi meretur.* Deinde recte Tollius, τὰ ἐγγὺς ἐκςάσεως ἔργα καὶ πάθη· *Quæ a furore propius abſunt.* Haud diſſimiliter corruptus Philoſophus in Poeticis, cap. 17. Δι' ὃ εὐφυȣ͂ς ἡ ποιητική ἐςιν

ἢ μανικȣ̃· τȣ́των γὰρ οἱ μὲν εὔπλαςοι, οἱ δὲ ΕΚΣΤΑΤΙΚΟΙ· *Quamobrem Poetica ingeniosi est hominis vel furore correpti: illi enim fingendis moribus sunt apti; hi autem extra se positi, se revera esse eos putant quos imitentur.* Ita scribendus et vertendus iste locus. Vulgo inepte legitur, ἐξεταςικοί. Ceterum notanda phrasis ἔργα καὶ πάθη· quæ Platonis est, Polit. ii. p. 140. Ed. Cant. Τάδε δὴ τȣ̃ Κρόνȣ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΠΑΘΗ ὑπὸ τȣ̃ υἱέως, ȣ̓δ' ἂν εἰ ἦν ἀληθῆ ᾤμην δεῖν ῥᾳδίως ȣ̈τω λέγεσθαι πρὸς ἄφρονάς τε καὶ νέȣς.

ὅθεν κ̀ τὰ κωμικὰ] Verte, *Comica illa*; vel *illa Comici*: nempe illa ipsa quæ sequuntur;

Ἄγρον ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἄρ' ἐπιςολῆς
Λακωνικῆς ——

Quæ miror viro doctissimo placere potuisse. Nam illud ἄρα nullum locum hic habet. Versus proculdubio ita constituendus est:

Ἄγρον ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιςολῆς Λακωνικῆς.

Æst versus Iambicus tetrameter acatalecticus: quod genus metri Comicis familiare. Aliter ordinabat magnus Casaubonus ad Strabonem: sed nostra veriora atque elegantiora sunt. Deinde legitur, καί πως ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐςιν αὔξησις· ubi notanda elegantissima vocula πως· quam Interpretes susque deque habuerunt. *Et diasyrmus est quodammodo, nescio quomodo, humilitatis exaggeratio.* Voculam istam non semel usurpat Longinus. Ceterum de *Epistola Laconica* consulendus accuratissimus Meursius in Laconicis, iii. 4. et Meursio non minor cl. Valckenarius ad Theocriti Adoniazusas.

SECT. XXXIX.

ὅσα γε τῆς θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτὰ] Hunc locum nemo Interpretum intellexit. Græca ita vertenda sunt:

In duobus libris satis exposuimus quantum hujus argumenti nobis erat perspectum. Θεωρία est *institutum, argumentum.* Noster in Prolegom. in Hephæst. §. 7. Ἐπὶ ταύτης τῆς ΘΕΩΡΙΑΣ πολλαχόθεν λέγεται μέτρον· *In præsenti Instituto metri nomen multifarium dicitur.* Dionysius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 5. Διὰ ταύτας μὲν δὴ τὰς αἰτίας ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ἀπέστην· *Propterea ob has causas ab hoc instituto absistebam.* Aristides, vol. ii. p. 439. Καὶ ὅλως μυρία ἄν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν, ἃ καὶ δῆλά ἐστι πᾶσι τοῖς ἐντὸς ἅπαξ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΑΥΤΗΣ· *Cujusmodi certe infinita recenseri queant, nemini non manifesta, qui in hoc argumento versatus est.* Huc in primis facit Photius in Demosth. p. 1470. Καὶ πολλοῖς οὕτος ὁ λόγος παρέσχεν ἀγῶνα, κρίνεσθαι προτεθεὶς, ὥσπερ καὶ Ἀσπασίῳ τῷ ῥήτορι, ἅτε μηδ' ΕΦΙΓΜΕΝΩι ΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΘΕΩΡΙΑΣ εἰς ἀκρίβειαν. Ita scribendus est iste locus.

ὡς οὐ μόνον ἐστὶ πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἁρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα, ἀλλὰ—θαυμαστόν τι ὄργανον] Vox ἐνέργημα a Manutio profecta est, qui de suo addidit. Notanda autem locutio φυσικὸν ἐνέργημα· quomodo locutus est Marcus Antoninus, ix. 3. Καὶ τὰ ἄλλα τὰ ΦΥΣΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΜΑΤΑ, ὅσα αἱ τοῦ σοῦ βίου ὧραι φέρουσι. Sed quod in Antonino verum et probum est, in Longino vereor ne pravum et improbum sit. Quare vide an locus ita legendus et distinguendus sit: ὡς οὐ μόνον ἐστὶ πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἁρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ πάθους θαυμαστόν τι ὄργανον. Quod planum et perspicuum est. Recte μεγαλοπρεπείας καὶ πάθους· quod egregium et harmoniæ proprium. Illud autem ὄργανον πειθοῦς habuit a Plutarcho suo in Fabio Maximo. Ἤσκει τὸ μὲν σῶμα πρὸς τοὺς πολέμους, ὥσπερ ὅπλον σύμφυτον, τὸν δὲ λόγον ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΕΙΘΟΥΣ πρὸς τὸν δῆμον, εὖ μάλα πρεπόντως τῷ βίῳ κατακεκοσμημένον. Ad hunc locum proculdubio respexit Longinus.

οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐντίθησι] Sic legendum, non ut in vulg. ἐπιτίθησι. Quod et Faber monuit. Noster supra: ψυχήν τινα τοῖς πράγμασι φωνητικὴν ΕΝΤΙΘΕΙΣΑ. Lucian. in Gymnasio: Καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε αὐτῶν

κρατύνει, ϰ̀ τόνον τοῖς ἄκροις ΕΝΤΙΘΗΣΙ. Jamblichus de Myſteriis, p. 83. Ἡμῖν τε δι' αὐτῶν ΕΝΤΙΘΗΣΙ φρόνησιν. Nihil verius hac lectione. Ceterum notanda locutio, Οὐ γὰρ αὐλὸς ΜΕΝ ;—Οὐκ οἰόμεθα δ' ΑΡΑ τὴν σύνθεσιν— ; Qui loquendi modus Græcis non inuſitatus, ſed editoribus noſtris parum perſpectus. Senſus eſt, quem et recte admodum expreſſit vir doctus in Commentario ad Longinum: "Si tibiæ, ſi citharæ ſoni habent vim permovendi animos auditorum vehementiſſime, multo magis habebit hanc vim verborum collocatio." Haud aliter locutus eſt Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. x. 28. Οὐ γὰρ ἤδη ΜΕΝ τισι βαρβάροις—Ῥωμαίοις δ' ΑΡΑ— ; Item Plutarchus de Audit. p. 42. Οὐ γὰρ ἐκ κουρείε ΜΕΝ ἀναςάντα—Ἐκ δ' ἀκροάσεως ἀπιόντα ϰ̀ σχολῆς, ΟΥΚ εὐθὺς ἀφορᾶν χρὴ πρὸς ἑαυτὸν— ; Quæ loca ſedulo obſervanda ſunt et conferenda, nam plane gemella ſunt, et locutionis hujus indolem abunde patefaciunt.

βάσιν ἐνδεᾶ τινα ῥυθμε πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ] Hæc neutiquam ſollicitanda ſunt. Xenoph. Exped. lib. vi. ᾖεσαν τε ΕΝ ΡΥΘΜΩι πρὸς τ̀ ἐνόπλιον ΡΥΘΜΟΝ αὐλέμενοι. Confer cl. Valcken. Diatrib. Eurip. p. 208. ubi de hoc loco agit.

κράσει ϰ̀ μίξει τ̀ συμφωνίας] Lego et diſtinguo, Καὶ νὴ Δία φθόγγοι κιθάρας, ἐδὲν ἁπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς, ϰ̀ τῇ πρὸς ἀλλήλες κράσει ϰ̀ μίξει, τ̀ συμφωνίας θαυμαςὸν ἐπάγεσι πολλάκις, ὡς ἐπίςασαι, θέλγητρον. Recte ſcripſimus κράσει καὶ μίξει· *Sonorum temperamento et mixtura, harmoniæ mirificum ſane faciunt, ut tute ſcis, oblectamentum.* Noſter apud Euſeb. Præp. Evang. xv. 21. Πῶ δὲ ἐπὶ ΤΑΣ ΚΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΙΞΕΙΣ ἀνενεγκεῖν ; Ariſtides, tom. ii. p. 479. Καὶ γέγονέ τις αὐτῶν ΚΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΙΞΙΣ τοιαύτη. Damaſcius apud Phot. Bibl. p. 409. ΜΙΞΕΙ ΚΑΙ ΚΡΑΣΕΙ τ̀ ἰδεῶν. Scriptor, neſcio quis, apud Suid. v. Μέσον. Καὶ ΜΙΞΕΙ ΚΑΙ ΚΡΑΣΕΙ τ̀ σχέσεως ἐν ἅπασιν αἰτίαν ὁ μέσος ἔχει. Sed hac locutione nihil ſolennius. Egregie Philo de Moſe, lib. iii. p. 174. Φθόγγοι γὰρ οἱ μὲν ἀνδρῶν βαρεῖς, ὀξεῖς δὲ

οἱ γυναικῶν, ἐξ ὧν ὅταν ἡ ΚΡΑΣΙΣ γένηται σύμμετρος, ἥδιστον, καὶ παναρμόνιον ἀποτελεῖται μέλος.

τῇ τε τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει τὰ μεγέθη συναρμόζουσαν] Hæc minus recte accepit vir doctiſſimus. Non male Gabriel, *Verborumque ſuperſtructione magnitudinem conciliet.* Τὰ μεγέθη συναρμόζειν eſt *Sublimia inter ſe componere et coaptare, ut quaſi unum corpus efficiant.* Xenophon, Memor. i. p. 726. Καὶ τῶν ἄλλων δή που ΜΕΓΑΛΩΝ ὄντων, ἑκάστου μικρὸν μέρος λαβόντι τὸ σῶμα ΣΥΝΗΡΜΟΣΤΑΙ σοι. Lucian. de conſcrib. Hiſtoria: Ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἁλύσεως τρόπῳ ΣΥΝΗΡΜΟΣΜΕΝΟΝ.

Ἀλλ' εἴη καὶ μανία] Vulgo, ἀλλ' ἔοικε μανία. Ita quidem locutus eſt Dio Chryſoſt. p. 412. Ὡς ἤδη ΜΑΝΙΑι τὸ γιγνόμενον ΕΟΙΚΕΝ αἰσχρᾷ καὶ ἀπρεπεῖ. Verum Robortellus cum optimis MSS. ἀλλ' εἰ καὶ μανία. Quare vide an legendum ſit, Ἀλλ' ΕΙΗ καὶ μανία τὸ περὶ τῶν οὕτως ὁμολογουμένων διαπορεῖν· *Sed inſania fuerit de iis, quæ in confeſſo ſunt, dubitare.* Quod et verum videtur. Confer nos infra, ad ſect. xliv. Poteris etiam legere, ἀλλ' εἴη καὶ μανίας. Lucianus in Paraſito: Τό γε μὴν πρὸς τί τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, μὴ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑΣ ΕΙΗ ζητεῖν; Deinde ſcribe cum Manutio, ὑψηλόν γε ΤΩι ΔΟΚΕΙΝ νόημα, καί ἐστι τῷ ὄντι θαυμάσιον· *Sublime quidem videtur, et eſt revera admirabile.* Xenophon in Sympoſio: Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ἤν ὁρῶσι γέ σε μὴ ΤΩι ΔΟΚΕΙΝ, ἀλλὰ ΤΩι ΟΝΤΙ ἀρετῆς ἐπιμελόμενον. Ignatius in Epiſt. ad Smyrn. Ἀλλ' οὐ ΤΩι ΔΟΚΕΙΝ, ἀλλὰ ΤΩι ΟΝΤΙ πάντα ὑπομένω διὰ Χριστόν. Quod ſequitur Demoſthenicum laudat Hermogenes, laudat et Demetrius Phalereus. Huc reſpexit Philo de Agricult. i. p. 313. Τῶν καιρῶν μέλλειν οὐκ ἐπιτρεπόντων, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς ἱσταμένων ἀκμῆς, ὡς μὴ ἀναβάλλεσθαι τοὺς ὑστερηκότας μᾶλλον ἢ ἀποτυχεῖν ἂν εἰκότως εἰσάπαν νομισθῆναι, φθάντων ΠΑΡΕΛΘΕΙΝ, ΩΣΠΕΡ ΝΕΦΟΥΣ, ἐκείνων.

συνεκλύεται καὶ διαχαλᾶται τοῦ ὕψους τὸ ἀπότομον] Ita ſcribendum, non ut in vulg. τὸ ὕψος. Noſter, ſect.

xviii. ἡ δὲ ἐρώτησις ἡ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΤΟ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ. Demetrius Phaler. περὶ Ἑρμηνείας, §. 8. Οὕτως ἐκτεινόμενον ΕΚΛΥΕΤΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟ ΘΥΜΙΚΟΝ. Quod gemellum eſt.

Sect. XL.

ὅμως κοινοῖς—ὅμως ὄγκον] Hujuſmodi repetitiones haud infrequentes ſunt. Confer nos ſupra ad ſect. ix. Deinde ſequuntur, ὄγκον κ̀ διάςημα, κ̀ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι περιεβάλοντο· ubi non male cl. Pearcius, ὄγκον κ̀ διάρμα. Quomodo locutus eſt Plutarchus, ii. p. 853. Ἔνεςι μὲν ἂν ἐν τῇ κατασκευῇ τ̃ ὀνομάτων αὐτῷ τὸ τραγικὸν, τὸ κωμικὸν, τὸ σοβαρὸν, τὸ πεζὸν, ἀσάφεια, κοινότης, ΟΓΚΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΜΑ. Vocem uſurpat Dionyſius Noſter, et Hermogenes non ſemel. Sed vulgata lectio neutiquam ſollicitanda eſt. Διάςημα eſt vox elegantiſſima et a Muſicis petita. Ariſtides Quintil. de Muſic. lib. ii. p. 84. Μέγεθός γε μὴν καὶ ἀξίωμα ἐμποιεῖ τῷ λόγῳ διὰ συνεκδοχῆς, ἐν τῷ·

Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας
Ὕψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ·

μεγέθει ΤΩΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ἐξῆρει τ̃ λόγον. Quæ διαςήματα Ariſtides, Διαςάσεις ἀξιολόγȣς vocat Dionyſius Halicarnaſſeus. Atque hinc intelligendus Laertius in Arceſilao: Ἦν δὲ ἀξιωματικώτατος κ̀ συνηγμένος, καὶ ἐν τῇ λαλίᾳ ΔΙΑΣΤΑΤΙΚΟΣ τ̃ ὀνομάτων. Rem egregie explicat Longinus infra: Στηριγμȣ̀ς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ, καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον ΔΙΑΒΕΒΗΚΟΤΑ μέγεθος. Ad quem locum conſulendus cl. Tollius.

Φίλιςος] Philiſtus, hiſtoricus Siculus, de quo Diodorus, Dionyſius Halicarn. Plutarchus, Pauſanias, Suidas, alii quamplurimi. *Pene puſillum Thucydidem* vocat Cicero, Epiſt. ad Quintum Fratrem, ii. 13.

Confer Clem. Alexand. Strom. vi. p. 740. et cl. Duker. ad Thucyd. p. 190. Ceterum, dum hoc agimus, occurrit noſtri Philiſti locus apud Polluc. x. 116. quem, quia de mendo ſuſpectum habuerunt viri eruditiſſimi, hic vindicatum adponam. Ἐν γοῦν τῷ δευτέρῳ τ͂ Φιλίϛȣ βιϐλίων εἴρηται· Καὶ τὰς νύκτας ἐπαίρεσθαι λαμπτῆρας ἀντιπεφραγμένȣς· *Oportet noctu laternas attollere, ea parte qua hoſtem ſpectant, obſeptas.* Iſta eſt vis τ͂ Ἀντιπεφραγμένȣς. Polyænus, lib. v. 10. λαμπτῆρα τὸ πρόσθεν μέρος πεφραγμένον vocat. Quod perinde eſt. Recte quoque, τὰς νύκτας. Æneas, Tact. p. 1681. Ed. Gronov. Δεῖ ΤΑΣ ΝΥΚΤΑΣ λύχνα καίεσθαι λαμπτῆρσιν· ad quem locum vide quæ ſcripſit ὁ πάνυ Caſaubonus.

Γέμω κακῶν δή] Hunc Euripidis verſiculum laudat Plutarchus de Stoic. Repugn. p. 1048. laudat etiam in libello de Commun. Notion. p. 1063. ſed utrobique mendoſum et parum curatum. Quod ſequitur, τῇ πλάσει ἀναλογȣ͂ν, neutiquam ſollicitandum eſt. Senſus eſt: *Id quod dicitur valde vulgare eſt; ſed fit ſublime, quia ſententia non abhorret a ſtructura.* Quod et Tanaquillo Fabro viſum. Ita locutus eſt Athenæus, lib. v. p. 185. Τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτȣσιν ΑΝΑΛΟΓΟΥΝ τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. Heſychius: Φλὲψ, μώλωψ· κ̀ ΤΟ ΑΝΑΛΟΓΟΥΝ ΤΩι ΣΩΜΑΤΙ. Photius, Biblioth. p. 157. Καὶ ἡ συνθήκη καὶ τἄλλα ΤΩι ΛΟΓΩι ΑΝΑΛΟΓΑ. Quæ verba notanda: nam hæc quodammodo reciproca ſunt. Ceterum vocem πλάσις uſurpat Tiberius Rhetor de Figur. Demoſth. p. 178. Ἔϛι τοίνυν σχῆμα, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τ͂ νȣ͂ν ἐκφέρειν, μηδὲ ἐπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν κ̀ ἐξαλλάττειν τ͂ διανοίαν, κόσμȣ τινὸς ΤΗι ΠΛΑΣΕΙ ἢ χρείας ἕνεκα. Ubi κόσμȣ τινὸς τῇ πλάσει ἕνεκα eſt *ſtructuræ ornandæ gratia.* Sed hæc minus intellexiſſe videntur Interpretes.

——εἰ δέ πȣ

Τύχοι, πέριξ ἑλίξας—] Hæc minus recte adminiſtravit, Barneſium ſecutus, vir doctiſſimus. Delenda iſta interpunctio poſt τύχοι, et vertendum, *Sicubi*

ſe taurus circumverterit. Appian. de Bell. Annibal. p. 544. Ὑπολαϐὼν δὲ καὶ μεγάλην αὐτῷ δόξαν, ΕΙ ΚΑΙ ΤΥΧΟΙ ΠΤΑΙΣΑΣ, τό γε ἐγχείρημα οἴσειν. Joſeph. cont. Appion. ii. 32. Αὐτȣργίαν λέγω, ϗ τροφῆς λιτότητα, καὶ τὸ μηδὲν εἰκῆ, μηδ' ΩΣ ΕΤΥΧΕΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΠΙΤΕΘΥΜΗΚΩΣ, φαγεῖν ἢ πιεῖν. Ita diſtinguendus iſte locus. Atque hinc ſublevandus Lyſias cont. Eratoſth. p. 197. Καὶ πολλῶν ὄντων ἱματίων, αἰτȣ̃σιν ȣ̓δὲν ἔδοσαν εἰς ταφὴν, ἀλλὰ τ̃ φίλων ὁ μὲν ἱμάτιον, ὁ δὲ προσκεφάλαιον, ὁ δὲ ὅ, τι ἕκαςος ἔτυχεν ἔδωκεν εἰς τ̃ ἐκείνȣ ταφήν. Vox excidit. Legendum ſine dubio, ὅ, τι ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΤΥΧΕΝ ΕΧΩΝ. *Et cum multæ eſſent veſtes, nullam tamen ad ſepulturam petentibus conceſſere; verum amicorum unus veſtem, alter pulvinum, alii quod quiſque habuiſſet, in funus conferebant.* Sic mox Lyſias, Τῆς γὰρ Πολεμάρχȣ γυναικὸς χρυσȣ̃ς ἑλικτῆρας, ΟΥΣ ΕΧΟΥΣΑ ΕΤΥΓΧΑΝΕΝ ὅτε τὸ πρῶτον ἦλθεν εἰς τ̃ οἰκίαν, ὁ Μηλόϐιος ἐκ τ̃ ὤτων ἐξείλετο. Ceterum deprompti ſunt iſti verſiculi ex Euripidis *Antiopa:* quæ fabula hodie cum multis aliis deſideratur. Ejus meminere Joannes Stobæus, Harpocratio, Heſychius, Suidas, Schol. Ariſtoph. Ranas, alii. De ea multis diſputavit vir induſtriæ et doctrinæ ſingularis Ludov. Caſp. Valckenarius in Diatribe Euripidea. Adponam unicum fragmentum, quod nobis conſervavit Clemens Alexandrinus, idque eo libentius, ut emendem: Ἀλλὰ ϗ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φησὶν,

—ἔνδον δὲ θαλάμοις ΒΟΥΚΟΥΛΟΥ,
Κομῶντα κισσῷ ςύλον Εὐΐȣ θεȣ̃.

Intus autem in cubilibus bubulci, vidi columnam Evii dei hedera exornatam. Ita legendus et vertendus iſte locus, quod ex ſequentibus patet. Poteris etiam ſcribere, βȣκόλον κοσμȣ̃ντα κισσῷ. Quomodo Phoronidis Auctor apud Clement. Strom. i. p. 418.

Καλλιθόη κλειδȣ̃χος Ὀλυμπιάδος βασιλείης
Ἥρης Ἀργείης, ἣ ςέμμασι ϗ θυσάνοισι
Πρώτη ΕΚΟΣΜΗΣΕΝ περὶ ΚΙΟΝΑ μακρὸν ἀνάσσης.

Sed prior emendatio verior et elegantior eſt. Ceterum quod fecerunt Thebani, ut *columnam* pro Baccho colerent, idem fecit Danaus apud Lindios in honorem Minervæ: de quo Callimachus apud Euſeb. Præp. Evang. iii. 8.

—— καὶ γὰρ Ἀθήνης
Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς ΛΑΑΝ ἔθηκεν ἕδος.

Ita ſcribendus iſte Pentameter, de quo nos in *Curis Noviſſimis* ad Suid. p. 62.

Ἐςι μὲν γενναῖον τὸ λῆμμα] MS. Par. καὶ τὸ λῆμα. Euripid. Hippolyt. 206.

Ῥᾷον δὲ νόσον μετά θ᾽ ἡσυχίας
Καὶ ΓΕΝΝΑΙΟΥ ΛΗΜΑΤΟΣ οἴσεις.

Syneſius, Epiſt. 104. Νῦν ἔδει σε ΓΕΝΝΑΙΟΥ ΛΗΜΑΤΟΣ, νῦν τῶν ἐκείνου χειρῶν. Heliodor. Æthiop. lib. vi. Οὖσα ΓΕΝΝΑΙΑ ΜΕΝ ΤΟ ΛΗΜΑ, συνετὴ δὲ τὸ φρόνημα. Sed nihil muto. Vocem λῆμμα non ſemel uſurpat Longinus. Addo Dionyſium Halicarn. in Demoſth. p. 285. Ἐν τούτοις οὐ μέμφομαι τὸν ἄνδρα ΤΟΥ ΛΗΜΜΑΤΟΣ, ΓΕΝΝΑΙΑ γὰρ ἡ διάνοια καὶ δυναμένη κινῆσαι πάθος. Ad quem locum conſulendus Sylburgius. Deinde ſcribe, Μηδ᾽ οἷον ΕΝ ἀποκυλίσματι φέρεσθαι. Noſter ſupra, ſect. xvii. Καὶ ΟΙΟΝ ΕΝ κατακαλύψει τηρεῖ. Quod non abſimile eſt. Quæ ſequuntur, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος, minus commode accepit vir doctiſſimus. Dionyſius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 22. Μεγάλοις τε καὶ ΔΙΑΒΕΒΗΚΟΣΙΝ εἰς πλάτος ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ. Ubi recte Interpres, *paſſu grandi incedentibus*.

SECT. XLI.

Ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ] Recte Tanaq. Faber, ῥυθμὸς λόγων· *Numerus verborum*. Τὰ κατερρυθμισμένα τῶν λεγομένων infra vocat Longinus. Nihil verius. Huc

facit Philostratus in Isocrate, p. 505. ὁ δὲ Ἀμάρτυρος ἰσχὺν ἐνδείκνυται κεκολασμένην εἰς ῥυθμοὺς. Scribe κεκλασμένην. Confer Demet. Phaler. de Elocut. §. 193. Quæ sequuntur, διὰ τῆς ὁμοειδίας ἐπιπολάζοντα, non intellexerunt Interpretes. Τὰ ἐπιπολάζοντα sunt, *Quæ omnibus manifesta sunt*. Τὰ παντὶ δῆλα recte exponit Philosophus, Rhetor. iii. 10. Græca ita vertenda sunt: *Quippe quæ facile omnibus apparent, eo quod unum præ se ferant colorem.*

Ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι, προαποδιδόναι τὴν βάσιν] Locus exquisitissimus. Est autem ὑποκρούειν *modulum vocis ictu pedis servare. Pedem supplodere* vocat Seneca. Verbum usurpat Plutarchus in Demosthene: Παραυτίκα μὲν οὖν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῇ νίκῃ διὰ τὴν χαρὰν ἐξυβρίσας, καὶ κωμάσας ἐπὶ τοὺς νεκροὺς, μεθύων ᾖδε τὴν ἀρχὴν τοῦ Δημοσθένους ψηφίσματος, ΠΡΟΣ ΠΟΔΑ ΔΙΑΙΡΩΝ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΟΥΩΝ. Idem, in Apophthegm. Ἐπεὶ δὲ ὁ Τιμόθεος ὁ κιθαρῳδὸς ἐλπίσας πλείονα, λαβὼν δὲ ἐλάττονα, δῆλος ἦν ἐγκαλῶν αὐτῷ, καί ποτε ᾄδων τουτὶ τὸ κομμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον ΑΙΝΕΙΣ, ἀπεσήμαινεν εἰς ἐκεῖνον· ΥΠΕΚΡΟΥΣΕΝ ὁ Ἀρχέλαος αὐτῷ, Σὺ δέ γε ΑΙΤΕΙΣ. Quæ suavissima sunt. Ceterum huc egregie facit Aristides, tom. ii. p. 412. Ἡ δὲ μὲν γὰρ ἐγκλίνας τῶν χαρίτων εἵνεκα· ἀκροτελεύτιον δὲ ἐπεφθέγγετο ἐφ' ἑκάστῳ τῶν κομματίων, ὥσπερ ἐν μέλει, ταὐτόν· οἱ δὲ ἀκροαταὶ καὶ θεώμενοι οὕτω σφόδρα ἐξεπλήττοντο καὶ κατείχοντο ὑπὸ τοῦ μέλους, ὥσθ' ὅτε δὴ ἐγίγνοντο πρὸς τῷ ῥήματι, ἐκγελάσαντες αὐτοὶ ὑπέβαλον, οὐκ ΑΝΤΑΠΟΔΙΔΟΝΤΕΣ ὥσπερ ἠχὼ τὴν φωνὴν, ἀλλὰ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ. Confer cl. Tollium ad Longinum.

SECT. XLII.

Δῆλον δὲ ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα, ἅτε παρὰ μῆκος ἄκαιρον ἀναχαλώμενα] *Constat autem ea, quæ nimis extenduntur, esse frigida et emortua, quippe quæ ob intempestivam longitudinem relaxentur.* Sic lego et distinguo.

In vulg. vero ita se habet locus ut fiat inquinatissimus: τὰ γὰρ ἄκαιρον μῆκος ἀνακαλέμενα. Manutius, ἀπόψυχα γὰρ τὰ μῆκος ἄκαιρον. Notanda vox ἐκτάδην, quæ de *mortuis porrectis* dicitur. Lucian. Dial. Mort. p. 357. Ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ΕΚΤΑΔΗΝ ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνε νεκρός. Euripides in Hippolyto.

Ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ΕΚΤΕΙΝΟΥΣΙ δή.

Lucilius in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 268.

Λυσιτελεῖ θνήσκειν, εἶπε, καὶ ΕΞΕΤΑΘΗ.

M. Antoninus, xi. 18. Ἀκαριαῖος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ΕΞΕΤΑΘΗΜΕΝ. Persius, iii. 103.

——*tandemque beatulus alto*
Compositus lecto, crassoque lutatus amomo,
In portam rigidos calces EXTENDIT—.

Ad quem locum consulendus Casaubonus. Hinc festive Longinus, τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα. Sed has venustates non adsecuti sunt Interpretes. Idem autem ἀπέψυχος et ἄψυχος, ut ἀπόδειπνος et ἄδειπνος, ἀπόμισθος et ἄμισθος, ἀπόσιτος et ἄσιτος, ἀπότιμος et ἄτιμος· de quibus Hesychius, Harpocratio, et vir doctissimus ad Gregorium. Ceterum cl. Valckenarius legebat, τὰ ἐκτάδην ἀποψύχεσθαι. Quocum facit Aristides, vol. ii. p. 392. Καὶ ἀνάγκη δὴ κάτω φέρεσθαι τὸν τοιῦτον ῥήτορα ὑπὸ τῆς ἀμβλύτητος ΑΠΟΨΥΧΟΜΕΝΟΝ. Sed hoc tantundem est. Recte autem scripsimus, παρὰ μῆκος ἄκαιρον. Dionysius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 15. Τῶν γραμμάτων πολλὰς ἐχόντων διαφορὰς, οὐ μόνον ΠΑΡΑ ΤΑ ΜΗΚΗ καὶ τὰς βραχύτητας, ἀλλὰ καὶ ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ. Julian. Orat. in Constantium: Ὅσα ΠΑΡΑ ΤΟ ΜΗΚΟΣ παραλιπεῖν δοκῶ. Noster in Prolegom. ad Hephæst. Ἔτι ἡ συλλαβὴ ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ ὠνόμασται. Auctor Epist. Themistocli adscript. p. 90. Οὐδ' ἱππάσασθαι ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ χεῖρον ἂν μοι γένοιτο, ὅτε νηὶ χρήσασθαι· *Nec deterior ero propter hoc, vel ad equitandum, vel ad navi utendum.* Quæ locutio restituenda Porphyrio

de Abſtin. i. 44. Καὶ τὸ ἁμαρτάνειν ἄρα τῦτο τοῖς πολλοῖς καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν πράξει γίνεται. Scribendum, ΠΑΡΑ τῦτο. *Et hoc in cauſa eſt, cur multi tum verbis, tum factis, peccent.* Atque eadem medicina adhibenda Dionyſio Halicarn. in Demoſth. cap. 10. Ὁ μὲν γὰρ ἀταμιεύτως τῇ κατασκευῇ κέχρηται· ϰ ἄγεται μᾶλλον ὑπ' αὐτῆς ἢ αὐτὴν ἄγει· ϰ ὐδὲ τὸν καιρὸν αὐτῆς ἐπίςαται λαβεῖν δεξιῶς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῦτον πολλάκις ἁμαρτάνει. Legendum ſine dubio, ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ πολλάκις ΑΜΑΡΤΑΝΕΙ. Quæ locutio, quod nemo vidit, deſumpta eſt a Platone in Phædro. Quod notabis. Atque hinc illuſtrandus D. Paulus in prima ad Corinth. xii. 15. Ἐὰν εἴπῃ ὁ πῦς· ὅτι ὐκ εἰμὶ χείρ, οὐκ εἰμὶ ἐκ τῦ σώματος· οὐ ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ ὐκ ἔςιν ἐκ τῦ σώματος; *Si dixerit pes, quoniam non ſum manus, non ſum de corpore: num propterea non eſt de corpore?* Confer Taylorum noſtrum ad Demoſth. de Coron. p. 712. ubi de hac locutione agit.

Sect. XLIII.

Ἀλλ' ὁ ἄνεμος, φησὶν, ἐκόπασε] Vulgo, ἐκοπίασε. Scribendum vero ἐκόπασε. Confer viros doctos ad Herodot. vii. 191. Huc reſpexit Heſychius: Ἐκόπασεν, ἐπαύσατο. Vocem uſurpat Interpres Græcus ad Num. xvi. 48. Καὶ ΕΚΟΠΑΣΕΝ ἡ θραῦσις· *And the plague was ſtayed.* Deinde Manutius cum MSS. nonnullis, τὺς περὶ τὸ ναυάγιον βρασσομένυς. Quod vero proximum eſt. Scribendum proculdubio: τὺς ΕΚΒΡΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣ. *Qui fluctibus ad terram ejecti ſunt.* Reſpexit Longinus ad Herodot. vii. 188. Αἱ δὲ περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα περιέπιπλον, αἱ δὲ ἐς Κασθαναίην ΕΞΕΒΡΑΣΣΟΝΤΟ. Quod verbum in hoc negotio ſolenne eſt. Diodor. Sicul. xiv. p. 719. Τύτων δ' ἅμα ταῖς ναῦσιν ΕΚΒΡΑΣΘΕΝΤΩΝ, οἱ Ῥηγῖνοι πολλοὺς τῶν ναυτῶν ἐζώγρησαν. Athenæus, lib. vi. p. 259. Κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ τῦ Κνωπῦ σῶμα ΕΞΕΒΡΑΣΘΗ ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτὴν, ἣ νῦν

Λειόποδον καλεῖται. Confer cl. Albertum ad Gloſſas Nomicas, p. 263. et ad Heſych. v. Ἐκβρασθείη· ubi de hoc verbo agit. Quæ ſequuntur, ἐξεδέχετο τέλος ἄχαρι, ſunt verba Herodoti, viii. 13. ſed quæ pro libitu immutarit, et ad ſuos uſus adcommodarit Longinus. Sic ſolet ſcilicet.

ὁ Θεόπομπος, ὑπερφυῶς σκευάσας τὴν τοῦ Πέρσου κατάβασιν ἐπ' Αἴγυπτον] τοῦ Πέρσου eſt *Perſarum regis*, ut ſupra τοῦ Μακέδονος, *Regis Macedonum.* Intelligendus autem Cambyſes, de cujus deſcenſu in Ægyptum conſulendus Herodotus, cujus Epitomen ſcripſit Theopompus: de quo Joannes Meurſius ad Heſychium Mileſium, et Ruhnkenius noſter in Hiſtor. Critic. Orat. Græc. p. 89. Huc referendus videtur Heſychius v. Ζειρά. Καὶ Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος.

ξυςίδες καὶ κλῖναι πολυτελεῖς] Recte, ut videtur, Interpres, *Veſtes tricliniares:* nam et ξύςις *lectis inſternendis* inſerviebat: de quo Pollux, viii. 42. et Clemens Alexandrinus, Pædag. ii. 9. Deinde ſequitur, κοῖλος ἄργυρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμένος· de quibus abunde Salmaſius in Obſervat. ad Jus Atticum et Romanum. Scriptor ἀνώνυμος apud Suid. v. Εἰργασμένος· Πολλὰς ὄψει ΠΛΟΥΤΟΝ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΝ αἰσχυνομένους. Ubi per πλοῦτον εἰργασμένον intelliguntur *Vaſa aurea et argentea. Argentum factum* vocat Cicero in Verrinis. Appian. in Punicis, p. 41. Χρυσίου δὲ ἐς Ῥώμην τάλαντα δέκα ἔπεμπε, καὶ ΕΛΕΦΑΝΤΑ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΝ· ubi recte Interpres, *Ebur arte elaboratum.* Ceterum reſpexiſſe videtur Theopompus ad Ariſtoph. Lyſiſt. 1191.

Στρωμάτων δὲ ποικίλων, καὶ χλανιδίων, καὶ ξυςίδων,
Καὶ χρυσίων, ὅσ' ἐςὶν ἐμοὶ,
Οὐ φθόνος ἔνεςί μοι
Πᾶσιν παρέχειν.

καὶ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα σιτευτὰ] Libri veteres, tum ſcripti, tum editi; εἰς ταῦτα· ſed locus ab interpunctione laborat. Quare lego et diſtinguo, præeunte cl. Pearcio, καὶ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα. Diodorus

Sic. ii. 26. καὶ τοῖς στρατιώταις διαδοῦναι εἰς εὐωχίαν ΙΕΡΕΙΑ. Heraclides in Persicis apud Athenæum, lib. iv. p. 145. Ἔστι μὲν γὰρ τῷ βασιλεῖ χίλια ΙΕΡΕΙΑ τῆς ἡμέρας ΚΑΤΑΚΟΠΤΟΜΕΝΑ. Quod plane gemellum est. Deinde scribe, Εἰς ταῦτα καὶ πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμνοι. Idem εἰς ταῦτα et πρὸς τούτοις· quomodo supra locutus est Theopompus. Demetrius Pepagomenus in Procœmio de Podagra: Καὶ ταῦτα εἰς βασιλέα τοιοῦτον, μεγίστην ἔχοντα καὶ θαυμασιωτάτην καὶ ἀληθῆ διάγνωσιν, ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑΥΤΑ ἣν ἂν οὐδεὶς δυνηθείη, ὡς ἐμοίγε δοκεῖ, ἐγγράφως κατ' ἀξίαν δηλῶσαι· *Præsertim ad Imperatorem talem, summa scientia præditum, quamque ADEO nemo, ut mihi videtur, pro eo ac meretur, oratione explicare possit.* Et hoc fortasse verum: de Theopompi autem Hellenismo alii viderint. Emendabat quidem Gulielm. Canterus, πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα σιτευτά· *Pecudes ad cædem saginatæ.* Quæ quidem emendatio satis speciosa est. Θρέμματα πρὸς ἱερουργίαν πιαινόμενα vocat Philo apud Euseb. Præp. Evang. p. 392. Polybius in Excerptis Valesii, p. 178. Ἦν μὲν φύσει σαρκινος, τότε δὲ καὶ κοιλίαν εἰλήφει, καὶ τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος ἦν, ὥστε δοκεῖν ἐν πανηγύρει που διαιτᾶσθαι παραπλησίως ΤΟΙΣ ΣΙΤΕΥΤΟΙΣ ΒΟΥΣΙΝ. Ita scribendus iste locus. Athenæus, lib. ix. p. 384. Θεόπομπος μὲν ἔφη ὁ Χῖος ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς, κἀν τῇ τρισκαιδεκάτῃ δὲ τῶν Φιλιππικῶν, Ἀγησιλάῳ τῷ Λάκωνι εἰς Αἴγυπτον ἀφικομένῳ πέμψαι τοὺς Αἰγυπτίους χῆνας καὶ ΜΟΣΧΟΥΣ ΣΙΤΕΥΤΟΥΣ· καὶ Ἐπιγένης δὲ ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν Βάκχαις φησὶν, ἀλλ' εἴ τις ὥσπερ χῆν' ἔτρεφέ με λαβὼν ΣΙΤΕΥΤΟΝ. Senarius Epigenis, qui pedibus æger est, ita refingendus et numeris suis restituendus est:

Ἀλλ' εἴ τις ὥσπερ χῆνα μ' ἔτρεφεν λαβὼν
Σιτευτόν ——

Ceterum hic locus Theopompi haud paulo emendatius legitur apud Athenæum infra, lib. xiv. p. 657. Quod miror non animadvertisse Interpretes.

Χάρται βιβλίων] Ita locutus eſt Græcus Interpres Jeremiæ, xliii. 2. Λάβε σεαυτῷ ΧΑΡΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΥ καὶ γράψον ἐπ' αὐτῦ πάντας τὺς λόγυς, ὓς ἐχρημάτισα πρὸς σέ. Confer etiam cl. Salmaſium ad Vopiſci Firmum. Sed locutio iſta deterioris Helleniſmi eſt. Quod viros doctiſſimos fefellit. Athenæus, qui hunc locum Theopompi laudavit, vocem χάρται non agnoſcit. Hinc legendum cenſuit vir doctiſſimus, σάκκοι χάρτων καὶ βιβλίων. Quocum facit Eunapius in Ædeſio. ΣΑΚΚΙΑ τε ἀδρὰ καὶ ὑπόμεγα βιβλιδίων· nec non Plautus in Perſa.

Librorum eccillum habeo plenum ſoracum.

Sed quid Perſæ cum chartulis? vel quomodo, quæſo, iſta βιβλία erunt χρήσιμα πρὸς τὸν βίον· *ad victum neceſſaria?* Adde quod vox χάρται, quam exhibet Longinus, non de nihilo eſt. Equidem aut fallor, aut legendum, πολλοὶ δὲ θύλακοι, καὶ σάκκοι, καὶ χύτραι βολβῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων χρησίμων· *Multa vaſa panaria, multi ſacci et ollæ bulborum.* Bulbus eſt *res culinaria*, et tum ad *victum*, tum ad *venerem*, facit: de quo viri docti ad Theocritum et Athenæum. Notum illud Juvenalis, vii. 120.

——*Veteres, Afrorum epimenia,* BULBI.

Ad quem locum conſulendi Interpretes. Anaxandrides Comicus apud Athenæum, lib. iv. p. 131. de nuptiis Iphicratis.

Φερνάς τε λαβεῖν, δύο μὲν ξανθῶν
Ἵππων ἀγέλας, χρυσῦν τε σάκος,
Φιάλην λεπαστὴν, χιόνος τε πρόχυν,
Κέγχρων τε ΧΥΤΡΑΝ, ΒΟΛΒΩΝ τε σιρὸν
Δωδεκάπηχυν,
Καὶ πυλυπόδων ἑκατόμβην.

Ita ſcribendus et diſponendus iſte locus, quem perperam adminiſtravit magnus Caſaubonus. Nempe *bulbi* et *polypi* ad venerem juvant et νεογάμοις proſunt.

Hinc jocus Comici. Ὑποβινητιῶντα βρώματα vocat Menander. Athenæus, lib. viii. p. 356. ὁ δὲ Πώλυψ συνεργεῖ μὲν ἀφροδισίοις—ἐμφανίζει δὲ καὶ Ἄλεξις ἐν Παμφίλῃ τοῦ πολύποδος τὸ χρήσιμον, λέγων ὧδε·

Ἐρῶν τί δ' ἐκτήσω; τί μᾶλλον συμφέρει
Ὧν νῦν φέρων πάρειμι; κήρυκας, κτένας,
ΒΟΛΒΟΥΣ, μέγαν τε ΠΟΥΛΥΠΟΥΝ, ἰχθῦς θ' ἁδρούς.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Huc facit Ariſtophanes in Eccleſ. 1084.

Πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;
Καλῶς, ἐπειδὰν καταφάγῃς ΒΟΛΒΩΝ ΧΥΤΡΑΝ.

Confer Suid. v. βολβός. Cambyſes autem homo λαγνίστατος· de quo Athenæus, lib. xiii. p. 560. hinc feſtive Theopompus, βολβῶν χύτραι. Quod in primis notandum.

λόφους συνωθουμένους] Libri alii ἀντωθουμένους, alii ἀνωθουμένους. Neutrum recte. Scribendum ſine dubio, ὄχλους καὶ λόφους ΣΥΝΩΘΟΥΜΕΝΟΥΣ· *Colles tumuloſque congeſtos; thrown together.* Sextus Empiric. adverſ. Mathem. p. 647. ἀπὸ τῶν περάτων ἐπὶ τὸ μέσον ΣΥΝΩΘΟΥΜΕΝΑ. Xenoph. Œconom. p. 863. Ἐπειδὰν δὲ καθάρῃς, ἔφη, τὸν σῖτον μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς ἅλω, πότερον εὐθὺς οὕτω κεχυμένου τοῦ σίτου λικμήσεις τὰ ἄχυρα τὰ λοιπὰ, ἢ ΣΥΝΩΣΑΣ τὸν καθαρὸν πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς στενώτατον; De hoc loco, qui inſignis eſt, non ita pridem ſcripſit doctiſſimus Erneſtus in Epiſtola ac cl. Bachium. Sed vocem πόλον, quæ manifeſto corrupta eſt, expedire non potuit vir optimus. Proculdubio ſcribendum, Συνώσας τὸν καθαρὸν ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ· *Adverſus murum. Againſt the wall.* Lucianus in Aſino: Καὶ πάλιν ΣΥΝΩΘΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ. Ceterum Theopompi manum agnoſcit infra Longinus, Οὓς ὄχλους λέγει ΣΥΜΒΕΒΛΗΣΘΑΙ· *Quos congeſtos dicit eſſe tumulos.* Qui locus notandus: nam noſtram emendationem egregie confirmat.

ἀλλὰ καὶ τῇ θαυμαστῇ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελίᾳ] Vulgo, ἅμα τῇ—ἀγγελίᾳ. Libri vero ſcripti cum Robortello, ἀλλὰ τῇ. Manutius, Καὶ τῇ. Deinde MS. Elienſ. ἀπαγγελίᾳ. Recte. Reſcribo igitur, Ἀλλὰ καὶ τῇ θαυμαστῇ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελίᾳ· *Quin et præclaræ totius apparatus narrationi panaria et condimenta et ſacculos immiſcens, imaginem quandam culinæ exhibuit.* Aliud eſt ἀγγελία, aliud ἀπαγγελία. Dionyſius Halicarn. in Cenſur. Vet. p. 126. ὁ Λυσιακὸς λόγος σύντομος καὶ στενὸς κατὰ τὴν ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Idem de Struct. Orat. cap. 10. Ἔφθακε τὴν τοῦ λίθου φορὰν τὸ τῆς ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ τάχος. Philoſtratus, Vit. Sophiſt. ii. 20. Σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. Scribe, ΤΗΝ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Quæ vox reſtituenda Plutarcho, de Audit. p. 45. Καὶ γὰρ ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὔτε κατὰ τὴν εὕρεσιν ἐπαινῶν, καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπαγγελίαν ἐπαινεῖ. Scribe, ΤΗΝ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Reſtituenda etiam Achilli Tatio in Amor. lib. v. ὁ γὰρ λογισμὸς πέμπων τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τῶν γραμμάτων, ἐδείκνυε τὰ ὁρώμενα ὡς δρώμενα. Scribendum, πρὸς τὴν ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Eodem vitio laborat venuſtiſſimus Heliodorus, Æthiop. lib. vi. Εἴ τι φράζειν ἔχετε, θᾶττον ἐξείπατε πρὸς θεῶν, μηδὲ ἐπιτείνητέ μοι τὴν συμφορὰν παρολκῇ τῆς ἐπαγγελίας. Scribendum, παρολκῇ τῆς ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Locus ita vertendus eſt: *Si quid habetis, ocyus exponite per deos, neque augeatis noſtram calamitatem narrationis prolixitate.* Interpres hic tota via aberravit.

μεταξὺ τῶν χρυσίων, καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων] Legebam τῶν χρυσέων ſive χρυσῶν. *Inter aureos et gemmatos crateras.* Sed libri omnes χρυσίων. Quare recte Pizimentius, *Inter aurum et crateras.* Quicquid ex auro factum eſt χρυσίον ſive χρυσία vocant Græci. Plutarch. de Adulat. Ὁρᾷς, ἔφη, τὰ παιδάρια ταυτὶ τὰ τὴν μηλίδα τρίβοντα; πάνυ σοι προσεῖχε τὸν νοῦν σιωπῶντι, καὶ τὴν πορφύραν ἐθαύμαζε καὶ ΤΑ ΧΡΥΣΙΑ. Alciphro i. 36. Τί οὖν; οὐ ποτήρια ἐστὶν ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑμῖν; μὴ ΧΡΥΣΙΑ τῆς μητρός; Confer Ariſtoph. Lyſiſt. 1193. S. Petrum,

Epist. prior. iii. 3. Χρυσὸν ἀπειργασμένον vocat supra Theopompus. Ad quem locum nonnulla adnotavimus. Haud aliter Terent. Heaut. iii. 1.

Primum jam ancillas secum adduxit plus decem
Oneratas veste atque AURO———

ὓς ὄχθους λέγει συμβεβλῆσθαι] Ineptissime Gabriel, *Quos dicit conjectura habitos esse colles.* Rectissime Tollius, *quos conjestos narrat tumulos.* Quem et sequi debuerat noster Pearcius. Quæ sequuntur, Παρέκειτο —οὕτως ἀλλάξας εἰπεῖν, non bene conveniunt, ut ille ait. Nos egregie rescripsimus, ΑΜΑΞΑΣ εἰπεῖν, ΚΑΙ Καμήλους· *Plaustra et camelos.* Plutarchus in Mario: Βουληθέντος ἐπιδεῖν μὴ μόνον τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἵππους, ἀλλὰ καὶ ΤΟΥΣ ΟΡΕΙΣ καὶ ΤΑΣ ΑΜΑΞΑΣ. Græci Interpretes ad Genes. xlv. 27. Ἰδὼν δὲ τὰς ΑΜΑΞΑΣ, ἃς ἀπέστειλεν Ἰωσὴφ, ὥστε ἀναλαβεῖν αὐτὸν, ἀνεζωπύρησε τὸ πνεῦμα Ἰακὼβ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Deinde non male Manutius, ἢ πάντα, ὡς ἐβούλετο, αὐτάρκη οὕτως θεῖναι. Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. i. 44. Ἡρακλῆς δὲ ἐπειδὴ τά τε κατὰ τὴν Ἰταλίαν ΑΠΑΝΤΑ ΩΣ ΕΒΟΥΛΕΤΟ κατεστήσατο. Poteris etiam scribere, πάντα ὅσα ἐβούλετο. Demetrius Phalereus de Elocut. §. 276. Εἴρηκε ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΕΒΟΥΛΕΤΟ. Dio in Vespas. Ἐξουσίαν εἶχε ΠΑΝΘ' ΟΣΑ ΕΒΟΥΛΕΤΟ καὶ ἄνευ τῆς αὐτοῦ προστάξεως διοικεῖν. Confer cl. Taylor. ad Demosth. Περὶ Παραπρεσβ. p. 371.

Τὰ τοῦ παντὸς ὄγκου περινθήματα] Robortellus cum libris scriptis περιθήματα. Unde recte dedit vir doctissimus περινθήματα. *Totius corporis excolamenta.* Vocem, quæ paulo rarior est, præter Galenum usurpat Dioscorides, i. 101. Manutius, τὰ περιττώματα. Non male. Τὰ σωματικὰ περιττώματα vocat Philo, ii. p. 674. Locus autem Xenophontis, ad quem respexit Longinus, ita legitur, Memorab. i. 4. Ἐπεὶ δὲ τὰ ἀποχωροῦντα δυσχερῆ, ἀποστρέψαι τοὺς τούτων ὀχετοὺς, καὶ ἀπενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῆς αἰσθήσεων. Ubi notanda τὰ ἀποχωροῦντα· *Excrementa.* Hinc eleganter Plutarchus in Lycurgo, Θακεύειν ἐν ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ· de quo nos ad

Suid. iii. p. 313. Confer Hesych. v. Θακεύουσι· et Artemidor. i. 2. p. 8. ubi glossa manifesta. Ἀποκρίνειν et ἀπόκρισιν vocant nonnulli. Philolaus apud Stobæum, Eclog. Phys. p. 60. ζῶα μηδὲν περιττωματικὸν ΑΠΟΚΡΙΝΟΝΤΑ. Epigram. Anthol. lib. iv. p. 495.

Οὐ βαλανεῖον ἔην προπάροιθε τὸ νῦν βαλανεῖον,
Ἀλλὰ τόπος σκυβάλων, φῶρος ΑΠΟΚΡΙΣΙΟΣ.

Ceterum huc elegantissime allusit Ambrosius Hexæm. vi. 9. *Decore creator noster ductus reliquiarum a vultu hominis avertit, ne dum alvum purgamus, inquinaremus aspectum.*

Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους ἐπείγει] *Sed haud necesse est, ea quæ orationem deturpare solent, particulatim enumerare.* Sic certe scribendum. Quæ verissima et elegantissima lectio. MSS. Par. et Vat. οὐκ ἐπιδοὺς ἐπείγει. Athenodorus apud Athenæum, lib. xii. p. 520. Μετ' οὐ πολὺ γινομένων αὐτοῖς σημείων πολλῶν τῆς ἀπωλείας, περὶ ἧς νῦν ΟΥΚ ΕΤ' ΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ, διεφθάρησαν· *Deinde haud ita multo post, cum instantis exitii non pauca præsagia accidissent, quæ hic commemorare nihil refert, tandem interierunt.* Aristides, vol. ii. p. 342. Ἀλλὰ γὰρ εὐφημότατα καὶ κάλλιστα εἰρηκὼς Ἡρόδοτος περὶ Αἰγύπτου καὶ Νείλου—ἔσθ' ἃ καὶ μείζω παρέλιπεν, ὧν εἰπεῖν (leg. ὧν περὶ) αὖ νῦν ΟΥΔΕΝ ΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ. Idem, vol. ii. p. 220. Ἔχων δὲ λέγειν καὶ περὶ τῆς ὕστερον αὐτοῦ συμφορῶν—ἐβουλόμην ἂν ἐν τούτῳ χρείας εἶναι τὸν λόγον, ὥστε καὶ περὶ τούτων ΕΠΕΙΓΕΙΝ διελθεῖν. Euseb. Eccles. Hist. iv. 18. Καὶ ἄλλος ὁ πρὸς Ἕλληνας λόγος, ἐν ᾧ περὶ τῆς τῶν δαιμόνων διαλαμβάνει φύσεως, ἃ οὐδὲν ἂν ΕΠΕΙΓΕΙ τανῦν παρατίθεσθαι. Arrian. Epictet. i. 17. Ἀλλ' ΕΠΕΙΓΕΙ μᾶλλον θεραπεύειν καὶ τὰ ὅμοια. Josephus, Jud. Antiq. p. 445. Ed. Haverc. Ὅθεν οὔ μοι δοκεῖ νῦν ΕΠΕΙΓΕΙΝ ὑμᾶς εἰς Ἱεροσόλυμα πορευθέντας εἰς τὴν τῶν ἐχθρῶν πόλιν μακρὰν οὕτως ὁδὸν προσκυνεῖν· *Quod cum ita sit, haud necesse esse puto, ut longo adeo itinere Hierosolyma, urbem hostilem, contendatis religionis ergo.* Ita vertendus iste locus. Interpres ineptit. Idem, Antiq. Jud. p. 457. Ἀλλὰ τὰ περὶ μὲν

τέτε τ͂ βασιλέως οὐ νῦν ΚΑΤΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ. Diodorus Sic. ii. 22. Τὰ δὲ ὀνόματα πάντων τ͂ βασιλέων, ϗ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν, ὧν ἕκαςος ἐϐασίλευσεν, ΟΥ ΚΑΤΕΠΕΙΓΕΙ ΓΡΑΦΕΙΝ. Ita ſcribendus iſte locus, quem fruſtra ſuſpectum habuerunt viri doctiſſimi. Hinc τὰ κατεπείγοντα. *Neceſſaria. Urgent affairs.* Hermogenes, Περὶ Στασ. cap. 5. Οὐδὲν γὰρ δεῖ περὶ τ͂ μὴ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΩΝ λέγειν· *Nihil enim refert de iis, quæ minus neceſſaria ſunt, dicere.* Lucian. in Timon. Ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΑ χρῆσθαι· *Ego vero talentum tibi affero, quo uti ad ea, quæ neceſſaria ſunt, poſſes.*

Sect. XLIV.

ἐντρεχεῖς] Vulgo, ἐντραχεῖς. Robortellus cum MSS. Par. et Venet. ἐντρεχεῖς. Recte omnino. Vocem elegantiſſimam uſurpat Damaſcius apud Suid. v. Ὑπατία. Οὕτω δὲ ἔχεσαν τ͂ Ὑπατίαν, ἔν τε τοῖς λόγοις ἐσαν ΕΝΤΡΕΧΗ καὶ διαλεκτικὴν, ἔν τε τοῖς ἔργοις σώφρονά τε καὶ πολιτικήν. Herodian. lib. v. 22. Ἀλλὰ τὰς ἐπιϐελὰς πάσας ἀπεῖργέ τε ϗ ἐκώλυεν ἡ κοινὴ μάμμη ἀμφοτέρων Μαισὰ, γυνὴ ϗ ἄλλως ΕΝΤΡΕΧΗΣ, ϗ τῇ βασιλείῳ αὐλῇ πολλῶν ἐτῶν ἐνδιαιτηθεῖσα. Marcus Antoninus, vi. 14. Τὰ ὑπὸ λογικῆς ψυχῆς, οὐ μέν τοι καθολικῆς, ἀλλὰ καθὸ τεχνικὴ, ἢ ἄλλως πως ΕΝΤΡΕΧΗΣ. Idem, vii. 66. Οὐ γὰρ ἀρκεῖ, εἰ Σωκράτης ἐνδοξότερον ἀπέθανεν, ϗ ΕΝΤΡΕΧΕΣΤΕΡΟΝ τοῖς σοφιςαῖς διελέγετο. Plato de Republ. lib. vii. Ἐν πᾶσι δὴ τέτοις τοῖς τε πόνοις ϗ μαθήμασι ϗ φόϐοις, ὃς ἂν ΕΝΤΡΕΧΕΣΤΕΡΟΣ ἀεὶ φαίνηται, εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον. Hinc ΕΝΤΡΕΧΕΙΑ. Marinus in Proclo, cap. 9. Ὀλυμπιοδώρε δὲ ἀκροώμενος ἀνδρὸς δυνατε λέγειν, καὶ διὰ τὴν περὶ τέτο εὐκολίαν ϗ ΕΝΤΡΕΧΕΙΑΝ ὀλίγοις τ͂ ἀκουόντων ὄντος ἐφικτε. M. Antonin. i. 8. Καὶ τὸ ἰδεῖν ἄνθρωπον σαφῶς ἐλάχιςον τ͂ ἑαυτε καλῶν ἡγέμενον τ͂ ἐμπειρίαν ϗ ΤΗΝ ΕΝΤΡΕΧΕΙΑΝ τὴν περὶ τὸ παραδιδόναι τὰ θεωρήματα. Porphyr. de Abſtin. iii. 11. Ἐκεῖνο γὰρ ἐλέγχειν δεῖ, εἰ μὴ τὰ ἔργα ἀρετῶν

ϗ λογικῆς ΕΝΤΡΕΧΕΙΑΣ οἰκεῖα. ΑΝΕΝΤΡΕΧΗΣ. Hierocles apud Stobæum, p. 284. Ed. Needham. Καὶ ὁ τοὔνομα τῷ πράγματι τιθέμενος, οὐκ ΑΝΕΝΤΡΕΧΕΣ ἔθετο, παρασχηματίσας μὲν τῷ πατρὶ, θηλυκῶς δὲ ἐξενεγκὼν, ἵν' οἷον μίγμα τυγχάνοι τῆς τε τοῦ πατρὸς ϗ τῆς μητρῴας. Vox excidit. Repono, τῆς τε τοῦ πατρὸς ΦΥΣΕΩΣ ϗ τῆς μητρῴας. Nihil verius hac emendatione. ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΗΣ. Gloſſæ Philoxeni : Κακεντρεχὴς, *Malignoſus.* Epiſt. ad Antiochenos Ignatio adſcript. Βλέπετε οὖν τοὺς ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΣ ἐργάτας. Ubi Interpres, *In malum currentes operatores.* Schol. ad Ariſtoph. Nub. 259. Καλοῦμεν δὲ ϗ τῶν ἀνθρώπων ΤΟΥΣ ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΣ καὶ μὴ ἁπλοῦς, τρίμματα, ϗ πολυκρότους, ϗ κρόταλα. Confer Schol. ad Theocrit. xv. 49. ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ. Suidas : Κακεντρέχεια, ἡ πονηρία. Theophylactus in Epiſtola prima : Καὶ ὁ συναδελφός μου ὃ δεῖ ἀπαγγελεῖ τὴν ἐμὴν περὶ τὰ τῆς λίμνης δίκαια ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑΝ. Polybius, iv. 87. Καινὸς γάρ δή τις οὗτος εὕρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πέλας· εὕρηται δὲ μάλιστα ϗ πρῶτον τοιαύτη ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ ϗ βασκανία ϗ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, ϗ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας ϗ πλεονεξίας. Ceterum quod Græci ἐντρέχειαν, *Celeritatem ingenii* vocat Nepos in Eumene. *Vincebat enim omnes cura, vigilantia, patientia, calliditate,* et CELERITATE INGENII.

Θρέψαι τε γὰρ, φησὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα] Ita locutus eſt Xenoph. Inſtitut. Cyri, lib. v. Ἐκ πολλῶν μὲν γὰρ ϗ κακῶν λόγων ὁ φόβος ηὐξημένος αὐτοῖς πάρεστιν, ἐκ πολλῶν δὲ ϗ πονηρῶν χρημάτων, (leg. σχημάτων,) ἐκ πολλῶν δὲ καὶ δυσθύμων τε ϗ ἐξεστηκότων προσώπων ἤθροισται· ὥστε ὑπὸ τοῦ μεγέθους οὐ ῥᾴδιον αὐτόν ἐστιν οὔτε λόγοις κατασβέσαι, οὔτε προσάγοντα πολεμίοις μένος ἐμβαλεῖν, οὔτ' ἀπάγοντα ΑΝΑΘΡΕΨΑΙ ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ. Quomodo recte reſtituit ex MS. Bodl. cl. Hutchinſonus. Τὸ πρόθυμον ὑποτρέφειν vocat Joſephus, Bell. Jud. lib. ii. p. 270. Quod fruſtra ſollicitant viri eruditi. Deinde ſcribe φασὶν, non φησίν. Præcedit enim ἐκείνῳ τῷ θρυλλουμένῳ· *Quod in omnium ore eſt.* Quæ ſequuntur, ἐπελπίσαι ϗ ἅμα διελθεῖν,

manifesto corrupta sunt. MS. Ambros. cum Aldina, ἐφελκύσαι. Recte. Locus ita scribendus est cum Manutio, Θρέψαι τε γὰρ, φασὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἡ ἐλευθερία, καὶ ἐφελκύσαι ἅμα καὶ διωθεῖν τὸ πρόθυμον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἔριδος καὶ τῆς περὶ τὰ πρωτεῖα φιλοτιμίας· *Est enim libertas, ut aiunt, ad alendos spiritus, et ad ALLICIENDA simul et PROTRUDENDA studia hominum valde adcommodata.* Vides Antitheton, quod haud invenustum est.

παιδομαθεῖς εἶναι δουλείας δικαίας] De hoc loco, ut alios taceam, cl. Taylorus ad Æschin. cont. Ctesiph. p. 644. Sed res nondum dilucidata est. Δουλεία δικαία est *justa et legitima servitus.* Huc respexit infra Longinus, Δουλείαν κἂν ᾖ ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΗ· ad quem locum in primis adtendisse debuerant nostri editores. Mox legitur, τοῖς αὐτῆς ἔθεσι ἐνεσπαργανωμένοι. Quomodo locutus est Heraclides, Alleg. Homer. p. 408. Εὐθὺς γὰρ ἐκ πρώτης ἡλικίας τὰ νήπια τῶν ἀρτιμαθῶν παίδων διδασκαλίᾳ παρ' ἐκείνῳ τιτθεύεται, καὶ μονονοὺ ἐνεσπαργανωμένοις (leg. ΕΝΕΣΠΑΡΓΑΝΩΜΕΝΟΙ) τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ καθαπερεὶ ποτίμῳ γάλακτι τὰς ψυχὰς ἐπάρδομεν. Ubi notandum verbum τιτθεύεσθαι· quod haud protritum est. Deinde egregie Longinus, Διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυεῖς· *Hence it is that we* TURN OUT *nothing but arrant flatterers.* Eurip. Med. 229.

Κάκιστος ἀνδρῶν ΕΚΒΕΒΗΧ' οὑμὸς πόσις.

Δοῦλον δὲ μηδένα γίνεσθαι ῥήτορα] Huc facit Plautus, Mil. Glor. ii. 2.

Hominem servum suos
Domitos habere oportet oculos, et manus,
Orationemque ——.

Quod sequitur, καὶ οἷον ἔμφρουρον, minus recte accepit vir doctissimus. Optime Gabriel, *Servile ingenium et quasi constrictum.* Quod ad Græca satis adcommodatum est. Deinde Editio princeps, οἱ Πυγμαῖοι καλούμενοι τρέφονται. Quod verum. Antoninus Liberal.

Metamorph. cap. 16. Παρὰ ΤΟΙΣ ΛΕΓΟΜΕΝΟΙΣ ΠΥΓΜΑΙΟΙΣ ἐγένετο παῖς ὄνομα Οἰνόη. Recte autem κωλύειν κ̓ συνάγειν· quod tum de *corpore*, tum de *animo* usurpatum. Artemidorus, iii. 47. Πᾶν γὰρ εἰδεχθὲς κ̓ δυσπρόσωπον ὁραθὲν ΣΥΝΑΓΕΙ τὰς ψυχὰς τ̃ ὁρώντων καὶ συστέλλει. Ceterum manifesto respexit Longinus ad Platonem in Theæteto, p. 150. Ed. Lipſ. Τὴν γὰρ ΑΥΞΗΝ καὶ τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων ΔΟΥΛΕΙΑ ἀφήρηται.

Ἐγὼ μέν τοι γε ὑπολαμβάνων, ῥᾴδιον, ΕΦΗΝ.] Ita scribendum cum Tollio, non ut in vulg. ὑπολαμβάνω· *Ego vero eum excipiens, Facile est, inquiebam.* Sic Noster infra, Ὅλως κ̓ δαπανὸν ΕΦΗΝ εἶναι τ̃ νῦν γεννωμένων φύσεων τ̃ ῥαθυμίαν. Dio Chrysost. Orat. 28. Ὀρθῶς μέν τοι ΕΦΗΝ ΥΠΟΛΑΜΒΑΝΩΝ. Quæ sequuntur, καταμέμφεσθαι τὰ ἀεὶ παρόντα, perperam sollicitarunt viri eruditi. Fefellit homines notus Græcismus. Sensus est: *Homini proprium et proclive est, in quacunque demum ætate vixerit, de præsentibus, qualia qualia fuerint, semper quiritari.* Thucydides, i. 22. Ἐδόκȣν μοι ἕκαστοι περὶ ΤΩΝ ΑΕΙ ΠΑΡΟΝΤΩΝ τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν. Dio Cassius in Augusto, p. 799. Ἐκδημεῖν τε τοῖς βȣλευταῖς ἔνθα ἂν ἐθελήσωσιν ἐπιτραπῆναι· καὶ ὅπως γ' ἂν μηδὲν ἐκ τȣ́τȣ τὰ δόγματα ἐμποδίζηται, κύρια πάντα τὰ γινωσκόμενα ὑπὸ ΤΩΝ ΑΕΙ ΠΑΡΟΝΤΩΝ εἶναι ἐκελεύσθη. Restituendus hac occasione Dio, xl. 22. Τά τε βέλη καὶ πυκνὰ, καὶ πανταχόθεν ἅμα αὐτοῖς ἐμπίπτοντα, συχνȣ̀ς μὲν καιρίᾳ πληγῇ κατέβαλλε, συχνȣ̀ς δὲ ἀπομάχȣς εἰργάζετο· πᾶσι δὲ ἀσχολίαν ἐνεποίει,—τήν τε προφυλακὴν αὐτῶν ἀφῃρεῖτο, καὶ γυμνȣ̀ς τε σφᾶς πρὸς τὸ ἀεὶ τιτρωσκόμενον ἠνάγκαζεν. Sensus nullus: nec quidquam adjuvant Interpretes. Scribendum sine dubio: πρὸς τὸ ΑΕΙ ΤΙΤΡΩΣΚΟΝ μένειν ἠνάγκαζεν· *Denique omnibus negotium facessebant tela undequaque incidentia, quæ caveri jam amplius a Romanis non poterant, eosque inermes et perpetuis ictibus expositos stare cogebant.* Est autem ista locutio Dioni familiaris: de quo Josephus Scaliger ad Propert. i. 18. Nec otiosa quidem vocula. Confer virum doctissimum

ad Herodot. ii. 98. p. 147. et ad Theocriti Adoniazusas, p. 273. et cl. Mazochium ad Tabul. Heracl. p. 211. Accedit Herodotus, vi. 58. ubi eadem formula occurrit.

καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τοὺς βίους] Elegans locutio, sed quam minus perspectam habuerunt Interpretes: αὐτάνδρους τοὺς βίους est *Rem familiarem una cum ipsis viris.* Opportune Polybius, iii. 81. Ἔνιοι δὲ διὰ τὴν πρὸς τὰς τῶν ἀφροδισίων ὁρμὰς καὶ τὴν ἐν τούτοις ἔκπληξιν, οὐ μόνον πόλεις καὶ ΒΙΟΥΣ ἀναστάτους πεποιήκασιν, ἀλλὰ καὶ ΤΟ ΖΗ͂Ν ΑΥΤΩΝ ἀφῄρηνται μετ' αἰσχύνης. Quod ad instar Commentarii est. Confer Procopium apud Suid. v. Ἰωάννης· et D. Paul. in prima ad Timoth. vi. 9.

ἀνοίγοντος] Delendum enim illud καὶ ἄλλα, ut in vulg. legitur; quod ex margine invectum. Lucian. in Timon. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, ΚΑΙ ΑΛΛΑ ἄττα μυρία. Vides jam corruptelæ originem. Quare locus ita rescribendus est: Ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ καὶ ἀκολάστῳ συνημμένη καὶ ἴσα (φασὶ) βαίνουσα πολυτέλεια, ἀνοίγοντος ἐκείνου τῶν πόλεων καὶ οἴκων τὰς εἰσόδους εἰς ἃς ἐμβαίνει καὶ συνοικίζεται· *Sequitur enim magnas opes profusio, recludentibus illis urbium et domorum januas, in quas intrat et una cum iis habitat.* Quæ plenissima et rotundissima sententia. Quæ sequuntur, χρονίσαντα δὲ ταῦτα, ducta videntur ex Platone in Phædro, p. 348. Ὅταν δὲ ΧΡΟΝΙΖΗ͂ι τοῦτο δρῶν καὶ πλησιάζῃ. Quæ verba notanda: nam ejusdem commercii sunt.

ἀλαζόνειάν τε γεννῶσι καὶ τύφον] Quomodo recte emendabat hunc locum Isaacus Vossius; nam in vulg. legitur, ἀνάλεξον ἕν τι γεννῶσι &c. Eunapius in Chrysanth. Πρὸς δὴ τὰς τῶν ἀρχόντων συντυχίας τὸ ὑπερφυὲς οὐκ ἦν δι' ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΝ συνιδεῖν ἢ ΤΥΦΟΥ γινόμενον. Plutarch. Quæst. Platon. p. 999. Τοὺς ἄλλους ἐξετάζων ἀεὶ, ΤΥΦΟΥ ΚΑΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ, καὶ τοῦ βαρεῖς εἶναι, πρῶτον μὲν αὐτοῖς, εἶτα καὶ τοῖς συνοῦσιν, ἀπήλλαττε. Apollon. Tyan. Epist. 3.

Εἶτα πῶς διὰ θαλάσσης νῦν ὑποςρέφεις, ἄγων φορτίδα μεςὴν ἀργυρίε, χρυσίε, ΤΥΦΟΥ ΚΑΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ. Clemens Roman. Epiſt. ad Corinth. cap. 13. Ταπεινοφρονήσωμεν ἔν ἀδελφοὶ, ἀποθέμενοι πᾶσαν ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΥΦΟΝ. Huc egregie facit Callicratides Pythagoreus apud Stobæum, p. 591. Ἀνάγκη γὰρ τὲς πολλὰ ἔχοντας ΤΕΤΥΦΩΣΘΑΙ πρᾶτον, τετυφωμένως δὲ ΑΛΑΖΟΝΑΣ γίνεσθαι· ἀλαζόνας δὲ γενομένως, ὑπερηφάνως ἦμεν· ὑπερηφάνως δὲ γενομένως, ΥΒΡΙΣΤΑΣ ἦμεν· ὕβριος δὲ πάσας ἔσχατον καὶ πέρας ΟΛΕΘΡΟΣ. Poteris etiam legere, ΑΝΟΙΑΝ ΤΕ γεννῶσι καὶ τύφον. Iſocrates in Areopagit. Συντέτακται καὶ συνακολεθεῖ τοῖς μὲν ΠΛΟΥΤΟΙΣ καὶ ταῖς δυναςείαις ΑΝΟΙΑ καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία. Lucian. in Timon. modo laudatus. Συμπαρεισέρχεται μετ᾽ ἐμε (ΠΛΟΥΤΟΥ) λαθὼν ὁ ΤΥΦΟΣ καὶ ἡ ΑΝΟΙΑ. Sed illud verius. Deinde non male Manutius, εἰς ἡλικίας ἐλθεῖν· quæ locutio elliptica librariis fraudi fuit. Ita locutus eſt neſcio quis apud Stobæum, p. 418. Πυθαγόρας τέτες ἔφη καθιςάναι ἄρχοντας, οἵτινες ἐκ παίδων καλῶς ἤχθησαν, καὶ ΕΙΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΕΛΘΟΝΤΕΣ μὴ γεγόνασι προδόται τῆς αὐτῶν ἡλικίας λήμματος χάριν.

μηκέτι τὲς ἀνθρώπες ἀναβλέπειν] Locus pulcherrimus: de quo nos ad Suid. iii. p. 213. Plato apud Noſtrum ſupra, ſect. xiii. Πρὸς δὲ τὸ ἀληθὲς ἄνω ἔτ᾽ ΑΝΕΒΛΕΨΑΝ πώποτε. Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. xi. 41. Διαῤῥήξατε ἤδη ποτὲ τὲς χαλινὲς, ὦ σχέτλιοι· ΑΝΑΒΛΕΨΑΤΕ ὀρθοῖς ὄμμασι πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Eunapius in Prooemio: Πρὸς τὴν τῶν ὄντων διήρατο καὶ ΑΝΕΒΛΕΨΕ φύσιν. Deinde eleganter Ruhnkenius noſter, μηδ᾽ ὑςεροφημίας εἶναί τινα λόγον· *Nec quam opinionem de ſe poſteri habituri ſint, quidquam curare.* Marcus Antonin. iv. 19. Ὁ περὶ τὴν ΥΣΤΕΡΟΦΗΜΙΑΝ ἐπτοημένος οὐ φαντάζεται ὅτι ἕκαςος τῶν μεμνημένων αὐτε τάχιςα καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖται. Vocem non ſemel uſurpat Antoninus. Confer nos ſupra, ad ſect. xiv. Sed leviori negotio locus ſanandus. Reſcribo: μηδὲ περὶ φήμης εἶναί τινα λόγον· *No one cares what the world ſays of him.* Ita locutus eſt Themiſtius, Orat. xxvii. p. 332. Ed. Hard. Καὶ

περὶ μὲν τῶν λόγων αὐτῶν ἐδεὶς λόγος αὐτοῖς. Qui locus elegans.

τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη ϗ ἀνόητα] Sic certe legendum. Plato in Phædon. p. 215. Ed. Forſter. Τῷ μὲν θείῳ ϗ ἀθανάτῳ καὶ νοήτῳ ὁμοιότατον εἶναι ψυχὴν, τῷ δὲ ἀνθρωπίνῳ καὶ ΘΝΗΤΩι ΚΑΙ ΑΝΟΗΤΩι ὁμοιότατον αὖ εἶναι σῶμα. Quem locum ob oculos habuiſſe videtur noſter Longinus. Deinde recte Manutius, παρέντες αὔξειν τὰς ἀρετάς. Quæ ſolennis et elegantiſſima locutio. Xenoph. Memor. ii. 6. Ὅσαι δὲ ἐν ἀνθρώποις ΑΡΕΤΑΙ λέγονται, σκοπέμενος εὑρήσεις πάσας μαθήσει τε καὶ μελέτῃ ΑΥΞΑΝΟΜΕΝΑΣ. Damaſcius apud Suid. v. Ἐχέμυθος. Ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιςα ϗ κρυψίνες· ἀλλ' εἴς τε ΣΥΝΑΥΞΗΣΙΝ ΑΡΕΤΗΣ καὶ κακίας μείωσιν, ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν. Philoſtratus in Vita Marci: Ἠγάσθη αὐτὸν ϗ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ πρεσβεύοντα ὑπὲρ Βυζαντίων, ἐπιτηδειότατος τ̃ πάλαι βασιλέων γενόμενος ΑΡΕΤΑΣ ΑΥΞΗΣΑΙ. Huc facit Quintilian. Inſtitut. Orat. iii. 8. *Iſocrates in Panegyrico conqueritur plus honoris corporum quam animorum virtutibus dari.*

Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μέν τις δεκασθεὶς] Hic locus non emendatione ſed interpretatione eget. Reddunt, *in judicio quis pretio corruptus.* Imperite id quidem et nullo judicio. Ἐπὶ κρίσει δεκασθῆναι eſt *Corrumpi ob ſententiam dandam.* Philoſtratus, Heroic. p. 681. ὁ Αἴας λέγεται ταῖς ἀγέλαις ἐμπεσὼν, διαφορῆσαι σφᾶς, οἷον κτείνων τὲς Ἀχαιὲς ΕΠΙ ΤΗι ΚΡΙΣΕΙ· *Fertur in greges impetum feciſſe Ajax, atque eos dilaniaſſe, quaſi morte mulctaturus Græcos ob ſententiam quam contra ſe tuliſſent.* Julian. Orat. ii. p. 81. Ὑπάρχειν δέ φασι καὶ Κέλτοις ποταμὸν ΑΔΕΚΑΣΤΟΝ ΚΡΙΤΗΝ τ̃ ἐκγόνων, καὶ οὐ πείθεσιν αὐτὸν, ἔτε αἱ μητέρες ὀδυρόμεναι συγκαλύπτειν αὐτὰ, ϗ ἀποκρύπτειν τ̃ ἁμαρτάδα, ἔτε οἱ πατέρες ὑπὲρ τ̃ γαμετῶν καὶ τ̃ ἐκγόνων ΕΠΙ ΤΗι ΚΡΙΣΕΙ δειμαίνοντες. Ubi recte Interpretes, *Dum judicii exitum perhorreſcunt.* Deinde recte viri doctiſſimi Morus et Pricæus, ἐκ ΑΝ ΕΤΙ τῶν δικαίων ϗ καλῶν ἐλεύθερος καὶ ὑγιὴς ἂν ΚΡΙΤΗΣ γένοιτο. Dionyſ. Halic. in Iſæo: Εἰ δέ τις παραθεωροίη ταῦτα ὡς

μικρὰ ϗ φαῦλα, ΟΥΚ ΑΝ ΕΤΙ ΓΕΝΟΙΤΟ ἱκανὸς αὐτῶν κρατῆσαι. Noſter, infra; Δοκῶμεν ΕΤΙ ἐλεύθερόν τινα ΚΡΙΤΗΝ τῶν μεγάλων καὶ ἀδέκαστον ἀπολελεῖφθαι; Demoſth. Περὶ Παραπρεσβ. p. 117. Ἡγώμενος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸν ἅπαξ λαβόντα ϗ διαφθαρέντα ὑπὸ χρημάτων, ΟΥΔΕ ΚΡΙΤΗΝ ΕΤΙ τῶν συμφερόντων ἀσφαλῆ μένειν πόλει. Ad quem locum proculdubio reſpexit Longinus.

ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὲν φαίνεσθαι καλὰ ϗ δίκαια] Idem δωροδόκος et δωροδέκτης· utrumque ἀπὸ τοῦ Δέχεσθαι· ſed litera aſpera in lenem mutatur. Quod Græcis ſolenne. Hinc ἀγγεῖον ἀρτοδόκον, οἰνοδόκον, γαλακτοδόκον, et cetera hujus furfuris ſexcenta: de quo nos in Animadverſ. ad Schol. Theocriti, v. 58. Qui aliter ſcribunt, falluntur: in quibus cl. Valeſius ad Harpocrat. p. 71. Etymologus: Ἰσοδόκη, ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἴσον ἰσοθήκη· τὰ δὲ παρὰ τὸ δέχω πάντα διὰ τοῦ κ', ξεινοδόκος ϗ τὰ ὅμοια. Quod viris doctis notandum. Deinde non male Faber, τὰ δίκαια μὴ φαίνεσθαι καλὰ ϗ δίκαια· *Neceſſe eſt enim, quæ juſta et honeſta ſunt, ei qui mercede corruptus ſit, nec juſta videri nec honeſta.* Sextus Empiric. Adverſ. Mathemat. lib. ii. p. 303. Εὔνοιαν δὲ ἐμποιεῖ οὐχ ὁ ῥητορικὸς, ἀλλ' ὁ ἀφελὴς ϗ τὸν ἰδιωτικὸν ὑποφαίνων τύπον· τῷ μὲν γὰρ τοῦ ῥήτορος ἀντίκεινται πάντες, ταῖς ὑπεροχαῖς φθονοῦντες· κἂν γὰρ ΔΙΚΑΙΑ κατασκευάζῃ ὁ ῥήτωρ, δοκοῦσι μὴ διὰ τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ ῥήτορος πανουργίαν ΤΑ ΜΗ ΔΙΚΑΙΑ τοιαῦτα αὐτοῖς ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ· Verba autem δίκαιον et οἰκεῖον non raro confunduntur: de quo cl. Marklandus ad Lyſiam, p. 590. Hinc corruptus Porphyrius de Abſtin. ii. 61. Θεοῖς δὲ ἀρίστη μὲν καταρχὴ νοῦς καθαρὸς καὶ ψυχὴ ἀπαθὴς, οἰκεῖον δὲ καὶ τὸ μετρίως μὲν ἀπάρχεσθαι τῶν ἄλλων. Scribendum proculdubio, ΔΙΚΑΙΟΝ δὲ ϗ τὸ μετρίως μὲν ἀπάρχεσθαι τῶν ἄλλων. Notus verſiculus,

ΔΙΚΑΙΟΝ εὖ πράττοντα μεμνῆσθαι θεοῦ.

Salluſtius de Diis, cap. 16. Πρῶτον μὲν ἐπειδὴ πάντα παρὰ θεῶν ἔχομεν, ΔΙΚΑΙΟΝ τοῖς διδοῦσι τῶν διδομένων ἀπάρχεσθαι. Atque hæc ſpeciem quidem habent. Sed

nihil mutandum apud Longinum. Optime cl. Pearcius, "Τὰ οἰκεῖα significat causam ejus, a quo pecuniam accepit: judex enim corruptus corrumpentis causam suam facit." Aristot. Rhetor. i. 1. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ ὁ ΚΡΙΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΙΚΕΙΩΝ κρίνει, ὡς οὐδὲν ἄλλο δεῖ πλὴν ἀποδεῖξαι, ὅτι οὕτως ἔχει, ὥς φησιν ὁ συμβουλεύων. Polybius, Excerpt. Legat. xciii. Τὰ δὲ ἁμαρτήματα κατὰ τοὐναντίον, τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐξωνείδιζε πικρῶς καὶ δυσμενικῶς, τὰ δὲ τῶν Ῥοδίων ἐπειρᾶτο περιστέλλειν· ἵνα κατὰ τὴν παράθεσιν ΤΑ ΜΕΝ ΟΙΚΕΙΑ μικρὰ καὶ συγγνώμης ἄξια φανῇ, τὰ δὲ τῶν πέλας ἀπαραίτητα καὶ μεγάλα τελέως. Quæ Rhetorem nostrum haud parum illustrant.

τὸ δὲ ἐκ τοῦ παντὸς κερδαίνειν ὠνούμεθα τῆς ψυχῆς] Locus elegantissimus. Sophocles, Antig. 317.

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Illud autem, ὠνούμεθα τῆς ψυχῆς, ductum est ex Plutarcho de Ira cohibenda, p. 457. τὸ δὲ ἐν ψυχῇ στῆσαι κατὰ θυμοῦ τρόπαιον (ᾧ χαλεπὸν εἶναι διαμάχεσθαι, φησὶν Ἡράκλειτος· ὅ, τι γὰρ ἂν θέλῃ, ΨΥΧΗΣ ΩΝΕΙΤΑΙ) μεγάλης ἐστὶ καὶ νικητικῆς ἰσχύος, ὥσπερ νεῦρα καὶ τόνους ἀληθῶς ἐπὶ τὰ πάθη τὰς κρίσεις ἐχούσης. Dio Chrysost. Orat. xxxi. Μύριοι δὲ εἰσὶν οἱ ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ προέμενοι ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ ΤΟΥ ΖΗΝ ΕΩΝΗΜΕΝΟΙ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἐπιγραφήν. Quæ sequuntur in vulg. mutili sunt. Manutius, ἕκαστος πρὸς τοῦ ἑαυτοῦ ἠνδραποδισμένοι. Quare vide an ita res redintegrari possit: Ἕκαστος πρὸς τῆς ἑαυτοῦ ΗΔΟΝΗΣ ἠνδραποδισμένοι· *Unusquisque a voluptatibus suis in servitutem redactus.* Nimirum divitias expetunt, ut in voluptatibus suis consumant. Noster supra, ἡ φιλοχρηματία καὶ ἡ ΦΙΛΗΔΟΝΙΑ δουλαγωγοῦσι. Æschines cont. Timarch. p. 80. Αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ΗΔΟΝΑΙ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια—ταῦτα παρακελεύεται τοῖς νέοις σφάττειν τοὺς πολίτας, ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις, συγκαταλύειν τὸν δῆμον· οὐ γὰρ τὴν αἰσχύνην οὐδ' ἃ πείσονται ληφθέντες λογίζονται, ἀλλ' ἐφ' οἷς κατορθώσαντες ΕΥΦΡΑΝΘΗΣΟΝΤΑΙ, τούτοις κεκήληνται. Phavorinus apud Stobæum, p. 757. Ἀρετὴν οὖν τοῖς πᾶσι μᾶλλον εὐκταῖον, ἢ πλοῦτον

ἀνοήτοις σφαλερόν· ὑπὸ γὰρ χρημάτων αὔξεται κακία· καὶ ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει, τὸ λυσσῶδες ΑΥΤΟΥ ΤΩΝ ΗΔΟΝΩΝ ἐκπληρῶν ἔχων. Et hoc, opinor, verum.

ἀφεθεῖσαι τὸ σύνολον ὡς ἐξ εἱρκτῆς ἄφετοι] Imitatus eſt Noſter Plutarchum ſuum de Audit. p. 37. Ἀναρχία μὲν γὰρ, ἣν ἔνιοι τῶν νέων ἐλευθερίαν ἀπαιδευσίᾳ νομίζουσι, χαλεπωτέρους ἐκείνων τῶν ἐν παισὶ διδασκάλων καὶ παιδαγωγῶν δεσπότας ἐφίστησι, ΤΑΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ ΩΣΠΕΡ ΕΚ ΔΕΣΜΩΝ ΛΥΘΕΙΣΑΣ. Huc facit Iſocrates, Orat. ad Philippum: Προσήκει δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις τοῖς ἀφ' Ἡρακλέους πεφυκόσι, καὶ τοῖς ἐν πολιτείᾳ καὶ νόμοις ἐνδεδεμένοις, ἐκείνην τὴν πόλιν στέργειν ἐν ᾗ τυγχάνουσι κατοικοῦντες· ΣΕ ΔΕ ΩΣΠΕΡ ΑΦΕΤΟΝ γεγενημένον πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα πατρίδα νομίζειν, ὥσπερ ὁ γεννήσας ἡμᾶς. Quæ tangit Philoſophus, Rhetor. iii. cap. 11. Confer etiam viros doctos ad Max. Tyr. xxix. 2. Deinde optime, ut ſolet, Marklandus noſter, κἂν ΕΠΙΚΛΥΣΕΙΑΝ τοῖς κακοῖς τὴν οἰκουμένην. Qua quidem emendatione nihil certius aut elegantius. Joſephus, Bell. Jud. ii. 16. Τοῖς ἀγαθοῖς σχεδὸν ὅλην ΕΠΙΚΛΥΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ.

καὶ δαπανὸν ἔφην εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων] Heſych. Δαπανὰ, ἀναλωτικά. Plutarch. in Sympoſiac. p. 624. Ἡμῖν δὲ μᾶλλον ἡ τῆς πικρότητος ἐδόκει δύναμις ἀναξηραντικὴ καὶ ΔΑΠΑΝΟΣ ΥΓΡΩΝ εἶναι. Quem locum exſcripſit Athenæus, lib. ii. p. 52. Corrigendus hic in tranſitu Heraclides, Alleg. Hom. p. 446. Τίς δὲ Σειρήνων οὐκ ἀκούει, τὰς πολυπείρους ἱστορίας αἰῶνος παντὸς ἐκμαθών; καὶ Χάρυβδις μὲν ἡ δάπανος ἱστορία, καὶ περὶ πότους ἄπληστος εὐλόγως ὠνόμασται. Quæ fœdiſſime inquinata et interpolata ſunt. Reſcribo emendatione quidem certiſſima, καὶ Χάρυβδις μὲν ἡ ΔΑΠΑΝΟΣ ἄνθρωπος, καὶ περὶ πότους ἄπληστος· *Mulier prodiga et temulenta Charybdis dicebatur*: error ortus ex compendiaria ſcriptura: ἀνος pro ἄνθρωπος. Sic ſolent librarii. Hujuſmodi hominem ποντοχάρυβδιν vocat Hipponax apud Athenæum, lib. xv. p. 698. Comicus, neſcio quis, Μεθυσοχάρυβδιν. Phrynichus, Appar. Sophiſt. ineditus: Μεθυσοχάρυβδις, ἐπὶ

γυναικὸς μεθύση, ὀυκ ἐπ' ἄῤῥενος. Hinc Χαρυϐδίζειν· *Ingurgitare.* Pherecrates apud Athenæum, lib. xi. p. 487.

——— τῶν θεατῶν δ' ὅςις ἂν
Διψῆ, λεπαςὴν λαψάμενος ΕΧΑΡΥΒΔΙΣΕ
Μεςὴν ———.

Ita ſcribendus iſte locus. Eleganter Cicero, Philip. ii. 27. *Quæ Charybdis tam vorax? Charybdin dico? quæ ſi fuit, fuit animal unum. Oceanus, medius fidius, vix videtur tot res, tam diſſipatus, tam diſtantibus locis poſitas, tam cito abſorbere potuiſſe.* Ceterum, ut eo, unde abii, revertar, vocem Δαπανὸς uſurpat Dioſcorides in Epigrammate apud Stratonem, quod quia lucem publicam nondum vidit, et elegans in primis eſt, hic cum lectore erudito communicabo.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Βλέψον ἐς Ἑρμογένην πλήρει χερὶ, ϗ τάχα πρήξεις
Παιδοκόραξ ὅσα σοὶ θυμὸς ὀνειροπολεῖ.
Καὶ ςυγνὴν ὀφρύων λύσεις τάσιν· ἢν δ' ἁλὶ δύσῃ,
Ὀρφανὸν ἀγκίςρȣ κύματι δȣς κάλαμον
Ἕλξεις ἐκ λιμένος πολλὴν δρόσον· ȣδὲ γὰρ αἰδὼς
Οὐδ' ἔλεος ΔΑΠΑΝΩι ΚΟΛΛΟΠΙ συντρέφεται.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Notandum autem illud Κόλλοπι· *puero exoleto.* Heſychius: Κόλλοπες, οἱ κόλλαϐοι. Καὶ τȣς σκληρȣς δὲ ϗ παρηϐηκότας παῖδας ἐντεῦθεν ΚΟΛΛΟΠΑΣ φασίν. Porro, ut Dioſcorides παιδοκόραξ, ſic ſcriptor ἀνώνυμος apud Suid. v. Λογγῖνος, Γυναικοϊέραξ habet. Δεινοὶ γὰρ οἱ ΓΥΝΑΙΚΟΙΕΡΑΚΕΣ εὐπρεπεῖς αἰτίας ἐφευρίσκειν εἰς ἄγραν τ̃ θηλειῶν. Quæ utraque vox ejuſdem virtutis, et quidem in rariſſimis eſt.

Οὐκ ἄλλως πονȣντες ἢ ἀναλαμϐάνοντες] Athenæus, lib. xiv. p. 630. Πολεμικοὶ δὲ εἰσὶν οἱ Λάκωνες, ὧν καὶ υἱοὶ τὰ ἐμϐατήρια μέλη ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ, ἅπερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται. Sextus Empir. Adverſ. Mathem. xi. p. 709. Τέχνας τε καὶ ἐπιςήμας τὰς ἀκριϐεςάτας ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥ-

ΣΙΝ ἄνδρες οὐ χωρὶς ΠΟΝΟΥ. Polybius, iii. 4. Οὔτε γὰρ πολεμεῖ τοῖς πέλας ἐδεὶς νῦν ἔχων ἕνεκεν αὐτῦ τῦ καταγωνίσασθαι τὲς ἀντιταττομένες· ἔτε πλεῖ τὰ πελάγη χάριν τῦ περαιωθῆναι μόνον· καὶ μὴν ἐδὲ τὰς ἐμπειρίας καὶ τέχνας αὐτῆς ἕνεκα τῆς ἐπιστήμης ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ· πάντες δὲ πράττεσι πάντα χάριν τῶν ἐπιγενομένων τοῖς ἔργοις ΗΔΕΩΝ ἢ ΚΑΛΩΝ ἢ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ. Ad quem locum respexisse videtur Longinus. Quæ sequuntur vereor ut satis sana sint. Legendum opinor, εἰ μὴ ΠΛΟΥΤΟΥ καὶ ἡδονῆς ἕνεκα· *Non alia de causa laborantes vel quidquam addiscentes, nisi* LUCELLI et voluptatis *gratia.* Quod et sensus loci postulare videtur. Noster supra, ἡ γὰρ ΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΙΑ καὶ ἡ ΦΙΛΗΔΟΝΙΑ δελαγωγῦσι. Plutarch. in Alexandro: Οὐ γὰρ ΗΔΟΝΗΝ ζηλῶν ἐδὲ ΠΛΟΥΤΟΝ, ἀλλ' ἀρετὴν καὶ δόξαν. Marc. Antonin. iii. 6. Ἀντικαθῆσθαι γὰρ τῷ λογικῷ καὶ πολιτικῷ ἀγαθῷ οὐ θέμις ἐδ' ὁτιῦν ἑτερογενὲς, οἷον τὸν παρὰ πολλῶν ΕΠΑΙΝΟΝ, ἢ ΠΛΟΥΤΟΝ, ἢ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΗΔΟΝΩΝ. Qui locus notandus: nam ad nostram lectionem vel facit, vel non facit.

Κράτιστον δ' ΕΙΗ ΚΑΙ ταῦτ' ἐᾶν] *Sed et hæc præstiterit omittere.* Sic legendum, non ut in vulg. κράτιστον δ' εἰκῆ. Recte etiam Faber, κράτιστον δ' εἴη. Lucian. in Demosth. Encomio: Ἀλλὰ μὴν βέλτιον ΕΙΗ ΚΑΙ ταῦτ' ἐᾶν. Ita scribendus iste locus, qui plane gemellus est. Nostræ autem emendationi obstare videtur Euripides in Elect. 379. et in Auge apud Laert. ii. 33. a cl. Ruhnkenio laudatus:

Κράτιστον εἰκῆ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα.

Sed uterque locus proculdubio mendosus est, et ad priorem normam corrigendus. Quod vero scribit Sophocles in Œdip. Tyr. 998.

Εἰκῆ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναιτό τις,

res longe diversa est, et nihil hic facit. Nihil autem tritius aut solennius apud Græcos quam phrasis ista, Κράτιστον εἴη. Thucyd. iv. 46. ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ αὐτοῖς ΕΙΗ ὡς τάχιστα ἀποδρᾶναι. Plutarch. in Eumene: Ἐλθὼν

ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Εὐμένης ἐβόα μετὰ Μέντορος ὡς αὐλεῖν ΕΙΗ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ἢ τραγῳδεῖν τὰ ὅπλα ῥίψαντας ἐκ τῶν χειρῶν. Ariſtides, vol. i. p. 70. ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΔΕ ἂν ΕΙΗ τοὺς διὰ μέσου προγόνους τοῦ πάντα ἀρίστου παιδὸς ἀφέντα, τῶν γε ἐν ὀφθαλμοῖς τρόπον τινὰ ὄντων μνησθῆναι βραχέα. Quare haud inconſulte, opinor, hanc phraſin cum Tollio Longino reſtituimus. Quæ ſequuntur recte repræſentat Editio princeps Robortelliana, quam et poſteriores ſequi debuerant: Ἦν δὲ ταῦτα τὰ πάθη, περὶ ὧν ἐν ἰδίῳ προηγουμένως ὑπεσχόμεθα γράφειν ὑπομνήματι, ΩΣ τήν τε τοῦ ἄλλου λόγου καὶ αὐτοῦ ὕψους μοῖραν ἐπεχόντων, ΩΣ ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ. Non male Petrus Paganus, *Hæ vero erant Affectiones, de quibus cum in ſe, ut nobis videtur, non ſolum magnificæ atque ſublimis, ſed alius etiam orationis partem contineant, proprio in primis commentario nos ſcripturos eſſe polliciti ſumus.* Recte illud, ὡς ἡμῖν δοκεῖ. Sic Græci Simplic. in Epictet. p. 65. Ed. Salmaſ. Οὕτως ἄρα οὐδὲν τούτων δεινόν ἐστι φύσει καὶ ἀφόρητον, ΩΣ ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ. Ariſtoph. Av. 380.

> Ἔστι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ΩΣ ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ,
> Χρήσιμον ——.

Vetus poeta apud Philoſoph. in Rhetoricis, ii. 22.

> Ἀνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἄριστόν ἐστιν, ΩΣ Γ' ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ.

Quod tantundem eſt. Sed hæc ſunt infinita.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN

FRAGMENTA LONGINI.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN

FRAGMENTA LONGINI.

I.

KΟΡΩΝΙΣ δ' ἔϛω λόγȣ παντὸς καὶ φρονήματ☉] In ipſo limine turpiter cl. Interpres, *Finiat autem omnem noſtrum ſermonem.* Immo vero, Omnis autem ſermonis Græci et ſpiritus flos atque apex ſit Demoſthenes, Lyſias, et qui ſequuntur. Nempe Δεκάδα iſtam tanquam normam ſive κανόνα Græcæ eloquentiæ proponit Noſter, idque pro libitu et guſtu ſuo ſcilicet; quod omnino tenendum. Eſt autem κόρωνις *apex* ſive *ſummitas* alicujus rei. Etymol. v. Κορωνίσι. Σημαίνει ϗ τὸ ἀκρότατον τῶν αἱρέσεων, οἷον, ἡ κόρωνις τῆς σοφίας. Heliodor. Æthiop. lib. iii. p. 139. Τὴν δὲ ΚΟΡΩΝΙΔΑ τῆς πόμπης ϗ ὀφθαλμόν. Recte autem λόγȣ παντὸς καὶ φρονήματος. Quæ imperite admodum ſollicitavit vir doctiſſimus. Plutarch. in Cat. Minor. ΦΡΟΝΗΜΑΤΙ ΚΑΙ ΛΟΓΩι πάντας ὑπεραίρων τȣ̀ς αὐτοκράτορας. Schol. ad Ariſtoph. Equit. v. 757. Πλήρης ΛΟΓΩΝ καὶ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ. Eunap. in Proæreſio; ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ ἐμπλησθεὶς καὶ ΛΟΓΩΝ ὕψ☉ ἐχόντων καὶ βάρ☉.

Ἀριστείδης] Hunc hominem laudat Longinus apud Sopatrum in Prolegom. ad Aristidem : Περὶ δὲ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἐν λόγῳ φύσεως, τοῦτο γὰρ παρήκαμεν ἐν τοῖς ἄνω εἰπεῖν, ἤδη μὲν ΛΟΓΓΙΝΟΣ καὶ πάντες οἱ Κριτικοὶ πολλὰ προειρήκασιν, ὡς γόνιμος, ὡς ἐνθυμηματικὸς τυγχάνει, καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τὸν Δημοσθένην μιμούμενος. Deinde recte legitur, Δημοσθένης ὁ κρίθινος. Dinarchum intelligit, qui ludo jocoque *Demosthenes hordearius* audiebat : de quo Hermogenes, Form. Orat. ii. p. 389. ἄγροικον Δημοσθένην vocat Dionysius Halicarn. in Dinarcho : quod perinde est. Poteris etiam legere, Δίναρχος, ὁ καὶ κρίθινος Δημοσθένης. Quod et nonnullis placet.

Δόγματος ἀναποδείκτου] Huc spectat Theodoret. Græc. Affect. lib. i. p. 12. Ἤκουσα γὰρ ὑμῶν καὶ τοῦτο λεγόντων, ὡς ἡμεῖς γε ΑΠΟΔΕΙΞΙΝ μὲν οὐδεμίαν τῶν ἡμετέρων ΔΟΓΜΑΤΩΝ προφέρομεν, πιστεύειν δὲ μόνον τοῖς μαθητευομένοις παρεγγυῶμεν. Ceterum quod fecit hic Noster ut Timarchum et Divum Paulum inter Græcæ eloquentiæ principes commemoraret, fecit pro libitu et gustu suo. Quod modo observavimus. Confer cl. Taylor. ad Æschinis Timarch. p. 83. et cl. Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 88. ubi de hoc loco agunt. Adde Fabricium, Bibl. Græc. lib. iv. p. 445. qui de Scriptis Longini omnino consulendus est.

II.

Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον τοὺς οἰκείους ἐποίουν λόγους, ἢ πεζούς] Οἰκεῖοι λόγοι sunt *sermones familiares.* Quare vertendum : *Idcirco antiqui stricta potius quam soluta oratione in sermone familiari utebantur.* Philosophus in Poeticis, cap. 4. Λέξεως δὲ γενομένης αὐτὴ ἡ φύσις τὸ οἰκεῖον μέτρον εὗρε· μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι. Σημεῖον δὲ τούτου· πλεῖστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους. Idem, in Rhetor. iii. 8. ὁ δὲ ἴαμβος αὐτή ἐστιν λέξις ἡ τῶν πολλῶν· διὸ

μάλιϛα πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγΓονται λέγοντες. Demet. Phaler. de Elocut. §. 43. ὁ δὲ ἴαμβος εὐτελὴς καὶ τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος· πολλοὶ γȣ̃ν μέτρα ἰαμβικὰ λαλȣ̃σιν ȣ̓κ εἰδότες. Cicero in Orator. ad M. Brutum, §. 189. *Senarios vero et Hipponaćteos effugere vix poſſumus: Magnam enim partem ex Iambis noſtra conſtat oratio.*

III.

θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγξατο] Hæc corrupta ſunt atque ita emendanda: Μέτρȣ δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμȣ̃ γὰρ ΕΣΧΕ τ̀ ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ. Suidas: Ἐλεγείνειν· τὸ παραφρονεῖν τινὲς τῶν παλαιῶν. Καὶ τὸ ἐλεγεῖον μέτρον ἀπὸ τȣ́τȣ τινὲς κληθῆναι νομίζȣσι, ὅτι Θεοκλῆς Νάξιος ἢ Ἐρετριεὺς πρῶτος αὐτὸ ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ μανείς. Ita ſcribendus iſte locus. Confer Etymol. v. Ἐλεγαίνειν. Atque hinc facile emendandus Scholiaſt. Hermogen. p. 387. Διὸ καὶ μέτρȣ πνεῦμα τὸν ῥυθμὸν φησὶν ὁ Λογγῖνος. Immo, μέτρȣ πατέρα. Eodem reſpicit Schol. Ariſtoph. Nub. 638. Διαφέρει δὲ μέτρον καὶ ῥυθμός· καὶ ὅτι ΠΑΤΗΡ ΜΕΤΡΟΥ ΡΥΘΜΟΣ. Quem locum mihi ſubindicavit amiciſſimus Ruhnkenius.

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τὰς ἀπαλᾶς Γυρίννω] Sapphonis locus auctior legitur apud Hephæſt. p. 37. Scribendum autem auctoritate Etymologi Magni et Chœroboſci Grammatici Γυρινῶς ſive Γυριννῶς. Etymol. Γυριννὼ, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης· εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρίνος ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον. Γυρίνος γυριννὼ, ὡς ἔρατος, Ἐρατώ· καὶ κλέος, Κλεὼ κ̀ Κλειώ. Chœroboſcus, περὶ τῶν εἰς ώ. p. 268. apud Ald. Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τȣ̃ σ ποιȣ̃σι τὴν γενικήν· οἷον ἡ Σαπφὼ, τ̀ Σαπφῶς, κ̀ ἡ Λητὼ, τ̀ Λητῶς· καὶ δηλȣ̃σιν αἱ χρήσεις ȣ̈τως ἔχȣσαι. Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀμελγόμενος μέν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὴ κεκορημένη ϛοργᾶς· (lege Στοργῶς·) καὶ πάλιν· Εὐμορφοτέρα

Μναΐδος καὶ τὰς ἁπαλᾶς Πυρινῶς· lege Γυρινῶς ex Etymologo. Vides Γυρινὼ facere Γυρινῶς, ut Σαπφὼ Σαπφῶς· et notanda varia lectio apud Chœroboscum, Εὐμορφοτέρα Μναΐδος. Sed vulgatam, ut metrum taceam, satis firmat Longinus. Recte autem emendavimus, Στοργῶς. STORGO est nomen mulieris, ut Sappho, et Gyrino, nisi præstat Γοργῶς. Gorgo enim ex Sapphus amasiis. Max. Tyr. Dissert. xxiv. 9. Καὶ ὅ, τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος, καὶ Γοργίας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ ΓΟΡΓΩ καὶ Ἀνδρομέδα. Ceterum quæ hic Γυρινὼ sive Γυριννὼ dicitur, Γυρίνναν vocat Maximus. Ὅ, τι γὰρ Σωκράτει Ἀλκιβιάδης, καὶ Χαρμίδης, καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ, ΓΥΡΙΝΝΑ, καὶ Ἀτθὶς, καὶ Ἀνακτορία.

Καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερυγίσματα] In vulg. legitur πτερίσματα, et Dorvillius, Vann. Crit. p. 540. legit πτερύσματα. Sed neutra vox Græca est. Ut a πτύσσω πτύγμα, sic a πτερύσσω πτέρυγμα, non πτέρυσμα. Quare scribendum sine dubio, πτερυγίσματα. Quod et Ruhnkenio placebat.

ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης] Posteriora hæc glossema sapiunt. Quare lego: ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· Πότερον περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ περὶ ῥυθμῶν; Occurrit autem iste versiculus apud Aristoph. Nub. 638. ubi recte legitur:

Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;

εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα] Ita locutus est Julian. Orat. ii. Ἔστι γὰρ ὁ νόμος ἔκγονος τῆς δίκης, ΙΕΡΟΝ ΑΝΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΙΟΝ ἀληθῶς τοῦ μεγίστου θεοῦ· *Est enim Lex fœtus justitiæ, summique illius dei sacrum quoddam ac vere divinum donarium.* Idem apud Suid. v. Ἀμφίων. Ἢ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν (Ἀμφίονα) ἀκοῇ παραδεδέγμεθα, οὐ τὰς ἁρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὴν λύραν; ΕΙΤΕ δαιμονιωτέρᾳ χρησάμενον ἐπινοίᾳ, ΕΙΤΕ ΤΙΝΙ ΘΕΙΑι ΔΟΣΕΙ, διά τινα συμμαχίαν ἀμήχανον. Quæ plane gemella sunt. Confer Porphyr. apud Joan. Stobæum, Serm. xxi. p. 185. Quod sequitur, Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ δὲ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν

εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος, depromptum videtur ex Plutarcho de Oracul. Defect. p. 416. Ἀλλὰ μὴν κἀκεῖνο δῆλον τὸ πολλάκις ΤΟ ΜΕΤΡΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΑ τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι προσαγορεύεσθαι, κοτύλην καὶ χοίνικα καὶ ἀμφορέα καὶ ΜΕΔΙΜΝΟΝ.

τοῦτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο] De *Ulyſſe metrico* equidem nihil quicquam habeo compertum. Johannes Fabricius, vir doctiſſimus, legebat, Ὀδυσσεὺς Ὁμηρικός. Quod miror. Ceterum hæc verba non leguntur in Scholiis ad Hephæſtionem. Quare ex margine huc invecta videntur. Quod et cl. Moro viſum.

αὐτὸ τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα] Recte cl. Pearcius, αὐτὸ μετρούμενον. Schol. ad Hephæſt. p. 71. Ed. Pauw. τὸ δὲ μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα.

IV.

Ὅρος γὰρ τοῖς φιλοσόφοις ἐστί.] Sic certe ſcribendum. Quod reliquum eſt hujus fragmenti nec vacat nec libet excutere: nam plane Augiæ ſtabulum eſt.

V.

Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὦ Μάρκελλε] Hoc eximium fragmentum, quod Procemium eſt libri περὶ Τέλους, quem conſcripſit Longinus contra Plotinum et Gentilianum Amelium, nobis conſervavit Porphyrius in Vit. Plotini, cap. 20. cujus verba ſunt: Ἔτι δὲ τοῦ Λογγίνου ἃ ἐν τῷ συγγράμματι γέγραφε περὶ Πλωτίνου τε καὶ Ἀμελίου καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν γεγονότων φιλοσόφων, ἀναγκαῖον παραθεῖναι, ἵνα καὶ πλήρης γένηται ἡ περὶ αὐτῶν κρίσις οἵα γέγονε τοῦ ἐλλογιμωτάτου ἄνδρος καὶ ἐλεγκτικωτάτου· ἐπιγράφεται δὲ τὸ βιβλίον ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΠΡΟΣ ΠΛΩΤΙΝΟΝ ΚΑΙ ΓΕΝΤΙΛΙΑΝΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΕΛΟΥΣ. Ἔχει δὲ τοιόνδε

προοίμιον· Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὦ Μάρκελλε—. Intelligit autem Marcellum Orontium, virum cum dignitate, tum doctrina infignem, cujus meminit Porphyr. Vit. Plotin. cap. 7. Ἠκροῶντο δὲ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀπὸ τῆς συγκλήτου οὐκ ὀλίγοι· ὧν ἔργον ἐν φιλοσοφίᾳ μάλιστα ἐποίουν ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΟΡΟΝΤΙΟΣ καὶ Σαβινῖλλος. Hujus Marcelli filiam, ut fuſpicor, philoſophiæ ſtudio deditam, peramaſſe dicitur et in matrimonium duxiſſe Porphyrius: de quo Cyril. cont. Julian. p. 209. et Eunapius in Porphyrio. Sed de hoc viderint eruditi.

Πλωτῖνος καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος ὁ τούτου γνώριμος] Reddunt, *Plotinus, hujuſque familiaris Gentilianus Amelius.* Imo, *hujus diſcipulus.* Heſych. Γνώριμοι, μαθηταί. Suidas: Ἀμέλιος, Ἀπαμεὺς, φιλόσοφος, μαθητὴς Πλωτίνου. Sed in his ſæpius peccatur. Dicitur autem ὁ τούτου γνώριμος et ὁ τούτῳ γνώριμος. Dionyſ. Halicarn. de Struct. Orat. cap. 19. ἥγε Ἰσοκράτους καὶ τῶν ἐκείνῳ γνωρίμων αἵρεσις· *Iſocratis atque ejus diſcipulorum.* Corrigendus hac occaſione Arrian. Epictet. i. p. 163. Ed. Upt. Μή τι οὖν ἐκείνῳ λέγει, ὅτι διὰ τοῦτο τὰς γυναῖκας ἀπελύσαμεν; ἀλλὰ τοῖς γνωρίμοις. Ubi omnino refingendum, τὰς γυναῖκας ΑΠΕΛΥΣΑ; ΜΗ· ἀλλὰ τοῖς γνωρίμοις· *Num ergo illi ait ſe ob hanc cauſam mulieres dimiſiſſe? Non, ſed diſcipulis.* Sic mox, ΜΗ ἄνθρωπε· ΑΛΛΑ ἐκείνου μᾶλλον. Ceterum de Gentiliano iſto Amelio audiendus Porphyrius in Vita Plotini, cap. 7. Ἔσχε δὲ Πλωτῖνος ἀκροατὰς μὲν πλείους, ζηλωτὰς δὲ καὶ διὰ φιλοσοφίαν συνόντας, ΑΜΕΛΙΟΝ τε ἀπὸ τῆς Τουσκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν ΓΕΝΤΙΛΙΑΝΟΣ τὸ κύριον, αὐτὸς δὲ διὰ τοῦ ρ. ΑΜΕΡΙΟΝ αὐτὸν καλεῖν ἠξίου, ἀπὸ τῆς Ἀμερίας ἢ τῆς ἀμελείας πρέπειν αὐτῷ καλεῖσθαι λέγων. Quem vero *Tuſcum* ſive *Amerinum* vocat Porphyrius, *Apamenſem* appellat Suidas. Sed ſic ſolet noſter lexicographus. Atque hinc error manifeſtus Cyrilli cont. Julian. p. 283. Edit. Spanh. qui de Gentiliano et Amelio tanquam diverſis loquitur. Ἀμέλιος γοῦν ὁ Πλατωνικὸς Πλωτίνῳ τε καὶ Γεντιλιανῷ συνακμάσας κατὰ τὴν Ῥώμην, φησὶ γὰρ οὕτω

Πορφύριος περὶ αὐτῶν. Ubi legitur insigne Amelii nostri fragmentum.

Καὶ τῷ Ἀριστοτέλει πρὸς τὴν Πλάτωνος Πολιτείαν ἀντειρημένων] Verte, *Atque de iis quæ Aristoteles Politicæ Platonis objecit.* Deinde legitur, μὴ γὰρ ἂν αὐτοὺς δόξασθαι διὰ τοιούτων βιβλίων ὕστερον γενέσθαι γνωρίμους. Ubi Editio Basil. δέξασθαι. Recte omnino. Plato in Alcibiade primo: Οὐδὲ ζῆν ἂν ἐγὼ ΔΕΞΑΙΜΗΝ δειλὸς ὤν. Quæ sequuntur elegantissima sunt: ἀφέντας σπουδαιοτέροις συγγράμμασι τὴν ἑαυτῶν ἀποθησαυρίσαι διάνοιαν· *Ingenii sui fœtum literis dignioribus conservare insuper habentes.* Ita locutus est Damascius apud Suid. v. Λήθη. ὁ δὲ τοὺς θείους ἐξηγητὰς ἀπεγράφετο μάλα ἀκριβῶς, εἰς τὸ τῆς λήθης γῆρας, ὡς ἔφη ὁ Πλάτων, ὑπομνήματα καταλείπων ἑαυτῷ καὶ ΑΠΟΘΗΣΑΥΡΙΖΟΜΕΝΟΣ· de quo loco vide quæ scripsimus, Emendat. in Suid. ii. p. 130. Eleganter Themistius, p. 294. Ed. Hard. Καὶ ταῦτα ἐγὼ τὰ συγγράμματα ἄλλῳ μὲν οὐδενὶ πώποτε ᾤμην οὔτε χρείαν ἕξειν, οὔτε ἔσεσθαι σπουδαῖα· οὐδὲ γὰρ οὕτω πολυτελῶς καὶ ἀνδρείως ξυντεθέντα αὐτὰ ἠπιστάμην· ἐμαυτῷ δὲ μόνῳ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΗΝ ὧν ἠκηκόειν· ἵν' εἴποτε ἀποφύγοιτο τὴν μνήμην, ἐξῇ μοι ὥσπερ ἐκ ταμιείου λαμβάνειν ἀσφαλοῦς τε καὶ ἀναλώτου ἀπὸ τῆς λήθης.

τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ συνθέσεως] Hunc locum perperam sollicitarunt viri doctissimi. Ita locutus est Erotian. in Procemio ad Lex. Hippocrat. Ἐξαπλωθεῖσαι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ τηλαυγέστερον ἀχθεῖσαι πολὺ παρέξονται φῶς πρὸς τὸ εὐκατάληπτον ΤΗΣ ΕΝ ΤΗι ΔΙΑΝΟΙΑι ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ. Quæ verba sedulo notanda.

οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐγγύς τι] Ita vero scribendum; quod elegantiæ Græcæ est. Male autem legitur in vulg. οὐδὲ γὰρ οὐδὲν ἐγγύς τι. Aristot. Rhet. ii. cap. 11. Τὸ ἀρχαῖον ΕΓΓΥΣ ΤΙ φαίνεται τῇ φύσει. Damascius apud Suid. v. Ὀδαίναθος. Μάλιστα δὲ χαλεπὸν καὶ ΕΓΓΥΣ ΤΙ ἀδύνατον εἶναι περὶ θεῶν τι λέγειν ἢ φρονεῖν ἀνθρώπους ὄντας. Quæ sequuntur, τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων ἐχόμενος, minus recte accipiunt viri doctissimi: τὰ πολλὰ est *plerumque.* Quare locus ita vertendus est: *Et plerumque eadem amplexus dogmata, in eorum tractatione multo prolixior et operosior est.*

μετρίως ἀντιγραφῇ διελέγξαι δοκῦμεν] Μετρίως διελέγξαι est, *Satis confutasse*. Æschines cont. Timarch. p. 12. Καὶ περὶ μὲν τύτων ΜΕΤΡΙΩΣ ἐλπίζω μοὶ προειρῆσθαι· *Ac de his satis me præfatum esse arbitror*. Deinde recte legitur, Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηρκέσθημεν τῇ κοινῇ τῦ συγγράμματος ἐπιγραφῇ. Cujus Græcismi elegantiam minus perspectam habuerunt nostri Interpretes. Hesych. v. Πεσσά. Ἐν δὲ τῇ πετλεία ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ τὰς ψήφυς μετακινῦσι. Lucian. Dialog. Meret. p. 295. οἱ καλοὶ δὲ ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ καλοὶ θέλυσιν εἶναι. Idem in Somnio: Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, ὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, ὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτὸς, ἀλλ' ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ ἐργάτης. Synesius, Epist. 103. Τὰ καλὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων δυνάμεις τινές εἰσι καὶ παρασκευαὶ ψυχῆς, καὶ οἷον ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ τὸ χρώμενον. Sic αὐτὸ ἐκεῖνο. Damascius in Excerptis apud Photium, p. 1067. Εὐφραίνετο δὲ ὁρῶν τὸν Πρόκλον ὁ Ἰσίδωρος αἰδοῖόν τε ἅμα καὶ δεινὸν ἰδεῖν, ΑΥΤΟ δοκῶν ΕΚΕΙΝΟ ὁρᾶν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον. Ita scribendus iste locus ex Suid. v. Αἰδοῖος. Vulgo male legitur, δοκῶν ἐκεῖ ὁρᾶν. Max. Tyrius, Dissert. xxvi. 5. Ἐὰν δὲ ἐπιτρέψῃς τῇ ψυχῇ φέρεσθαι, ΑΥΤΟ ΕΚΕΙΝΟ, κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν εἰκόνα, ἵππον ἀνῆκας ἀδηφάγον διὰ πεδίυ κροαίνειν καὶ ὑβρίζειν. Sic αὐτὸ τῦτο. Aristides, vol. i. p. 23. Οἷον μητρόπολίς τε ἀτεχνῶς, καὶ μήτηρ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ· ubi inepte Interpres, *Quasi Metropolis et pœne mater*: immo, *non nisi ipsa mater*. Max. Tyr. Diss. xxxviii. 4. ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ ἄνδρες ἀγαθοὶ, οὐ ποιηταὶ, λέγω. Hermias, Irris. Philosoph. p. 219. Καὶ πάλιν ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ μεθαρμόζομαι φίλῳ. Ita scribendus iste locus. Antiphanes Comicus apud Porphyr. de Abstin. ii. 17.

Τὸ δὲ μικρὸν ΑΥΤΟ ΤΟΥΤ' ἀρεςὸν τοῖς θεοῖς.

Quem versiculum vulgo male distinguunt. Confer Porphyr. de Abstin. i. 13. et iv. 9. Atque hinc recte et eleganter D. Petrus in Epistola secunda, i. 5. Καὶ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ δὲ σπυδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίςει ὑμῶν τὴν ἀρετήν· *Quin hoc agite, et omne studium adhibentes, subministrate fidei vestræ vir-*

tutem. Græca elegantiora ſunt. Quare nihil mirum, ſi captum Interpretum effugerint. Addam locum Æliani, Var. Hiſt. iii. 17. Ἐπολιτεύσαντο ἂν καὶ φιλόσοφοι, ἢ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟΝ τὴν διάνοιαν ἀγαθοὶ γενόμενοι, ἐφ' ἡσυχίας κατεβίωσαν. Quod Græcæ abundantiæ eſt. Confer Epictet. cap. 73. ubi ſimilis Pleonaſmus.

VI.

Τὶ γὰρ ἂν καὶ σοφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκῶν ἀφίκοιο] *Quid enim ſapientiæ a nobis expectes adventu tuo?* Themiſtius, Orat. xxiv. p. 301. Ed. Hard. Εἰ μὲν δέ τι καὶ ΠΑΡ' ΗΜΩΝ τοιόνδε ΠΡΟΣΔΟΚΩΝΤΕΣ ΣΥΝΕΛΗΛΥΘΑΤΕ, ὥρα ὑμῖν ἀπιέναι, μηδὲ ἐνοχλεῖσθαι μάτην. Deinde lego, εἰ μηδὲν δι' ἄλλο—τήν ΓΕ παλαιὰν συνήθειαν· *Ob veterem ſaltem noſtram conſuetudinem.* Quod melius atque elegantius. Schol. ad Ariſtot. Rhet. ii. p. 345. Ἔδει, ἄνδρες Συρακούσιοι, ΕΙ ΚΑΙ ΔΙ' ΟΥΔΕΝ ΑΛΛΟ, ἀλλά ΓΕ διὰ τὸ ἄρτι ὑμῶν δέεσθαι, αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ὡς θαυμάζοντας. Ita ſcribendus iſte locus, quem nobis ſubminiſtravit cl. Ruhnkenius. Xenoph. Hiſt. Græc. lib. iv. Ἐδέοντό τε ΕΙ ΜΗΔΕΝ ΑΛΛΟ, ἀλλὰ τοσοῦτόν ΓΕ χρόνον καταμεῖναι αὐτὸν, ἕως ἂν τὸν σπορητὸν διακωλύσῃ τοῖς Ἀκαρνᾶσιν. Porphyr. de Abſtin. ii. 31. Καὶ γὰρ ΕΙ ΜΗΔΕΝ ΑΛΛΟ, πρός ΓΕ τὴν κατ' ἀλλήλων ἐκεχειρίαν, μεγάλα πάντες ὀνηθείημεν ἄν. Corrigendus obiter Plutarchus in Quæſt. Roman. p. 263. ἢ οὐκ ἀπολειπτέον καὶ κοινωνητέον ἁπάσης τύχης, κἂν καλοῦ μηδένος ἢ πυρὸς καὶ ὕδατος μέλλωσι κοινωνεῖν ἀλλήλοις; Scribendum ſine dubio, κἂν ΑΛΛΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ. Quæ ſequuntur, κἂν ἄλλό τι τύχης οἰηθεὶς, minus adſecuti ſunt Interpretes. Verte, *Quod ſi quid aliud cogites.* Confer nos ſupra ad ſect. xl.

Καί τοι τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ᾤμην ἀναλήψεσθαι τὰ τῶν γραφέων πλαίσματα] Scriptor neſcio quis apud Suid. v. Ἀναλήψεσθαι· ὁ δὲ ἔλεγεν ΑΝΑΛΗΨΕΣΘΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ

ΠΤΑΙΣΜΑ ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς. Deinde lego, τοῦ παραναγνῶναι μόνον. Quomodo recte legitur apud Porphyrium in Ed. Basil. Παραναγνῶναι est *Legere et conferre cum altero exemplari.* Epist. Socratic. p. 66. Ed. Allat. Ἵνα οὖν Θεόπομπος παύσηται τραχὺς ὢν, κέλευσον Ἀντίπατρον ΠΑΡΑΝΑΓΝΩΝΑΙ τῶν Ἑλληνικῶν πράξεων αὐτῷ. *Verum ut Theopompus ab ingenio illo suo aspero aliquid dimittat, jube sis Antipatro, ut Græcorum res gestas illi percurrat, et cum iis quæ ille scripsisset conferat.* Synesius, Epist. 67. Ἵνα εἰ μὴ τυγχάνεις δεξάμενος τὴν ἐπιςολὴν, ἔχοις ΠΑΡΑΝΑΓΝΟΥΣ αἰτῆσαι τε (leg. διαιτῆσαι τε) καὶ πρὸς ἐμὲ διαπέμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα· *Ut si non acceperis epistolam, possis cum legeris, et cum aliorum literis contuleris, de hac re cognoscere et mihi responsum dare.* Διαιτᾶν est *Arbitrari, cognoscere.* Polyæn. Strat. vii. 50. Τὰ ἐγκλήματα ΔΙΗ͂ΤΗΣΑΝ καὶ διέκριναν· *De re cognoscebant et dijudicabant.* Interpres nihil vidit. Confer Plutarch. de Virtut. Mulierum, p. 246. Mox, ἃ μὲν γὰρ ἤγαγεν, ἅπαντα διὰ σπουδῆς ἐκτησάμην· *Nam cuncta quæ ille attulit diligenter asservo.* Ita vertendus iste locus.

VII.

εἰ καὶ μὴ συνεχῶς, ἀλλ' οὖν πόῤῥωθεν] Non male Interpres, *Etsi non e proximo, certe non ita remote.* Ita locutus est Marc. Antoninus, ix. 23. ἐὰν οὖν πρᾶξίς σου μὴ ἔχῃ τὴν ἀναφορὰν, εἴτε ΠΡΟΣΕΧΩΣ, εἴτε ΠΟΡΡΩΘΕΝ, ἐπὶ τὸ κοινωνικὸν τέλος, αὕτη διασπᾷ τὸν βίον, καὶ οὐκ ἐᾷ ἕνα εἶναι. Quæ forma loquendi notanda: nam paulo rarior est.

Ἐπίκουρος καὶ Χρύσιππος] Non de nihilo est, quod istos homines conjunxerit Longinus. Laertius in Epicuro: Ἐζήλου δὲ αὐτὸν Χρύσιππος ἐν πολυγραφίᾳ· καθά φησι Καρνεάδης παράσιτον αὐτὸν τῶν βιβλίων ἀποκαλῶν· εἰ γάρ τι γράψαι ὁ Ἐπίκουρος, φιλονεικεῖ τοσοῦτο γράψαι ὁ Χρύσιππος, καὶ διὰ τοῦτο καὶ πολλάκις ταὐτὰ γέγραφε. Deinde lego et

distinguo: Τί δέ; τῶν ἀτόμων σχῆμα τοσαύτην παρὰ τὰ ἄλλα ἔχει δύναμιν καὶ ῥοπὴν, ὥστε φρόνησιν γεννᾶν, ὅταν εἰς ἑτέρου πλάσιν ἐγκαταμιχθῇ σώματος; Aristot. ad Nicom. lib. x. Διατείνει γὰρ ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου ΡΟΠΗΝ ΕΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΝ πρὸς ἀρετήν. Polybius, lib. xii. p. 918. Ed. Gronov. Ἆρ' οὖν ἀνάγκη μέγα τι γεγονέναι χρῆμα καὶ θαυμάσιον τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πολλὰς ΕΣΧΗΚΕΝΑΙ ΡΟΠΑΣ καὶ ΔΥΝΑΜΕΙΣ, πρὸς τὸν πραγματικὸν τρόπον; Voces ῥοπὴ et τροπὴ non raro permutantur. Hinc corruptus Josephus, Antiq. Jud. lib. xii. p. 597. Ὡσ' οὐδὲν ἀπέλειπον χειμαζομένης νεὼς, καὶ πονουμένης ἑκατέρωθεν ὑπὸ τοῦ κλύδωνος, μεταξὺ τῆς εὐπραγίας τῆς Ἀντιόχου καὶ τῆς ἐπὶ θάτερον αὐτοῦ τροπῆς τῶν πραγμάτων κείμενοι. Scribendum sine dubio, τῆς ἐπὶ θάτερον ΡΟΠΗΣ. Quod elegantius longe. Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. v. p. 270. Μικρὰν ἐποιήσαντο ΤΗΝ ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ ΡΟΠΗΝ. Idem, lib. vii. p. 448. Τὴν τελευταίαν ψῆφον ἐπενεχθεῖσαν ἐκείναις αἰτίαν γενέσθαι ΤΗΣ ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ ΡΟΠΗΣ. Ceterum huc facit Cicero, Nat. Deor. ii. 37. *Hinc ego non mirer esse quemquam, qui sibi persuadeat, corpora quædam solida atque individua* VI ET GRAVITATE *ferri, mundumque effici ornatissimum et pulcherrimum ex eorum corporum concursione fortuita?*

τῶν ἐκ ταυτομάτου ψηγμάτων] Nonnulla hic deesse videntur: sed sensus Longini satis manifestus est, quem non male explicat Tollius. Quod vero dicit Noster, τοῖς ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν προσέοικε λίθοις, est formula locutionis, Luciano præsertim, usitatissima. Confer Jacob. Gronov. ad Epict. Paraph. cap. 10. Theophylact. Hist. lib. i. p. 10. Τὸν δὲ στέφανον μηδέν τι διοίσειν ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΙΓΙΑΛΟΙΣ τῆς θαλάττης ΨΗΦΙΔΩΝ. Clemens Alexand. Cohort. p. 46. Ἀλλ' ἔτι γε τὸ πῦρ καὶ οἱ σεισμοὶ κερδαλέοι, οὐδὲ μὴν φοβοῦνται ἢ δυσωποῦνται, οὐ τοὺς δαίμονας, οὐ τὰ ἀγάλματα, οὐ μᾶλλον ἢ ΤΑΣ ΨΗΦΙΔΑΣ ΤΑΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΙΓΙΑΛΟΙΣ σεσωρευμένας τοῖς κύμασιν.

Ζήνωνι μὲν γὰρ] Laudat hunc locum Theodoret. Græc. Affect. p. 74. ubi ita legitur: Καὶ ὁ Λογγῖνος δὲ

αὐτῶν ἄντικρυς κατηγορεῖ, ὧδε γράψας· Ζήνωνι μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθει νεμεσήσειεν ἄν τις δικαίως, ὅτω σφόδρα ὑβριστικῶς περὶ τῆς ψυχῆς διαλεχθεῖσιν. ΑΜΦΩ γὰρ τοῦ στερεοῦ σώματος εἶναι τὴν ψυχὴν ἀναθυμίασιν ΕΦΑΣΑΝ. Qui locus editores noſtros effugit.

Καὶ οὐκ ἀναθυμιάσεις, οὐδ' ἀέρας, οὐδὲ πνεύματα, ΚΑΙ ΛΗΡΟΥΣ] Imitatus videtur Noſter Plutarchum de Oracul. Defect. p. 435. Νυνὶ δέ μοι δοκοῦμεν αὐτοὺς πάλιν ἐκείνους ἐξωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἐνθένδε τοῦ χρηστηρίου καὶ τοῦ τρίποδος, ΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΤΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΘΥΜΙΑΣΕΙΣ τὴν τῆς μαντικῆς ἀρχὴν ἀναλύοντες. Deinde notanda forma loquendi, in clauſula ſententiæ uſitata, Καὶ Λήρους. Demoſth. Olynth. iii. p. 13. Καὶ τί ἂν εἰπεῖν τις ἔχοι; τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν; καὶ τὰς ὁδοὺς ἃς ἐπισκευάζομεν; καὶ κρήνας, καὶ ΛΗΡΟΥΣ; Alexis apud Athenæum, lib. viii. p. 336.

Τί ταῦτα ληρεῖς φληναφῶν ἄνω κάτω
Λύκειον, ἀκαδημίαν, ᾠδεῖον, πύλας,
ΛΗΡΟΥΣ σοφιστῶν ;———

Archeſtratus apud Athen. lib. vii. p. 278.

Ἐν συκῆς φύλλοις καὶ ὀριγάνῳ οὐ μάλα πολλῇ,
Μὴ τυρὸν, μὴ ΛΗΡΟΝ ———

Ceterum huc ſpectat Schol. ad Ariſtoph. Nub. 263. quem eo libentius in medium proferam, ut emendem: Τὸν δὲ ἀέρα προσεύχεται· ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τούτου. Μερικοῖς φιλοσόφων λόγοις, ἀέρα βούλεται εἶναι τὸ πᾶν· οἱ καὶ τὴν ἐν ἡμῖν ψυχὴν ΑΕΡΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ ἐδογματίσαντο. Per μερικοὺς φιλοσόφους intelligendos hic docet cl. Erneſtus *Certæ ſectæ philoſophos*. Nugæ. Reſcribendum omnino ex vi et juſſu ſententiæ: τὸν δὲ ἀέρα προσεύχεται, ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τούτου ΜΕΡΗ· ἢ κατὰ τοὺς φιλοσόφων λόγους, ἀέρα βούλεται εἶναι τὸ πᾶν· οἳ καὶ τὴν ἐν ἡμῖν ψυχὴν ἀέρα καὶ πνεῦμα ἐδογματίσαντο. Nihil verius aut facilius. Sed ad hæc Scholia non raro cæcutiebat Erneſtus.

VIII.

παράλειψις] Ita ſcribendum, non ut in vulg. παράληψις. Idem error apud Plutarch. tom. ii. p. 466. et Photium in Antiphonte. Figura utitur Demoſthenes, Olynth. ii. p. 5. Τὸ μὲν ȣ̃ν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τ̃ Φιλίππȣ ῥώμην διεξιέναι, κ̀ διὰ τȣ́των τῶν λόγων προτρέπειν τὰ δέοντα ποιεῖν ὑμᾶς, ȣ̓χὶ καλῶς ἔχειν ἡγȣ̃μαι. Ubi Schol. Τȣ̃το τὸ σχῆμά ἐςι τὸ κατὰ ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΝ.

Scripſit autem plurima Longinus, de quibus viri doctiſſimi Langbænius et Hudſonus, et in primis Germanorum maximus Joannes Albertus Fabricius in Bibliotheca Græca. Nos nonnulla, quæ vel prætermiſſa, vel parum intellecta deprehendimus, hic corollarii loco adponemus.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΕΙΔΙΟΥ. Hunc librum laudat Suidas: ubi alii Μειδίȣ, alii Μηδίȣ. Sed plena inſcriptio fuerat: ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΤΑ ΜΗΔΙΟΥ· *De partibus animæ contra Medium.* Proclus in lib. iv. Polit. Platonis, p. 415. Οἶδα δ' ἔγωγε τὸν Πορφύριον ἐν τοῖς Συμμίκτοις ἱςορȣ̃ντα προβλήμασι ΜΗΔΙΟΥ πρὸς Λογγίνȣ συνȣσίαν τινὰ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ. Atque huc referendum videtur quod legitur apud Euſebium, Præp. Evang. xv. 3. Λογγίνȣ πρὸς τ̃ τῶν Στωικῶν ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ δόξαν ἀντίῤῥησις. Nam Medius e porticu fuerat. Ejus meminit Noſter apud Porphyr. in Vita Plotini: Στωικῶν δὲ Θεμιςοκλῆς κ̀ Φοιβίων, οἵ τε μέχρι πρώην ἀκμάσαντες Ἄννιος κ̀ ΜΗΔΙΟΣ. Confer nos ſupra ad Fragm. vii.

ΠΕΡΙ ΟΡΜΗΣ. *De appetitione* liber, quem Cleodamo et Porphyrio nuncupavit. Porphyrius in Plotino, cap. 17. ὅθεν ὁ Λογγῖνος μὲν προσφωνῶν τὰ ΠΕΡΙ ΟΡΜΗΣ Κλεοδάμῳ τε κἀμοὶ Πορφυρίῳ, Κλεόδαμέ τε κ̀ Μάλχε πρȣ́γραψεν. Opus Philoſophicum. Confer Sext. Empir. p. 196. Simplic. in Epictet. p. 8. Laert. in Zen. vii. 84. et in Laertii compilatorem Suid. no-

ſtrum in v. Ὁρμή. Cicero de Offic. i. 28. *Duplex eſt enim vis animorum atque natura: una pars in appetitu poſita eſt, quæ eſt* Ὁρμὴ *Græce, quæ hominem huc et illuc rapit; altera in ratione, quæ docet et explanat, quid faciendum fugiendumque ſit: ita fit, ut ratio præſit, appetitus obtemperet.* Περὶ ὁρμῆς etiam ſcripſerat Zeno Citieus et Sphærus Boſphoranus: de quibus Laertius conſulendus. Ceterum Cleodami iſtius meminiſſe videtur Trebellius Pollio in Gallieno. *Quibus compertis Gallienus* CLEODAMUM *et Athenæum Byzantios inſtaurandis urbibus muniendiſque præfecit.*

ΕΞΗΓΗΣΙΣ εἰς τὸν Πλάτωνος Τίμαιον. *Commentarius in Timæum Platonis.* Mich. Pſellus apud cl. Wetſten. ad Joan. i. 18. Λογγῖνος μὲν οὖν ὁ κριτικός ΤΟΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΙΜΑΙΟΝ, καὶ βουλόμενος μὲν τῶν ῥητορικῶν χαρίτων ἄμοιρον αὐτὸν ἀποδεῖξαι, σοφιστικῶς τὴν τοῦ προοιμίου διερμηνεύει περίοδον, ἐν ᾗ τρία ταῦτα κόμματά εἰσιν. Quæ ex Mich. Pſelli commentariis ineditis in Platonis Timæum proculdubio deprompta ſunt.

ΟΔΑΙΝΑΘΟΣ. Oratio, ut videtur, funebris in laudem Odenati, Palmyrenorum principis, qui inſidiis conſobrini ſui interceptus eſt: de quo Trebellius Pollio in Odenato. Libanius in Epiſtola ad Euſebium: Ὀδαίναθον τὸν λόγον, Λογγίνου δὲ ὁ λόγος, ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ, σὲ δὲ δεῖ δοῦναι, καὶ γενέσθαι δίκαιον περὶ τὴν ὑπόσχεσιν. Meminit etiam Libanius, idque non ſine laude, in Epiſtola ad Anatolium, ubi de Euſebio nonnulla leguntur. Confer Phot. in Demoſthene; Procop. in Perſicis, lib. ii. Zoſim. lib. i. Suid. v. Ὀδαίναθος· et Trebell. Poll. Gallieno. Eum egregie laudat Agathias, lib. iv. p. 129. Ed. Vulcan. Τοῦτον μὲν οὖν οἴκαδε αὖθις ἀφιγμένον, καὶ οὐ μετρίως χρησάμενον οἷς ἀσεβήσας ἐτύγχανε, πρὸς ἀλαζονείαν ἀρθέντα πολλὴν, ἀπέπαυσεν οὐκ ἐς μακρὰν τοῦ φρυάγματος ΟΔΕΝΑΘΟΣ ὁ Παλμυρηνὸς, ἀνὴρ ἀφανὴς μὲν τὰ πρῶτα καὶ ἄγνωτος, ταῖς δὲ Σαπόρου συμφοραῖς, καὶ οἷς ἔδρασεν ἐπ' αὐτῷ, μεγίστην ἀράμενος δόξαν, καὶ πολλοῖς τοῖς πάλαι συγγραφέων ἀξιαφήγητος γεγενημένος.

ΦΙΛΑΡΧΑΙΟΣ. Meminit Porphyrius in Plotino, cap. 14. Ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ τοῦ τε ΠΕΡΙ ΑΡΧΩΝ Λογγίνου καὶ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΧΑΙΟΥ, φιλολόγος μὲν ἔφη ὁ Λογγῖνος, φιλόσοφος δὲ οὐδαμῶς. Ad quem locum nugantur viri eruditi. Sed recte vidit doctissimus Valesius de Critic. i. 17. Φιλαρχαῖος nihil aliud esse quam libri titulum. Sic Ἡρωδιανοῦ Φιλέταιρος. Ζηνοδότου Φιλέταιρος· de quibus cl. Piersonus in Præfat. ad Mœrin. Quæ quidem ejusdem farinæ sunt.

ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ sive ΦΙΛΟΛΟΓΟΙ. Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις laudat Auctor Vitæ Apollonii Rhodii. Τάῤῥα δὲ πόλις Κρήτης, ΩΣ ΦΗΣΙ ΛΟΓΓΙΝΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΙΣ. Joannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem, quem mecum communicavit cl. Ruhnkenius: Λέγει δὲ περὶ τούτων Λογγῖνος ἀκριβέστερον ἐν τῷ κα´ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ.

ΠΕΡΙ ΕΘΝΙΚΩΝ· *de Gentilibus.* Anonymus a Montefal. editus Bibl. Coislin. p. 597. Ὅσοι ἐθνικῶν Ὠρίων Θηβαῖος, Μητρόδωρος, Φιλόξενος, ΛΟΓΓΙΝΟΣ. Scribe cum Montefalconio, Ὅσοι περὶ ἐθνικῶν. Orionem περὶ ἐθνικῶν laudat Etymologus in v. Ἄστυ. Quare de hac lectione non est dubitandum. Confer Joan. Albert. Fabricium, Bibl. Græc. vol. ix. p. 601.

Atque hæc quidem de libris deperditis, et ad Fragmenta Longini: quibus addi poterit illud Suidæ: Αἰωνόαριος, ὁ Ἰανουάριος μήν· οὕτω ΛΟΓΓΙΝΟΣ αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. Quæ non paulo auctiora leguntur infra v. Ἰανουάριος. Adscribam locum integrum, ut emendem; nam non nihil corruptus est. Ἰανουάριος· ἄγαλμα τετράμορφον, διὰ τὰς τέσσαρας τροπάς· οἱ δὲ πλάττουσιν αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλεῖδα κατέχοντα, ὡς ἀρχὴν τοῦ χρόνου, καὶ ἄνοιξιν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ θυρεόν· ἕτεροι δὲ τῇ δεξιᾷ τ´, τῇ δὲ ἀριστερᾷ ξε´ κατέχοντα, ὥσπερ τὸν ἐνιαυτόν· ὅθεν καὶ ὁ ΛΟΓΓΙΝΟΣ Αἰωνοάριον αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. *Januarius. Simulacrum ejus est quadrifrons, propter quatuor anni conversiones. Alii vero eum fingunt tenentem manu dextra clavem, ut anni principium, et reseratorem, et janitorem. Alii vero,*

tenentem dextra numerum CCC: ſiniſtra vero LXV, ut annum. Quare Longinus eum Æonoarium, quaſi ævi patrem, violenter interpretari conatur. Ubi recte obſervat Kuſterus, quem hic Suidas *Januarium* vocat, eum ab aliis *Janum* appellari. Fruſtra autem defendit vir doctiſſimus vocem θυρεόν. Melius Portus, θυρωρόν. Plutarch. in Mario: Τίνα δὴ καταγνὰς ἀνανδρίαν ἡμῶν Μάριος εἴργει μάχης, ὥσπερ γυναῖκας, ὑπὸ ΚΛΕΙΣΙ ΚΑΙ ΘΥΡΩΡΟΙΣ; Confer Suid. v. Τριτοπάτορες. Sed vera lectio eſt θυραῖον· αι et ε in libris ſcriptis paſſim confunduntur. Gloſſæ Philoxeni: *Janus*, ΘΥΡΑΙΟΣ θεός. Porphyr. in Antro Nymph. Διὸ Ἰανὰαν εἰπόντες τὴν θύραν, καὶ Ἰανάριον μῆνα ΤΟΝ ΘΥΡΑΙΟΝ προσεῖπον. Macrobius, Saturnal. i. 9. *Sunt qui Janum eundem eſſe atque Apollinem et Dianam dicant, et in hoc uno utrumque exprimi numen affirment. Etenim, ſicut Nigidius quoque refert, apud Græcos Apollo colitur, qui* ΘΥΡΑΙΟΣ *vocatur; ejuſque aras ante fores ſuas celebrant, ipſum exitus et introitus demonſtrantes potentem. Idem Apollo apud illos et* Ἀγυιεὺς *nuncupatur; quaſi viis præpoſitus urbanis: illi enim vias, quæ intra pomœria ſunt* ἀγυιὰς *appellant. Dianæ vero ut Triviæ viarum omnium iidem tribuunt poteſtatem. Sed apud nos Janum omnibus præeſſe januis nomen oſtendit, quod ſimile* ΘΥΡΑΙΩι· *nam et cum clavi ac virga figuratur: quaſi omnium et portarum cuſtos, et rector viarum.* Ceterum hæc deprompta videntur ex Longini Vocabulario, cujus titulus fuerat, Λέξεις κατὰ ϛοιχεῖον· quod opus in ſuum Lexicon tranſcripſit Suidas: ut et articulus ille apud Photium in Lex. inedito, cujus apographum penes me eſt: Σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, ἃς ἡμεῖς νύμφας· ὅτως Δίδυμος. ΚΑΣΣΙΟΣ ΔΕ ΛΟΓΓΙΝΟΣ· Σέρφος, πτηνόν τι μακρὸν (leg. μικρὸν) κώνωπι ἔμφερες κατὰ τὸ μέγεθος· μετὰ δὲ ὅ τ' σέρφυας (leg. σέρφας) φησὶν εἶναι τὰς πτερωτὰς μύρμηκας. Recte emendavimus, præeunte cl. Alberto, πτηνόν τι ΜΙΚΡΟΝ. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 351. θηρίδιόν τι μικρὸν vocat. Quocum facit Heſychius v. Σύρφος. Theodoret. Eccleſ. Hiſt. ii. 30. Σνίπας δὲ αὐτοῖς ἐξή-

τησεν ἐπιπεμφθῆναι καὶ ΚΩΝΩΠΑΣ, ὥστε καὶ διὰ τῶν ΜΙΚΡΩΝ ΖΩΥΦΙΩΝ τοῦ σφίσιν ἐπαρκοῦντος ἐπιγνῶναι τὴν δύναμιν. Sed hoc leve ſcilicet. Leguntur etiam nonnulla, quæ Longini nomen præferunt, apud Proclum in Comment. ad Platonis Timæum, apud Photium in Bibliotheca, apud Joannem Stobæum in Eclogis Phyſicis, Sopatrum Prolegom. in Ariſtidem, Euſtath. in Homer. Schol. in Hermogenem, neç non apud Hephæſt. atque ejus Scholiaſtam, ſed quæ non ſunt tanti, ut adſcribi mereantur. Quid quod quæ habet Hephæſtio ſunt πονηροῦ κόμματος atque ὑποβολιμαῖα.

INDEX

RERUM ET VERBORUM MEMORABILIUM,

NECNON

SCRIPTORUM QUI IN ANIMADVERSIONIBUS TOUPIANIS EMENDANTUR.

INDEX

RERUM ET VERBORUM MEMORABILIUM,

NECNON

SCRIPTORUM QUI IN ANIMADVERSIONIBUS TOUPIANIS EMENDANTUR.

INDEX

VOCUM FERE OMNIUM,

QUÆ OCCURRUNT IN

DIONYSII LONGINI

COMMENTARIO DE SUBLIMITATE,

ET

IN FRAGMENTIS EJUSDEM AUCTORIS.

INDEX

VOCUM FERE OMNIUM,

QUÆ OCCURRUNT IN

DIONYSII LONGINI

COMMENTARIO DE SUBLIMITATE,

ET

IN FRAGMENTIS EJUSDEM AUCTORIS.

Prior numerus paginam, posterior lineam denotat.

A.

Θ.

M.

Π.

P.

Σ.

T.

Φ.

FINIS.

BOOKS

PRINTED AT THE UNIVERSITY PRESS IN OXFORD:

Sold by Joshua Cooke, *Bookseller in Oxford*; *and by* Payne *and* Mackinlay, *opposite Southampton Street, the Strand, London*;

At the following Prices in Sheets. Viz.

	L. s. d.
VETUS Testamentum ex Versione Septuaginta Interpretum, juxta exemplar Vaticanum, ex edit. L. Bos. 4 vol. crown 8vo. 1805.	1 5 0
The Apocrypha may be had separate	0 4 0
Novum Testamentum Gr. juxta Millium. 4to. 1763.	0 15 0
—— 8vo.	0 8 0
Idem Liber, crown 8vo. 1805.	0 5 0
Evang. Gothica, cum Grammat. Gothic. Lye. 4to. 1750.	0 12 0
SS. Evang. Versio Syriaca Philoxeniana, cum Interp. et Annot. J. White. 2 vol. 4to. 1778.	1 18 0
Actuum Apostol. et Epistol. ex eadem Vers. cum Interpret. et Annot. J. White. 2 vol. 4to. 1799. 1804.	2 10 0
Jones, Collatio Evang. Versionis simplicis Syriacæ, cum MSS. Bodl. 4to. 1805.	0 10 6
Harmonia Quatuor Evangeliorum, juxta Sectiones Ammonianas et Eusebii Canones. Gr. 4to. 1805.	0 12 0
—— *chart. max.*	0 18 0
Diatessaron; sive integra Hist. Dom. nostri Jesu Christi, Gr. ex IV. Evang. &c. a J. White. 8vo. 1803.	0 3 0
—— *chart. max.*	0 5 0
Novum Testam. Copticum, a Wilkins. 4to. 1716.	0 5 0
Appendix ad Nov. Test. Gr. e Cod. MS. Alexandrino, a C. G. Woide, continens Fragm. N. T. Thebaidica vel Sahidica, et Cod. Vatican. Collationem. fol. 1799.	2 2 0
Pentateuch. Hebræo-Samarit. charact. Hebræo-Chald. Blayney. 8vo. 1790.	0 5 0
—— *chart. max.*	0 7 0
Bibliothecæ Bodleianæ Codd. MSS. Oriental. Catalogus, a J. Uri. fol. 1787.	1 10 0
Lexicon Ægyptiaco-Lat. Scholtz. 4to. 1775.	0 15 0
Scholtz, Gramm. Ægypt. Woide. 4to. 1778.	0 10 6
Syntagma Dissertat. Hyde. 2 vol. 4to. 1767.	1 10 0
Albucasis de Chirurgia, Arab. et Lat. Channing. 2 vol. 4to. 1778.	1 5 0
—— *chart. max.*	1 16 0
Archimedes, cum Eutocii Ascalonitæ Comment. Gr. Lat. ex recens. J. Torelli. fol. 1792.	1 11 6
—— *chart. max.*	2 12 6
Menelai Sphæricorum Libri III. Halley. 1758.	0 2 6
Apollonius Rhodius, Gr. Lat. Shaw. 2 vol. 4to. 1777.	1 11 6
Idem Liber, 2 vol. 8vo. 1777.	0 10 6
—— *chart. max.*	1 1 0
Euripides, Gr. Lat. Musgrave. 4 vol. 4to. 1778.	3 15 0
Sophocles, Gr. Musgrave. 2 vol. 8vo. 1800.	0 12 0
—— *chart. max.*	1 0 0
Scholia in Sophoclem, ex Edit. Brunckiana. 8vo. 1801.	0 9 0
—— *chart. max.*	0 15 0
Pentalogia, sive Tragœdiarum Græcarum Delectus, Gr. Burton. 8vo. 1801.	0 6 6
Æschinis et Demosthenis Orat. de Corona, Gr. cum Annot. Taylor, &c. 8vo. 1801.	0 6 0
—— *chart. max.*	0 10 6
Homeri Ilias et Odyssea, Gr. 4 vol. 4to. 1800.	1 6 0

	L. s. d.
Homeri Ilias, Græce, cum Schol. Didymi. 2 vol. 8vo. 1802.	0 8 0
—— *chart. max.*	0 10 0
Homeri Odyssea, Græce, cum Schol. Didymi. 2 vol. 1797.	0 6 6
—— *chart. max.*	0 9 0
Seberi Index Homericus. 8vo. 1782.	0 7 6
—— *chart. max.*	0 10 6
Aristotelis de Poetica Liber, Gr. Lat. Tyrwhitt. 4to. 1794.	2 2 0
Idem Liber. 8vo. 1794.	0 5 0
—— *chart. max.*	0 7 6
Aristotelis de Poetica Liber, Gr. Lat. Winstanley. 8vo. 1780.	0 4 6
—— *chart. max.*	0 6 0
Aristotelis Ethica, Gr. et Lat. Wilkinson. 8vo. 1803.	0 6 6
—— *chart. max.*	0 11 0
Aristotelis de Rhetorica Libri Tres, Gr. et Lat. cum Var. Lectionibus et Indicibus. 8vo. 1805.	0 8 0
Excerpta ex Aristotelis Organo, Gr. Lat. 8vo. 1802.	0 4 6
Xenophontis de Cyri Expeditione Libri Septem, accedunt Variantes Lectiones et Index Græcitatis ex Editione Zeunii. 8vo. 1805.	0 10 6
—— *chart. max.*	0 16 0
Platonis Euthydemus et Gorgias, Gr. et Lat. Routh. 8vo. 1784.	0 7 6
—— *chart. max.*	0 10 6
Platonis Parmenides, Gr. Lat. Notis Thomson. 8vo. 1728.	0 2 0
Platonis Dialogi V. Gr. Lat. Forster. 8vo. 1800.	0 6 0
Epicteti Enchiridion, Cebetis Tabula, Prodici Hercules, et Theophrasti Characteres Ethici, Gr. Lat. Simpson. 8vo. 1804.	0 4 6
—— *chart. max.*	0 7 0
Dionysii Longini quæ supersunt, Gr. et Lat. Toup. 8vo. 1806.	0 7 6
—— *chart. max.*	0 14 0
Plutarchi Chæronensis Moralia, Gr. et Lat. Wyttenbach. 5 vol. 4to. 1795, &c.	11 11 0
Idem Liber. 5 vol. 8vo. 1795, &c.	3 12 0
—— *chart. max.*	6 0 0
Any of the four last volumes may be had to complete sets.	
Conciones et Orationes ex Historicis Græcis excerptæ. 12mo. 1806.	0 7 0
—— *chart. max.*	0 12 0
Conciones et Orationes ex Historicis Latinis excerptæ. 12mo. 1805.	0 5 0
Cæsaris Commentarii, juxta Editionem Oudendorpii. 8vo. 1780.	0 5 0
—— *chart. max.*	0 8 0
Ciceronis Opera, cum Indicibus et Var. Lect. 10 vol. royal 4to. 1783.	6 6 0
Ciceronis Tusculan. Disputat. Lib. V. cum Comment. Davisii, et Bentleii Emendat. 8vo. 1805.	0 6 0
Idem Liber, cum Bentleii Notis ineditis. 8vo. 1805.	0 8 0
—— *chart. max.*	0 12 0
Cicero de Officiis, Pearce. 12mo. 1803.	0 3 0
P. Virgilii Maronis Opera, cum Locis parall. ex antiq. Script. 8vo. 1795.	0 7 0
—— *chart. max.*	0 12 0
Livii Historia, ex recens. Drakenborchii. 6 vol. 12mo. 1800.	1 4 0
—— *chart. max.*	1 16 0
Sigonii Fasti Consulares, ac Triumphi acti, ejusdem in Fastos et Triumphos Commentarius. 12mo. 1801.	0 5 6
—— *chart. max.*	0 7 6

	L.	s.	d.
Cornelius Nepos. 12mo. 1803.	0	3	6
—— *chart. max.*	0	6	0
Marmora Oxoniensia. fol. *chart. mag. cum fig.* 1763.	5	5	0
Marmorum Oxoniensium Inscript. Gr. Roberts. 12mo. 1791.	0	2	0
—— *chart. max.*	0	3	0
Notæ ad Tragicos Græcos, Heath. 4to. 1762.	1	0	0
Emendationes in Suidam et Hesychium, et alios Lexicog. Græc. Toup. 4 vol. 8vo. 1790.	1	0	0
Notitia Edd. Libror. Heb. Gr. et Lat. Sæc. XV. et Edd. Aldin. in Bibl. Bodl. 8vo. 1795.	0	1	6
Indices tres in Longinum, Eunapium, et Hieroclem, Robinson. 8vo. 1772.	0	2	6
Reinold, Census Habitus Nascente Christo. 4to. 1738.	0	2	6
Astronomical Observations made at the Royal Observatory at Greenwich from the Year 1750. to 1762. by the Rev. J. Bradley, D. D. F. R. S. together with a Continuation of the same, by the Rev. N. Bliss, A. M. F. R. S. 2 vol. fol. 1798. 1805.	9	0	0
The 2d Volume may be had separate	4	0	0
Euclidis Element. Libri XII. Horsley. 8vo. 1802.	0	9	0
Euclidis Datorum Liber, cum Additamento, necnon Tractatus alii ad Geometriam pertinentes. 8vo. 1803.	0	6	0
Bp. Horsley's Elementary Treatises on the Fundamental Principles of Practical Mathematics. 8vo. 1801.	0	8	0
Robertson's Geometrical Treatise of Conic Sections. 8vo. 1802.	0	10	0
Keill, Trigonometriæ Planæ et Sphæricæ Elementa. 8vo. 1806.	0	1	6
Ld. Clarendon's Life, written by himself. fol. 1759.	1	5	0
The same. 2 vol. *large paper.* 8vo. 1761.	0	14	0
The same. 3 vol. 8vo. 1761.	0	14	0
Ld. Clarendon's State Papers. 3 vol. fol. 1767. &c.	3	19	0
—— *large paper*	5	15	0
Lysteri Synopsis Conchyl. Huddesford. fol. 1770.	4	4	0
Shakespear's Works, by Sir T. Hanmer. 6 vol. 4to. 1771.	4	4	0
Chaucer's Canterbury Tales, by Tyrwhitt. 2 vol. 4to. 1798.	2	2	0
—— *large paper*	4	4	0
Falconer's Chronological Tables, from the Reign of Solomon to the Death of Alexander the Great. 4to. 1796.	0	15	0
The Will of King Alfred. 4to. 1788.	0	5	0

	L.	s.	d.
Catalogue of Oxford Graduates from Oct. 10, 1659. to Oct. 10, 1800. 8vo. 1801.	0	10	6
Codex Juris Eccles. Anglic. 2d Edit. by Bp. Gibson. 2 vol. fol. 1761.	3	3	0
Hooker's Works. 3 vol. 8vo. 1793.			
Bp. Pearson's Exposition of the Creed. 2 vol. 8vo. 1797.	0	10	6
Bp. Stillingfleet's Origines Sacræ, &c. 2 vol. 8vo. 1797.	0	10	0
Bp. Burnet on the XXXIX Articles. 8vo. 1805.	0	7	6
Jones's Canon of the New Testament. 3 vol. 8vo. 1798.	0	15	0
Wells's Geography of the Old and New Testament. 2 vol. 8vo. 1801.	0	11	0
Trapp's Explanatory Notes upon the Four Gospels. 8vo. 1805.	0	5	0
Wheatley's Illustration of the Common Prayer of the Church of England. 8vo. 1802.	0	6	0
The Clergyman's Assistant, or a Collection of Acts of Parliament, Forms and Ordinances, relative to certain Duties and Rights of the Parochial Clergy. 8vo 1806.	0	4	0
Sylloge Confessionum sub Tempus Reformandæ Ecclesiæ editarum. 8vo. 1804.	0	6	0
Gloster Ridley's Sermons. 8vo. 1802.	0	5	0
Sermons on various Subjects, selected from the Works of Dr. Isaac Barrow. 2 vol. 8vo. 1798. 1801.	0	10	6
Homilies of the Church of England. 8vo. 1802.	0	6	6
Addison's Evidences of the Christian Religion. foolscap 8vo. 1801.	0	4	0
Steele's Christian Hero. foolscap 8vo. 1802.	0	2	6
Abp. Synge's Gentleman's Religion. foolscap 8vo. 1800.	0	3	0
Walton's Lives of Dr. J. Donne, Sir Henry Wotton, Mr. Rich. Hooker, Mr. George Herbert, and Dr. Rob. Sanderson. 2 vol. foolscap 8vo. 1805.	0	9	0
Burnett's Life of Sir Matthew Hale, and Fell's Life of Dr. Hammond. foolscap 8vo. 1806.	0	4	6
Potter's Theological Works. 3 vol. 8vo. 1753. *large paper*	0	12	0
Potter on Church Government. 8vo. 1753. *large paper*	0	4	0
Potter's Sermons, Charges, and Theological Lectures. 2 vol. 8vo. 1753.	0	8	0
Dr. J. Burton's Sermons. 2 vol. 8vo. 1764.	0	8	0
Bp. Sherlock's Discourses. Vol. V. 8vo. 1797.	0	5	0

